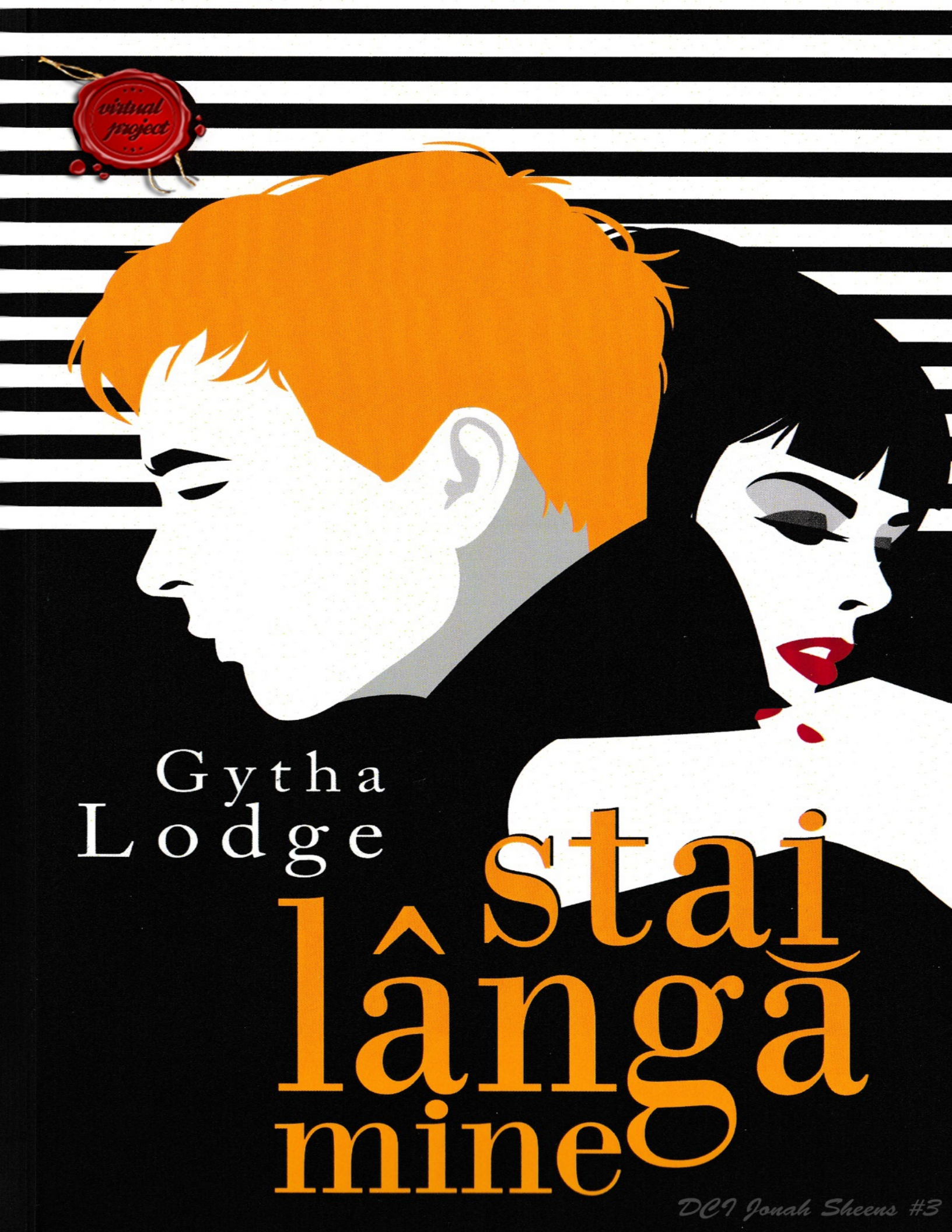
virtual project
Gytha Lodge
stai lângă mine
DCI Jonah Sheens #3

GYTHA LODGE

Seria: *DCI Jonah Sheens*

Volumul 3

STAI LÂNGĂ MINE

Original: *Lie Beside Me* (2020)

Traducere din limba engleză de:
LUCIANA DĂNILĂ

virtual-project.eu

Libris EDITORIAL

2022

PROLOG

Îmi era rece. Acel rece pe care-l simți când transpiri noaptea. În acel fel în care te trezești încet, cu cearșafurile umede lipite de piele. Era ca atunci când am crezut că am un limfom, dar, de fapt, sănătatea mea mintală îmi juca feste. Îți amintești? Mă trezeam noapte de noapte, leoarcă și tremurând, după ce transpiram atât de mult încât udam jumătate de saltea.

M-am chinuit să mă ridic. Eram prea obosită și prea conștientă de mahmureala care stătea să mă cuprindă. Mă dispreţuiam dinainte de a deschide ochii. Sau, cel puțin, o uram pe Louise Beţivana. Versiunea aia iresponsabilă, de rahat a mea, care mereu știe să o dea de gard, doar ca să se simtă ea bine.

Așadar, eram pe jumătate trează și uram sentimentul acela. M-am gândit că dacă m-aș retrage în partea ta de pat, aș găsi o zonă uscată, poate chiar și o cuvertură, și voi adormi din nou.

Dar nu găseam pătura niciunde. În schimb, m-am tot zvârcolit și m-am dat mai înapoi, ca să mă bag în tine. Mereu cel mai călduros loc de dormit este în curbura corpului tău, învăluit peste mine, dar nu m-am încălzit. Ce începuse ca o transpirație ușoară s-a transformat în umezeală la propriu, provocându-mi tremurături. Ceva curgea pe cămașa mea de noapte.

Și îmi amintesc că mi-am dat seama că nu aveam, de fapt, cămașa de noapte pe mine. Aveam bretele subțiri și tari, care îmi tăiau umerii, și simțeam acea senzație restrictivă a materialului strâmt pe piele. Deci, haine. Louise Beţivana s-a culcat cu hainele pe ea, iar asta m-a făcut să mă gândesc cu teamă la ce altceva ar mai fi putut face.

Am deschis ochii puțin de tot și m-am întors. Mai întâi te-am văzut ca pe o umbră. O siluetă liniștitoare, cocoșată. Fereastra din spatele tău reflecta strălucirea portocalie a felinarului de pe stradă. Încă nu se crăpase de ziuă.

Lumina aceea m-a buimăcit. Nu știam să te fi dus vreodată la culcare cu perdelele trase la o parte. Niciodată în cinci ani.

Îmi amintesc că am pus o mână pe saltea, după care m-am uitat la ea. Nu eram sigură dacă văd o urmă întunecată pe palma mea, dar mi-a trecut brusc prin cap că umezeala pe care o simțeam ar putea fi sânge.

Dar încă nu eram șocată. Nici măcar atunci când am văzut o… urmă de sânge între noi. Era ca un o pată închisă la culoare care se întindea de la perne

până la genunchii mei.

Și apoi mi-a picat fisa, am început ușor să înțeleg. Mi-am dat seama că nu auzeam sunetele normale pe care le faci tu de obicei când dormi. Nu te auzeam respirând. Nu se auzea niciun șuierat din nasul tău. Nu-ți auzeam bolboroseala din stomac, ceva caracteristic ție la primele ore ale dimineții.

Te-am atins pe umăr. Dintr-un motiv stupid, am început să șoptesc, în loc să vorbesc cu voce tare.

— Niall. Niall.

Ca și cum aș fi încercat să văd dacă ești bine, fără să te trezesc de fapt.

Apoi mi-am dat seama de două lucruri, însă nu știu care dintre ele a fost primul. Nu-mi amintesc clar la care din ele m-am gândit prima oară.

Prima realizare a fost că erai rece. Mai rece decât cearșafurile. Mai rece decât senzația rochiei mele pe piele. O răceală care se simțea atât de ciudat pe pielea ta.

A doua realizare a fost și mai stranie. Mi-am dat seama că *tu* erai straniu. Silueta ta era prea mare. Era mai lată în șolduri decât tine. Poate și mai îngustă în talie.

Când am aprins lumina și am văzut chipul albicios al unui străin care se holba la mine, știam deja tot ce trebuia să știu.

Nu erai tu. Nu erai tu.

1.

Juliette Hanson a preluat apelul la 06:46 a.m. Era un 1 martie de gheaţă, suficient de devreme încât să se mai vadă stelele prin deschizătura dintre draperiile prost aşezate şi suficient de frig încât zăpada aşternută peste noapte să se fi transformat în cristale strălucitoare. Era o zi de sâmbătă, dar Hanson era trează de-a binelea deja. Mai trează decât a fost în orice altă zi din săptămâna aceasta.

Bărbat neidentificat găsit decedat, a spus detectivul inspector şef. A fost cea mai puternică alarmă. Deja era cu picioarele jos din pat când detectivul îi citea adresa.

Nu auzise niciodată de Saints Close, dar şeful a spus că era la nord-est de centrul oraşului. Cel mai probabil, ea avea să ajungă la faţa locului înaintea lui.

A scos un costum cu pantalon din dulap, şi-a luat periuţa şi pasta de dinţi, apoi a coborât cu toate jos. A pus rapid ibricul pe foc şi s-a îmbrăcat în grabă cât a aşteptat să fiarbă apa. A aruncat nişte granule instant în termos şi a turnat deasupra apă fiartă şi lapte, apoi s-a dus să-şi ia ghetele. Şi-a dat seama că îşi uitase şosetele sus. Nu era chiar cea mai bună vreme să umbli desculţ, aşa că a fugit înapoi sus şi a luat cea mai groasă pereche pe care a găsit-o. La 06:53 era complet îmbrăcată, în faţa uşii, cu părul blond prins într-un coc dezordonat, care era suficient pentru câtă treabă avea.

S-a oprit, cu mâna pe clanţă. Avea nevoie de o clipă să se pregătească, mintal, pentru cei câţiva paşi până la maşină. Dacă voia să se urce repede, trebuia să aibă cheile la îndemână. Trebuia să aibă geanta pusă pe umăr exact aşa cum trebuie. Să aibă fiecare mişcare planificată.

Era aproape sigură că nu va fi nimeni acolo azi. Cine ar da târcoale casei ei, înainte de răsărit, pe frigul acela crunt? Dar voia să se asigure, chiar şi-aşa.

Îşi făcuse un obicei din a trânti uşa în urmă, lăsând yala să se încuie automat, şi era atât de expertă în a face asta rapid, încât nici nu se mai gândea la prima mişcare. Apropiindu-se de maşina parcată cu spatele cât de aproape posibil, s-a uitat în stânga şi în dreapta. Nu erau urme de paşi pe zăpadă. Niciun semn că cineva ar fi pe-aproape.

În cinci paşi a ajuns la uşa maşinii, pe care a deblocat-o la pasul numărul doi. De la al treilea pas deja ştia că era singură, dar cu toate acestea, mersul

încă îi era grăbit. Nu s-a oprit până ce nu a ajuns în maşină, cu uşile încuiate şi cu motorul pornit.

După aceea, a mai stat o clipă, nefăcând altceva decât să inspire şi să expire. Ura acel sentiment. Ura, de asemenea, faptul că se simţea şi mai rău când el nu o aştepta în umbră, decât atunci când o făcea.

•

Detectivul inspector şef Jonah Sheens fierbea de curiozitate când şi-a tras Fordul Mondeo pe Saints Close. I-a picat rău să părăsească patul cald al lui Jojo Mago şi să rateze singura zi cu dimineaţă leneşă pe care o aveau împreună. Se simţea şi puţin cam murdar în aceeaşi cămaşă şi pantaloni de ieri, dar cel mai bine era să treacă rapid peste aceste lucruri. Un bărbat neidentificat într-o locuinţă. Un deces. Toate întrebările care veneau la pachet.

Saints Close s-a dovedit a fi un grup mic şi şerpuitor de case din anii ’60, în apropiere de Belmont Road. Clădiri cu anexe separate şi grădini de mărimi decente în faţă. Un loc cu salarii bune, dar nimic extravagant. Nu era vorba de milioane. Mai degrabă Volkswagen decât Audi în faţa caselor.

Jonah a observat că cineva adăugase un apostrof ca o corectură după s-ul final de la Saints pe indicatorul străzii, folosind un fel de abţibild care era mult mai mare decât celălalt font. A zâmbit pe sub mustăţi. Aşadar, genul acela de stradă.

A parcat maşina pe jumătate pe trotuar, în spatele dubiţei celor de la criminalistică. Trei vehicule de urgenţă în total, cu Nissanul mic al lui Hanson parcat şi mai în faţă. Le vedeai de departe, fiind singurele maşini curate şi deszăpezite. Era bucuros că avea geaca groasă şi mănuşile de schi, pe care şi le-a pus înainte de a ieşi.

Grădina de la numărul 11 era plină de copaci. Brăduţi ninşi se iţeau printre ramurile desfrunzite ale sicomorilor. În faţă, un gard viu lăsat să crească prea mult ferea parterul de ochii curioşilor. Părea sumbră acea grădină, chiar şi în lumina zilei.

Apropiindu-se de poartă, a încercat să distingă ceva dincolo de persoanele în alb de la echipa de criminalistică şi de bucata mare de nailon întinsă de cineva pe la jumătatea grădinii.

Una dintre persoanele de acolo i-a ieşit în întâmpinare. Linda McCullough, specialist în medicină legală pentru zona Southampton şi New Forest, conducătorul evident al echipei de la faţa locului. A făcut un pas înainte pe folia de plastic întinsă de la uşa de la intrare până la trotuar.

— Spune-mi, a zis Jonah.

— Abia am sosit, i-a spus McCullough, coborându-și masca de pe față ca să-i vorbească. Victima e un tânăr alb. Proprietara casei ne-a sunat. Ne-a spus că l-a găsit cu puțin înainte de 06:30.

Jonah a văzut cum una din persoanele în costum alb trăgea un cablu afară pe ușa de la intrare, desfășurându-l spre două proiectoare portabile depărtate unul de celălalt. Nu vedea mare lucru în casă. Un hol iluminat. Scări într-o parte.

— Mai e și altcineva în casă?

— Ofițerul tău e aici, dar nimeni altcineva.

Proiectoarele s-au aprins cu o lumină puternică, inundând grădina de lumină. A mijit ochii în fața strălucirii puternice, apoi a urmat-o pe McCullough în spatele ecranului pe care tocmai îl ridicaseră pe iarbă.

La câțiva metri în spate se afla un tânăr, îmbrăcat cu un tricou cu un dragon alb și o floare mare, stacojie. Când McCullough s-a dus să fixeze luminile, Jonah s-a aplecat peste cadavru. S-a uitat mai întâi la chipul palid. O față cizelată, cu pomeți înalți. *A fost chipeș*, s-a gândit el, *până astăzi*.

S-a uitat la umerii lui puternici, la abdomenul suplu și la cuțitul care era lângă el, lipicios de la sângele care se usca. Apoi și-a îndreptat privirea către zăpada pătată de sub cadavru.

— Nu e mult sânge, a spus el.

McCullough a oftat zgomotos, ridicându-și masca pe fată.

— Sheens…

— Bine, știu.

I-a zâmbit, apoi s-a ridicat.

— Tu fă ce ai de făcut, eu mă duc să fac cafeaua.

•

Apoi a ajuns și Ben Lightman, abia întors din concediu, la fel de îngrijit și de chipeș ca întotdeauna. În mod evident, nu era îmbrăcat suficient de călduros cât să stea mult afară, dar nu dădea niciun semn de îngrijorare. Ca și cum frigul era ceva ce îi afecta doar pe ceilalți.

A ascultat în liniște puținele informații pe care le aveau deocamdată.

— Aș vrea niște declarații de la casele vecine, a încheiat Jonah. Poți să iei haina și mănușile mele. Juliette e cu proprietara, mă duc să văd ce face.

Lightman l-a aprobat, acceptând oferta unei geci groase, pe care și-a pus-o imediat.

— Și presupun că Domnall poate veni cu mine după ce ajunge.

— Da, a spus Jonah. Spune-i tu despre ce e vorba.

Dintre cei patru polițiști, Domnall O'Malley locuia de fapt cel mai aproape de locul crimei. Dar O'Malley nu a fost niciodată un om grăbit, decât atunci când nu a avut de ales și, în ciuda unei cariere anterioare în armată, își ducea viața într-o manieră pur întâmplătoare, lăsând totul în voia sorții. Jonah era obișnuit cu el și nu-l deranja să-l lase să-și facă treaba în felul său.

Jonah a intrat și a găsit-o pe Hanson într-o sufragerie mare și frumos decorată, la capătul holului. A reușit să se îmbrace într-un sacou bleumarin și o cămașă crem, arătând respectabil, chiar prezentabil.

Femeia care era alături de ea părea nepregătită pentru ce i se întâmpla. Avea puțin peste treizeci de ani și purta un halat gros peste pijamale. Era în picioarele goale și avea urme de machiaj pe la ochi. Părul ei foarte negru părea umed, prins într-o coadă neîngrijită. Tremura încontinuu, cel mai probabil pentru că în grădina ei tocmai ce fusese descoperit un bărbat mort, dar și din cauza rafalelor de aer înghețat care intrau pe ușa larg deschisă.

— Ah, a spus Hanson, zâmbindu-i. Dumnealui este detectivul inspector șef. Dumneaei este Louise Reakes, domnule. Ea a descoperit cadavrul și ne-a sunat.

O urmă de accent Brummie[{1}] își făcuse loc în dimineața aceasta în vocea lui Hanson, iar Jonah s-a gândit că o face intenționat. Familiarele regionalisme aveau un efect liniștitor.

— Să închidem ușa, a spus Jonah, împingând ușa de la sufragerie. Măcar să nu mai lăsăm frigul să ajungă până aici.

Apoi și-a tras un scaun înalt în fața femeii de pe canapea și a spus:

— Îmi pare foarte rău pentru toate acestea.

— E în regulă, a spus Louise cu vocea răgușită. Ce să-i faci? Nu e ca și cum l-ați fi pus voi acolo…

Gura ei a luat forma unui semizâmbet. Pentru o clipă, părea că-și va cere scuze, dar apoi și-a coborât privirea spre mâini.

— Cunoșteați victima? a întrebat Jonah atent.

Louise a scuturat din cap.

— Nu. Nu l-am mai văzut niciodată în viața mea. Îmi pare rău.

— După ce îl identificăm, vom încerca să obținem niște imagini de pe rețelele de socializare, a spus Hanson. Uneori e greu să recunoști pe cineva când… și a făcut un semn din cap, de sus în jos, fără să mai termine.

— Bine, a spus Louise, dar sunt destul de sigură. Vreau să spun, e bine făcut, nu? Înalt și… puternic. Nu știu pe nimeni așa.

Din nou acea grimasă a gurii.

— Și prietenii lui Niall sunt toți de vârstă medie, medici de familie sau avocați.

— Niall e soțul dumneavoastră? a întrebat Jonah.

— O, da. E plecat, vine astăzi mai târziu. E la o conferință la Geneva.

— Și dumneavoastră lucrați? a întrebat Hanson.

— Dumnezeule, da. N-aș putea să fiu casnică. Aș lua-o razna.

Louise a râs, trădând o ușoară nervozitate. Privirea ei s-a oprit asupra lui Jonah, apoi a revenit.

— Sunt muzician.

Hanson a zâmbit.

— Super. Muzică modernă sau…?

— Sunt harpistă.

Louise a arătat cu capul către hol.

— Studioul meu muzical e chiar acolo.

— Îmi puteți spune cum l-ați găsit? a spus Jonah.

În mod vizibil i s-a schimbat expresia feței. Louise și-a prins din nou halatul, și mai strâns, înainte de a spune:

— Sigur.

Cuvântul a ieșit tensionat, sugrumat.

— M-am trezit chiar înainte de 06:30, cu o mahmureală cruntă. Prietena mea April a fost pe la mine aseară, iar ea le are cu băutura.

A zâmbit firav.

— O influență groaznică. Mereu o fac lată când ne întâlnim.

— Ea nu a rămas aici? a întrebat Hanson.

— Nu, a scuturat Louise din cap. De obicei se duce acasă.

— Așadar, erai doar tu azi-noapte, a confirmat Hanson.

— Da, a spus Louise. Doar eu.

A făcut o pauză, apoi și-a reluat firul poveștii.

— Așadar, m-am trezit și mă simțeam groaznic. Voiam să fac un ceai, așa că m-am dus să iau laptele de afară. Avem livratorii noștri aici, în zonă. În sticle.

Deodată, și-a scuturat capul.

— Scuze.

— E în regulă, a spus Hanson. Nu ne grăbim.

— Și am văzut o… siluetă pe iarbă. Nu mi-am dat seama ce e prima oară. Apoi m-am apropiat ca să văd și… și am sunat la poliție.

— Și nu ați mai văzut pe nimeni altcineva afară? a întrebat Jonah. Nu era nimeni pe stradă?

— Nu…

A scuturat din cap, apoi a spus:

— Dar m-am gândit… poate că nu e mare lucru, dar cred că dimineață m-a trezit de fapt un zgomot puternic de motor de mașină.

— Pe la cât să fi fost asta?

— Nu știu…

S-a uitat în gol, într-o parte.

— Nu sunt sigură că m-am uitat la ceas. Cu ceva timp înainte. Poate că era patru dimineața.

— Victima nu era acolo când a plecat prietena dumneavoastră?

— Nu, sigur nu, a spus ea, frământându-și mâinile. La naiba, n-aș fi putut vreodată să mă bag în pat cu…

— Pe la cât a fost asta?

Louise l-a privit ușor confuză, apoi a zis, ezitând:

— Nu știu – poate pe la miezul nopții.

— Și nu vă mai amintiți nimic altceva?

— Nu, a spus ea. Scuze.

Jonah a aprobat cu un gest al capului și s-a ridicat.

— Verificăm dacă a mai auzit cineva ceva. La un moment dat s-ar putea să revin cu niște întrebări, dar sper să nu stăm prea mult pe-aici.

— E în regulă, a spus Louise.

Hanson s-a ridicat și ea, privind-o pe Louise cum tremură.

— Haideți să vă fac un ceai înainte de a pleca.

— Oh, mulțumesc.

Pe fața lui Louise se vedea suferință.

— Sunteți sigură că…? Știți, toate au locul lor.

Apoi a făcut un efort evident să zâmbească.

— Dar mi-ar plăcea. Dacă sunteți sigură că vreți.

•

O’Malley a observat că mereu există persoane care pot să obstrucționeze legea, chiar și fără să încerce. Femeia de pe Saints Close numărul nouă cu siguranță era una dintre acestea. O tipă de vreo patruzeci de ani, încăpățânată și puțin îngâmfată pe nume Pamela stătea în ușă, refuzând categoric să-și trezească soțul pentru a fi chestionat, dar încercând în același timp să stoarcă informații despre ce s-a întâmplat la vecini.

— Care vasăzică, e ceva violenţă, nu? a spus ea când a văzut o ambulanţă parcând încet în spatele maşinii paramedicilor.

— Mă tem că nu putem comenta pe această temă, a spus Lightman răbdător, poate pentru a treia oară, în timp ce O'Malley îşi rezema corpul impozant de perete, simţind că viaţa i se scurgea şi că nu mai putea face nimic.

Era prea bătrân pentru genul acesta de lucruri şi îi era prea frig oricum.

— Aşadar, spuneţi că soţul dumneavoastră a stat treaz până târziu în noapte…?

— Da. Aşa că m-aş bucura dacă aţi păstra liniştea.

A aruncat o privire către stradă.

— Deci Niall a fost? Şi-a atacat nevasta?

— Aveţi motive să credeţi asta? a întrebat Lightman.

Vecina – Pamela – l-a fixat pe Lightman cu o privire defensivă.

— Păi, cam asta se întâmplă de obicei, nu?

Într-un final, a intervenit O'Malley.

— Auziţi, asta e o infracţiune serioasă. Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Dacă soţul dumneavoastră a auzit ceva, trebuie să ştim. Ar putea conta enorm.

După ce i-a aruncat o privire lungă, imploratoare, Pamela a cedat în sfârşit.

— Bine.

A deschis uşa larg în urma ei.

— Dar după aceea îl lăsaţi în pace, bine?

Şi apoi a început să strige:

— Phil! Phil! Poliţiştii vor să discute cu tine. Îmi pare rău, iubire!

O'Malley a fost puţin dezamăgit de bărbatul liniştit şi uşor plinuţ, în pijamale albastre în carouri care a coborât pe scări. Se aştepta să vadă pe cineva mai puternic şi intimidant.

Mărturia lui Phil a fost şi ea dezamăgitoare. A fost trezit de zgomotul unei uşi trântindu-se undeva în jur de ora două. S-a gândit că vine de la casa lui Louise şi Niall, dar nu era sigur. În schimb, era destul de convins că a stat treaz până la 05: 30 şi că nu a auzit nimic altceva.

— Pun pariu că nu a stat treaz până la cinci jumătate, i-a spus O'Malley lui Lightman pe o voce joasă, în timp ce plecau. Fereastra lor se deschide în faţă. Cu siguranţă, dacă ar fi fost treaz, ar fi auzit că cineva este ucis în grădina de alături.

— Poate că au făcut-o în liniște absolută, din respect pentru vecini, i-a răspuns Lightman cu un zâmbet timid.

•

— A fost șters, a spus McCullough, în timp ce degetul ei înmănușat se plimba pe suprafața cuțitului, pentru a-i arăta lipsa sângelui pe mânerul cu model.

Ar fi fost un obiect chiar drăguț fără crusta maronie de pe lamă. Un mâner negru, cu un model alcătuit din detalii argintii, elaborate. O lamă lungă, conică, ușor curbată.

Trei oameni erau aplecați peste trupul neînsuflețit al tânărului. Ajunsese și patologul, iar Jonah a fost mulțumit să vadă că acesta era dr. Peter Shaw. Jonah mai lucrase cu el doar o dată, dar abordarea lui calmă, cu măsură, a fost esențială pentru a obține o condamnare pentru crimă. A dovedit că se pricepe bine și cu martorii. Mult mai puțin supărăcios decât și-ar fi imaginat Jonah că ar fi un bărbat relativ tânăr.

— Nu sunt amprente, a spus Jonah, luându-și privirea de la arma crimei perfect realizată. Dar e destul de special, nu?

— Da. Ai o șansă să-i găsești proprietarul, a spus McCullough și apoi, către Shaw: mă interesează testele tampon. Pare că cineva a șters mânerul de amprente și a plantat cuțitul aici.

— Nu a fost înjunghiat aici, a spus Jonah.

Nu era o întrebare. Îi era deja clar, având în vedere lipsa unei bălți de sânge sub cadavru. A mai văzut omoruri prin înjunghiere și înainte. Cât de mult sânge e de obicei. Modul în care se prelinge peste tot. Acum i se părea că scena de față era cumva finalul unei călătorii, una care probabil a implicat multă pierdere de sânge pe parcurs.

— Nu, nu a fost.

De data aceasta patologul a fost cel care a răspuns. A privit spre poartă.

— Echipa ta a marcat deja urmele de pași?

— Da, au terminat, a spus McCullough, și apoi au luat-o spre stradă, cu atenție.

Echipa deja instalase un cordon pe trotuar până la bordură, iar McCullough i-a condus pe cei doi la marginea străzii.

— Uite, a spus el, arătând spre câteva bucăți de plastic care decorau iarba ninsă.

Lângă fiecare dintre ele era câte o mică depresiune în zăpadă, iar în unele locuri zăpada era pătată cu ceea ce păreau a fi urme de sânge.

— Încep de la bordură.

Jonah s-a întors să privească spre drum.

— Sigur sunt ale lui?

— Par să se potrivească cu pantofii, a spus McCullough, şi cred că ar fi fost dificil pentru cineva să-l care până aici.

— Ar trebui să verificăm la ce oră a nins azi-noapte, a spus Jonah, gânditor. Nu este deloc zăpadă pe ele.

Şi apoi s-a uitat la bordură.

— Crezi că a venit cu maşina?

— Aşa pare, a spus McCullough. Aş zice un taxi, dar mă gândesc că s-ar fi observat că omul acesta sângerează îngrozitor pe bancheta din spate.

— Aşadar, altcineva l-a lăsat aici, a spus Jonah. Şi persoana asta a ţinut cuţitul într-un material sau ceva înainte de a-l pune lângă el?

— Ce să spun, cu siguranţă nu l-a scos din victimă în grădină, a spus Shaw.

S-a încruntat când s-a uitat la urmele de pantofi.

— Interesant, nu pare că ar fi fugit sau că ar fi mers împleticit.

— Urmele sunt destul de plate şi constante, a spus McCullough. Aşadar, dacă a scăpat din vehiculul atacatorului, nu pare să fi fugit de frică.

— E posibil să nu fi ştiut cât de grav era rănit? a întrebat Jonah.

— Poate, a spus Shaw. Cu toate acestea, oamenii experimentează uneori o senzaţie stranie de calm când suferă pierderi masive de sânge.

O teorie care, a decis Jonah, era prea deprimantă ca să meargă pe ea.

— Anunţaţi-mă când pot să identific cadavrul, a spus el, întorcându-se să facă o scurtă plimbare de recunoaştere prin Saints Close.

*

Hanson pusese ceainicul pe foc, scosese o cană şi ceai din dulap şi turnase deja apa când s-a uitat în frigider şi nu a găsit lapte de niciun fel. Dar, desigur, Louise nu a mai adus lapte. A uitat de el când a văzut un mort la uşa ei.

Hanson s-a dus afară, fiind atentă să păşească cu grijă peste cablurile trase prin grădină, şi a văzut cutia pentru lapte care era goală. S-a îndreptat către sufragerie şi a spus:

— Îmi pare rău, nu reuşesc să găsesc laptele. L-ai pus undeva…?

— Oh.

A urmat un moment de blanc total pe chipul lui Louise, apoi a spus:

— Nu, ce proastă sunt. Sâmbăta nu vine laptele.

A început să râdă.

— Ce idioată sunt.

— Ei bine, ce să spun, uneori e bine să fii idiot, a spus Hanson, zâmbind. Altfel, nu l-ai mai fi găsit pe el atât de repede.

Louise a dat din cap aprobator, apoi Hanson i-a spus:

— Beau și fără lapte. Nu vă faceți probleme.

Când Hanson s-a întors din nou, Louise a întrebat:

— Cât durează până aflați cine este?

— Cu siguranță nu foarte mult.

Hanson a încercat să spună asta într-o manieră liniștitoare, și nu înspăimântătoare.

— Îmi spuneți și mie când aflați? a întrebat Louise, cu o privire fixă. Chiar vreau să știu.

•

Nu a durat mult până ce Jonah a ajuns la capătul străzii și înapoi și, în încercarea lui de a merge ca să-și țină de cald, a decis să meargă și către Belmont Road. Urma să se crape de ziuă, deși temperatura era încă sub zero grade. Cerul către Holly Hill deja avea o culoare portocalie care se transforma cumva într-un albastru spălăcit și în multe case se vedeau luminile aprinse, dezvăluind fețe anxioase dincolo de ferestre. O stradă întreagă privea luminile albastre intermitente ale mașinilor de intervenție.

— A omorât-o careva?

Vocea a venit de la o casă mare de un alb spălăcit, cu o streașină roșiatică și o verandă mare. Aleea care ducea de la stradă spre casă era pietruită, flancată de arbuști toaletați, mulți dintre ei legați cu sfoară.

Era o casă mult mai veche decât celelalte, probabil cu vreo sută de ani. Jonah se întreba dacă nu cumva terenul pe care a fost construită strada nu a aparținut cândva acestei case. Arăta ca un mic conac, cu ferestre și tavane înalte.

Vocea era a unei siluete ce stătea pe verandă. Era un bărbat, undeva între șaizeci și optzeci de ani. Pantaloni Corduroy și un pulover cu decolteu în V peste o cămașă în carouri, iar în picioare avea șlapi din piele de oaie.

Jonah i-a aruncat o privire plată.

— Pardon?

— Am întrebat dacă a omorât-o careva.

Bărbatul în șlapi a ridicat un deget ușor încovoiat și a arătat către mașinile de poliție.

— Nu m-ar surprinde zău, să aflu așa ceva despre ea.

A aprobat cu o mișcare a capului, oarecum satisfăcut.

— De ce spuneți asta?

Vocea lui Jonah era neutră. Indiferent cât de răutăcioase erau genul acela de comentarii, de obicei erau folositoare. În lumea lui Jonah, fiecare remarcă meschină, plină de răutate, trebuia stocată. Trebuia prețuită. Trebuia scrisă în carnetul lui și adusă ca dovadă pentru caz, cu speranța că le-ar putea arăta direcția cea bună.

— Ce să spun, mă așteptam cumva, a spus bătrânul. De câte ori nu am văzut-o ieșind beată din taxiuri la primele ore ale dimineții, abia ținându-se pe picioare. E fix genul de femeie care ajunge să fie victimă, nu credeți?

Jonah a aprobat ușor din cap, dar nu cât să-i dea de înțeles că-i dă dreptate.

— Doamna Reakes este bine, din fericire, dar m-ar interesa să știu dacă ați văzut sau auzit ceva neobișnuit azi-noapte.

— Eu? Nu.

Bărbatul cu șlapi a scuturat din cap.

— Nimic ieșit din comun. Cursele obișnuite de viteză de vineri seara, dar nu le mai bag în seamă.

— Curse? Adică mașini care se întrec?

— Da. Băieții simpatici cărora le place să conducă pe Portswood Road și apoi pe aici, în fundătura noastră.

— Și i-ați auzit aseară? Pe la ce oră s-a întâmplat asta?

— O, după miezul nopții, a spus bărbatul. Și apoi a adăugat: dacă s-a întâmplat ceva, sunt mari șanse să fie implicați.

— Dar nu știți cine sunt?

Bărbatul a scuturat din nou din cap.

— Nu obișnuiesc să ies afară la ore așa târzii în noapte.

Jonah a aprobat cu o mișcare ușoară a capului. Poate că el nu iese, dar sigur erau camere de monitorizare a traficului undeva în apropiere. Louise Reakes a menționat că a auzit și ea un motor puternic, fapt ce făcea această mărturie și mai interesantă.

— Dacă vă mai amintiți altceva, vă rog să ne anunțați, a spus el, după care s-a întors la numărul unsprezece.

Shaw terminase cu observațiile sale și era în mijlocul unei discuții despre mutarea cadavrului la morga din oraș. Lightman și O'Malley erau și ei pe lângă poartă. Probabil terminaseră de interogat vecinii cei mai apropiați.

— Am permisiunea de a căuta documentul de identitate? a întrebat Jonah.

— Da, a spus Shaw. Chiar te rog.

McCullough a scos din buzunar o pereche de mănuși vișinii din latex și i le-a dat lui Jonah. Acesta și le-a pus și imediat l-a izbit mirosul lor. Un miros de sex-și-moarte, așa cum a spus chiar McCullough odată. Jonah a zâmbit, simțind cum îl ia ușor amețeala în timp ce deschidea pachetul de mănuși, recunoscând mirosul.

O'Malley s-a pus pe vine lângă Jonah, în timp ce acesta a scos un portofel din buzunarul de la spate al victimei.

L-a deschis cu grijă și a scos un card de credit, atingându-l pe cât de puțin posibil.

— A. Plaskitt, a spus, după care a continuat să caute prin toate celelalte carduri, până când a găsit un abonament la sală. Alex. Alex Plaskitt.

McCullough ținea deschisă o pungă de plastic în care Jonah să introducă portofelul, după care și-a schimbat poziția, astfel încât să poată să-și bage mâna în buzunarul din dreapta al bărbatului, în care părea să fie un telefon. Era mult mai greu de scos. Picioarele victimei erau trase în sus, așa că telefonul era blocat în zona șoldului. Dar împingându-l din afara buzunarului în sus, Jonah a reușit să-l scoată.

Un iPhone. Destul de nou, s-a gândit, cu o carcasă protectoare din plastic pe care era un dragon, aproape ca cel de pe tricou.

Jonah a apăsat pe butonul „acasă" și telefonul a pornit, arătând o serie de mesaje de la un contact salvat „Pisicuța Sexuală Issa".

Prietena lui Alex, probabil, s-a gândit Jonah, uitându-se prin mesaje.

Ultimul mesaj fusese primit cu jumătate de oră în urmă și spunea:

Unde naiba ești?

2. Louise

Niall, am atât de multe să îți spun. O întreagă poveste complicată care se referă la și rezumă dimineața în care m-am trezit lângă un străin și m-am panicat cum nu am făcut-o niciodată.

Știu că poate e prea târziu pentru toate acestea. Iată-mă aici, fără tine, și nici nu sunt sigură că vreau să te întorci înapoi. Dar după atâtea secrete prosteşti, cred că a venit vremea să dăm cărţile pe faţă.

Și ar trebui probabil să încep prin a spune că îmi pare rău pentru ce am făcut. Îmi pare rău pentru toată mizeria în care s-au transformat faptele mele, pentru tot ce am făcut şi ne-a adus aici.

Dar scuzele nu justifică faptele, așa cum mi-ai spus chiar tu înainte. Așadar, îți voi spune totul, însă povestea începe cu mult înainte decât ai putea crede tu. Cu noaptea în care ne-am cunoscut, care evident a fost aceeași noapte în care am cunoscut-o pe April. Deși am cunoscut de fapt trei persoane în noaptea aceea, toți trei ați ajuns să-mi dominați viața într-un mod pe care nu l-aş fi bănuit vreodată.

Pe cât ți-ar plăcea ție să crezi că *tu* ai fost cel care a inițiat povestea noastră, pe atât de clar îmi este mie că April Dumont este cea care a început-o. Nici măcar tu nu poți nega puterea pe care o are. Toată lumea a fost cu ochii pe ea la nuntă, din momentul în care a ajuns prea târziu, cu rochia ei care lăsa să i se vadă abdomenul (şi în care i se vedeau şi sânii din lateral, în caz că nu era suficient). Toți se holbau la tatuajele ei. La cizmele cu toc în stil cowboy care erau cel mai trăsnit și mișto lucru pe care l-am văzut vreodată.

Pun pariu că și tu ai simțit ceva când ai văzut așa o privelişte, nu? Pun pariu că dacă ai citi rândurile acestea în prezența mea, ți-ai da ochii peste cap și m-ai întreba dacă chiar trebuie să-ți vorbesc așa.

Ei bine, dragul meu, cred că da. Asta e o poveste dureroasă, cu toate că, sincer, o să încerc să te menajez ori de câte ori pot. Vreau să continui să citeşti, Niall. Chiar vreau.

Așadar, înapoi la nuntă, când încă eram o mielușică, o persoană anxioasă, dureros de rușinoasă. M-am întrebat adesea cum aş fi ajuns dacă drăguța mea mamă ar fi trăit puțin mai mult. Dacă mi-aş fi petrecut adolescența cu ea, și nu cu un tată îndoliat cu creierii țăndări, din ce în ce mai nevrotic. Dacă aş fi avut pe cineva care să-mi spună cât de tare eram. Poate că aş fi devenit o

tânără încrezătoare, vorbăreață. Aș fi putut fi *sexy*.

Dar chiar nu are rost să-mi bat capul cu asta. Nu eram nici încrezătoare, nici vorbăreață, nici sexy. Eram rușinoasă și ciudată, și-mi era teamă de atenția celorlalți.

Sau cel puțin așa eram înainte de a o cunoaște pe April, înainte ca tipa cu cizme de cowboy care mergea zgomotos spre altar ignorând toate locurile goale să facă lumină în viața mea, așezându-se lângă mine. Lângă șoricica de mine.

Spre mine și-a îndreptat privirea când domnișoara de onoare a terminat de recitat poezioara groaznică. Mie mi-a arătat pe broșura cu organizarea nunții cum era încercuit „pul” în numele unui biet compozitor pe nume „Pulmann”. Pe mine m-a pufnit râsul atât de tare, încât toți cei din jur s-au întors să se uite, iar asta însemna că deja conspiram împreună. Și, spre surprinderea mea, chiar nu m-a deranjat să fiu privită atunci. Nu când April era de partea mea.

— Slavă Domnului că s-a terminat, a spus ea, imediat ce s-a terminat slujba, iar dacă nu eram deja îndrăgostită de ea, accentul ei de Tennessee mi-a pus capac.

Nu am putut să o urmăresc în tot ce mi-a spus în seara aceea, sunt sigură că înțelegi de ce. Viteza și volumul discursului ei. Inflexiunile subite din voce, dar nu mai conta.

A mers cu mine spre petrecere, povestindu-mi despre sora ei mai mică de acasă și cum arătam fix ca ea. O chema Dee. Dolores, dar i se spunea Dee. Mi s-a părut că asemănarea aceea însemna mult pentru ea.

Am întrebat-o foarte curioasă cum a ajuns să trăiască în Southampton. Mi se părea atât de exotică, atât de excentrică.

— Nu o să-ți vină să crezi, dar am lucrat în *big pharma*, ca mirele, a spus ea, zâmbindu-mi. Am primit locuri de muncă aici, împreună cu primul meu soț, dar apoi ne-am săturat unul de celălalt. El s-a întors acasă, eu am rămas. Deși am renunțat la locul ăla de muncă.

— Ce faci acum?

M-a privit pieziș.

— Mai fac uneori consultanță pentru unele companii din big pharma. Liber profesionist, știi tu. Așa că le spun unde să împingă, când vreau eu. Dar în mare parte mă ocup cu cheltuitul banilor celui de-al doilea soț. E o meserie grea, dar cineva trebuie s-o facă și pe asta.

Nu m-am putut abține și am început să râd. Și două secunde mai târziu m-am împiedicat pe tocurile mele înalte și a trebuit să mă prind de un gard viu

ca să nu cad, iar atunci m-a apucat râsul şi mai tare.

— Eşti bine? m-a întrebat ea, după care m-a luat de braţ. Ce ciudat. Eşti leită Dee! Aproape, dacă ai mai lucra la accent… aţi putea fi gemene.

— O să mă străduiesc, am zis eu.

Din câte îmi dau seama, a decis atunci şi acolo că vom fi cele mai bune prietene, pentru totdeauna.

Şi-a pus un braţ în jurul meu când am ajuns la petrecere, apoi s-a uitat împrejur până ce a identificat pe cineva cu o tavă cu pahare de şampanie.

— Slavă domnului! a spus, luând două pahare de pe tavă.

Nu voiam să-i spun că nu beau. E foarte dificil să recunoşti asta în faţa cuiva care vede alcoolul ca fiind lubrifiantul interacţiunilor sociale. Nici ţie nu ţi-am spus asta, Niall. Am ascuns deliberat faptul că până la acea nuntă am fost complet abstinentă.

Cel mai ciudat lucru este că nu cred că m-ai fi crezut dacă ţi-aş fi spus. Sunt sigură că îţi este greu să crezi acum. Nici nu-ţi poţi imagina o Louise care nu se face criţă şi nu îşi pierde cu totul controlul.

Adevărul este că îmi era cu adevărat teamă să mă îmbăt. Îmi era şi mai teamă să nu mă umilesc sau să-mi pierd cheile, telefonul sau nu ştiu, vreo parte din mine. Simţul că deţin controlul, poate. Mi se părea înfricoşătoare ideea de a nu controla totul.

Dar iat-o pe April, oferindu-mi un pahar şi dându-l pe al ei pe gât înainte de a apuca eu să sorb o înghiţitură. Voiam atât de tare să mă placă în continuare. Aşa că am băut. Rapid. Mi-a plăcut aprobarea lui April când a pus paharele goale înapoi şi a mai luat două. Şi mai mult, îmi plăcea felul în care îi zâmbea chelnerului cu o privire care îi mulţumea, dar în acelaşi timp îl aţâţa. Şi am hotărât că o să fiu şi eu ca April, cu orice preţ.

Nu am simţit ameţeala la care m-am aşteptat când mi s-au urcat aburii alcoolului la cap. Am simţit, în schimb, căldură. O senzaţie că tot ce e în jur nu mai contează atât de tare. Îmi era şi mai uşor să-mi placă de noua mea prietenă. Să râd şi chiar, pentru prima oară, să flirtez.

April mi-a făcut cunoştinţă cu toată familia mirelui. Chiar păreau să mă placă, iar asta mi-a spus că eram pe drumul cel bun. Nu am opus rezistenţă când April m-a luat cu ea la bar sau la baie, să ne refacem machiajul şi să ne aranjăm părul. Uşor-uşor, a reuşit să o şteargă pe Louise cea dinainte şi să o înlocuiască cu cineva mai strălucitor. Mai bun.

Şi drept rezultat, toată lumea părea brusc să vrea să vorbească cu mine. DJ-ul. Sufocantul prieten italian al lui April. Cavalerul de onoare, care sigur

era însurat. De fapt, voiau să flirteze cu mine, iar eu să flirtez cu ei. La douăzeci şi opt de ani, mă simţeam în sfârşit dorită.

Undeva în mijlocul acestor lucruri, am început să-mi imaginez că eu chiar *eram* o altă persoană. O Louise mai efervescentă, mai sexy, *mai bună.* Am început să simt că observam cum interacţionează această persoană şi că pierderea controlului nu mai era aşa îngrozitoare cum mă aşteptam. Era eliberatoare.

Pe scurt, Niall, avea loc naşterea lui Louise Beţivana. Nu a apărut dintr-o negură, târându-se, aşa cum ţi-ai putea imagina; a apărut, ca un fluturaş, din crisalida mohorâtă şi ofilită a vieţii mele anterioare. Şi, Dumnezeule, o iubeam.

Mi-ai zis ce ai simţit prima oară când m-ai cunoscut. Cum te-ai simţit atras de mine, ca un magnet. Ei, vezi tu, când te uitai la mine şi te tot uitai, vedeai de fapt varianta aceasta nouă şi strălucitoare a mea.

Îmi aduc aminte de expresia ta. Cum păreai fascinat. Şi când ai vrut să facem cunoştinţă, nu m-a surprins prea tare. *Bineînţeles* că îţi plăcea această nouă Louise. Era atât de distractivă.

Louise Beţivana cumva ştia ce făcea când te-a privit şireată şi te-a întrebat dacă eşti vreo persoană importantă.

Mi-a plăcut mult cum ai râs. Şi încă şi mai mult ce ai spus:

— Sunt a doua cea mai importantă persoană din camera aceasta.

— Bine, cel puţin a treia, ţi-am răspuns. Eu, April… tu poţi fi al treilea.

Nu era genul de lucru pe care să-l mai fi spus vreodată în viaţa mea. Dar noua eu ştia că poate spune ce vrea.

— Mă descurc şi cu locul trei, mi-ai spus, ceea ce m-a făcut să simt un val de căldură pentru tine.

Lucrurile au mers din bine în mai bine după ce am mai vorbit puţin, apoi m-ai întrebat:

— Vrei să facem şi noi un dans stupid?

Nu minţeai. Chiar a fost groaznic. Îmi aduc aminte cât de dezamăgită am fost de tine, dar nu mă puteam opri din zâmbit.

În toiul distracţiei, am fost solicitată să cânt. Nu vă spusesem niciunuia dintre voi că Hannah mă rugase să cânt o piesă la harpă la petrecere. Am ştiut că ţi-a plăcut şi mai mult de mine când ai aflat că şi eu eram muzician.

Mi-am dat seama că sunt foarte beată când m-am aşezat pe scaunul tare şi am început să când Bach. Dar, aşa cum am învăţat încă de atunci, există un interval drăguţ în beţie. Când eşti suficient de relaxat să simţi că eşti parte din

instrument. Când *tu* te dai la o parte și altcineva preia controlul. Altcineva. *Ea.*

Și mai era și celălalt sentiment. Al ochilor tăi fixați pe mine la fiecare atingere a fiecărei coarde. M-am simțit frumoasă. Cu adevărat frumoasă.

Când mai târziu te-ai dus la bar, April mi-a spus totul despre tine și Dina. Cum a rezistat doar două luni în căsnicia cu tine, înainte de a-și dori mai mult. April mi-a arătat-o pe Dina cea strălucitoare, dură, și pe noul ei bărbat. A făcut-o însă puțin prea zgomotos, așa că Dina s-a uitat spre noi, iar eu am înlemnit. Dar bineînțeles că pe April o durea undeva. A strigat către ea: „Hei, Dina! Arăți bine!", după care s-a întors și m-a întors și pe mine.

Povestea despre Dina m-a înduioșat în legătură cu tine. M-a făcut, de asemenea, să te admir pentru curajul de a veni la nunta aceea, când știai că fosta ta soție va fi acolo cu noul și bogatul ei iubit. Bănuiesc că totul era atât de dur pentru tine. În momentele în care erai singur, am văzut cum îți fugea privirea la ea. De fiecare dată, păreai afectat. Confuz, poate.

E ciudat cum am simțit atunci că sunt geloasă, chiar de la început. Sau cel puțin cât de repede era *ea* geloasă. Louise Bețivana fierbea de furie și de dorința de a câștiga. Nu îi plăcea să fie ignorată, Niall. Nu îi plăcea deloc.

Am întrebat-o pe April dacă i se părea că ești o alegere bună. Aproape că-mi era teamă de ce ar fi putut să-mi spună. Deja mă gândeam la tine ca la cineva care făcea parte din viața mea și, în ciuda alcoolului, simțeam cum creștea tensiunea în mine văzând-o că ezită să-mi răspundă, dar într-un final a spus:

— Știi ce, cred că e o partidă bună. E un tip bun, poate prea bun uneori. Cred că în trecut lumea a profitat de el, pentru că îi pasă de oameni.

A făcut o grimasă.

— Și probabil e puțin prea preocupat de ce ceas poartă sau ce mașină conduce, dar sincer, cred că multe i se trag de la Dina. Cred că s-ar putea schimba.

— Dar nu mai e îndrăgostit de ea? am întrebat eu.

April s-a gândit puțin.

— Nu, nu cred. Vreau să zic, da, pe jumătate cred că e prea devreme să spui că a trecut peste, dar cred că ai putea fi cel mai bun lucru posibil pentru el. Cineva cu un suflet bun, care să-l facă să-și dea seama cât de superficială a fost relația lor.

Nu am mai știut ce să spun când am auzit ce încredere uimitoare avea în mine. Dar cu toate acestea, într-un fel în care oamenii tâmpiți din toată lumea

o fac, am hotărât că te pot salva.

*

Celălalt lucru s-a petrecut mai târziu. Lucrul despre care mereu m-am întrebat dacă nu cumva i-am acordat prea puțină atenție. O ceartă între tine și noua mea cea mai bună prietenă. O ceartă pe care probabil nu ar fi trebuit să o aud și despre care mereu m-am îndoit că am înțeles-o bine.

Voi doi erați afară, April ieșise la fumat. Mi-am adus și eu aminte într-un final să felicit mireasa, după ce mi-am dat seama că nu îi spusesem nimic toată ziua. Hannah deja se cam clătina și m-a îmbrățișat, m-a sărutat pe cap, mi-a spus ce fericită era să mă cunoască. După ce am scăpat, am ieșit să vă găsesc, pe unul sau pe altul, dar fără să mă aștept să fiți împreună.

April stătea în picioare cu fața spre grădină, pe terasa aceea mică și înaltă, pavată cu pietricele din spatele casei. Nu știu dacă tu-ți mai amintești clar, dar eu îmi aduc aminte. Era frumos acolo. Parte a unei nopți ce părea cu totul minunată.

Nu se vedeau prea multe, era întuneric. Doar câteva lămpi solare ici-acolo. Dar April se uita în gol, scoțând fumul de țigară cu o mișcare de răsucire a buzei inferioare.

Și sunt sigură că i-ai spus:

— Indiferent ce schemă ai în cap, nu o implica pe ea.

— O, te rog, a spus April, disprețuitor. Am dreptul să vorbesc cu cine vreau eu.

Și-mi amintesc că ai pufăit a frustrare. Și ai spus:

— Și drepturile celorlalți? Nu mai contează?

Pentru o clipă, April a inhalat și a expirat, după care a spus:

— Nu, nu chiar.

— Te rog, ai spus tu apoi, pe un ton al vocii pe care am învățat în timp că îl folosești foarte rar. Te rog să nu o faci.

Și April s-a întors spre tine și a spus, foarte apăsat și limpede, ca și cum jucase teatru cu toate replicile ei în seara aceea:

— O să fac fix ce vreau eu.

Și apoi s-a dus înăuntru. În fracțiunea aceea de secundă în care am rămas acolo – înainte de a mă preface că tocmai ajunsesem și de a vă saluta pe amândoi cu un entuziasm fals – ți-am văzut expresia. Păreai dezolat. Ca un bărbat ce tocmai pierduse ceva.

3.

Echipa a avut o mini-şedinţă în faţa grădinii de la numărul 11, eliberându-şi aburii albi ai respiraţiei în aer. Jonah a vorbit cât de repede a putut în gerul muşcător de afară, spre binele tuturor, inclusiv al său.

— O iau pe Juliette să vorbească cu prietena lui Alex, le-a spus lui O'Malley şi Lightman. Domnall, tu du-o pe Louise Reakes la secţie să dea declaraţia. Şi asigură-te că spune şi despre motorul de maşină pe care l-a auzit afară. Aş vrea ca Ben să o verifice pe prietena lui Louise şi să afle dacă a văzut ceva ciudat când a plecat din casă. Louise crede că s-a petrecut pe la miezul nopţii. Şi, Domnall, încearcă să afli când a nins azi-noapte. Avem urme de paşi, probabil ale victimei, care au apărut după ce s-a oprit ninsoarea. Sper să putem să restrângem fereastra înainte de a ne ocupa de camerele de trafic. Deocamdată ne focusăm pe un moment undeva între douăsprezece şi patru, iar până acum avem două referinţe cu privire la sunetul de motoare de azi-noapte.

Lightman a aprobat.

— Vecinul de la nouă spune şi el că a fost trezit de o uşă trântită pe la două. Crede că s-a auzit de la casa familiei Reakes, dar nu exclude să fi fost portiera unei maşini.

— Din ce a spus Louise până acum, nu a ieşit şi nu a intrat nimeni la ea după miezul nopţii, a spus Jonah. Aşa că ar putea fi interesant.

După aceea s-au dus la maşinile lor. Jonah a pornit Mondeo-ul privindu-i pe doi sergenţi cum fac manevre să iasă din fundătură, apoi a ieşit pe drum înaintea lui Hanson. Poliţia era, aşa cum îi plăcea lui Jojo să-i amintească frecvent, o chestiune intens degajatoare de carbon.

•

Traficul se aglomera tot mai tare când Jonah a parcat acasă la Alex Plaskitt. Era pe Alma Road, la nicio milă de locul în care murise Alex.

Lui Jonah i s-a părut mereu că partea aceea de oraş îl buimăcea. Precum Polygon, de cealaltă parte a oraşului, majoritatea străzilor de aici arătau cam la fel, cu câte două case alipite aproape de stradă, fiecare cu cărămidă roşie şi detalii albe.

Cu siguranţă erau cu un nivel mai jos comparativ cu afluenţa de pe Saints Close, dar Jonah prefera de departe efectul acestor clădiri mai vechi, mai

modeste. Mulţi dintre proprietarii de pe partea aceasta a drumului îşi umpluseră grădinile lor micuţe cu mobilă colorată şi tot felul de ghivece. Sub zăpada zilei de azi, arătau ca desprinse dintr-o felicitare de Crăciun.

Hanson l-a urmat către uşa de la intrare, părând mai puţin agitată decât se aşteptase el. Aceasta era doar a doua oară când ofiţerul echipei sale trebuia să dea rudelor vestea morţii unui apropiat, presupunând, desigur, că prietena lui Alex chiar locuia acolo. Mesajul aşa părea să sugereze.

Era groaznic să fii chiar tu cel care dă asemenea veşti sumbre, mereu a fost aşa. Pur şi simplu, în timp, trebuie să găseşti metode de detaşare.

Se pare că Hanson şi-a dat seama rapid de asta. Privea metodic fiecare detaliu al casei şi al străzii, notându-şi tot, încercând, evident, să se distragă de la ce avea să urmeze.

Jonah a sunat la soneria de modă veche cu buton şi imediat a auzit un sunet de paşi din casă. Uşa s-a deschis cu ceva dificultate. A scos un sunet de glisare şi cumva de blocare, iar persoana din spatele uşii şi-a cerut scuze.

Când s-a deschis, într-un final, şi-a făcut apariţia un bărbat destul de scund, bine proporţionat, undeva la treizeci de ani, care tocmai ce punea nişte chei de maşină pe masa din hol. Era îmbrăcat destul de formal pentru ora aceea a unei zile de sâmbătă, cu o cămaşă albă în dungi fine descheiată şi o pereche de blugi prespălaţi. Avea ochii întunecaţi şi obosiţi. Părul negru îi era dat cu gel, încât stătea ţeapăn în sus. Pielea îi era bronzată.

Şi-a pus mâna stângă pe cadrul uşii, iar Jonah a văzut că avea o verighetă pe al patrulea deget.

Issa, s-a gândit Jonah, nefiind sigur de ce a presupus că partenerul lui Alex avea să fie femeie.

Privirea lui întunecată se muta când la Jonah, când la Hanson, iar Jonah a zis destul de încet:

— Cred că aceasta este locuinţa lui Alex Plaskitt.

Jonah a văzut aproape o non-reacţie, cu care deja se obişnuise: corpul nemişcat al lui Issa şi strălucirea aproape imperceptibilă a ochilor lui.

— Dumneavoastră sunteţi Issa? a întrebat Jonah.

— Da. Ce s-a întâmplat?

— Putem să intrăm? a întrebat Jonah.

Ca aproape toţi cei aflaţi în situaţia aceasta, Issa ştia deja ce voia Jonah să spună. Jonah şi-a dat seama din modul în care îi atârna acum corpul de cadrul uşii, apoi din maniera necoordonată în care s-a întors să îi conducă în sufrageria colorată.

Orice îndoială pe care o aveau referitoare la Issa a dispărut atunci când Jonah s-a așezat pe salteaua plină de pernuțe. O fotografie înrămată pe măsuța de lângă îi arăta pe Issa și pe victima lor în haine de nuntă. Zâmbeau la cameră, iar capul lui Alex era cu vreo 15 centimetri mai înalt decât cel al lui Issa. Avea brațul pus peste umărul bărbatului mai scund. Alex părea și de două ori mai lat decât soțul lui.

Jonah s-a concentrat pe Issa și a respirat profund.

— Îmi pare foarte rău să vă informez că Alex a fost găsit mort la primele ore ale acestei dimineți.

Sprâncenele lui Issa s-au încruntat, iar mâna i-a fugit la gură.

— Cum?

— Pare că a fost atacat, a spus Jonah. Patologul va face o autopsie completă, dar este clar că a fost victima unui act de violență.

Issa a respirat îndelung, tremurând.

— La un club?

— Nu suntem siguri unde a avut loc atacul, a spus Jonah, cu blândețe. A fost găsit în fața unei adrese rezidențiale.

Issa i-a aruncat o privire stranie, tăioasă.

— Ce adresă rezidențială?

Hanson i-a răspuns liniștitor:

— O casă pe Saints Close. O cunoașteți?

Issa a scuturat imediat din cap, după care s-a ridicat și s-a dus rapid la un birou. Și-a luat telefonul, iar mâna îi tremura puternic.

— Trebuia să vină acasă, a spus el. Am încercat să-l sun.

Și apoi a început să plângă.

•

— Fă-te comodă aici, i-a spus O'Malley lui Louise Reakes, care era acum îmbrăcată într-o rochie de jerseu și o parka îmblănită pe deasupra.

El și-a pus cana mare de ceai pe masa din sala de interogatoriu.

— Îți luăm declarația imediat ce se întoarce sergentul Lightman.

— Mulțumesc, i-a spus Louise.

Și-a pus mâna pe cană, dar apoi i-a căzut pe masă. Se uita la aburi, nemișcată.

— Când se întoarce soțul tău acasă? a întrebat O'Malley, gândindu-se cum o să se ducă ea acasă singură după toate acestea, trebuind să treacă pe lângă locul în care a murit tânărul bărbat. *I-ar prinde bine niște ajutor*; s-a gândit el.

Ea şi-a mutat privirea încet în sus, spre el, şi i-a spus:

— Nu sunt sigură. Mai spre după-amiază, cred.

— De unde vine?

— Geneva.

— O, cam departe, a aprobat O'Malley. Probabil e foarte îngrijorat.

A urmat un moment în care Louise pur şi simplu s-a holbat la el, într-o aparentă neînţelegere, după care a spus:

— Nu are de ce. Nu i-am spus încă.

O'Malley o privea cu aceeaşi expresie pierdută.

— Nu i-ai dat un mesaj sau ceva?

Louise a scuturat din cap, privind în jos la telefonul pe care şi-l pusese pe masă în faţa ei, apoi, cu o mişcare nervoasă, şi-a încrucişat braţele.

— Nu. Nu eram sigură dacă pot.

— Ei bine, pot să o fac eu, i-a spus O'Malley pe o voce joasă. Te vei simţi mai bine după ce vei vorbi despre asta.

Ea nu i-a privit zâmbetul plin de simpatie, ci şi-a întors capul spre podea.

— Te las, a spus el.

Chipul lui Louise părea cumva mai palid pe măsură ce aproba în semn de la revedere. Când O'Malley a plecat, nu a făcut nicio mişcare pentru a-şi lua telefonul.

•

Lightman a încercat să o sune pe prietena lui Louise, April, de câteva ori, dar fără succes. Într-un final, a hotărât să se ducă la apartamentul ei de pe Admirals Quay. Era într-un cartier foarte modern, numit Ocean Village, la docuri, iar Lightman ştia dintr-o broşură la care s-a uitat idilic la un moment dat în trecut că preţurile de acolo erau cu mult peste bugetul lui.

Parterul era ca un hotel. Aveau bar, serviciu de pază şi un lift cu cartelă. Lightman l-a convins pe paznic să o anunţe pe April Dumont de o vizită şi să-i dea acces la lift. Bărbatul cu păr grizonant s-a aplecat şi a apăsat pe butonul de la etajul cel mai de sus, înainte de a-şi înclina capul şi de a se întoarce. Întregul proces l-a făcut pe Lightman să se simtă ciudat.

Apartamentul lui April ocupa, de fapt, întregul etaj superior. A ieşit din lift într-un hol cu o singură uşă. Întregul loc era decorat în culori aurii şi era presărat cu mobilă care lui Lightman i se părea de fiţe. Nu erau semne că cineva ar fi locuit acolo. Era o lume complet diferită de căsuţa lui Louise Reakes din suburbii, iar Lightman deja se gândea cu ce se ocupa April.

Uşa s-a deschis înainte ca el să ajungă acolo şi o femeie blondă cu păr

ciufulit, într-un neglijeu foarte scurt și un halat de mătase aruncat deasupra, l-a întrebat cu glas răgușit:

— Ce treabă aveți cu mine?

— Îmi pare rău că v-am trezit, a spus el, ajungând în fața ei.

Simțea un disconfort inevitabil în fața unei femei atât de sumar îmbrăcate. Așa că a procedat cum făcea el întotdeauna și a redus experiența la una catalogatoare. I-a observat accentul, acea tărăgănare americană sudistă sau din vestul mijlociu. A văzut că avea machiaj întins pe la ochi. Privirea confuză. Tatuajul vizibil deasupra liniei neglijeului.

— Trebuie doar să vă pun două-trei întrebări scurte cu privire la seara trecută.

— Adică ieri? a întrebat April.

— Un tânăr a fost găsit mort în grădina unei case din Saints Close în dimineața aceasta, i-a spus Lightman. Cred că ați fost acolo aseară.

— Ce mama naibii? a întrebat April.

S-a dat brusc înapoi, apoi a spus:

— Bine, intrați puțin. Sunt doar eu…

El a urmat-o într-o sufragerie uriașă, luminoasă, cu scaune mari și moderne, cu ferestre enorme și cu privelişte asupra portului de ambele părți. La fel ca holul, părea aproape nelocuit. Doar câteva pahare murdare, un pachet de țigări și o brichetă pe măsuța de cafea stricau efectul de casă ca în reviste.

April s-a trântit pe una dintre canapele, cu un oftat abia perceptibil.

— Ok. Puțin mai bine.

Și-a dat la o parte părul de pe ochi.

— Scuze. Cred că am exagerat cu tequila ieri. Vă rog să vorbiți lent.

— Desigur, a spus Lightman. Nu ar trebui să dureze mult. Voiam doar să confirm momentul în care ați părăsit casa și dacă ați văzut sau auzit ceva ciudat.

April a continuat să se joace cu părul în timp ce se gândea.

— Taxiul a ajuns, cred, pe la 23:15. L-am chemat cu puțin timp înainte de fix, dar am așteptat ceva vreme.

— Mai era altcineva afară în acel moment?

— Nu, din câte am văzut eu, nu, a spus April, și apoi l-a privit mai concentrată. Hei, Louise e bine? Ai zis că mortul era în curte? În grădină?

— Da. Louise pare bine, dar găsirea lui a fost, evident, șocantă.

— Iisuse. Expresia lui April se întunecase. Îi scriu un mesaj.

— Aţi auzit pe cineva conducând în zonă? a continuat Lightman. Vreun sunet ciudat?

A urmat o altă pauză, iar April a negat cu o scuturare din cap.

— Nu. Taxiul stătea acolo cu farurile aprinse, dar cu motorul oprit, aşa că am fi auzit dacă ar fi fost ceva… Louise îşi aminteşte să fi auzit ceva?

— Nimic sigur, a spus Lightman.

April l-a aprobat din cap, foarte lent.

— Ce rahat, a spus ea. E fix ultimul lucru de care are Louise nevoie. Fix ultimul.

4. Louise

Aşadar, acum ştii cum a venit pe lume Louise Beţivana. Poate că te surprinde să afli că aproape i-am întors spatele a doua zi. Nu mai fusesem niciodată mahmură, iar atunci a fost atât de intens, încât sincer am crezut că mi-am provocat daune ireparabile. Mi-a fost rău toată ziua, până pe la patru, şi în tot răstimpul acesta m-am gândit la fiecare lucru pe care l-am făcut, cu un regret amarnic.

Dar apoi April mi-a scris să ieşim la o cafea, spunându-mi că are nevoie de mine în viaţa ei. Şi tu mi-ai scris mai târziu, aşa cum ai promis. Mi-ai spus că eram distractivă şi că îţi doreai mult să mă vezi din nou.

Şi iată, două bile albe pentru Louise Beţivana, iar pe măsură ce intoxicaţia cu alcool pălea, îmi imaginam deja cum ar fi să beau din nou, de data asta mai cu atenţie.

Ceea ce o avantaja pe Louise Beţivana era faptul că eram prea stresată să te întâlnesc trează. Habar nu aveam cum să flirtez fără ajutorul ei. Aşa că, după ce am ales o dată, am hotărât că o să beau ceva înainte de întâlnire.

A fost aşa o eliberare să fac asta din nou. Să o simt cum preia controlul. Era ca şi cum m-aş fi îmbrăcat cu cel mai călduros palton. Dacă îţi poţi imagina un palton călduros care, în mod misterios, mă făcea să par extrem de sexy.

Cred că atunci încă mai deţineam controlul. În majoritatea timpului, nu-mi venea să beau. Doar câteva pahare când ieşeam cu April, lucru care se întâmpla cam de două ori pe săptămână, dar, în general, beam mai mult când mă vedeam cu tine.

Cred că la urma urmei, chiar şi cu întârziere, trebuie să îţi asumi puţin chestia asta, Niall. Louise Beţivana nu a câştigat rezistenţă şi frecvenţă fără ajutor. A înflorit din încurajările tale, ca şi din ale mele.

Vreau să te gândeşti la primele noastre întâlniri. Să te gândeşti cu onestitate şi să te întrebi cum au fost pentru mine. Cât de greu îmi era de fiecare dată când îmi povesteai despre Dina, despre furia pe care o simţeai faţă de ea. Cât te-a rănit.

Nu e singurul lucru pe care mi-l amintesc de la întâlniri, desigur. Îmi aduc aminte că am aflat multe despre tine. Faptul că urai ABBA. Că-i iubeai pe Miles Davis şi Nat King Cole. Că aveai o obsesie secretă pentru Star Wars şi

că nimeni de la birou nu avea voie să știe asta. Că iubeai mâncarea și că erai determinat să mănânci organic.

Sunt conștientă și de influența ta asupra mea. Prin tine am început să apreciez mâncarea cu adevărat bună. Dincolo de pizza, vreau să spun, pe care am adorat-o mereu cu toată ființa mea. Prima oară când ai gătit vită Wellington a fost o revelație. Pentru mine a fost ceva extraordinar să faci ceva atât de bun într-o bucătărie obișnuită.

Ai râs de mine când m-am îndopat cu trei porții.

— Mai urmează un fel, știi, mi-ai spus atunci.

Ți-am răspuns că trebuie să iau un stomac cu împrumut de pe undeva, iar tu mi-ai zâmbit atât de frumos. Mi-ai spus cât de fericit ești că-mi place mâncarea.

— A fost atât de frustrant să fiu cu o persoană care este mereu la dietă, mi-ai spus. Dina își făcuse din mâncare un inamic.

Sincer, nu știam dacă să mă bucur de asta sau să mă simt prost. În orice caz, mi-am îmbătat gândurile cu un alt pahar de Médoc.

Am învățat, tot în acele zile de început, că ești mult mai impulsiv decât am fost eu vreodată. De asemenea, mult mai dispus să lași lucrurile pe a doua zi. Îmi aduc aminte că eram fascinată și oripilată când mi-ai spus că lași vasele nespălate până dimineață. Că voiam să le spăl eu, pentru că știam că nu voi putea dormi, gândindu-mă la ele. Deși, de fapt, după ce am făcut dragoste o oră, am dormit ca un bebeluș. A fost o revelație.

Și tu păreai mai confortabil în propria ta piele. Mă simțeam cumva în siguranță, nu știu de ce, când te vedeam vorbind cu chelneri și chelnerițe, cald și fără griji. Și mă umpleam de bucurie când te vedeam cum scapi ceva sau greșești pe undeva. Unde era dezgustul de sine care mă îmbolnăvise? Și de ce nu te enervai când eu o dădeam în bară?

M-am gândit, cred că pentru prima oară în viața mea, că nu trebuie să fiu atât de severă cu mine însămi. Că aveam de ales. Și de fiecare dată când spărgeam un pahar sau pierdeam câte ceva, când mă mângâiai pe braț și mă ajutai să o scot la liman, mai dădeam drumul unei părticele de dezgust pe care o simțeam de multă vreme față de mine însămi.

De fapt, Niall, dacă nu ar fi fost Dina, ai fi putut să fii perfect pentru mine.

5.

— Ne ajută orice informație pe care ne-o poți oferi cu privire la mișcările lui Alex de aseară, i-a spus Hanson lui Issa, încet, îndată ce plânsul în hohote s-a transformat într-o respirație sacadată.

Jonah se bucura să o lase pe ea să fie prezența liniștitoare în acea conversație. Niciodată nu a fost prea sigur că se pricepe la asta.

— Știu că e greu să încerci să procesezi asta, dar cu cât începem mai rapid să-l căutăm pe ucigașul lui Alex, cu atât mai multe șanse avem să-l aducem în fața legii.

Issa a aprobat din cap, a respirat din nou, iar apoi a mai aprobat o dată din cap.

— Da. Da, vreau să ajut.

Și-a îndreptat privirea spre tavan, încercând să se adune.

— Alex a ieșit cu unul dintre prietenii lui – ai noștri.

A privit-o pe Hanson.

— Eu am fost plecat. M-am întors pe la unu, el încă era ieșit. Nu am fost acolo să îl protejez.

Jonah l-a privit aprobator. Ideea că Issa cel scund l-ar putea apăra pe Alex cel puternic părea puțin ridicolă, dar există și alte forme de protecție în afara celei fizice. De exemplu, poți convinge o persoană să nu mai bea când a băut destul. Sau să convingi pe cineva să renunțe la comportamentul agresiv.

— Știi unde s-au dus? l-a întrebat.

— Da, a aprobat el din cap. Un spectacol în Porterhouse, iar apoi au rămas în oraș.

Și-a scuturat capul.

— Ultima oară când am avut vesti de la el erau la Blue Underground și era destul de beat.

Lacrimile i-au revenit pentru câteva clipe, iar Jonah l-a întrebat:

— Ne poți da numele prietenului?

A făcut un semn aprobator, silențios la început, înainte de a reuși să spună:

— Step. Step Conti. E Stefano de fapt, dar toată lumea îi spune Step.

— Îl știi bine pe acest prieten?

— Da, a spus Issa înghițind în gol. E prieten bun cu amândoi. Lui Alex îi place să iasă în oraș – cu Step și alți câțiva. Ies și eu uneori cu ei, dar

câteodată îi las în ale lor. Nu sunt aşa băutor ca ei.

A zâmbit printre lacrimi.

— Nu crezi că s-ar fi putut… certa cu Alex?

— Nu, bineînţeles că nu, a spus Issa cu vocea tremurândă. Era prietenul lui. Nu ştiu cum… dacă Step ar fi fost acolo, l-ar fi ajutat. Nu ştiţi ce i s-a întâmplat?

— Mă tem că nu, a spus Hanson. Presupun că nu ai vorbit cu Step de dimineaţă.

— Nu. Issa şi-a scuturat capul.

— Nu m-am gândit, nu ştiu de ce. Mi-am imaginat că Alex s-a îmbătat şi că e mahmur pe undeva.

— Aşadar, nu poţi fi sigur că Step nu e implicat? a continuat ea.

Privirea lui Issa s-a mutat de la Hanson la Jonah, apoi s-a fixat pe Hanson.

— Nu, a spus soţul lui Alex într-un final. Pur şi simplu nu cred asta.

Hanson l-a privit cu jumătate de zâmbet, una din expresiile acelea care se află între compătimire solemnă şi susţinere caldă. Era o expresie greu de realizat, iar Hanson, se gândea Jonah, o stăpânea la perfecţie.

— Desigur, va trebui să vorbim cu el.

— Da. Da.

Issa şi-a luat telefonul de pe masă şi a căutat numărul lui Step, apoi adresa lui, iar Jonah şi le-a notat pe ambele.

— Mai sunt şi alţi membri ai familiei pe care ar trebui să îi anunţăm? a întrebat Hanson cu atenţie, odată ce au terminat cu adresa. Părinţi? Fraţi? Sau preferi să îi suni personal?

Expresia lui Issa a provocat o durere instantanee în pieptul lui Jonah. Era atât de vizibil că era un bărbat care pur şi simplu nu putea crede că trebuie să facă asta.

— Părinţii lui locuiesc la Surrey, a spus el inconsecvent. Aş prefera… să îi anunţaţi dumneavoastră. Nu ne-am înţeles niciodată prea bine.

După ce au luat datele de contact, Jonah i-a spus lui Issa cu un maxim de blândeţe că va fi nevoie să identifice cadavrul, fie personal, fie printr-un link video. Soţul lui Alex a scuturat din cap când a auzit de sugestia cu linkul.

— Trebuie să văd cu ochii mei.

— Legistul a cerut o autopsie, a spus Jonah. Ştiu că este greu să faci faţă acestor lucruri acum, dar ne va ajuta mult. E o procedură standard în cazul morţilor subite ca aceasta. Imediat ce se termină, te chemăm.

— Şi dacă – şi dacă nu e el?

Ochii lui Issa erau mari, întunecaţi, plini de o speranţă ciudată.

— Dacă aţi înţeles greşit?

Preţ de o clipă, Jonah nu a ştiut ce să-i spună. Nu îi putea spune lui Issa că a văzut cadavrul şi că ştia că e Alex. Era prea dur. Şi totuşi, ar fi fost şi mai dur să mai spună ceva.

— Ne vom asigura că înţelegem totul bine, a spus Hanson după o clipă. Vom lua toate precauţiile necesare. Îţi suntem datori cu asta, ţie şi victimei.

Părea să fie lucrul potrivit de spus în astfel de situaţii. Issa a aprobat cu o mişcare a capului, apoi a spus, încet:

— Mulţumesc.

•

Jonah i-a trimis un mesaj rapid lui Jojo în timp ce se îndreptau spre maşină, spunându-i că va trebui să renunţe la planurile de sâmbătă. Ar fi trebuit să-l ducă la escaladă, să facă cunoştinţă pentru prima oară cu această pasiune uşor obsesivă a ei. Era mai supărat pentru faptul că nu o va vedea decât că trebuia să renunţe la planuri, dar ştia că ea va fi fericită acolo şi fără el. Jojo avea mereu mulţi parteneri de căţărat.

Mai apoi a sunat la Comisariatul din Surrey prin Blueetooth-ul de la Mondeo, rugându-i să anunţe familia lui Alex cu privire la moartea lui şi să le lase numărul său de telefon ca să-l sune înapoi. Lui Jonah nu-i plăcea să trimită pe altcineva care să dea veştile proaste, dar era o necesitate când călătoria până acolo ar fi durat câteva ore.

Tatăl lui Alex i-a sunat înapoi cincisprezece minute mai târziu, când erau în traficul din centrul oraşului. Vocea era a unui gentilom din clasa superioară a Surrey-ului, lucru la care Jonah nu prea s-a aşteptat.

— Sunt… Edward Plaskitt. Mi s-a spus să vă contactez în legătură cu Alex. Despre veştile extrem de triste.

— Condoleanţe, domnule Plaskitt, a spus Jonah. Ştiu că aveţi o sumedenie de întrebări. În calitate de şef de investigaţii, vă rog să vă simţiţi liber să mă întrebaţi orice.

— Ei bine… a urmat o scurtă pauză, iar apoi Edward a spus: cei doi care au venit pe aici au spus că s-a întâmplat la primele ore ale dimineţii.

— Aşa este, a aprobat Jonah. Alex a fost găsit la 06:30 dimineaţa, pe o proprietate privată. Încercăm să aflăm când şi cum a murit. Momentan, credem că decesul a survenit undeva între 01:30 şi 04:00.

— Înţeleg, a spus Edward cu vocea ciudat de lipsită de emoţii. Mi-au spus că a fost o moarte violentă. Un atac.

— Da, a spus Jonah. Și vreau să vă asigur că vom face tot ce ne stă în putință să găsim făptașul sau făptașii.

— Mulţumesc. A urmat o altă pauză, iar apoi Edward a întrebat: noi trebuie să facem acum ceva anume?

— Deocamdată, nimic urgent, dar va fi nevoie să ne spuneţi orice credeţi că ne-ar putea ajuta. Orice persoană care ar fi vrut să-i facă rău lui Alex. Certuri recente. Eventuale implicări în grupări potențial violente.

— Îmi… pare rău, domnule inspector șef, a spus domnul Plaskitt, dar nu cred că vă putem ajuta. L-am văzut pe Alex foarte puțin de când s-a mutat la Southampton. Poate de trei sau patru ori în cinci ani. S-a îndepărtat de noi, chiar nu mai știm nimic despre viața lui.

— De ce s-a îndepărtat?

— Ce să vă spun… probabil nu s-a simțit niciodată bine acasă. În vechiul și îmbătrânitul Surrey.

Remarcă a venit și cu o notă de ironie.

— S-a schimbat cât a mers la școală, iar apoi și mai mult cât a fost la universitate, la Brighton. A intrat într-un… într-un grup pe care nu prea îl agream. L-am simțit rătăcit. Îndoctrinat.

Tatăl lui Alex a oftat.

— Bănuiesc că am fost prea vocali când ne-am manifestat dezamăgirea, iar Alex a decis că e mai simplu să nu ne mai vedem.

— Înțeleg, a spus Jonah, uimit de calmul domnului Plaskitt.

Îl uimea discursul său rațional, detașat, când fiul lui tocmai fusese omorât. Oamenii reacționează diferit în fața veștilor legate de moartea unei persoane, dar tatăl lui Alex părea prea puțin afectat.

— Așadar, când l-ați văzut ultima oară?

— Probabil că a fost… la Crăciun, dar nu acesta, ci cel dinainte. Așadar, acum un an și ceva.

De data asta s-a simțit o urmă de emoție. Stânjeneală, s-a gândit Jonah.

— Și atunci s-a întâmplat vreun eveniment deosebit? O… neînțelegere? a întrebat Jonah.

A urmat încă o pauză, iar apoi domnul Plaskitt a spus:

— Nu, doar un Crăciun normal în familie. Emoții escaladate, iar Alex s-a supărat că nu eram suficient de drăguți cu partenerul lui. Ceea ce a fost o acuzație nedreaptă. Mereu l-am primit bine la noi, în ciuda durerii pe care o resimțeam.

Jonah își imagina deja de ce erau îndurerați cu privire la mariajul lui Alex

şi a decis că e mai bine să schimbe subiectul.

— Pentru mine este în regulă să vin la Surrey să discutăm mai departe, dar poate că aţi prefera dumneavoastră să veniţi aici, la Southampton.

— Oh, da. Ei bine, nu e nevoie să vin chiar acum, nu-i aşa?

Jonah a resimţit abia perceptibil o reacţie în respiraţia lui Hanson.

— Va fi spre binele dumneavoastră, domnule Plaskitt, a spus cu blândeţe. Aşa, veţi putea pune întrebări şi discuta cu prietenii lui Alex.

— Te rog, spune-mi Edward, a zis tatăl lui Alex.

A ezitat puţin înainte de a spune:

— Voi discuta cu soţia. Oricum, cred că ar fi mai bine să vorbiţi cu fiica noastră, Phoebe. Stă la Winchester, aşa că e mult mai aproape de voi.

— Mulţumesc, a spus Jonah. Aţi fi dispus să ne daţi datele ei de contact?

Jonah a aşteptat ca Hanson să noteze totul, apoi a spus:

— Între timp, l-am rugat pe poliţistul comunitar să vină la voi.

— Eu… nu… nu este… vocea lui Edward suna defensiv. Aproape furioasă. Cred că am prefera să jelim în privat, dacă nu vă deranjează.

— Desigur. Înţeleg. Mulţumesc pentru ajutor, Edward.

Jonah a închis apelul, iar în momentul în care a dispărut de pe ecran, Hanson a spus:

— Uite ce lecţie în homofobie respectabilă. Bietul tânăr, cu un aşa tată! Să spună cât de „dureros” era să socializeze cu soţul lui…

— Sper că e mai complex decât atât, a spus Jonah, dar suspectez că ai absolută dreptate.

— Nu-l putem aresta? a întrebat. Doar să-i stricăm ziua?

— Dacă te poţi gândi la acuzaţii solide, sigur, a răspuns Jonah, zâmbind.

•

Jonah abia aştepta să vorbească cu Step Conti, dar dat fiind faptul că locuia în New Forest, nu avea sens ca Hanson să se ducă acolo separat. S-au dus amândoi la secţie şi Jonah s-a învârtit pe acolo cât Hanson şi-a parcat maşina. A citit rapid un mesaj de-al lui Jojo cât a aşteptat.

> Un incident major chiar e o scuză trasă de păr dacă vrei să eviţi să te urci pe perete, poliţai Sheens. Dar treacă-meargă, las eu de la mine de data asta. J xx

Jonah nu s-a putut abţine şi a început să râdă, aşa cum o făcea des atunci când comunica cu Jojo. Uneori se uita împrejur şi parcă nu-i venea să creadă, întrebându-se oare când a devenit aşa fericit.

Fostele lui relaţii n-au mers aşa, în special relaţia disfuncţională de şase

ani cu Michelle. Și era atât de ciudat să-și amintească cum își pusese în pericol viitorul alături de Jojo cu patru luni în urmă, înainte ca relația lor să înceapă cu adevărat.

Încă de atunci știa ce simte pentru Jojo. A așteptat-o să se întoarcă din Africa înainte de a încerca ceva cu ea. Ar fi trebuit să fie suficient cât să-l facă să reziste în fața tentațiilor, dar a dat peste fosta logodnică la o beție cruntă și a fost ca și cum soarta l-a lovit cu regrete peste cap. Michelle era criță, așa că rezultatul a fost inevitabil.

În dimineața următoare, s-a gândit că o voia pe Michelle înapoi. Asta a fost cel mai ciudat. Și și-a petrecut toată ziua de după deprimat că fosta lui logodnică părea dezinteresată.

În retrospectivă, ar fi trebuit să fie doar profund recunoscător că Michelle nu a vrut să reîncălzească ciorba. O dată în viața lui amoroasă zbuciumată lucrurile au luat o întorsătură pozitivă și era suficient de deștept cât să întâmpine fericirea cu brațele deschise și să se bucure cât mai mult de ea.

După ce a urcat în mașină, Hanson și-a luat un moment ca să-i scrie un mesaj lui Jason. Știa că plănuise să lucreze astăzi, ceea ce însemna că vor fi amândoi la un moment dat la Departamentul de Investigații Criminale. O compensare mică pentru un weekend ratat.

Jason, detectiv inspector, lucra în general mult mai independent decât Hanson. Era cel mai fericit să investigheze de unul singur. Cu toate că era obsedat de muncă până la punctul în care pur și simplu devenea țâfnos, avea un suflet bun.

Relația lor era una ciudată. Hanson nu a intenționat cu siguranță să se combine cu Jason, dar nu era conștientă că de fapt flirtase cu el. O invitație surprinzătoare la un pahar (care a venit la finalul unui caz, când emoțiile dau de obicei pe dinafară) a fost acceptată, iar asta s-a transformat în mai multe pahare. Ea a fost foarte reticentă în a-i permite ceva mai mult, în mare parte din cauză că nu știa ce simte despre nimic la vremea aceea.

Dar Hanson a învățat că uneori ajungi în niște situații fără să le fi ales în mod conștient. Băuturile s-au transformat în cine și apoi, la o lună după prima, au petrecut noaptea împreună. Și a fost… binișor. Simplu, normal și la polul diametral opus de relația abuzivă cu Damian.

Singurul minus era că ea și Ben Lightman păreau să nu mai fie prieteni. Lucrurile au devenit ciudate dintr-odată și-i era greu să înțeleagă de ce, când între ea și Ben nu se întâmplase niciodată nimic.

Avuseseră, într-adevăr, o îmbrățișare ciudată și lungă cu câteva ore înainte

de a ieși prima oară cu Jason, un eveniment care încă o stânjenea și o întrista în mod straniu când se gândea la el, dar acesta nu era un motiv adevărat pentru această răcire a relației și nu își putea explica de ce totul s-a schimbat atât de rapid. De ce apela mereu la o fericire falsă și de ce el devenise atât de distant și detașat, ca și cum nu ar fi fost prieteni niciodată.

•

Step Conti locuia nu departe de Jojo. Locuia la marginea cartierului New Forest, în West Wellow, un loc mai puțin pitoresc decât Furzley. Erau acolo structuri masive din anii ’60, bungalouri pentru pensionari și elemente moderne. Cam asta se întâmplă la granița cu parcul național. Modernitatea și-a făcut și ea loc.

Cu toate acestea, casa lui Step se afla pe o stradă care ieșea din sat spre sud-vest, într-o zonă deschisă, plină de vegetație. Casele erau aliniate de-o parte a șoselei, iar de cealaltă parte era teren virgin. Astăzi, cu zăpada proaspăt așternută, totul arăta fermecător.

Jonah a intrat atent cu Mondeo-ul pe străduță, încercând să rămână pe carosabil în timp ce ocolea mașinile parcate. Se vedeau urme adânci și ninse de anvelope pe marginea străzii și nu-și dorea deloc să testeze funcția 4x4 în acest moment.

Casa lui Step, situată chiar la capăt, avea o poartă de lemn aparent nouă și o intrare pietruită. Cineva agățase două baloane de poartă, unul roz și unul albastru. Jonah a tresărit, gândindu-se că veștile despre moartea unui prieten nu erau un subiect potrivit pentru o petrecere de copii.

Pe aleea pietruită era doar un Qashqai roșu metalic și un suport de biciclete, pe care se afla o bicicletă mică și roz. Ceea ce din fericire însemna că ajunseseră înainte de începerea petrecerii.

— Gata pentru încă o tură? a întrebat-o Jonah pe Hanson, după ce au ieșit din mașină.

Ea l-a privit cu o expresie crispată.

— Absolut. Nici nu-mi pot imagina ceva mai bun de făcut acum.

S-au apropiat de casa care purta semnele unor lucrări recente și importante. Jonah se întreba dacă nu cumva casa fusese un bungalou din anii ’70, ca majoritatea celorlalte case din sat. Indiferent cum ar fi fost clădirea originală, produsul final era mare și elegant.

A sunat și a auzit imediat pași pe scări. Hanson a scos un sunet stânjenit și a șoptit:

— Cu siguranță nu așteaptă poliția.

A fost o ușurare când o femeie tânără cu părul nisipiu a deschis ușa, îmbrăcată într-un pulover cu guler polo, și nu unul dintre copii. Tânăra femeie tocmai spunea „probabil poștașul”, când i-a văzut și a ezitat.

— Ne pare rău că venim neanunțați, a spus Jonah, zâmbindu-i, dar am putea vorbi cu Step? Sunt detectiv inspector șef Sheens de la Poliția din Hampshire.

A văzut cum a străbătut-o un fior, după care a aprobat cu o mișcare a capului. S-a întors și a strigat:

— Cineva care-l caută pe tata. Hai să terminăm bannerul.

Poftindu-i, Jonah a văzut-o razant pe fetița mică în costum albastru de balet și un băiat puțin mai mare purtând un costum ce părea a fi de vrăjitor, înainte ca siluetele acelea micuțe să dispară rapid, fugind sus pe scări.

— Step! a strigat femeia către fundul casei. Ești căutat.

Ea părea că întârzie pe hol, privindu-i, pentru ca apoi să spună brusc, întinzând o mână:

— Karen.

Jonah a dat mâna cu ea. Karen părea că ar fi vrut să-i întrebe ceva, dar apoi s-a hotărât să nu o facă.

Câteva momente mai târziu a apărut un bărbat tânăr, cu părul închis la culoare. A fost o surpriză vizuală. Doar numele său l-a făcut pe Jonah să-și imagineze o extravaganță italienească. Arăta bine, dar conform standardelor lui Jonah, era puțin banal. Ducea o cutie de bile colorate de plastic, iar expresia de pe chipul lui era răbdătoare. Făcea impresia unui bărbat familist.

Step părea ușor surprins.

— Scuze, este…

— Sunt de la poliție, i-a spus soția pe un ton fals optimist.

I-a aruncat o privire lui Jonah, apoi a spus:

— Vreți să…?

— Este la alegerea dumneavoastră, a răspuns Jonah.

— Probabil e mai bine să mergi la copii, i-a spus Step, după care i-a făcut un gest aprobator.

Accentul lui era pur englezesc. Jonah s-a gândit că era cel puțin a doua generație din părinții originar italieni.

— Trebuie să discutăm puțin despre Alex Plaskitt, a spus Hanson.

— Alex?

Step i-a aruncat o privire goală.

— De ce…?

Deodată, păru să-şi amintească.

— Scuze, de ce nu…?

S-a întors, ca şi cum i-ar conduce în living, dar apoi a ezitat.

— Poate că e mai liniște la bucătărie, a spus el, intrând în schimb într-o cameră cu paviment roşu şi mobilă rustică deschisă la culoare de jur-împrejur.

S-a aşezat la o masă mare din lemn, iar cutia cu bile a pus-o cu grijă pe podea. Cât Jonah şi Hanson şi-au scos scaunele, el a rămas calm. Răbdător.

— Îmi pare foarte rău că sunt nevoit să vă dau aceste veşti, a spus Jonah, dar Alex a fost găsit mort la primele ore ale acestei dimineţi.

A urmat o pauză lungă, timp în care Step părea că procesează informaţia, după care a spus:

— O, Iisuse! şi s-a uitat în cealaltă parte. Cum s-a întâmplat? A fost jefuit?

— Se pare că nu, i-a spus Jonah. Cu toate acestea, nu e clar ce i s-a întâmplat. Ne întrebam dacă ne-ai putea ajuta, povestindu-ne despre seara zilei de ieri.

— Sigur, a spus Step. Eu… Doamne, poate că e numai vina mea.

Se simţea multă emoţie în vocea lui, dar Step a mai făcut o pauză, ca şi cum ar fi procesat toate acestea în interiorul lui.

— Eu am plecat acasă şi l-am lăsat. Ştiam că e puţin beat, dar… poate că era prea beat ca să mai aibă grijă de el?

— Îmi poţi spune unde aţi fost amândoi?

— Îmi pare rău, a spus Step, ridicându-şi mâna la cap, după care a lăsat-o să cadă. La un eveniment. Trupa unui prieten cânta la Porterhouse, iar apoi ne-am dus la Blue Underground.

— E un bar?

— Un club, a spus Step. Pe London Road. Puţin mai sus de Wetherspoons?

Jonah ştia London Road bine, sau cel puţin cel de odinioară. Luni întregi a făcut turul barurilor de acolo, la şaptesprezece, optsprezece, nouăsprezece ani. Pe vremea când prietenii lui voiau cu disperare să agaţe tipe de facultate şi deja nu le mai urmăreau de la debarcader. Pe atunci erau la modă cluburile, fiecare încercând să le seducă pe acele fete de facultate, pentru că unde erau femei, apăreau şi bărbaţii. Şi aşa se umplea drumul de oameni de la nouă încolo. Două cocktailuri Malibu şi două Cola la o liră. Blue Lagoon, două la preţ de unul. Intrare liberă pentru domnişoare înainte de ora 23:00.

Probabil tehnica nu s-a schimbat, dar preţurile cu siguranţă.

— Cât ați stat acolo? l-a întrebat pe Step.

— Ne-am dus pe la 22:30 și am stat până pe la… miezul nopții? Poate puțin mai devreme?

Step a înghițit greu.

— Trebuia să mă întorc. Astăzi e ziua Lisei. Aveam multe de pregătit pentru petrecere.

— N-aveai de unde să știi, i-a spus Jonah încet. Ce făcea Alex când ai plecat?

Step și-a ridicat capul.

— Dansa. În salonul anilor ’80.

— Cu cineva?

— Nu. Step a ridicat din umeri. În general dansează singur. Îi place mult. E un dansator extraordinar.

Și apoi Step s-a oprit, după ce a conștientizat că nu vorbea la timpul potrivit. Cineva *este* și, brusc, cineva *era*.

— Sigur nu vorbea cu altcineva?

Step s-a gândit puțin, apoi a spus:

— Nu. Nu, era sigur pe cont propriu.

— A… mai vorbit cu altcineva mai devreme în seara aceea?

— Puțin, a spus Step, ridicând din umeri. Discuții despre nimicuri cu personalul de la bar, chestii de genul. Nimic care să-mi dea de bănuit… sau să mă facă să mă gândesc că s-ar fi certat cu cineva.

— Nu era nimeni în club care să-l fi recunoscut? a întrebat Hanson.

Step a negat din cap, încet.

— Nu, nu cred.

Jonah a dat aprobator din cap, dar ochii săi au scanat rapid bucătăria aranjată înainte de a se întoarce la Step.

— Îmi poți spune cum era Alex? l-a întrebat Jonah. Era răbdător? Gălăgios?

Step l-a fixat cu o privire luminoasă.

— Adică dacă bănuiesc că și-a făcut-o cu mâna lui?

Step a scuturat din cap.

— Era cu adevărat un om bun și blând. Chiar și când era provocat, el era mereu bun.

— Se îmbăta des? a întrebat Hanson.

— Da, o mai făcea lată, a spus Step ridicând din umeri. Ca majoritatea tipilor aproape de treizeci de ani. Dar, sincer, cred că mai puțin decât alții. Îl

preocupa foarte mult propria-i sănătate.

Jonah a aprobat cu o mișcare a capului.

— Cum a fost în ultimul timp relația cu soțul lui?

— Bună, a spus Step. Nu a fost nicicând altfel. Issa și Alex… au fost apropiați de când s-au cunoscut. Aveau grijă unul de celălalt.

— Nu există nicio persoană cu care Alex să fi avut neînțelegeri recent? a tatonat Hanson. Nu era implicat în niciun grup care l-ar fi preferat mort?

— Nu, a spus Step, scuturându-și capul mai rapid. Era o persoană plăcută și categoric respecta regulile.

— Mulțumesc, a spus Jonah. Chiar aș vrea să știu orice mai crezi că ne-ar putea ajuta. Oameni cu care s-ar fi putut întâlni. Mesaje pe care le-a trimis. Orice.

— Desigur, a spus Step, după care s-a aplecat, astfel încât coatele i se odihneau acum pe genunchi, și a întrebat: Nu știți, nu? Cine a fost?

— Ne străduim să aflăm cât de repede putem, a spus Jonah pe cât de liniștitor a putut.

— Bine. Bine.

Pe drumul spre casă, Jonah se tot gândea la ultima întrebare a lui Step. Genul acesta de întrebări apăreau când voiai să-l vezi pe ucigașul prietenului tău adus în fața justiției, dar și din teama de a nu fi găsit.

*

— E puțin ciudat, a spus O’Malley, privind-o pe Louise Reakes din camera de observare. Nu știu dacă l-a sunat acum, dar când am menționat asta, parcă i s-a făcut rău. M-a făcut să-mi pun niște semne de întrebare. Poate că el îl știa pe tipul acela. Poate că Alex era prietenul lui. Poate că nu e nimic, dar poate că există vreun fel de implicare criminală, dacă ei îi este teamă de el. Ben îl caută în sistem să vedem ce apare.

Jonah a aprobat, gânditor:

— Bănuiesc că și infractorii pot trăi o viață suburbană de poveste. Vorbesc eu cu ea.

— I-am spus că vrei și tu să intri înainte de a pleca acasă. Avem declarația. Nu am insistat.

Jonah a zâmbit.

— Pot să insist eu. Altceva?

— Mă uitam la vremea de aseară, a spus O’Malley. Nu sunt sută la sută sigur, dar din ce înțeleg de pe mai multe site-uri, a nins între 01:30 și 04:00 în majoritatea cartierelor din oraș. Probabil o să vedem pe camerele de

supraveghere, că nu cred că vom găsi vremea doar pentru Saints Close.

— Ne-ar putea ajuta, a spus Jonah. Dacă măcar putem spune că nu a murit mai târziu de patru dimineața, e un început.

După aceea, a intrat în camera de interogatoriu și s-a așezat în fața lui Louise, care s-a mutat puțin mai departe de el.

— Mulțumesc pentru declarație, a spus Jonah. Mai sunt câteva lucruri pe care aș vrea să le verificăm.

Louise și-a fixat ochii pe el și a aprobat cu o mișcare a capului:

— Desigur.

— În primul rând, am o întrebare referitoare la identitatea victimei, a început el. Mi se pare ciudat ca tânărul să ajungă în grădina ta, dacă nu îl cunoșteai dinainte.

Louise și-a ridicat mâinile, într-un gest de neajutorare:

— Știu. Habar nu am de ce a venit la noi, poate voia să meargă alături și era disperat. Dacă aș fi fost eu în situația dată, probabil aș fi încercat să ajung pe veranda iluminată, sperând că mă ajută cineva.

Buzele i s-au răsucit.

— Săracul! I s-a scurs la propriu viața din el… fără ca cineva să știe.

— Cineva a știut, i-a spus Jonah în șoaptă.

Privirea ascuțită pe care i-a aruncat-o ea l-a făcut să o reevalueze. E adevărat că Louise e mahmură și înspăimântată, dar în niciun caz nu e proastă.

— Doamnă Reakes, a spus el pe un ton mai dur, sunt sigur că știți că va trebui să discut cu soțul dumneavoastră în mod direct. Mai economisim timp dacă ne dați datele lui de contact direct.

Pe chipul lui Louise s-a conturat o grimasă ciudată când a spus:

— Dar nu am reușit să vorbesc cu el încă. Vă deranjează dacă mai încerc o dată înainte să sunați? Doar ca să evităm o situație de rahat?

Jonah a aprobat, prin gesturi lente, cu toate că cuvintele obscene presărate din când în când i se păreau ciudate. Erau stranii, contrastând cu purtarea ei în general blajină.

— Ne-am bucura dacă l-ați suna după ce terminăm. Imediat după.

— Da, a spus Louise, înghițind în sec. Desigur.

Jonah a privit-o câteva secunde, fericit să o vadă într-un disconfort tot mai mare. Era întru totul de acord cu O’Malley. Ceva în legătură cu contactarea soțului ei o neliniștea. Se putea să nu fie, de fapt, plecat? Să fi ucis un bărbat la ei acasă după care să fi dispărut?

— Când ai vorbit ultima oară cu el? Cu soțul?

— Ieri, a spus Louise.

Și apoi, când a văzut că Jonah o privește fără să spună nimic, a continuat:

— Înainte de venirea lui April. Probabil… pe la cinci?

— Îmi dai te rog numele complet al prietenei tale?

— Am discutat doar prin mesaje pe telefon, cu Niall. De ce vă interesează?

Jonah a lăsat tensiunea să se adune, gândindu-se la opțiunile pe care le are, iar apoi a hotărât că opțiunea cea mai bună era să insiste acum, când era obosită, mahmură și anxioasă.

— Soțul tău chiar e plecat, Louise? a întrebat el.

L-a privit cu adevărat șocată.

— Bineînțeles că este. Nu m-aș fi îmbătat cu April dacă el… Niall e la Geneva de joi.

— Într-o deplasare de serviciu?

— O conferință farmaceutică, a spus ea. E reprezentant. Face asta des. Îi duce pe doctori în locuri drăguțe și le face toate mofturile.

Deodată a zâmbit pe jumătate, straniu.

— Uitați, el nu are nimic de-a face cu tot ce s-a întâmplat.

— Atunci de ce îți este teamă să îl contactezi? a întrebat Jonah, cu ochii fixați pe fața ei.

A văzut cum gâtul lui Louise începe să se înroșească, iar apoi a spus, încet:

— Pentru că Niall este… poate fi ipocrit. Se va înfuria pe mine că m-am îmbătat. Va crede că e vina mea.

Jonah a zâmbit involuntar.

— Cred că ar trebui să fie puțin exagerat să spună că un tip mort în grădină e vina ta.

Louise l-a privit, cu același zâmbet stingher pe față.

— Nu-l știți pe soțul meu.

6. Louise

Prima noapte în care lucrurile s-au dus dracului pentru noi a fost cea de ziua mea. Cu toate că nu a fost noaptea în sine. Bineînțeles, a fost Dina. Minunata și hidoasa ta fostă.

Doamne, urăsc să-mi amintesc asta. Dina brusc *trebuia* să te scoată la prânz în acea zi, iar mie îmi era extrem de clar ce-ți va spune. Cred că și ție la fel. Te-ai dus cu speranța că te vrea înapoi.

Și bineînțeles că asta avea să-ți spună, indiferent că era adevărat sau nu. Era ziua mea. Ce moment mai potrivit și-ar fi putut alege pentru a ruina relația noastră? Îmi imaginez cum a plâns cu lacrimi de crocodil când ți-a spus că a făcut o greșeală. Că îi este dor de tine. Era deliberat, previzibil și absolut, absolut plin de cruzime.

Nu am reușit niciodată să recunosc în fața ta cât de mult o urăsc pe Dina. Cum aș fi putut, când tu oscilai atât de des între furie și loialitate subită față de ea? Când ți se părea normal să spui că este o ființă îngrozitoare, dar mie mi-era absolut interzis să fac asta?

Acea zi a justificat fiecare gând pe care l-am avut față de ea. Era atât de clar după ce v-ați văzut că erai cu fundul în două luntri, că erai pe jumătate al ei din nou, iar petrecerea de aniversarea mea a devenit o experiență searbădă și amară, când de fapt ar fi trebuit să fie distractivă.

Am băut mai mult decât băusem vreodată. Am început devreme, cu April. Nu apreciasem nicicând mai mult libertatea ei de a pleca de la muncă și de a bea oricând îi venea cheful. Și cu toate că nu i-am spus de ce eram atât de hotărâtă să o fac lată, a băut cu mine toată după-amiaza și a reușit să mă facă să râd de câteva ori, în ciuda tuturor lucrurilor.

Și am continuat când ne-am întâlnit la cocktail. În timp ce tu așteptai mesaje pe telefon, la bar, în loc să vorbești cu prietenii mei, eu am băut. Am așteptat-o pe Louise Bețivana – *pe ea* – să preia controlul, ca să nu mai simt nimic. Dar acea versiune nătângă, iresponsabilă a mea a păstrat cumva distanța, indiferent cât de mult o ademeneam. A fost prima oară când m-a dezamăgit.

Așa că am continuat să o vânez. Am căutat-o pe Louise Bețivana atât de mult, încât la un moment dat am vomitat la toaletă timp de douăzeci de minute.

Când am apărut după aceea, împiedicată şi probabil mirosind a vomă, tu păreai oripilat. Şocat. Ca şi cum te întrebai la ce te gândeai. Nu era Louise Beţivana cea minunată şi amuzantă: eram o mizerie. Îmi era atât de ruşine şi eram foarte conştientă că mă privea şi April.

Sincer, am crezut că v-am pierdut pe amândoi, dar apoi, cea mai bună prietenă a mea m-a luat de mână şi s-a întors spre tine:

— Ce naiba faci, Niall?

Tu chiar păreai surprins.

— *Eu*?

— Da, tu, a spus ea. Ai o prietenă pe care nu o meriţi. E minunată şi talentată şi deşteaptă. De ziua ei tu stai la bar dându-ţi mesaje cu fosta nevastă. Nu mă miră că a vrut să se facă criţă. Şi eu aş fi făcut la fel, dar eu te-aş fi părăsit instantaneu, cretinule.

Pentru o clipă, ai rămas acolo cu gura întredeschisă. Apoi ţi-ai întors privirea, adunând ceea ce eu speram să fie furie. M-am gândit că o să ne spui să ne cărăm amândouă.

Dar când te-ai întors, era ca şi cum ceva în tine ar fi cedat. Păreai atât de vinovat, atât de trist. Cred că expresia aceea ne-a salvat atunci. Ne-a făcut să mergem mai departe.

— Mie chiar… mie chiar îmi pare rău, Lou. Ea doar… ţi-ai scuturat capul. Se joacă cu mintea mea, dar ies eu din asta.

— Trebuie să ştii ceva despre Dina, a spus April. Trebuie să conştientizezi că te-ar arunca sub un autobuz fără să clipească. Deja a încercat să o facă, Niall. Eu am fost cea care i-a stat în cale.

Apoi am văzut cum ţi se schimbă expresia. Cum ţi-a picat faţa la propriu şi cum ţi-ai fixat privirea pe ea.

— Ce vrei să spui? ai întrebat el.

— Ce dracului crezi că vreau să spun, Niall? a întrebat ea, cu o sprânceană ridicată.

Ţi-am privit expresia când te-ai uitat spre telefon şi l-ai dat la o parte, încet. După aceea, când m-ai luat în braţe şi mi-ai spus că eşti un idiot, toată furia şi neîncrederea mea păreau nesemnificative. Am ales să trec peste şi să te las să ai grijă de mine.

Dar cred că răul fusese deja făcut. Coborâşul începuse deja. Am început să fiu obsedată de ce îi spuneai Dinei şi, dat fiind faptul că nu puteam face faţă acelor sentimente, beam. Nu mă puteam gândi la o altă modalitate de a le gestiona.

Mai mult decât atât, teama mea că nu-ți place să mă vezi trează s-a intensificat. Tot ce îmi spuneai că iubești la mine era de fapt despre Louise Beţivana. Distracţia. Amuzamentul. Cum îţi făceam viaţa mai bună. Știam că de Louise Beţivana te îndrăgostiseşi tu.

Așadar, cu cât petreceam mai mult timp împreună, cu atât mai tare înflorea ea. Și cu toate că o cunoșteam deja pe April bine, trează și beată deopotrivă, am căpătat o teamă profundă că și ea ar putea ajunge la concluzia că sunt plictisitoare. Ceea ce însemna că în faţa voastră trebuia să mă prezint mereu beată.

Cu toate acestea, eram conştientă de o deconectare tot mai mare între Louise Beţivana și mine. Uneori, mă speriau lucrurile pe care le făcea. Ca atunci când te-a convins să te îmbraci sexy într-un birou la tine la muncă de Crăciun. Ca atunci când ea și April au furat o sticlă de șampanie de la un bar nesupravegheat al unui hotel din Londra. Și tot mai multe goluri erau în memoria mea. Ore întregi de lucruri și evenimente când nu știam ce-am făcut și îmi era teamă să aflu.

Cu toate acestea, m-am gândit că totul va fi bine. Abia mai târziu a început să-mi fie frică de ea.

7.

Lightman făcea progrese considerabile cu verificarea familiei Reakes. Până în acel moment, stabilise că nimeni nu avea dosar penal și că Niall Reakes avea o prezență puternică și respectabilă în mediul online prin meseria sa de reprezentant farmaceutic. Lucrase cu mai multe companii mari și era listat la Pollai ca specialist în vânzări clinice în domeniul artritei.

Fotografia lui de Linkedin era un portret clasic în alb-negru, iar Niall părea nu doar impresionant, ci și abordabil, efect amplificat de forma ușor rotunjoară a feței și de zâmbetul strălucitor. Nimic nu sugera ceva de natură infracțională: nu existau articole, nu scria nicăieri că fusese concediat, deși asta nu însemna că nu s-a întâmplat. De obicei, firmele mari nu se laudă cu angajații problemă.

Louise Reakes avea propriul ei site, care arăta de altfel foarte bine. Prezenta serviciile ei de harpistă pentru nunți, evenimente, filme și televiziune, cu o listă impresionantă de evenimente. Era un site puternic la nivel vizual, cu imagini care se disipau singure în strălucirea soarelui de primăvară și cu Louise însăși cântând la harpă, îmbrăcată în rochii lungi și diafane.

Abia terminase de vizualizat site-ul când a apărut un apel pe linia echipei. Hanson era prinsă în ceva pe ecran, avea căștile pe urechi și urmărea un video, așa că Lightman a răspuns, la capătul celălalt fiind sergentul de serviciu.

— Am un apel. Spune că e soțul mortului.

Issa Benhawy, și-a adus aminte Lightman din scurta punere la curent cu Hanson.

— Fă-i legătura.

A urmat un click, iar apoi o voce foarte precisă a întrebat:

— Inspector șef Sheens?

— Sunt sergent Lightman, a spus el. Lucrez cu inspectorul șef. E ocupat acum, dar te pot ajuta eu?

— Aaa, înțeleg.

A urmat o pauză, iar apoi Issa a spus:

— Mă întrebam doar ce s-a întâmplat cu lucrurile lui Alex. Nu vreau să se piardă.

— Îți înțeleg îngrijorarea.

Lightman și-a tras carnetul mai aproape și a scos un pix.

— Etichetăm și depozităm totul cu mare atenție în timpul anchetei, așadar totul va fi păstrat în siguranță și returnat dumneavoastră cât de repede posibil. Vă interesează ceva anume…?

A urmat încă o pauză, apoi Issa a spus:

— I-am dat un inel. Și – și telefonul lui. Când Lightman nu a răspuns instantaneu, a adăugat rapid: e plin de fotografii. Nu vreau să se piardă.

— Desigur, a spus Lightman, notându-și atent în carnet. Telefonul… e cam greu să vă spun când o să îl primiți înapoi. Echipa noastră de la tehnic nu va șterge nimic, dar telefoanele de cele mai multe ori ne arată cu cine a fost victima în contact.

— Vă pot ajuta cu asta, a spus Issa imediat.

— Foarte drăguț din partea ta, dar pot fi persoane despre care nu știi.

A mai urmat o pauză, apoi Issa a spus:

— Bine. Doar… aveți grijă cu fotografiile. Și vă rog să nu fiți prea curioși cu mesajele noastre.

— Nu intenționăm asta niciodată, a spus Lightman atent.

Când Issa a terminat, Lightman și-a mai notat o propoziție în carnet.

Deosebit de anxios cu privire la telefon și la mesaje.

Și apoi a subliniat-o.

•

Viața lui Alex Plaskitt s-a dovedit a fi una destul de publică. Avea mai mult de trei sute de videoclipuri încărcate pe YouTube, toate având scopul de a-i ajuta pe ceilalți să aibă o viață mai sănătoasă. Avea douăsprezece mii de abonați și, în mod clar, folosea contul pentru a-și promova afacerea.

Hanson a început cu cel mai recent videoclip, realizat cu o săptămână în urmă. Alex a apărut imediat, cu capul și umerii vizibili pe cameră, și de asemenea un fel de studio fitness pe fundal.

— Nu ar trebui să te simți niciodată rușinat de starea fizică cu care începi, a spus el, fixându-și ochii albaștri pe obiectiv. Majoritatea clienților mei încep străduindu-se să alerge și toate cele, dar eu nu îmi fac griji. Fitnessul este pentru toată lumea și rolul meu este să te încurajez și să te susțin până ce începi și ajungi să-l iubești la fel cum îl iubesc eu. Secretul este să nu începi tare și apoi să experimentezi eșecul. Totul stă în micile câștiguri constante. Dacă asta presupune să alergi o sută de metri fără oprire pentru prima oară

după mulți ani, atunci asta este o realizare colosală și vreau să fiu acolo să sărbătoresc cu tine.

Hanson a continuat să privească, după care a mai încărcat câteva. Vlogurile lui Alex de pe YouTube erau complet diferite de clipurile narcisiste de fitness pe care le văzuse ea pe Facebook și Twitter. Alex părea cald, empatic și sută la sută autentic. Avea un accent aproape regal, ochi mari și albaștri, pometi sculptați, părând să provină din clasa superioară. Dacă la alții părea fățărnicie, scuzele vesele ale lui Alex pentru dragostea de vinuri bune și drumurile la Lords erau înduioșătoare.

Încerca să nu se gândească la faptul că nu va mai posta niciodată niciun alt videoclip și s-a dus mai jos să vadă ce i-au scris vizitatorii la ultimele clipuri. Se aștepta cumva să vadă numai condoleanțe, dar știa că e prea devreme. Moartea lui nu fusese încă anunțată oficial.

În schimb, erau o mulțime de comentarii pline de recunoștință. Vizualizatorii îi spuneau cât de mult au slăbit de când îi urmează planul de fitness. Alții erau evident clienții lui, făcând referire la ședințele cu el și la rețetele pe care le recomandase.

Și apoi, bineînțeles, fiind vorba de internet, a văzut și alte comentarii. Genul de comentarii care îl fac pe omul Hanson să fiarbă de furie și pe detectivul Hanson să se ridice în picioare.

După cincisprezece minute de citit criticile, Hanson simțea nevoia să bea un gin. Sau cel puțin, s-a gândit ea, o cafea. Și-a dat jos căștile, dar înainte de a face o mișcare, a venit șeful pentru actualizarea informațiilor. Lightman a trecut direct la subiect.

— Am verificat dosarele penale pentru victimă, soțul lui, Louise și Niall Reakes. Nu am găsit nimic despre niciunul, iar soțul pare destul de influent.

— Nimic care îi leagă pe soții Reakes de Alex? a întrebat Sheens, privind între el și Hanson.

Hanson a scuturat din cap.

— Nu sunt prieteni pe Facebook, nici nu se urmăresc, și nu pare că Louise ar fi fost clienta lui Alex. Dar prezența lui online este destul de interesantă.

Și-a întors ecranul ca să le arate o captură cu chipul lui Alex Plaskitt dintr-unul din clipuri. Zâmbea la cameră, cu gura pe jumătate deschisă, ca și cum ar fi spus ceva.

— Alex este o celebritate minoră în lumea vlogurilor. Are douăsprezece mii de urmăritori, așa că nu are un succes răsunător. Pare să folosească aplicația pentru a-și promova afacerea și, în mare, pentru a-i inspira pe ceilalți

să devină mai activi.

— Aşadar, avea şanse să fie recunoscut pe stradă, a spus Sheens, gânditor.

— Da, şi unele dintre ele sunt interesante.

S-a dus la comentariile de la videoclip, iar mouse-ul i s-a oprit pe un comentariu de la cineva pe nume S88*burger, unul plin de înjurături homofobe.

— Mai sunt şi altele aşa? a întrebat inspectorul şef.

— Destule. Mai sunt câteva alte videoclipuri unde apare scurt şi Issa sau unde vorbeşte despre el. Atrag ceva atenţie. Dar majoritatea conturilor par să fie troli[{2}].

Telefonul inspectorului şef a sunat, iar la capătul celălalt era patologul, care îl chema la autopsie. Hanson a simţit cum i se strânge stomacul când Sheens s-a uitat la echipă. Făcuse faţă cu brio la o autopsie în cariera ei de până atunci şi ştia că va mai supravieţui uneia dacă era necesar, dar asta nu însemna că îi va plăcea vreodată să facă asta.

Ochii lui Sheens s-au oprit într-un final la Lightman, iar Hanson s-a furişat să pună de o cafea, cu un sentiment eliberator ruşinos. Era în siguranţă deocamdată, liberă să se avânte în lumea mizerabilă a trolilor de pe internet.

•

Louise a aşteptat până ce uşa de la camera de interogatoriu s-a închis, apoi şi-a deschis lista de contacte. Degetul mare a ezitat pe numele lui Niall. Era în topul listei, cu o steluţă lângă nume. Favoritul ei. Soţul ei. Dumnezeule, nu voia să facă asta.

Dar s-a gândit că e ca şi cum te-ai epila cu ceară. Te doare pentru un moment, dar nu e niciodată aşa de rău cum ţi-ai imaginat.

Ce analogie de rahat, s-a gândit. Pentru că asta ar putea sfârşi de o mie de ori mai rău decât şi-a imaginat. Durerea ar putea să nu se oprească niciodată.

Cât a ezitat, i-a vibrat telefonul. April îi trimisese un nou mesaj de susţinere, respectându-i dorinţa de a-i scrie în loc să o sune.

> Nici nu îmi pol imagina cât de groaznic poate să fie. Îmi pare atât de rău! Vreau să te sun, aşa că anunţă-mă când pleci de acolo, bine? Am cea mai nasoală mahmureală, dar sunt aici. Xx

Mesajul venise numai bine, înainte de confruntarea cu soţul. Susţinere necondiţionată. Bunătate. Normalitate.

Niall nu era aşa. Cel puţin, nu acum. Şi acel gând o făcea să se simtă şi mai rău.

A oftat, a tras textul în bară și a apăsat butonul de apelare. Și-a masat tâmpla dreaptă cât a sunat telefonul. Ar fi trebuit să ceară un paracetamol. Nu. Nu paracetamol. Codeină. Morfină. Ceva suficient de puternic ca să o scoată din scenă până ce lucrurile se rezolvă cumva.

— Bună, iubita! Cum îți merge? a întrebat Niall, iar din fundal se auzeau tot felul de oameni vorbind.

Probabil încă era la conferință și l-a prins într-o fereastră dintre întâlniri. Aproape că-și dorea să nu o fi făcut.

— Bine, a spus automat, dar apoi s-a corectat. Adică… nu prea bine. A fost… cineva a fost ucis în fața casei. L-am găsit de dimineață.

A urmat o liniște, după care Niall a întrebat:

— Vorbești serios?

— Da. Îmi pare rău. Louise a râs scurt, nervos.

— Mi-aș dori să pot glumi.

— Ucis cum?

— Înjunghiat, a spus ea. În burtă.

— Cine – ce, un adolescent?

— Cineva mai în vârstă, cred. Părea destul de mare.

A urmat o altă pauză, iar ea a simțit cum i-o ia inima la goană când el a întrebat-o:

— Așadar… doar un străin? Nu vreun cunoscut de-al tău?

•

Autopsia lui Alex Plaskitt a fost simplă, dar l-a lăsat pe Jonah cu un sentiment sumbru. El și Lightman l-au urmărit pe Shaw analizând mai întâi cuțitul, apoi l-au ascultat descriind lama de aproximativ 7 cm cu vârf ușor conic. Și-a notat că avea un mâner de metal decorat. Nu era o ustensilă, ci o armă, și aproape sigur avea și o teacă, încă negăsită.

— McCullough ne face legătura cu un specialist în arme pe care îl cunoaște, i-a spus Jonah lui Shaw. Poate obținem ceva folositor de la el.

Patologul a continuat cu inspecția mâinilor, care prezentau vânătăi pe articulațiile degetelor, dar fără zgârieturi.

— Încă mai consideri că sunt răni de autoapărare? a întrebat Jonah.

— Ar putea fi, dar tot la fel de bine ar fi putut apărea și mai devreme aseară, a spus Shaw. O ușoară tumefiere și învinețire apăruseră deja, iar asta durează cel puțin câteva minute. Și apoi, i-a mai luat câteva minute să moară.

Shaw s-a uitat mai apoi la rana de cuțit și la țesutul dimprejur. Scoțând organele pe rând, a explicat leziunile din partea superioară a intestinului gros

şi a arterei splenice.

— Rana de intrare a tăiat peretele intestinului gros puţin sub stomac. Cu toate acestea, a intrat destul de curat între splină şi stomac.

A ridicat o arteră elastică, roz-gri.

— Leziunea de la artera splinei, care probabil l-a şi omorât, a avut loc când cuţitul a fost tras afară.

— Eşti sigur? a întrebat Jonah.

Patologul i-a zâmbit uşor.

— Mereu sunt.

Lui Jonah i-a luat puţin să înţeleagă glumiţa: că mereu era Shaw. Când a râs, în ciuda situaţiei triste, patologul a continuat:

— Putem vedea aici că partea dorsală şi inferioară a arterei a fost lezată, în timp ce partea superioară şi frontală au rămas intacte. Cauza pare a fi o mişcare în sus a lamei atunci când a fost scoasă. Ruptura a cauzat o pierdere masivă de sânge, iar acest lucru a dus la moarte în cincisprezece sau douăzeci de minute.

Jonah l-a întrebat încet:

— Avem vreo indicaţie care să ne spună dacă a fost scoasă de atacator?

Shaw a ridicat uşor din umeri.

— Nu este clar, dar dacă mă întrebi dacă şi-ar fi putut scoate lama singur, atunci da, e foarte posibil. Nu ştiu cum s-ar lega de faptul că a fost ştearsă, doar dacă ucigaşul nu a plasat-o acolo mai târziu.

Jonah a aruncat o privire către Lightman şi a aprobat. Amândoi au mai fost implicaţi în investigaţii de înjunghiere înainte; şi amândoi îşi amintesc de un adolescent care poate că ar fi supravieţuit dacă nu şi-ar fi scos o lamă din piept înainte de a primi asistenţă medicală.

Totul era ciudat şi demotivant. Dacă Alex a scos-o, probabil a făcut-o altundeva, căci în caz contrar ar fi fost mai mult sânge. Dacă ucigaşul a pus cuţitul lângă el, atunci s-ar fi văzut urme de paşi. Din orice unghi s-ar fi uitat, evenimentele erau complicate şi neclare.

— Ne-ar prinde bine dacă am găsi nişte martori, i-a spus lui Lightman, după ce Shaw a terminat cu celelalte organe şi a luat probe de sânge. Mă duc să arunc o privire la clubul de noapte.

*

Louise Reakes a primit permisiunea de a pleca acasă la douăsprezece şi un sfert, dar Hanson se simţea de parcă era cel puţin ora şase. Părea că implicarea lui Louise în această anchetă se terminase. Un apel rapid la vecinii

soţilor Reakes de la numărul nouă pe Saints Close nu a sugerat în niciun fel vreun comportament straniu. Au spus că Louise era în general liberă să facă ce vrea, ceea ce şi făcea. Vecinii au mai spus că cei doi ar fi în regulă dacă Louise s-ar opri din băut.

Asta a umplut-o pe Hanson de uşurare. I se făcea rău doar la ideea de a intra într-un caz ce implică un partener abuziv. Era prea aproape de trecut, dar şi de prezent. Prea aproape de toate lucrurile la care încerca cu tot dinadinsul să nu se gândească.

Mai mult decât atât, i se părea un subiect periculos pentru propria ei relaţie. Se vedea cu Jason de patru luni şi nu a reuşit niciodată să găsească momentul oportun pentru a-i povesti despre Damian, partenerul abuziv pe care încercase să-l lase în urmă la Birmingham.

•

Jonah l-a lăsat pe Lightman la secţie şi l-a luat pe O'Malley, care scosese la imprimantă fotografii ale victimei. Sergentul lui irlandez era în general alegerea preferată pentru întâlniri relaxate cu martorii, asta dacă îl găseai şi nu era prea ocupat cu propriile lui piste. Avea un umor cald care îi dezarma pe cei mai închişi în ei şi îi încuraja pe cei dornici să ajute să dea şi mai mult.

— Ne ducem la Blue Underground ca să bem ceva aşa, ziua în amiaza mare? a întrebat O'Malley după ce a intrat în maşină.

— Ştii locul? a întrebat Jonah cu interes.

— M-am întâlnit cu un martor acolo odată.

O'Malley a ridicat din umeri.

— E ok. Cocktailuri şi un DJ pretenţios, plus o nebunie în stilul anilor '80 la subsol. Dar nu sunt drogaţi şi nici scandalagii.

Jonah a aprobat, amintindu-şi că scumpul şi exclusivistul Midnight Bar fusese închis în urmă cu câţiva ani după o razie în căutare de droguri. Se pare că cea mai probabilă clientelă pentru droguri erau bărbaţii şi femeile înstărite, pe la patruzeci de ani.

Douăzeci de minute mai târziu, Jonah a tras într-o parcare cu plată, la câţiva zeci de metri de club. Intrarea către Blue Underground era situată între un birou de imobiliare pe stânga şi un magazin cu mâncăruri orientale pe dreapta. Pe firma de deasupra era numele scris cursiv pe un fundal albastru închis, părând aproape stilat.

Au coborât scările şi au trecut dincolo de colţ, găsind intrarea oprită de o uşă de siguranţă. De după ea se auzea sunetului unui aspirator, iar Jonah a bătut cu putere.

Aspiratorul s-a auzit mai întâi mai tare şi apoi s-a oprit, iar un bărbat de vârstă mijlocie de origine latină cu un tricou polo negru şi pantaloni asortaţi i-a deschis uşa.

— Detectiv inspector Sheens, i-a spus Jonah. Am vorbit cu Charlie mai devreme.

I-a poftit pe un coridor anost, arătându-le barul la capătul lui. Luminile puternice transformau ceea ce în mod normal se voia a fi o grotă destinată petrecerilor nocturne într-un beci uşor ieftin. Scaunele erau toate pe mese, iar pe bar erau cutii de bere, unde un bărbat la vreo treizeci de ani cu aer mediteranean discuta despre stocuri cu o tipă micuţă, şi ea purtând un tricou polo negru.

— Tu eşti Charlie? l-a întrebat Jonah.

Bărbatul s-a întors, dezvăluind un chip fericit, bronzat, dar şi o vânătaie pe pomete.

— Da. Sunteţi de la poliţie?

S-a îndreptat spre capătul barului şi a ieşit spre ei.

— Haideţi să vă aşezaţi. Avem cafea făcută dacă vreţi.

Accentul era în mod clar de Sheffield, iar comportamentul lui vesel era încurajator. Îi plăcea şansa de a obţine cât de mult posibil de la Charlie.

— Eu nu vreau cafea, mersi, a spus Jonah.

— Joanne, îmi faci un cappucino?

Joanne cea mică de statură a dispărut după o boltă arcuită, iar Charlie a dat trei scaune jos de pe o masă.

— Luaţi loc.

— Am avea nevoie de puţin ajutor din partea ta şi a personalului. Căutăm pe oricine îşi aminteşte de bărbatul acesta, i-a spus Jonah, întinzându-i o fotografie. A fost aici aseară.

Charlie a luat fotografia şi a studiat-o, iar O'Malley a adăugat:

— E un tip mare. Un metru nouăzeci şi destul de impunător.

— Da, cu siguranţă a fost aici, a confirmat Charlie. Îl ştiu din vedere. A fost aici de mai multe ori. Era cu un prieten. Şi el e client fidel.

— Îţi aduci aminte de vreun incident în care să fi fost implicat?

Sunetul unei râşniţe de cafea a început din direcţia în care se dusese colega, extrem de tare în acel loc cu pereţi de cărămidă. Charlie vorbea şi mai tare ca să compenseze.

— Nimic important. E un tip de treabă, cred. A fost puţin arţăgos cu unul dintre tipii de la bar, dar e ceva destul de obişnuit.

— El ți-a lăsat aia? a întrebat O’Malley, făcând un semn către obrazul lui Charlie.

— Poftim? Aaa.

Charlie și-a dus mâna la vânătaie și a început să râdă.

— Nu, acela a fost idiotul căruia nu i-a plăcut când i-am zis că a băut destul și a sărit la bătaie cu un alt tip înainte să apuc să mă bag între ei. Din fericire, nu se întâmplă prea des, iar agenții de securitate s-au ocupat rapid de el.

— A fost dat afară? a întrebat Jonah, gândindu-se că un bărbat agresiv și nervos ce dădea târcoale în fața clubului putea foarte bine să fie implicat în atacarea lui Alex.

— Colegii voștri l-au săltat, a spus Charlie. Nu se mai oprea din urlat, nici când a ajuns mașina de poliție, așa că a fost arestat.

Asta aproape sigur îl scoate din ecuație, s-a gândit Jonah, din moment ce toți cei arestați pentru agresiuni noaptea târziu cel mai probabil rămân la secție. Dar și-a făcut o notă mentală să verifice arestările de aseară.

— Și nu a existat niciun incident care să-l implice pe Alex? a întrebat O’Malley.

— Nu, nimic de genul, a spus Charlie râzând. Doar se plângea că e ignorat la coadă.

Joanne a reapărut cu o cafea într-un pahar înalt.

— Jo, cine era, tu sau Mark, când tipul acela mare se supărase la bar?

Joanne și-a ridicat privirea de la pahar.

— Mark, cred.

Charlie s-a întors către ei și a ridicat din umeri.

— Cum am spus, nimic important.

— Dar era cam beat? a insistat O’Malley.

— Da, destul de beat.

— L-ai văzut vorbind cu altcineva? Seara târziu?

Charlie l-a privit nesigur.

— Chiar nu pot spune cu certitudine. Adică… cred că a vorbit cu o tipă la un moment dat, dar nu sunt… s-a întors către bar, unde Joanne așeza diverse lucruri în frigider. Îți aduci aminte de tipul acela vorbind cu cineva, Joanne? Parcă îmi amintesc de tipa aceea brunetă, agitată.

Ea a privit în sus, după care a făcut o pauză să se gândească.

— Cred că așa e. Au vorbit cât au stat la coadă și încă puțin după aceea.

Charlie s-a încruntat și s-a întors spre ei.

— Era o tipă care tot cădea de pe scaun sau peste ceilalţi. Era pulbere şi chiar îmi făceam deja griji, dar s-a dus singură acasă într-un final. Nu e… asta nu e despre ea, nu?

— Chiar nu ştim, a recunoscut Jonah. Tot ce ştim este că Alex Plaskitt este mort.

— El? Charlie părea şocat. Credeam că vorbim despre ce a *făcut* el cuiva.

— Mă tem că nu. Aşadar, dacă te mai poţi gândi la orice altceva… a sugerat Jonah cu atenţie.

Charlie s-a uitat la fotografia lui Alex din nou, apoi a scuturat din cap.

— Nu cred. Dar îi pot întreba pe ceilalţi dacă s-a certat cu cineva.

S-a cutremurat.

— Drăcia naibii. Cum naiba să fie mort?

— Se pare că a fost atacat, i-a spus O'Malley. Vom şti mai multe în curând.

— Îmi poţi spune estimativ la ce oră a plecat? a mai spus Jonah.

— Nu chiar… deja se vedea că Charlie e neajutorat. Nu te mai uiţi la ceas când e aglomerat şi toată lumea se plimbă peste tot. S-ar fi putut duce jos şi ar fi putut rămâne până la închidere, iar eu să nu-l văd.

— Ai spus la telefon că aveţi camere de supraveghere…

— Da, avem una lângă uşă. Datele merg direct în computerul meu. Mă duc acasă într-o oră şi îl aduc. E nebunie pe aici, să fiu sincer, dar trimit filmările fără probleme.

— Mersi, a spus Jonah. Chiar e important.

Când s-a urcat în maşină cu O'Malley, sergentul a spus:

— Încep să înţeleg ce zice toată lumea, că Alex nu e o victimă evidentă.

— Da, deşi ar fi putut să-i pună capac băutura, a comentat Jonah. Sau…

— A fost luat prin surprindere, a spus O'Malley, aprobând. Da. Ceea ce înseamnă că atacul a venit de unde nu s-a aşteptat.

— Te gândeşti la bruneta aceea beată? l-a întrebat Jonah.

— Nu ar fi prima care să facă asta, a spus O'Malley. Era un cuplu pe care am reuşit să-l arestăm când eram detectiv şef, care avea o întreagă rutină. Se duceau la bar, ea se dădea la vreun tip, aparent foarte beată, iar apoi fie îi fura portofelul, fie îl ducea afară, unde prietenul se prefăcea că e beat şi agresiv şi îi luă banii.

O'Malley a ridicat din umeri.

— Se poate să avem o pistă.

— Da, a spus Jonah gânditor. Se poate să fi fost o jecmănire care a luat-o

în altă direcţie. Dar acum, orice e posibil.

Spera doar că existau camere de luat vederi funcţionale între club şi Saints Close. Ceva care să explice cum a ajuns Alex Plaskitt să moară într-o grădină suburbană.

8. Louise

Teama a început să se manifeste înainte să observi tu ceva. Cel puţin, cu mult înainte ca tu să începi să mă interoghezi despre ce făcea Louise Beţivana. Înainte ca reacţia ta fată de mine să se schimbe.

Am petrecut împreună opt luni din ce în ce mai fericite. Dina trecuse puţin în plan secund. Îţi mergea bine la muncă, mie la fel. În sfârşit, reuşisem să intru în formaţia Mother Pluckers, după ce doi dintre membri m-au chemat la audiţii şi, cu toate că unii erau extrem de aroganţi cu privire la faptul că nu aveam copii, erau în general nişte oameni talentaţi cu care îmi plăcea să-mi petrec timpul.

Apoi a venit aniversarea zilei în care te-ai căsătorit cu Dina, care a fost de asemenea şi noaptea în care am aflat că Dina era acum logodită cu noul iubit.

Te am văzut cum intri într-o stare proastă cu o zi înainte, afundat în resentimente şi frustrări legate de viteza cu care Dina te-a părăsit. În acel moment, deja începusem să înţeleg că era mai important ce credeau ceilalţi despre tine decât îţi plăcea să recunoşti. Acesta era adevăratul motiv din spatele hainelor scumpe şi a maşinii extravagante. De ce îţi plăcea să dai altora detalii despre vinul extrem de scump pe care îl cumpărai.

Dar mi-a luat ceva să-mi dau seama de asta. Probabil că efortul constant de a-mi ascunde propriile mele incertitudini nu m-a lăsat să le văd pe ale tale. Poate că te văzusem jucând puţin teatru în preajma prietenilor tăi filfizoni. Ai cumpărat brusc bilete la operă, fix înainte de a ne întâlni cu Patrick, iar apoi numai despre asta ai vorbit. Ai insistat să mâncăm monkfish şi carpaccio de ton când a venit la cină.

Dar nu mi-a picat fisa până la momentul când ţi-ai luat cardul greşit şi nu ai putut să plăteşti la finalul cinei. Nu te mai văzusem umilit înainte şi nu aş fi ghicit niciodată că te poţi învinovăţi la fel de rău ca mine. Declaraţiile mele înţelegătoare că aş fi încântată să plătesc şi eu măcar o dată nu te-au ajutat cu nimic să ieşi din starea aceea.

Am început să reinterpretez ce s-a întâmplat cu Dina şi am înţeles că a fost o lovitură puternică pentru stima ta de sine. Încercam să-mi tot spun că nu mai simţi nimic pentru ea acum. Dar asta nu mă convingea cu adevărat că sunt în siguranţă, iar în dimineaţa aniversării tale m-am trezit cu una dintre cele mai adânci depresii.

Liniștea ta ursuză nu m-a ajutat deloc. Nu mi-ai spus despre logodnă. Abia dacă ai scos o propoziție toată ziua.

April și-a dat seama că ceva nu era în regulă când am vorbit la telefon în după-amiaza aceea și, în ciuda faptului că mă simțeam profund umilită de tot, i-am spus ce se întâmpla.

Mi-a răspuns cu un oftat de frustrare.

— Trebuie să treacă peste și să-și dea seama că e doar o risipă de spațiu.

În stilul tipic April, a trecut direct la:

— Hai să ieșim. Tu și cu mine. Lasă-l să se zvârcolească și să-i fie dor de tine, noi ieșim să ne distrăm. Uită de asta.

Părea planul perfect. În loc să stau în casă și să fiu prietena stresată, aveam să mă îmbrac și să petrec ca între fete. Să râdem de toate și poate să flirtăm nevinovat cu un chelner sau doi.

Tu ai fost destul de bucuros când am ieșit. Din poziția cocoșată de la masă mi-ai zâmbit ușor când te-am sărutat de rămas bun.

— Abia aștept să o văd pe Louise Beţivana mai târziu, ai spus tu.

Îți amintești asta? Încă ți se părea amuzantă dualitatea asta, Eu Beţivana, Eu Treaza.

Ți-am zâmbit, dar fals.

— Să pregătești apă și Nutella.

Seara a început bine. April era, ca de obicei, extrem de amuzantă și parcă totul era bine din nou. Dar apoi mi-a arătat anunțul cu logodna Dinei de pe Facebook și m-a întrebat ce părere am.

Era o fotografie grețos de perfectă, una care, cel mai probabil, fusese extrem de lucrată. Dina își îmbrățișa noul bărbat, chipeș și bine îmbrăcat, iar mâna ei stângă se odihnea pe pieptul lui, cu un diamant ridicol de evident pe degetul inelar.

— Uită-te la fundal, a spus April. Sunt la Florența. S-au întors de o săptămână. A așteptat să o posteze astăzi.

— O, Dumnezeule!

Am simțit, nu știu de ce, că mi se face mai rău decât îmi fusese la ziua mea. Era atât de calculat. Dovada unui joc atât de lung, unul pe care eram sigură că îl voi pierde.

Știam, chiar în acel moment, că mă voi îmbăta. Atât de tare, cât să nu-mi mai amintesc nimic, să nu mai simt nimic. Louise Beţivana avea să preia controlul începând cu acel moment.

Cred că am redevenit eu, cea reală, destul de târziu. Probabil eram într-o

pauză de băut și mă trezisem suficient cât să ies la suprafață.

Și a fost cea mai groaznică trezire. M-am trezit lipită de un bărbat pe care nu îl recunoșteam, mișcându-și mâinile pe spatele coapselor mele în sus spre spate și cu fața aproape de a mea.

Mi-a luat o clipă să mă retrag. Apoi, când el s-a împins spre mine în loc să-mi dea drumul, mi-a mai luat câteva secunde să-l împing.

— Hei! l-am auzit peste muzică, strigând. Ce dracu'?

Și apoi am început să țip la el și să-l lovesc, peste brațe, peste piept. Îi ziceam să-mi dea drumul. Să mă lase în pace. Și într-un final a făcut-o, împingându-mă atât de furios, că am și căzut.

Pentru o clipă am vrut să-l rănesc. Mi-a trecut prin cap ideea tâmpită de a-i sparge un pahar în cap, dar cum a venit așa s-a și dus, lăsându-mă acolo tremurând.

Habar nu aveam unde merg. Am dat peste April din noroc chior, în timp ce vorbea cu niște tipi la rândul de la bar. Eram atât de îngrijorată că se va supăra pentru că voiam să merg acasă, dar s-a arătat îngrijorată. M-a luat și ne-am dus să ne luăm gentile și hainele, apoi s-a urcat cu mine într-un taxi. A așteptat, răbdătoare, jumătate de cursă fără să spună nimic. Începusem să-mi revin, suficient cât să-i spun ce se întâmplase.

— Probabil eu l-am agățat, i-am spus, și am început să plâng. Cred că eu am fost.

— Nu cred că trebuie să te învinovățești, a spus April, liniștitor. E plin cu măgari pe acolo. Și chiar dacă ai făcut-o… știi ce, nu cred că ar putea cineva să dea vina pe tine.

Și-a pus o mână pe brațul, meu și m-a mângâiat.

— Dar mă simt ca… ca o adulteră nemernică.

Am regretat instantaneu că am spus-o. Am fost cu April când s-a sărutat cu diverşi indivizi și am văzut cum i s-a destrămat, ca rezultat, cea de-a doua căsnicie. Acum era la a treia, de un an doar, și era la fel de dornică de infidelitate.

— Scuze. Sunt tâmpită, am spus.

— Eşti doar un om care a trecut prin niște lucruri, a spus ea. Nu e decât o singură tâmpită pe aici, iar aceea sunt eu.

M-am simțit puțin mai bine după aceea, dar apoi am revenit la un sentiment groaznic de vinovăție când am intrat și te-am găsit pe jumătate adormit pe canapea.

— Hei, Lou-Lou, ai spus, ridicându-te și luându-mă de mână.

M-ai tras să mă așez lângă tine, cu ochii somnoroși. Tremuram tare acum, de la eliminarea alcoolului și de la vina pe care o resimțeam.

— Hai aici.

În îmbrățișarea ta, m-am simțit și mai idioată că am riscat asta. Pe noi. Totul.

Dar tu ai fost cel care și-a cerut scuze.

— Îmi pare rău că am fost un idiot, ai murmurat cu gura pe creștetul meu. Sincer, nu că mi-e dor de Dina. Doar că – mă simt ca un prost că am crezut mereu că este un om bun. Tocmai a anunțat că s-a logodit. Azi. Și știe ce zi e, la dracu'. Sunt sigur că știe. Totul e gândit ca să provoace răni și… mă simt ca cel mai mare pămpălău că m-am îndrăgostit de ea.

Ai oftat și mi-a plăcut să simt mișcarea pieptului tău sub mine. Avea ceva atât de moale și atotcuprinzător.

— Și ultimul lucru pe care voiam să îl fac era să fiu urâcios cu tine. Ești atât de diferită de ea. Atât de minunată. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, am spus eu, dar nu ți-am zis că lacrimile care începuseră să curgă în tricoul tău nu aveau nimic de-a face cu Dina, ci erau lacrimi de regret pentru ce făcusem cu un bărbat în clubul de noapte.

9.

Hanson încerca să primească un răspuns pe YouTube de la doi dintre cei mai activi troli ai lui Alex Plaskitt, când Jason și-a făcut apariția în Departamentul Pentru Investigații Criminale. A ridicat din umeri, întrebându-se oare de ce își petreceau sâmbetele acolo. Ea și-a scuturat stingher capul drept răspuns, zâmbind totuși.

Jason i-a făcut cu ochiul în timp ce s-a așezat la birou, apoi a făcut un gest cu mâinile ca să-i arate litera T, după care a arătat cinci degete. Hanson i-a arătat și ea, tot din degete, semnul OK. Pauză de ceai în cinci minute și ocazia de a-i povesti despre ancheta crimei – suna bine pentru ea. Jason era mereu o companie plăcută pentru discutat probleme de poliție. Și el își iubea meseria, la fel ca ea.

Telefonul ei a sunat câteva minute mai târziu. Era inspectorul șef, care îi spunea că sora lui Alex Plaskitt era disponibilă pentru discuții după-amiază. A sugerat ca ea și Ben să meargă acolo.

Ideea a făcut-o să simtă un gol în stomac. Adresa era lângă Winchester, la cel puțin patruzeci și cinci de minute de condus. Nu era sigură că voia să stea acum trei sferturi de oră în mașină alături de Ben Lightman.

A aruncat o privire către Ben, care părea foarte implicat în ceva. S-a gândit să-l mai lase puțin. Ar putea pleca după ce bea o ceașcă de ceai și stă puțin de vorbă cu Jason.

Și-a pus telefonul înapoi pe birou și a văzut că primise un e-mail de la echipa tehnică a YouTube-ului. Venise de la o altă adresă de e-mail, de la un alt departament, cu mesajul că ar putea să o ajute, însă conturile anonime sunt foarte greu de identificat.

Hanson a oftat și a răspuns rapid că era conștientă de acest lucru, apoi i-a mulțumit expeditorului pentru ajutor. Fusese la o conferință chiar înainte de Crăciun despre cum amprentele digitale fac ca urmărirea infractorilor să fie tot mai ușoară. Se întreba când va începe acest lucru să-i influențeze cu adevărat munca de zi cu zi.

•

Lightman și-a încheiat apelul cu sergentul de serviciu și a notat ce a mai aflat în baza de date. După aceea, l-a sunat pe inspectorul șef pentru a-i confirma că-l pot exclude pe bețivanul agresiv de la clubul de noapte.

— A fost adus înainte de unu și ținut la secție până la șapte dimineața, a confirmat Lightman.

— Mersi, a spus Sheens. Ai plecat cu Juliette spre Phoebe Plaskitt?

Acesta a privit-o pe Hanson, care i-a făcut semnul de OK.

— Plecăm acum, cred.

— Aș vrea în mod special să aflu ce părere are despre soțul lui Alex, i-a spus inspectorul șef. Dacă au existat probleme între ei. Ce părere are despre relația lor.

— Sigur, a confirmat Lightman.

A închis, apoi a hotărât că i-ar prinde bine o cafea înainte de drum. Tocmai voia să sugereze asta când Hanson s-a ridicat, i-a zâmbit vag și s-a dus la bucătărie. S-a uitat la biroul gol al lui Jason Walker și a dat din cap ca pentru el. Va aștepta câteva minute.

•

Jason deja era în bucătărie cu două căni de ceai pe blat. Era rezemat de un dulap, cu o mână pe burtă și cu telefonul în mână.

Era puțin dezamăgită că el făcuse deja ceaiul. Hanson nu se îndura să îi spună că ei îi plăcea ceaiul infuzat de două ori mai mult față de apa de ploaie pe care i-o prepara el.

— Cum ești? a întrebat ea, atingându-l ușor pe umăr.

— Binișor.

A zâmbit și i-a strâns mâna, după care și-a pus telefonul înapoi în buzunar. Cei doi aveau manifestările de afecțiune camaraderești bine puse la punct. Se permiteau doar atingerile scurte, deloc intime.

— Am tot căutat pe eBay din echipamentul de sunet furat, a continuat el. Ai fi surprinsă să vezi câte amplificatoare din același model care mă interesează și pe mine găsești acolo.

— Credeam că deja le-ai găsit pe toate, a spus Hanson, luând cana de ceai mai puțin anemică.

Jason căuta de câteva săptămâni informații despre o rețea de spărgători de locuințe. Era un proces anevoios. Grupul de infractori era extrem de precaut, vânzând cu atenție lucrurile furate. Le-au postat individual, prin numeroase conturi diferite de eBay și Gumtree.

— Așa am crezut și eu, a spus Jason. Dar furtul de echipament de sunet de la universitate și bicicletele de la centrul sportiv nu au fost vândute prin conturile pe care le-am identificat.

— Oh, nașpa.

— E în regulă, a ridicat Jason uşori din umeri. O scot eu la capăt. Chiar dacă asta înseamnă că nu arestez făptaşul azi.

Şi-a îndreptat spatele şi a luat cana lui de ceai.

— Dar tu? Crimă?

— Da.

A sorbit din băutura slabă.

— Înjunghiere.

— Cum merge?

— Destul de lent.

A ridicat din umeri.

— Nu găseşti prea mulţi oameni umblând prin zone rezidenţiale dimineaţa devreme.

Deodată şi-a imaginat cum stă de vorbă cu Damian care e în maşină, în faţa casei ei, privind-o prin geamul de la bucătărie, şi a simţit o transpiraţie rece pe spate. A încercat să mai ia o înghiţitură de ceai, dar cana i s-a lovit în dinţi, dureros.

— Eşti bine? a întrebat-o Jason, întinzându-se să o prindă de braţ.

Ea l-a privit, văzându-i îngrijorarea. I-a trecut prin cap că chiar ar putea să-i povestească despre toate astea. Să i se destăinuie.

Nu-şi putea explica de ce s-a ascuns chiar de el. Îşi spunea sieşi că aşa evita eclipsarea relaţiei lor. Cu toate că ştia că era mai complicat de atât şi că era vorba şi de ruşinea celor prin care trecuse. Cu cât a amânat mai mult să-i spună, cu atât a devenit mai greu, până ce a început să pară un lucru uriaş pe care i-l ascundea.

Era pe punctul de a-i spune totul, dar i se părea şi locul, şi momentul nepotrivit. Aşa că şi-a pus rapid cana de ceai jos şi a încercat să zâmbească.

— Un tip tânăr, a spus, să moară aşa… Părea chiar simpatic pe contul de YouTube. Crimele sunt naşpa, nu-i aşa?

•

Vizitarea unui suspect. Asta era lucrul la care trebuia Hanson să se gândească acum. Nu la călătoria de patruzeci şi cinci de minute către Winchester în compania lui Ben Lightman. Nu la ciudăţenia sau la confuzia prieteniei lor pierdute. Şi, cu siguranţă, nu la noaptea dinainte de a începe să iasă cu Jason, când s-a dus cu Ben la un bar. Când a părut pentru o clipă foarte intensă că el i-ar putea spune ce se ascunde sub exteriorul lui dur şi cum deodată a ieşit şi a plecat.

Primele cinci minute au trecut într-o linişte absolută. Ben nu avea rival la

liniște. Spre deosebire de el, Hanson simțea o nevoie tot mai mare de a spune ceva.

A oftat fără să vrea, încercând apoi să-l transforme în căscat. Și apoi, la mai puțin de un minut, cu privirea fixată pe geam, a spus:

— Voiam să te întreb despre… tatăl tău. De mult. Îmi cer scuze pentru impertinență.

— Oh!

A crezut că a văzut cu colțul ochilor cum i se ridică umerii.

— Nu ești impertinentă. Nu sunt multe de spus. A tot fost prin spitale și e puțin… nasol. Nu putem face nici noi prea multe.

— Aș putea fi o prietenă mai bună, a spus Hanson privindu-l scurt, apoi mutându-și privirea. Să te susțin mai mult.

Lightman a părut că se gândește pentru o clipă, apoi a spus:

— E greu. Nu-mi este mereu ușor să accept susținerea celorlalți. Urăsc să mă gândesc la tata, așa că evit să vorbesc despre asta și mereu mi se pare că e… ciudat.

Cam cum se simțea și ea când trebuia să-i spună lui Jason despre Damian, s-a gândit ea, surprinsă atât de similaritățile din reticența lui Ben, cât și de deschiderea lui de a-i oferi atât de multe informații despre el.

— Înțeleg, a spus, apoi a adăugat, zâmbind ușor: Mă refer la faptul că ești ciudat.

I-a auzit râsul înfundat al lui Ben, ceea ce a făcut-o cu adevărat să zâmbească. Trecuseră luni de zile de când nu-l mai făcuse să râdă. Cu Ben, mereu o simțea ca pe o victorie. Și nu doar, s-a gândit ea, pentru că arăta ca sfărâmătorul de inimi din școală pe care încerca să-l impresioneze în tinerețea ei.

— Dar tu? a întrebat-o el. Cum merg lucrurile?

— O, sunt bine, a spus ea, simțind cum i se încălzesc obrajii. Doar că nu reușesc să-mi fac timp pentru mama și să-mi spăl hainele în momentul de față. În rest, sunt bine.

Ben a aprobat din cap, aruncându-i o privire, apoi revenind la drum. Era pregătită ca el să o întrebe despre Jason, dar în schimb, a spus:

— Dar fostul acela groaznic? Ți-a mai făcut probleme?

— Oh…

Hanson nu mai știa ce să-i spună. Cum de a știut să o întrebe asta? Hanson nu mai vorbise despre Damian de anul trecut și nu a spus nimănui despre cum a făcut implozie viața ei. Nimănui.

Încă se gândea la un răspuns când i-a sunat telefonul, și l-a luat rapid.

— Doar Domnall, a spus ea, deschizând mesajul cu un râs forțat. Se întreabă dacă nu luăm și noi niște gogoși Krispy Kremes pentru mâine la întoarcere.

Ben a scuturat din cap.

— Îi luăm doar dacă ne așteaptă cu pizza când ne întoarcem.

— Da, bună idee.

Hanson a scris un răspuns fără să se grăbească și apoi, când a terminat, s-a întors să se uite pe geam, ca și cum n-ar fi început să vorbească despre Damian. Ca și cum totul era absolut în ordine.

•

Jonah stătea într-unul din scaunele confortabile bej de pe holul morgii, gândindu-se la Issa. Se simțea doliul acolo, momentan sub forma negării. De șase sau șapte ori în drumul către morgă, Issa începuse propozițiile cu „Dacă nu e el…”, iar Jonah se chinuia să găsească cuvintele potrivite pentru a-i răspunde.

Ar fi fost mai confortabil să-l întrebe tot felul de formalități. Erau multe de întrebat. Era dificil de ignorat faptul că Issa îi trimisese cel puțin două mesaje extrem de furioase lui Alex.

Furia împotriva partenerului nu era o motivație evidentă pentru a recurge la crimă. De asemenea, bărbații erau uciși mai rar decât femeile, cu toate că se întâmpla mai des în parteneriate de același sex. Pe lângă asta, mesajele lui Issa păreau să sugereze că nu știa unde se afla Alex.

Dar Jonah se întreba dacă mai erau și alte mesaje de la Issa și ce spuneau ele exact. Urmărind procedura întocmai, nu a încercat să le deblocheze sau să se uite prin telefon. Asta era treaba departamentului tehnic. Așa că singurele mesaje pe care le văzuse erau cele de pe ecranul blocat.

Deja făcuse o cerere prin chestorul șef Wilkinson ca cei de la tehnic să lucreze mai rapid. Acesta a fost de acord că cererea era fondată, iar Jonah spera că aveau să primească în după-amiaza aceasta informații despre unde s-a aflat Alex și cu cine a vorbit.

Cu aceste gânduri în minte, Jonah și-a simțit telefonul vibrând. Îl pusese pe vibrații când ajunseseră la morgă, dar a simțit că e nevoie să rămână în legătură cu echipa.

Când a verificat ecranul, s-a dovedit că nu era nimeni din echipă, ci fosta lui, Michelle.

A simțit cum i se strânge stomacul într-un mod deloc plăcut când i-a văzut

numele. O reamintire neplăcută a ultimei dăți când a văzut-o și a vinovăției pe care a resimțit-o de atunci încoace.

Mesajul ei era scurt și aparent relaxat.

Bună, Ești liber să vorbim două minute azi? Aș avea nevoie de un sfat.

A oftat, suspectând puternic că era doar un pretext pentru a relua legătura. Dacă era să ghicească, ar fi spus că Michelle probabil trecuse recent printr-o despărțire și se simțea vulnerabilă. Îl căuta pentru că i-a arătat interes, chiar și după un an de la despărțirea lor.

Se întreba dacă să-i răspundă și dacă da, ce Dumnezeu ar fi putut să-i spună, dar înainte de a lua o decizie, telefonul i-a vibrat din nou cu insistența unui apel.

A aruncat o privire către ușa din spate a clădirii. Nu era niciun semn că Issa s-ar întoarce de la identificarea trupului, așa că s-a îndreptat către ușa de la intrare ca să preia apelul.

— Sunt Charlie, a auzit la capătul celălalt, cu inconfundabilul accent de Sheffield al proprietarului clubului de noapte. Am stat de vorbă mai devreme la club. M-am uitat pe filmări, pe camera de la ușă, iar victima voastră a plecat la unu și treisprezece minute.

Jonah a aprobat cu un gest pentru sine.

— Grozav, mulțumesc. Era cu cineva?

— Nu, a spus Charlie, dar știi că am vorbit despre o brunetă? Cea foarte beată? Ea a plecat cu puțin timp înainte. Pare că ar fi urmărit-o.

Jonah a privit către ușa dinspre morgă, de unde se auzea ceva mișcare.

— Îmi trimiți o captură de ecran cu fata? Vom avea nevoie și de filmare, dar dacă ne poți trimite asta mai întâi, verific dacă o recunoaște cineva.

— Sigur, a spus Charlie. Trimit acum. Mailul tău este…

— Pe cartea de vizită pe care ți-am lăsat-o, a spus Jonah.

Dar i-a mai spus-o o dată, oricum.

Când a închis, a văzut că Issa era condus către unul dintre scaune de administratorul instituției, o femeie pe care Jonah o respecta enorm. Chipul lui Issa era alb, schimonosit și arăta groaznic, iar Jonah a simțit cum îl lovește o tristețe covârșitoare.

— Relaxează-te câteva minute, i-a spus administratorul, când Issa s-a așezat greoi pe scaun.

Parcă mai avea puțin și vomita, iar Jonah se întreba dacă motivul era faptul că l-a văzut cu ochii lui pe Alex sau că și-a pierdut subit și complet

toate iluziile disperate. Nu se mai putea întreba dacă nu cumva nu era vorba de Alex; Issa îi văzuse trupul soțului decedat cu propriii lui ochi.

•

Jonah se întreba, de asemenea, dacă nu cumva negarea nu a fost modalitatea prin care Issa a evadat din ceea ce a făcut. Nu ar fi primul ucigaș care s-ar convinge singur că nu a rănit pe nimeni.

— Eu… Issa și-a întors capul și s-a ridicat iarăși… am nevoie de aer.

— Sigur.

Jonah l-a privit pe Issa cum iese pe ușa principală, apoi s-a dus să-i ducă niște apă într-un pahar de carton. În timp ce umplea paharul la dozatorul din colț, a sosit un e-mail de la Charlie. Avea două atașamente video mari, pe care știa că telefonul le va descărca foarte lent. Dar mai era și o captură de ecran, cel mai posibil a brunetei bete.

Era clar mult prea devreme pentru a-i arăta lui Issa o imagine a persoanei pe care Alex e posibil să o fi cunoscut, dar Jonah era curios să se uite. A deschis imaginea, cu mâna stângă apăsând butonul neîndemânatic și cu dreapta pe pahar.

Aproape că a scăpat paharul cu apă când a deschis imaginea primită. Fata care ieșea din club era, fără nicio urmă de îndoială, Louise Reakes.

10. Louise

Probabil vrei să ştii de ce nu m-am oprit din băut imediat. Adică imediat după ce mi-am dat seama că un străin mă pipăia, iar eu habar nu aveam cum s-a întâmplat asta.

De fapt, chiar m-am oprit, pentru o vreme. Am rezistat o săptămână şi a fost ca o tortură. De fiecare dată când ne vedeam, mă simţeam stângace, ciudată şi plictisitoare. După ce te-ai uitat a treia oară la mine ciudat şi m-ai întrebat dacă mă simt bine, ţi-am zis că am o zi proastă şi am băut trei pahare de gin.

Am hotărât să mă dezvăţ de licoare mai încet şi să învăţ să mă comport în acelaşi fel în prezenţa ta trează fiind, dar nu prea credeam că o pot face.

Cel puţin am reuşit să mă opresc din băut în restul timpului. I-am explicat lui April că nu mă mai pot îmbăta în halul acela vreodată pentru că tipul din club m-a speriat. Era mai uşor, i-am explicat, dacă încercam ca băutul să nu mai fie primul lucru pe care îl făceam. Chiar a părut să înţeleagă şi nu cred că s-a gândit că eram plictisitoare. Mi-a spus că va avea mai multă grijă de mine în viitor şi că îmi respectă decizia.

Asta nu înseamnă că nu a mai încercat să mă tenteze. De fiecare dată când comanda ceva, ridica o sprânceană la mine înainte să plătească, de parcă m-ar fi întrebat dacă voiam un shot de tărie în cocktailul meu nealcoolic. Adevărul ruşinos e că aveam nevoie. Chiar aveam nevoie, dar nu aveam încredere în mine.

Este posibil să nu fi avut încredere nici în April. Ştiam că, în parte, comportamentul ei nu îmi făcea bine. Felul în care mă aştepta uneori când ieşeam în ceea ce-i plăcea să numească Stilul Predator era ceva despre care nu ţi-am spus niciodată. Nu credeam că ai fi vrut să petrec atât de mult timp în compania unei adultere în serie care de cele mai multe ori pleca cu vreun tip acasă şi mă lăsa să-mi iau singură un taxi înapoi.

Dar nu-mi făceam griji prea mari în privinţa asta. Eram mai responsabilă acum. Nu aveam nevoie ca ea să stea cu mine toată noaptea şi să mă ţină sub aripa ei protectoare. Nu mai beam, ceea ce însemna că mă puteam controla. Nu vor mai exista indivizi care să-şi pună mâinile pe mine.

Totul părea chiar rezonabil până când, la trei săptămâni după logodna Dinei, m-ai cerut în căsătorie.

Nu te învinovățesc că m-ai cerut. Sincer, chiar nu o fac. Acel prim sentiment de fericire incredibilă resimțit în călătoria în Islanda, când ai îngenuncheat în fața mea în umbra cascadei Gljúfrabúi (a trebuit să caut din nou cum se scrie) a fost sută la sută autentic. Arătai atât de bine, poate și datorită emoțiilor. Voiai atât de mult să te accept.

Și inelul pe care l-ai ales. Dumnezeule, era minunat, Niall. Era ca și cum ai fost cumva pe lângă mine de fiecare dată când oftam la inelele altora și ai înțeles că voiam ceva suficient de mic și de finuț ca să îl pot purta în timp ce cânt la harpă. Nu ai ales o piatră mare, strălucitoare, ca cea pe care o flutura Dina, ci una pe care o puteam iubi cu adevărat.

Nu ți-am spus niciodată cât de recunoscătoare îți sunt pentru asta, Niall. Acest lucru, dar și toate celelalte, m-au făcut să plâng când am spus da.

Noaptea aceea a fost fără îndoială cea mai frumoasă noapte pe care am avut-o vreodată. Discutând unde să facem nunta, cum să decorăm; cine să fie domnișoară de onoare, cine cavaler. Și, mai mult decât atât, am vorbit despre copii pentru prima oară. Despre copilul la care am tânjit mai mulți ani decât îmi place să recunosc.

În noaptea aceea mi-ai spus că aș fi o mamă minunată. Că deja mă vedeai cum le predau muzică și cum îmbin maternitatea cu munca. Îmi plăcea când îmi spuneai că îți vei lua concediu de paternitate. Că voiai să te implici în toate.

Când am ieșit în aerul rece al nopții și am stat îmbrățișați acolo, am simțit că totul era perfect. Totul.

Abia mai târziu a început să apară panica.

De fapt, a început să apară timid, imediat ce ai adormit pe jumătate deasupra mea. Am simțit deodată tristețea că nu o am pe mama să-i povestesc, iar apoi mi-am imaginat cum ar reacționa ea dacă ar mai fi în viață. Și cumva, în mintea mea, mama mea superbă de care mi-e atât de dor, m-a întrebat un lucru groaznic. M-a întrebat dacă te-ai gândit să mă ceri înainte ca Dina să se logodească. Dacă nu cumva nu încercai doar să-i demonstrezi ceva.

Mama mea cea adevărată nu a fost niciodată atât de crudă. Acesta era doar subconștientul meu care vorbea. Sau poate că era *Ea*, pentru că în seara aceea băusem suficientă șampanie încât personalitatea mea beată să-și facă apariția.

Nu a fost nevoie decât de acel gând ca să trec de la bucurie și satisfacție la paranoia totală. Am început să-mi imaginez că aceste două cereri în căsătorie erau de fapt doar un fel de conversație între tine și Dina. Un dialog la care eu

nu participam. Vă jucaţi unul cu celălalt, m-am gândit. Iar eu şi noul ei logodnic nu eram decât victime colaterale.

Când m-am întors în Regatul Unit eram o epavă emoţională. Cred că ai considerat că eram aşa din cauza entuziasmului căsătoriei. Eram recunoscătoare că credeai asta. Nu puteam nicicum să vorbesc cu tine despre asta. Ştiam că vei fi furios pe mine şi eram mai mult decât înspăimântată că ai putea anula totul.

Toate acestea îmi treceau prin minte în noaptea când Louise Beţivana a făcut ceva cu adevărat groaznic. Ceva ce poate că, până în ziua de azi, s-a dovedit a fi mult mai rău decât am crezut.

Şi nu am ştiut nimic din toate acestea la început. Ştiam doar că am ieşit cu April şi că m-am trezit cu capul ţăndări, cu cea mai groaznică mahmureală pe care am trăit-o vreodată. Mai rea decât prima.

Toată dimineaţa ai râs de mine şi mi-ai făcut ceai. Nici măcar atunci nu erai furios. Erai fericit să mă auzi explicându-ţi că April a cumpărat multă şampanie ca să sărbătorim şi că nu mâncasem suficient ca să rezist. Acceptai toate acestea fericit, până la un moment dat, când eram îmbrăţişaţi pe canapea uitându-ne la *Lawrence of Arabia*[{3}], iar telefonul mi-a vibrat.

Am văzut mesajul care a apărut pe ecranul blocat în acelaşi timp cu tine.

> Bună, Louise, sunt Matt. Mă bucur mult că te-am întâlnit aseară. Spune-mi dacă ai chef să ieşi mai târziu. Mi-ar plăcea mult să te văd din nou.

Indiferent cât de rău te-ai simţit atunci, Niall, îţi garantez că eu m-am simţit şi mai rău. Ca şi cum întreaga mea lume se prăbuşea. Nu m-am putut abţine să nu te privesc şi am văzut momentul în care chipul tău vesel a devenit de piatră. Rece. Furios.

— Ce dracu', Louise?

Trebuie să fi fost ceva îngrozitor pentru tine, să înjuri aşa. Vreau să spun că în ciuda viziunilor tale uşor sexiste cu privire la cine ar trebui să înjure mai mult, nu te-am auzit aproape niciodată făcând-o.

Am rămas tăcută câteva minute, apoi mi-am scuturat capul.

— Nu ştiu. Nu ştiu cine este.

Liniştea era înspăimântătoare. Şi când ai spus: „Dă-mi telefonul", parcă nu erai tu.

Îmi era prea frică de tine ca să mă cert. Deşi eram conştientă că asta va înrăutăţi situaţia.

Tremuram când mi-ai deschis mesajele şi cred că a început să mă doară

inima la propriu când am văzut că eu i-am scris prima tipului ăluia, spunându-i „bună”.

M-am uitat la tine și m-am dat la o parte. Pe fața ta se citea doar furie. Te transforma în altceva și pentru prima oară m-am gândit că ai putea deveni violent. Erai pe punctul de a o face, Niall? Pentru că mi se părea că vrei să mă strângi de gât. Mi-ar plăcea să știu dacă am dreptate.

Într-un final, ai început să mă biciuiești verbal. M-ai întrebat dacă eram o târfă bețivă. M-ai întrebat de ce am spus că mă mărit cu tine dacă voiam doar să mi-o trag cu cine se nimerea. Și tot așa, la nesfârșit, până ce la un moment dat, plângând atât de tare încât abia se înțelegea ce spuneam, ți-am cerut să o întrebi pe April ce s-a întâmplat.

Eram îngrozită când ai sunat-o, dar în același timp simțeam o nevoie disperată să te oprești. Să iei o pauză.

April a povestit ceea ce a spus și mai târziu. Se pare că ți-a spus să nu mai fi prost. Că evident era doar vreun cretin care mi-a luat numărul de telefon. Nu, evident că nu dădusem nimănui numărul de telefon. Nu, nu flirtasem cu nimeni. A existat doar un tip căruia îi plăcuse de mine și care întrecuse măsura, era clar.

Știu că ceea ce a spus te-a ajutat, dar nimic nu a mai fost la fel după aceea. Nici pentru tine, nici pentru mine. Pentru că April mi-a recunoscut, între patru ochi, că habar nu avea dacă îi dădusem tipului numărul meu de telefon. Fusese prea ocupată cu prietenul tipului. Nici asta nu ți-am spus niciodată și simt că acum se întoarce împotriva mea, o judecată groaznică asupra caracterului meu. Sau, cel puțin, asupra caracterului *ei.* Al lui Louise bețivana.

Acel mesaj de la un bărbat necunoscut a marcat începutul interogatoriilor tale. Alter-ego-ul meu și-a pierdut brusc farmecul în ochii tăi, iar sinele meu treaz, fără pic de alcool în el, a pierdut toată aprecierea ta. Așteptai să mă îmbăt și mă atacai pentru asta, cu toate că încercam din răsputeri să nu beau și îmi ieșea aproape întotdeauna. Chiar am încercat, Niall, dar nu puteam să fac față fără alcool. Îmi era atât de teamă că îți vei da seama cine sunt cu adevărat și mă vei părăsi. În același timp, îmi era teamă că nu m-ai vrut, de fapt, niciodată și că totul se rezuma încă la Dina.

Și, desigur, cu cât mă criticai mai tare sau nu îmi vorbeai, cu atât mai anxioasă deveneam și cu atât mai mult aveam nevoie de alcool.

Spun anxioasă, dar ce simțeam cu adevărat era o combinație de teamă și tristețe profundă. Viața mea începea să fie lipsită de speranță.

Cea mai rea parte a fost când am vorbit despre copii din nou, la două săptămâni de la incident. Erai atât de relaxat. Cerebral. Ai spus că în mod evident nu eram pregătiți pentru asta, cel puțin pentru o vreme.

Vedeam în expresia ta că nu mai aveai suficientă încredere în mine să-ți port copiii, Niall. Și am simțit ca și cum ai fi băgat un cuțit în mine.

11.

Telefonul inspectorului şef a venit cam după jumătate de oră de mers cu maşina, iar Hanson s-a simţit uşurată. Se întreba dacă Ben, care condusese în linişte în ultimele douăzeci de minute, simţea la fel. Nimic din expresia lui nu sugera că nu se simţea confortabil, dar oricum, niciodată nu puteai citi asta pe chipul său.

— Şefu', a spus Lightman.

— Se pare că Louise Reakes nu e atât de inocentă precum am crezut noi la început, le-a spus inspectorul şef cu o voce puţin înfundată. A fost în acelaşi club ca Alex Plaskitt aseară, iar el a plecat la scurt timp după ea.

— Interesant, a spus Ben în acelaşi timp în care Hanson a spus:

— Uau, bine!

— Îi spun lui O'Malley să o aducă la secţie, a continuat inspectorul şef. Unde sunteţi acum?

— La cincisprezece minute de casa lui Phoebe Plaskitt, a spus Hanson, brusc înviorată. Vrei să ne întoarcem?

— Nu, continuaţi cu ale voastre, a spus Jonah. Vă aşteaptă şi orice se întâmplă cu Louise Reakes, vreau să aflu mai multe despre Alex.

— Bine, a spus Hanson, cu speranţa ei firavă deja spulberată. Aşa facem.

Liniştea se simţea şi mai deranjantă odată apelul încheiat şi, după un minut, Hanson s-a aplecat şi a apăsat pe butonul radio.

— Pot să pun Radio Four?

— Sigur, a spus Lightman cu voce plată. Orice vrei tu.

*

Comportamentul lui Louise Reakes era puţin sfidător. Părea foarte indignată că fusese chemată înapoi la secţie, dar Jonah era sigur că a simţit o notă de panică sub acest afront.

— Nu înţeleg de ce sunt aici, i-a spus lui Jonah, imediat ce a pornit înregistrarea.

O'Malley, lângă el, scria la un laptop, iar Louise i-a aruncat o privire iritată înainte de a-l privi din nou pe Jonah.

— Eşti aici deoarece credem că ne-ai minţit, i-a spus Jonah.

— Nu v-am spus decât adevărul, a răspuns ea.

Şi cu toate astea, parcă era în pragul unui colaps. Era clar că le ascundea

ceva.

— Ce ai de spus despre faptul că ai declarat că nu o cunoşteai pe victimă?

Louise l-a privit confuză. S-a uitat la O'Malley, care i-a zâmbit cât de călduros a putut.

— Nu îl ştiam, a spus ea după încă o bătaie a inimii. Nu e nimic neadevărat în asta.

— Sergentul meu îţi va arăta un filmuleţ de la intrarea unui club pe nume Blue Underground, a spus Jonah.

A văzut cum corpul lui Louise s-a tensionat instant.

S-a întors către un perete lateral, unde proiectorul montat pe tavan afişa o imagine. Când pe perete a apărut un pătrat luminos, O'Malley s-a ridicat şi a stins lumina.

Filmuleţul de pe camera de supraveghere a început, o versiune în mişcare a ceea ce Jonah văzuse mai înainte, dar la fel de silenţioasă. Tot în alb-negru. La fel de frapant.

Louise Reakes şi-a făcut apariţia, cu o privire fixă şi foarte beată.

— Aici eşti tu părăsind clubul Blue Underground cu puţin înainte de 01:12 noaptea, a spus O'Malley, cu o voce încă amabilă, ce contrasta cu duritatea imaginii.

Chiar şi în lumina aceea difuză, era clar că informaţiile o afectau pe Louise.

— O, Doamne, sunt… l-a privit pe Jonah disperată. Nu îmi aduc aminte să fi plecat de acasă. Ea – noi probabil că am decis să ieşim. Îmi pare atât de rău…

Jonah s-a uitat înapoi la ecran şi l-a rugat pe O'Malley să pună filmul de la început.

— Nu văd vreo urmă de April Dumont în aceste imagini.

A urmat o scurtă linişte, apoi Louise a spus:

— Nu.

— Când a plecat April acasă?

— Nu ştiu, a spus Louise, agitată. Nu-mi amintesc nimic. Am crezut că am stat acasă. Aşa cum v-am spus.

O'Malley a pus imaginea pe pauză înainte ca Louise să dispară din cadru şi au aşteptat amândoi, privind-o pe Louise în locul proiecţiei video.

— Poate că eram prea beată şi a plecat, a spus ea. Sau… Poate că era cu… cu vreun tip.

Nici Jonah, nici O'Malley nu au spus nimic.

— Îmi pare rău, a spus ea, privind la ecran și apoi din nou spre ei.

Și-a frământat mâinile, iar Jonah a văzut că acestea îi tremurau.

— Dar chiar nu încercam să ascund nimic. Și nu înseamnă nimic asta. Nu am ieșit cu vreo gașcă sau cu victima sau ceva de genul.

O'Malley și Jonah nu au spus nimic, dar O'Malley a apăsat pe butonul de redare.

A urmat o scurtă pauză, apoi pe ecran s-a văzut cum paznicul se apropie de masă, să-i spună ceva femeii de la masă. Din acea femeie se vedea doar creștetul capului și cărarea ca o linie albă din părul ei negru.

Și apoi a mai apărut o siluetă. Mai înaltă decât paznicul și puțin mai lată în umeri, cu toate că era mult mai subțire în talie. Mergea puțin nesigur, un semn de beție, dar nu era la fel de beat ca ea.

Când Jonah s-a uitat la Louise, aceasta chiar părea lovită de tren. Oripilată.

— Ce…?

— Acesta este Alex Plaskitt, care pleacă pe la 01:13, la doar un minut și jumătate după tine.

S-a lăsat o liniște ca de mormânt când O'Malley a lăsat clipul să mai meargă puțin, iar apoi l-a mai pus o dată pe pauză.

Louise s-a întors în cele din urmă către Jonah.

— Dar nu îl știam.

Și-a pus o mână tremurândă pe masa dintre ei.

— Când l-am văzut în – în grădină, nu l-am recunoscut. Nu m-am întâlnit cu el. Vă rog să mă credeți.

— Dar spui că nu îți amintești detaliile importante ale acelei seri, a spus O'Malley. Cum poți fi așa sigură?

— Pentru că aș fi simțit vreun fel de… o recunoaștere cumva, a spus ea, cu ochii foarte mari.

— Nu ai vorbit cu el în seara aceea? a continuat O'Malley.

— Vă rog să mă ascultați.

Louise părea că mai are puțin și plânge, dar a inspirat profund și a continuat.

— E cea mai proastă coincidență, că ne-am nimerit amândoi acolo. Dar jur, nu l-am cunoscut.

— Atunci luminează-ne cum a ajuns el mort în grădina ta, a spus Jonah, cu vocea acidă.

— Nu știu, a spus Louise, cu o voce în care se amesteca frustrarea și sinceritatea. E… e o nebunie și-și e oribil.

A scuturat din cap.

— Poate… poate că m-a urmărit dintr-un anume motiv. Poate că a fost atacat în fața clubului și s-a luat după mine. Nu știu dacă este posibil, dar vă spun că nu-mi amintesc nicicum de el.

Mâinile i s-au strâns în forma pumnilor.

— Vă spune April. Ea își va aminti mai multe.

— Dar ai plecat fără ea, i-a amintit Jonah. Poate că te-ai întâlnit cu Alex Plaskitt fără să știe ea.

— Eu nu sunt așa, a spus Louise tare.

Deodată s-a lăsat pe spate, și-a ridicat mâinile spre cap, și-a dat părul după urechi, apoi și-a încrucișat mâinile în față. Jonah nu era sigur dacă gestul era unul calculat, dar cu siguranță efectul era oarecum mai respectabil. Părul dat după urechi și mâinile încrucișate. Semnale vechi de când lumea ce denotă stăpânire de sine. Sau virtute.

— Sunt femeie măritată și nu mă duc să flirtez cu bărbați necunoscuți.

Jonah s-a gândit la asta în lumina celor spuse despre soțul ei. Despre abilitatea lui de a face totul să pară vina ei. S-a gândit că o femeie căsătorită care se simte criticată ar încerca să mai și flirteze. Și reversul este că Niall Reakes ar putea să fie îndreptățit să nu aibă încredere în soția lui.

Louise îl privea în ochi, încă serioasă. *Crede-mă,* spunea ea fără vorbe. *Trebuie să mă crezi.*

Jonah a întrerupt-o. A privit către perete, pe care încă se vedea ultimul cadru al filmului proiectat.

— Sergent O'Malley îți va arăta acum o imagine. Aș vrea să știu dacă recunoști acest cuțit.

Capul lui Louise a făcut o mișcare ce trăda exasperarea. Dar s-a uitat la ecran, unde O'Malley a proiectat o fotografie a cuțitului însângerat, cu mânerul bogat ornamentat.

— Nu, a spus Louise ferm. Nu îl recunosc. Cu excepția momentului când l-am văzut lângă… Alex, pe jos.

Apoi s-a cutremurat și și-a întors privirea.

— E ușor de recunoscut, a spus Jonah.

— Văd asta, a spus Louise, puțin mai încet, cu privirea la masă. Și de aceea sunt sută la sută sigură că nu l-am mai văzut înainte.

A oftat îndelung, după care și-a ridicat puțin bărbia.

— Uite, vreau să vă ajut. Vreau să știu cine l-a ucis. Era chiar – chiar unde locuiesc. Vreau să fie prins.

Maxilarul îi tremura ușor.

— Dar nu o pot face, pentru că nu eu am fost. Nu îl cunosc și îmi pare rău că nu vă pot ajuta.

Jonah o privea. Îi citea expresia, dar nu era foarte sigur de ce vedea acolo.

•

Casa lui Phoebe Plaskitt, în Winchesterul mult mai înzăpezit, se numea The Dovecote[{4}]. În mod evident, inițial a fost un loc potrivit numelui, dar cineva a hotărât la un moment dat să-l transforme într-o locuință. Drept rezultat, a fost extinsă într-un fel care o făcea să pară descentrată. Porumbarul în sine se afla în extremitatea dreaptă, dar ușa de la intrare la celălalt capăt.

Tânăra care le-a deschis avea probabil douăzeci și cinci de ani, s-a gândit Hanson. Era mult mai scundă decât Alex și nu era nici pe departe la fel de musculoasă. Dar avea pometii, sprâncenele și bărbia aproape identice cu ale victimei lor.

— Sunt detectiv sergent Lightman, a spus Ben. Și ea este detectiv agent Hanson. Putem intra?

Tânăra părea uimită, cu toate că ei știau că erau așteptați. Au văzut roșeața de sub ochi ca un semn al faptului că plânsese recent. Poate că măcar unei persoane din familie îi păsa cu adevărat de Alex.

Phoebe a aprobat cu un gest și s-a dat la o parte. Și-a băgat mâinile în mânecile lungi ale cardiganului, așteptându-i să intre pentru a închide ușa în urma lor.

— Doriți un ceai? Ceva?

— Nu, mulțumesc, a spus Hanson, iar Ben a scuturat din cap a negare. Am oprit undeva pe drum.

— Atunci, haideți să ne așezăm în sufragerie, a spus Phoebe.

— Părinții tăi sunt bine? a întrebat Hanson, înaintând pe parchetul lăcuit către capătul casei.

Era o întrebare mai ușor de procesat decât una despre doliul ei personal.

— Așa cred, a spus sora lui Alex, făcând o foarte scurtă pauză cu mâna pe ultima ușă.

A apăsat pe clanță și a deschis-o, invitându-i într-o cameră luminoasă, cu ferestre înalte și priveliște spre grădină. Totul era în culori pale iar canapelele erau lungi și joase. Toate păreau, se gândea Hanson, foarte scumpe.

În încăpere erau și câteva fotografii. Privirea lui Hanson a fost atrasă de un portret clasic al familiei Plaskitt, pe un raft. Era probabil de acum douăzeci de

ani. Alex era ușor de recunoscut în pantaloni, cămașă și cravată, chiar dacă era mic. Arăta ca micuțul moștenitor perfect. Phoebe era îmbrăcată pompos și avea undeva între patru și șase ani.

1.15

O altă fotografie care i-a captat interesul lui Hanson a fost imaginea tatălui lui Alex pe la vreo treizeci și ceva de ani. Semăna mult cu Alex cel din clipurile de antrenament, lipsindu-i însă căldura fiului. Tatăl nu zâmbea, iar mâna pe care o ținea pe umărul soției părea grea.

Soția era foarte frumoasă, s-a gândit Hanson. Avea părul închis la culoare și ochii căprui, cu pielea mai bronzată decât a soțului. Probabil cu origini europene.

Hanson s-a îndepărtat de fotografie și s-a așezat. Phoebe părea și mai mică după ce s-a lăsat pe un fotoliu. Probabil avea cu 30 de centimetri mai puțin decât fratele ei.

Lightman a început imediat după ce s-au așezat.

— Am vrea să știm mai multe despre cum era Alex.

— Păi… ochii lui Phoebe au întrerupt contactul vizual și era clar că se străduia să nu plângă. Era… un om foarte bun. Foarte răbdător. Extrem de pasionat de sport, dar mereu… un sportiv minunat.

— Așadar, nu neapărat competitiv? a întrebat Hanson.

— El… nu, a spus Phoebe. Era… să zic de o competitivitate sănătoasă. Voia să fie mai bun și era determinat să devină mai bun.

Gura i s-a strâmbat puțin.

— Când Alex era foarte mic, era puțin cocoloșit de mama. Cel puțin asta credea tati. Sportul a devenit o modalitate prin care Alex îi arăta tatei ce putea să facă. Așadar, mereu a fost destul de… motivat.

— Au ajuns să se înțeleagă mai bine? a întrebat Lightman. Tatăl tău și Alex.

Phoebe a ridicat din umeri.

— Cred. Au fost destul de apropiați câțiva ani. Dar și tati avea… câteva probleme.

A ridicat iar din umeri.

— Mi-am dorit mereu să treacă peste, dar nu cred că poate să facă asta.

— E vorba de sexualitatea lui Alex? a insistat Lightman cu blândețe.

— Da, și… câțiva băieți de care s-a îndrăgostit.

— Vrei să spui, ca soțul lui? a întrebat Hanson.

Phoebe a afișat o grimasă și s-a uitat în jos, la mâneci.

— Cred că el chiar a fost ultima picătură. Un musulman foarte efeminat. Ultimul și cel mai nepotrivit lucru după părerea tatei, din lista lungă de alte persoane vizate… Tot întreba de ce nu a putut să rămână cu una dintre femeile cu care a mai ieșit. De ce nu încerca mai mult să facă lucrurile să meargă cu o femeie.

— Așadar, Alex a ieșit și cu femei?

— Pe perioade scurte, a spus Phoebe. Singurele persoane pe care le-a iubit au fost bărbați.

— Tu ce părere aveai despre Issa?

Phoebe părea ușor surprinsă.

— Total diferit. Eram ușurată. Issa nu e nici drogat, nici violent sau alte lucruri.

Lightman a aruncat o privire către Hanson, evident la fel de interesat ca și ea.

— Alex a avut iubiți violenți?

— Nu violenți în sensul că băteau lumea, a spus Phoebe rapid. Nu erau infractori sau ceva. Și a fost doar unul, de fapt. Majoritatea erau doar pierde-vară. Dar în școală s-a îndrăgostit de un scandalagiu pe nume Danny, care era – care era un dulce, dar avea multe probleme. Avea un comportament distructiv pentru că era nefericit. Lua multe droguri și l-a cam tras și pe Alex după el. Au intrat în multe belele, iar Alex nu s-a mai înțeles cu tati.

Era surprinzător, s-a gândit Hanson, că Phoebe era dispusă să vorbească atât de deschis despre toate acestea, în special cu un tată atât de indisponibil emoțional.

— Alex mai ținea legătura cu Danny în ultimul timp? a întrebat ea.

— Oh, nu, Danny e – Danny a murit.

A privit-o pe Hanson cu o expresie de regret sincer.

— A făcut o supradoză când erau la facultate. A fost foarte nasol pentru Alex. Poate că pe termen lung a fost spre binele lui, dar a fost o experiență groaznică. Bietul Danny, a spus ea scuturând din cap.

Hanson a dat aprobator din cap, simțind cum își pierde din entuziasm cu această poveste tragică, ce punea capăt și unei potențiale piste.

— Aveau Alex și Danny prieteni comuni cu care a păstrat legătura?

Phoebe s-a gândit pentru o clipă, dar apoi a scuturat din nou din cap.

— Alex a luat-o de la capăt după moartea lui Danny. L-a dărâmat și a

trebuit să se ridice din nou. Nu s-a mai văzut deloc cu gașca veche, și-a găsit una nouă, iar în cele din urmă l-a cunoscut pe Issa. De atunci a fost mult mai sănătos și mai fericit.

Phoebe a zâmbit, dar fără umor.

— Părinții mei nu știu că încă ne vedem. Că ne vedeam. Uneori îmi mai trimitea și mesaje.

— E în regulă, nu o să le spunem noi, a continuat Lightman zâmbind. A fost vreunul din aceste ultime mesaje mai ciudat?

— Nu, a spus Phoebe hotărâtă, iar apoi a întrebat: nu a fost – la întâmplare, atunci? Într-acolo se îndreaptă investigația, nu-i așa? Credeți că i-a făcut-o cineva. Cineva care îl cunoștea.

— Mă tem că nu avem încă nicio teorie, a spus Lightman atent. Trebuie doar să acoperim tot.

Sora lui Alex a inspirat adânc și apoi a expirat.

— Bine. Nu știu multe. Mă mai ținea uneori la curent. Am vorbit ultima oară la telefon acum câteva săptămâni… a urmat o pauză, timp în care a încercat din nou să-și înghită lacrimile. Părea – bine. Normal. Orice i s-ar fi întâmplat – nu cred că era în vreo primejdie evidentă.

— Și nu a menționat că se întâlnește cu vreo persoană nouă? a întrebat Hanson, gândindu-se la Louise Reakes, care a fost la club și ar putea ascunde faptul că îl cunoștea pe Alex. Vreo prietenă?

Phoebe și-a îndreptat atenția asupra ei.

— Nu a avut niciodată prietene, a spus ridicând din umeri. Știu că nu se potrivește stereotipurilor, dar a fost mereu mai confortabil în preajma bărbaților. Eu sunt singura excepție, sincer.

Ochii i s-au îngustat ușor.

— Când spuneți „prietenă”, spuneți…? Credeți că se vedea cu cineva? O femeie?

— Chiar nu știm, a recunoscut Hanson. Încercăm doar să ne dăm seama cine erau oamenii care erau cu el la club și dacă au existat conexiuni.

— Ce să vă spun, nu cred că avea o aventură, dacă la asta vă referiți, a spus Phoebe. Îl iubește pe Issa.

— Ești apropiată și de Issa? a întrebat Ben.

A urmat o scurtă pauză, iar Phoebe a spus:

— Avem o relație bună. Am fost și mai apropiați, dar ne-am certat. Issa voia ca Alex să nu se mai expună pe rețelele de socializare, iar eu i-am spus să nu se mai bage.

Hanson s-a aplecat uşor spre ea. Issa a uitat în totalitate să o menţioneze pe sora lui Alex. Să fie acesta motivul?

— Nu-i plăcea că făcea asta? a întrebat Hanson.

— Nu, nu după ce au apărut trolii.

Chipul lui Phoebe s-a schimbat.

— A fost groaznic pentru amândoi. Alex spunea deschis că are un soţ. A pus şi clipuri cu Issa pe net. Unii oameni sunt absolut hidoşi. Sigur ştiţi asta. Dar Issa ajunsese în punctul în care nu mai suporta să vadă cum el şi soţul lui sunt abuzaţi şi ameninţaţi, aşa că i-a spus lui Alex să înceteze. Asta l-a supărat tare. E meseria lui, iar trolii sunt o minoritate.

— Asta credeai şi tu? a întrebat Ben rapid.

— Da, a spus Phoebe. El – Issa – a venit şi a încercat să mă convingă să fiu de partea lui. I-am zis că nu o voi face, pentru că i-ar afecta afacerea lui Alex. Aşa că s-a înfuriat şi a citit câteva comentarii, spunându-mi că nu aveam inimă dacă nu reacţionam. Am crezut că o să-i treacă, dar a rămas supărat pe mine.

— Crezi că vreun trol dintr-ăsta ar fi vrut să-i facă rău fratelui tău? a întrebat Hanson.

Phoebe a privit-o mâhnită.

— Nu cred. Şi eu nu… sunt nişte oameni care nu au şi ei o viaţă a lor. Nu au nimic mai bun de făcut. Şi atacă pe internet pentru că sunt prea laşi să facă asta în viaţa reală, nu? Am citit despre asta.

— În general, e adevărat, a spus Hanson. Dar în mod evident, trebuie să analizăm fiecare posibilitate.

Phoebe şi-a îndepărtat privirea, cu chipul schimonosit.

— Doamne. Cât de mult mă – mă va urî, dacă – dacă fix unul dintre ei l-a ucis şi l-aş fi putut opri!

12. Louise

Uneori mă surprinde, când mă gândesc la trecut, că am reuşit să rămânem împreună până în ziua nunţii. Se adunaseră deja atâtea resentimente şi atât de puţină încredere.

Cu toate acestea, nu înseamnă că nu aveam şi momentele noastre bune. După acele săptămâni nesigure când mă priveai ca şi cum aş fi fost un răufăcător, lucrurile s-au întors pe linia de plutire, chiar mai mult de-atât.

A fost o lună bună, în care am reuşit să vorbim mai mult despre planurile de nuntă decât despre suspiciuni. Dar îmi amintesc clar cât de mult încercam să sufoc din faşă orice îndoială. Nenumăratele ocazii în care m-am îndepărtat de tine cu un sentiment de pustiire.

Atâţia oameni mi-au spus cât de fericită păream în săptămânile dinaintea nunţii. Bănuiesc că mă pricepeam la jucat teatru. Cu trecerea timpului, am început chiar să cred în aparenţe. La cina cu familiile noastre din seara de dinainte, când îţi tot puneai braţul în jurul meu şi mă sărutai, îmi aduc aminte că mă gândeam că totul e perfect şi că va fi minunat de acum înainte.

Şi ziua în sine, care e puţin mai înceţoşată în amintirea mea, părea un premiu mult aşteptat. Un fel de confirmare că tu chiar mă iubeai şi că nu ne-am logodit doar ca să o enervăm pe fosta ta soţie. Te iubeam cu înverşunare. Cu mândrie. Erai atât de şarmant şi de drăguţ cu prietenii mei. Şi cred că te-am iubit încă şi mai mult când am văzut cât de ruşinat erai cu familia ta foarte simplă şi felul în care te-ai ocupat tu să-i ţii departe de prietenii tăi din clasa de mijloc. Vedeam totul printr-un văl de adoraţie, iar fiecare parte a ta îmi aparţinea acum mie.

Dar îmi amintesc şi de ziua următoare. Când te-am întrebat cum a fost şi mi-ai zis că nu-ţi aminteşti prea multe, dar că eşti bucuros că am făcut-o şi pe asta.

Bucuros că am făcut-o şi pe asta.

Îmi aduc aminte că râdeam de lipsa ta de romantism, dar pe interior îmi simţeam sufletul distrus. Ştiam că poţi fi romantic. S-a văzut în lucruşoarele pe care le-ai făcut la început, în cererea în căsătorie. Cumva am încetat să-ţi mai trezesc astfel de sentimente.

M-am bucurat mult când am schimbat subiectul la April şi ce a spus ea la petrecere. Cum te-a luat deoparte şi ţi-a spus, neobişnuit de lent, că eu sunt

cea mai bună persoană pe care o cunoştea şi că te va ucide dacă mă vei răni vreodată. Îmi aduc aminte de sudoarea de pe fruntea ta când mi-ai spus despre asta, chiar şi la o zi distanţă. Te marcase vizibil, mai mult decât voiai să admiţi, dar te-ai şi enervat.

Cine se crede ea, să-i spună asta bărbatului care te iubeşte?

Îmi aduc aminte că eram în asentimentul tău când ai spus asta. Şi eu aş fi fost furioasă, m-am gândit, dar acum cred că nu. Probabil m-aş fi gândit că April pur şi simplu îi voia binele prietenei ei cele mai bune. Probabil aş fi iertat-o.

Poate că furia ta venea de fapt din altă parte. Din vinovăţie.

Acestea sunt cele mai puternice amintiri pe care le am de la nuntă. Fotografiile par să fie desprinse dintr-un vis fantastic pe care l-am avut cândva.

Uneori, mă întreb dacă aş mai fi făcut-o ştiind tot ce ştiu acum. În special, dacă aş fi ştiut despre bani.

Sincer îţi spun că nu am suspectat asta niciodată. Adevărul a ieşit la iveală la trei luni după nuntă, în perioada aceea ciudată, dezamăgitoare, de după ceremonie şi petrecere, când toate cadourile fuseseră deschise şi folosite de câteva ori sau puse pe undeva, când viaţa toată s-a întors la normal şi am înţeles cu adevărat că o căsnicie nu mă va face să mă simt niciodată în siguranţă.

Îmi aduc aminte că încercam să privesc înainte. Să mă gândesc la ce urmează. Să redeschid subiectul copiilor. Şi în a patra ocazie de genul acesta, într-o seară de miercuri când mâncam salată grecească cu lipie, pe care le pregătisem cu speranţa de a-ţi face pe plac, ai început să te enervezi. Îmi aduc aminte expresia de pe chipul tău când ţi-ai pus furculiţa jos şi ai spus:

— Nu cred că eşti suficient de responsabilă să ai un copil, nu-i aşa?

Nu ar fi trebuit să te întreb ce voiai să spui. Deja ştiam.

— Să fim serioşi. Cine se îmbată criţă şi nu-şi aminteşte ce a făcut nu este responsabil.

Vorbeai tare. Cu furie.

— Ţi-ai pierdut geanta şi cheile acum o săptămână, Louise. La un restaurant bun. Dumnezeu ştie ce faci când nu sunt în ţară. Cum ai putea să ai grijă de un copil?

Am simţit că mi se taie respiraţia de durere. Ne îmbătaserăm *împreună.* Şi tu fuseseşi la fel de criţă ca şi mine. Şi m-am comportat atât de bine în restul timpului. Cu April. Când eram singură.

— Dar nu fac nimic când eşti plecat, ţi-am spus cu o voce chinuită, sufocându-mă. Nu mai fac. Nu după – după tipul acela groaznic…

Te-ai ridicat la un moment dat, împingându-ţi scaunul de la bucătărie atât de departe în spate, că s-a auzit un scrâşnet puternic pe linoleum.

— Uite ce e, nu vreau să vorbesc despre asta acum. Bine? Sunt obosit. Am avut o săptămână lungă.

Şi a fost, desigur. A fost, ca oricare altă săptămână. Ai fost plecat trei zile, iar eu ori am avut spectacole, ori m-am dus la repetiţii. Aceasta era singura seară pe care o petreceam împreună şi brusc m-am simţit groaznic că o distrusesem, aşa că am renunţat. Mi-am înghiţit cuvintele şi am strâns masa în linişte.

Dar nu am uitat. Am tot ruminat la asta în următoarele patru zile, până în dimineaţa în care am deschis extrasul tău bancar în loc de al meu. Probabil s-au aflat multe adevăruri despre soţi în felul acesta, deşi îmi imaginez că unii soţi sau unele soţii ştiu mai bine ce fac şi deschid aceste documente cu bună ştiinţă.

Recunosc că nu am fost deloc deşteaptă. Am presupus că toate darurile de la tine şi stilul de viaţă luxos aveau ca bază un salariu bunicel şi economii zdravene. M-am gândit că pot să mă bucur pur şi simplu de ele. Că suma pe care am cheltuit-o pe nuntă era complet justificată, dat fiind salariul tău. Chiar aşa am crezut, Niall. Nu a fost vorba de ignoranţă intenţionată din partea mea.

Şi apoi m-am uitat pe acel extras, cu descoperirea de cont de peste treizeci de mii, şi m-am cutremurat.

Am simţit că îmi fuge pământul de sub picioare. Erai atât de *aşezat.* Atât de *matur.* Cum era posibil să fi făcut una ca asta?

Dar pe măsură ce m-am uitat la plăţi şi la încasări, am început să-mi dau seama. Hainele pe care le porţi atât de bine sunt toate de designer, nu-i aşa? Şi toate nopţile petrecute cu prietenii când le ofereai tuturor cu generozitate băutură gratis te costă mii de lire pe an. Şi mai e şi maşina ta, care atunci am văzut că nu fusese o afacere prea bună. Ştiu acum că te costă nouă sute pe lună. E o rată ipotecară, Niall. O *ipotecă.* Şi ce mi se pare imposibil de înţeles este că acum o săptămână ai menţionat schimbarea ei cu un model nou, când tu eşti îngropat în datorii, iar acest lucru e înfiorător.

Banii care ţi-au intrat în cont erau la fel de îngrijorători. Era clar că erau împrumuturi. Sumele erau prea mari şi prea rotunde ca să fie altceva. Iar eu ştiu ce dobânzi au genul acela de împrumuturi.

Cu cât vedeam mai mult, cu atât mă îndoiam mai mult de tot ce mi-ai spus vreodată. Mai mult decât orice altceva, mă îndoiam că ție chiar îți place de tine. Cum te-ai putea simți bine în pielea ta când tu ești atât de disperat după simbolurile unui statut bun? Pentru că pe fiecare plată pe care ai făcut-o scria doar statut.

Dacă la început m-am înspăimântat când am văzut acele cifre, am trecut rapid la furie. Acum patru seri vorbeai despre comportamentul meu schimbător ca semn al inadecvării. Ca dovadă supremă că nu voi face față cu un copil. Și în timp ce mă pedepseai pentru asta, tu erai cel mai iresponsabil om din lume.

Știu că o să te întrebi de ce nu am zis nimic. Te-aș fi putut confrunta atât de ușor, dar stând cu extrasul în față și gândindu-mă la o conversație deschisă, am simțit că toată ființa mea se opune. Nu eram suficient de puternică. Nu atunci. Și o parte din mine se îngrijora că vei reacționa defensiv și că mă vei certa pentru indiscreția mea. Nu știu nici până azi dacă a fost corect din partea mea.

Așa că am luat extrasul, cu tot cu plic, și l-am ascuns într-un exemplar al oratoriului *Mesia* de Händel, pe care l-am pus înapoi pe raft în studioul de muzică. Era un loc unde tu nu căutai niciodată. Eram căsătoriți de doar trei luni, iar tu îți pierduseși deja interesul pentru muzica mea. Ba chiar părea să te irite când cântam. Sunt sigură că chiar înainte de asta ai venit și mi-ai închis pentru prima dată ușa când repetam, ca să-ți vezi de seara ta nederanjat.

Am băut trei pahare de vin ca să nu mă mai gândesc la extrasul acela de cont. Și apoi încă trei ca să mă calmez și să par normală când vii acasă. Să-ți pregătesc cina și să ascult cu un zâmbet pe buze cum îmi povestești despre reumatologul pe care l-ai transformat în campionul medicamentelor tale. Îmi făceam treaba bine, cred, pentru că ai venit la mine când făceam curat și mi-ai dat părul de pe față. Ochii tăi m-au studiat și mi-ai spus „Te iubesc, Lou”, pentru prima oară de la luna de miere.

Apoi, în loc să avem o conversație dificilă, am făcut dragoste și am pus o comedie ieftină la televizorul de la etaj, stând unul lângă altul. Mi se părea un con periculos de umbră în care intrasem și din care ieșisem. Simțeam că am luat decizia bună.

Poate că nu trebuia să o ascund. Poate că tu de fapt ai așteptat ocazia de a vorbi despre asta. Poate că ar fi fost o ușurare pentru tine și ar fi devenit problema *noastră*, în loc de a *ta*. Poate că mi-ai fi mulțumit că am adus vorba

de asta, în loc să-mi spui că nu ar fi trebuit să mă uit prin corespondența ta.

Dar felul în care te-ai comportat de la moartea lui Alex Plaskitt încoace a dovedit că toate fricile mi-erau justificate. Nu crezi?

13.

O’Malley a fost de acord să discute cu April Dumont la telefon. Ceea ce aştepta acum inspectorul şef de la ea era o mărturie a ceea ce făcuse Louise Reakes cu o seară înainte.

— Întreabă-mă ce vrei, a spus ea cu fermitate. Îţi spun doar că nu are cum să aibă de-a face cu moartea unui amărât de om.

O’Malley s-a gândit că orice persoană care spunea despre accentul sudist că este moale sau melodios trebuia să discute cu April Dumont. Fornăitul ei de Tennessee era tăios şi în tempo rapid. Nici urmă de melodicitate.

— Ce te face să spui asta? Ţi-a spus Louise că se simte cercetată?

— Mi-a scris şi mi-a spus că aţi chemat-o din nou la secţie, a spus April. Aşadar, bănuiesc că există totuşi ceva la mijloc.

— Nu prea multe, a spus O’Malley pe un ton blând. Trebuie doar să verificăm nişte lucruri. Asta-i tot. Doar nişte verificări de rutină. Îmi poţi spune dacă trebuia să vă întâlniţi cu cineva la club?

— Nu, nu trebuia, a spus ea.

A urmat o scurtă pauză şi un mormăit. O’Malley a prins cuvintele „whisky cu lămâie” şi şi-a dat seama că era undeva într-un bar.

— Nu facem asta niciodată. Ieşim doar noi două, iar Louise nici măcar nu voia să vină la început. Eu am fost cea care a insistat să ieşim. M-am gândit că are nevoie să fie înveselită şi, ca să fiu sinceră, şi eu aveam nevoie.

— De ce ar avea Louise nevoie să fie înveselită?

— Pentru că viaţa ei e tot mai tristă.

April a mai scos un sunet care trăda nerăbdarea.

— Uite, nu vreau… asta e treaba lui Louise. Dar… e greu când vrei copii şi nu reuşeşti să-i faci. Înţelegi?

— Sigur, bun, a răspuns O’Malley. Şi înţeleg că pare intruziv, dar toate aceste lucruri ne ajută să nu mai investigăm persoane care nu au fost implicate.

— Cred că înţeleg asta, a spus April, cu o voce mai liniştită.

— Soţul lui Louise era plecat, aşa că v-aţi simţit libere să ieşiţi? Aşa este?

— Absolut. Lui Niall nu-i mai place în ultimul timp când bea nevastă-sa.

April a râs, dar scurt.

— Şi crede că eu sunt influenţa proastă.

— Așadar, ar fi furios pe ea dacă ar ști?

— I-ar face morală, l-a corectat April. Și asta este suficient de problematic. Uite, am zece minute înainte de o întâlnire și credeam că vrei să afli despre seara trecută.

— În regulă, a spus O'Malley, ușor. Îmi poți spune când ați ajuns la club?

— Cred că… pe la 23:30 sau așa ceva.

— Și ai fost acolo cu Louise în tot acest timp?

— Ei, m-am mai dus la bar, la toaletă de câteva ori, a spus April. Și apoi – mi-a cam picat un tip cu tronc…

— Și nu ai văzut-o pe Louise vorbind cu un tânăr? a întrebat O'Malley. Era înalt, evident foarte atletic. Probabil ar fi ieșit în evidență.

— Nu, nu am văzut-o, a insistat April. Nu am văzut-o vorbind cu nimeni toată seara, cu excepția personalului de la bar.

— Și când erai cu tipul acela…

— Louise s-a dus să ia de băut.

— Și apoi?

— Și apoi cred… nu sunt sigură, a recunoscut April. Cred că a stat ceva la coadă. Așa e mereu unde fac cocktailuri.

— Când ai văzut-o ultima oară?

— Când se ducea acolo. Așadar… înainte de miezul nopții.

O'Malley a făcut o pauză.

— Așadar, ai plecat cu… tipul? Nu ți-ai luat la revedere de la Louise?

— Știu că ar fi trebuit să o fac, a spus April puțin defensivă, dar eram beată moartă la acel moment. Și uneori nu iei decizii bune în astfel de circumstanțe.

O'Malley a așteptat o clipă, gândindu-se că sigur April se va simți obligată să spună mai mult. Și nu a fost dezamăgit.

— Uite ce e. Orice ar fi făcut Louise după aceea, nu a ucis niciun bărbat, a spus ea, frustrată deja. Este o persoană caldă, iubitoare, bună. M-am simțit aiurea de dimineață, mi-am făcut griji că i s-ar fi putut întâmpla ceva, înțelegi? Nici într-o mie de ani nu m-aș gândi că ar face rău cuiva. Așa că trebuie să o lăsați pe Louise să meargă acasă, să doarmă și să se refacă. Probabil se simte ca un rahat acum și ar trebui oricum să stea în pat, nu să fie șicanată de niște polițai ahtiați după drame.

— Sunt sigur că se va duce acasă curând, a spus O'Malley, fără să se gândească prea mult dacă era adevărat sau nu ce spunea.

— Ați face bine să mă ascultați și să o lăsați să meargă acasă, a spus April,

cu o voce dură, sau vin eu acolo.

— O să ținem minte, i-a spus O'Malley.

Jonah a încercat să-și mai umple timpul cât își aștepta echipa s-o pună la curent cu noutățile. Oricât cât de mult prețuia răgazul de gândire în timpul investigațiilor, erau prea multe lucruri pe care nu le știa că să înțeleagă imaginea de ansamblu, iar celelalte două cazuri de săptămâna trecută erau într-un stadiu similar, fără urgența unei crime.

S-a hotărât să se uite la un clip video trimis mai devreme de Charlie, ca punct de început. Era filmat din același loc, aproape de ușă, prinzându-i pe toți cei care au intrat și au ieșit. Era în mare parte neinteresant, cu excepția unui scandal care a început la 23:50. Apoi, la 00:10, a apărut Step Conti. Era mult mai treaz decât majoritatea, cu excepția personalului. Jonah și-a notat ora, apoi a dat filmul cu câteva minute în față.

La 15:00, s-a hotărât să întrebe serviciul tehnic despre telefonul lui Alex. Bănuia că aveau să aștepte încă o zi. Era o provocare constantă să-i aduci pe angajații civili ai poliției la muncă în zilele libere și să-i faci să lucreze rapid. Doar Janet McCullough era de obicei binevoitoare, datorită obsesiei sale pentru muncă.

— Aproape am terminat, i-a spus indiferent un angajat de la Serviciile Secrete. Vi-l trimit imediat ce e gata.

Jonah a închis cu un sentiment rar de satisfacție. Sergent Wilkinson a avut dreptate să se bazeze pe ei.

A stat câteva minute scriindu-și notițele despre interviul lui Louise, apoi s-a dus înapoi la Departamentul de Investigații Criminale. Lightman era din nou la birou, iar Hanson se întorcea cu Jason Walker, cu care probabil se întâlnise afară mai degrabă decât să fi făcut o plimbare împreună.

Jonah a ajuns la biroul lui Lightman în același timp cu Hanson și a privit cumva amuzat cum Jason se topește, iar Hanson roșește timidă.

— Cum a fost sora? i-a întrebat pe amândoi.

— A avut câteva lucruri de spus, a zis Lightman gânditor. Nu se înțelege prea bine cu soțul victimei pentru că aparent Issa voia ca Alex să nu mai facă videoclipuri despre fitness. Nu îi plăceau trolii. Phoebe Plaskitt a refuzat să fie de partea lui Issa.

— Și-a descris fratele cam în același fel ca Step Conti, a mai spus Hanson. Alex era o persoană răbdătoare, protectoare, care în general atenua dispute, în loc să le cauzeze.

Jonah a aprobat din cap din nou, digerând informația, apoi i-a cerut lui

O’Malley informaţii despre April Dumont.

— Totul s-a potrivit cu ce a spus Louise Reakes ultima oară, i-a spus O’Malley. April s-a cuplat cu un tip pe care l-a cunoscut acolo. A plecat apoi cu el, pe la miezul nopţii. E sigură că nu a văzut-o pe Louise vorbind cu nimeni care arăta ca Alex Plaskitt. A insistat mult să o lăsăm pe Louise să plece acasă. O prietenă îngrijorată, uşor ameninţătoare.

— Aşadar, a spus Jonah, ridicându-se în picioare, va primi ce-şi doreşte. Louise va trebui să fie eliberată în timp ce noi vom munci, dacă vrem să o arestăm.

— O conduc eu acasă, a spus Hanson, învârtindu-se în scaun. E obosită şi mahmură, aşa că e posibil să spună ceva ce nu ar trebui.

— Bine, a spus Jonah. Avem vreo informaţie despre camerele de supraveghere de pe London Road?

— Nimic, a spus O’Malley. Îi sun iarăşi.

— Mersi, a spus Jonah. Aş vrea să urmărim şi camerele din trafic.

A luat-o pe Louise din camera de interogatoriu, privindu-i faţa strălucitoare de la transpiraţie. Îşi pusese haina pe ea, iar reverele de blană albă o făceau să pară şi mai tânără, dar şi mai palidă. Însă cu o seară înainte fusese la băut, aşa că nu era nimic suspect în aspectul ei ameţit. A fost şi el în papucii ei de câteva ori.

— Agent Hanson s-a oferit să te conducă acasă, a spus el când au ajuns în apropierea echipei.

Louise a ezitat.

— Oh. E în regulă. Pot să iau un taxi.

Hanson i-a zâmbit.

— Nu e nicio problemă. Oricum, vreau să-mi iau şi un sandviş.

Expresia lui Louise era clar lipsită de entuziasm, dar a lăsat-o pe Hanson să o conducă afară. Jonah, privindu-i zâmbetul aproape insesizabil, s-a simţit aproape vinovat pentru că i-a dat-o pe Louise pe mână. Aproape.

— Îmi pare rău să aud toate astea, i-a spus Hanson încet după ce au ieşit de la Departamentul de Investigaţii Criminale.

De aproape, Louise arăta şi mai rău decât de la distanţă. Avea o privire grea în ochi, care spunea că abia mai stă trează, şi strălucea de transpiraţie.

— Ştiu că nu te consolează, dar inspectorul şef îşi face doar meseria.

Louise a privit-o suspicios. Nu a spus nimic.

— Am nişte ibuprofen şi paracetamol cu codeină, a încercat Hanson, după ce au urcat în Nissanul rece ca gheaţa. Ai vrea…?

— Doamne, da, a spus Louise, brusc animată.

Hanson i-a zâmbit și a căutat prin geantă până ce a găsit pastilele. Louise a întins o mână, iar Hanson a scos din blister patru tablete, două învelite în zahăr și două nu.

— Oh, ai nişte apă?

Hanson s-a întins în spate și a găsit jumătate de sticlă de Evian.

— E doar de ieri, a spus ea, și jur că nu am ciumă.

Pe Louise părea că nu o deranjează ideea de germeni. A luat toate cele patru tablete și a băut toată apa, înghițindu-le.

— Ce sincronizare proastă, să ai de-a face cu toate astea când eşti mahmur, a comentat Hanson după ce a pornit motorul și a început să manevreze maşina mică.

Volanul era dureros de rece. Și-ar fi dorit un sistem de încălzire mai bun. Dacă îl pornea acum, avea să sufle doar aer rece, dând senzația că nu se va mai încălzi niciodată. Singura metodă funcţională era să lase motorul să meargă vreo zece minute, apoi să pună căldura la maximum.

— E groaznic, a aprobat Louise pe o voce joasă, după care a adăugat rapid: nu știu unde se termină mahmureala și unde începe șocul. Mi-aș fi dorit ca tipul, știi tu… să se fi dus altundeva.

— Îmi pare rău, a spus Hanson. Cred că ți se pare ireal că a venit așa, fără niciun avertisment.

Louise a aprobat că așa este, dar nu a spus nimic altceva. La scurt timp după aceea, a scos un sunet ca și cum ar adulmeca, iar când Hanson a privit-o, îi curgeau lacrimi pe obraz.

•

Saints Close revenise la starea normală, fără ambulanțe, maşini de intervenție și echipe de criminaliști. De fapt, era mai liniștit decât înainte de sosirea polițiștilor. Multe dintre maşinile de pe stradă nu mai erau. Vecinii lui Louise probabil se duseseră să-și petreacă sâmbăta prin magazine sau cluburi sportive pentru copii.

Hanson a tras la numărul unsprezece. Nu mai erau multe semne ale pățaniei de dimineață, cu excepția urmelor de picioare și a zăpezii bătătorite de toți acei investigatori.

— Mulțumesc că m-ai adus, a spus Louise, și a dat să iasă din maşină rapid. Când s-a ridicat, s-a uitat la poartă și a ezitat.

Hanson se gândea ce-și imaginează. Bărbatul mort pe iarbă, poate paravanele care fuseseră montate și investigatorii în costume de protecție

albe, roind pe acolo.

Hanson şi-a desfăcut centura.

— Merg cu tine până la uşă. Nu cred că e uşor după… şi a ridicat din umeri.

Louise a făcut o pauză, apoi a spus:

— Mulţumesc.

Hanson a înaintat spre casă. A lăsat-o pe Louise să intre prima pe poartă şi apoi, urmând-o, a încercat să-i blocheze vederea către unghiul în care Alex Plaskitt fusese întins pe jos cu doar câteva ore în urmă.

Louise şi-a păstrat privirea către înainte, deschizând uşa rapid. Când a scos cheia din yală, a scăpat-o pe scări, cu un zgomot puternic.

— Ai nevoie de ceva? a spus Hanson ridicând cheia şi făcând un pas în casă. Ceai? Companie?

— Sunt… sunt bine, a spus Louise, cu chipul palid şi bolnăvicios.

Şi apoi s-a repezit înainte, aruncând geanta şi fugind pe scări în sus.

Hanson a auzit cum a urcat în casă şi s-a împiedicat. Instinctiv, a făcut un pas înainte să o ajute, dar Louise părea că-şi revenise şi fugea mai departe în casă.

— Louise? a strigat.

Sunetele care se auzeau de la Louise vomitând erau suficient de puternice încât Hanson să le audă din capul scărilor. Hanson a ezitat o clipă, apoi s-a dus la bucătărie şi a deschis dulapurile, până a găsit un pahar mai mare. A pornit robinetul, a umplut paharul, după care a alergat sus.

Încă se mai auzeau sunetele unei persoane care vomită, dar părea că se calmează. Hanson a urmat zgomotul către un dormitor dublu spaţios, în partea din faţă a casei, unde era şi o baie. Îi vedea doar picioarele lui Louise, moi şi gri în cizmele cu care era încălţată, pe gresie. Era evident că îngenunchease în faţa toaletei.

Partea umană a lui Hanson era atât compătimitoare, cât şi ezitantă. Nu era sigură că Louise ar fi vrut ca un poliţist să intervină când îi era rău, dar îşi dorea să o ajute, în caz că avea nevoie.

Însă mai era şi poliţistul din ea, alert la toate celelalte lucruri. Absorbea detaliile vieţii lui Louise, patul făcut perfect, suprafeţele fără pată. De la culorile scandinave la calitatea evident superioară a tuturor lucrurilor din jur.

Poliţistul din ea a văzut o mică imperfecţiune. O pată infimă de culoare roşu închis pe covorul gri-pal, fix sub marginea patului dublu.

Hanson a făcut o pauză scurtă între un pas şi următorul. A inventariat în

cap opțiunile pe care le avea. Putea fi ojă. Cafea. Vreun defect al covorului.

Dar Hanson știa suficiente despre Louise ca să se îndoiască. Era clar obsedată de ordine și i se părea imposibil că ar fi lăsat o pată să-i strice covorul.

Hanson o vedea acum mai bine pe Louise. Avea fața aproape total întoarsă de la ea, aplecată pe brațele ce îmbrățișau closetul. Imaginea nefericirii.

Hanson era prea bucuroasă să folosească nefericirea în avantajul ei. S-a apropiat de pat, apoi s-a ghemuit. De aproape, pata era de un roșu ruginiu, iar Hanson a simțit un fior în tot corpul. Arăta foarte asemănător cu sângele uscat.

S-a uitat la marginea de jos a patului, de o catifea gri pal. Și apoi, privind iarăși către baie, și-a pus mâna pe cuvertură fix deasupra petei de pe covor, ridicând-o.

O privire a fost de ajuns ca să primească toate răspunsurile de care avea nevoie și a simțit cum amețește când a așezat-o înapoi și s-a ridicat în picioare.

A mai făcut doi pași spre baie, iar Louise s-a întors, cu ochii injectați și o expresie afectată.

— Uite, ia de aici, a spus Hanson cu blândețe, oferindu-i apa.

A mai stat cu Louise încă zece minute, ajutând-o să se ridice și să coboare la bucătărie, unde i-a făcut o altă ceașcă de ceai fără lapte și a vorbit veselă despre cât de bine se va simți Louise după un pui de somn pe canapea.

Și apoi s-a dus înapoi la mașină și l-a sunat pe șef în timp ce întorcea mașina pe drumul principal.

— Avem nevoie de un mandat de percheziție, i-a spus. Cât de repede se poate.

14. Louise

Sunt puține evenimente, dacă mă gândesc acum, pe care le-aș putea considera momente de cotitură pentru noi. Momente care ne-au adus pe drumul acesta jalnic. A apărut o umbră când mi-am dat seama câte datorii ai și cât de ușor m-ai mințit. M-a făcut să cred că m-ai mințit și despre alte lucruri, dar am trecut peste. Mai erau încă semne ale speranței.

Unul dintre acestea a fost reacția ta atunci când am călcat strâmb și m-am îmbătat din nou, cu April. Nu intenționasem să fac asta, dar avusesem o zi groaznică la repetiții cu Mother Pluckers. Helen, a cărei ticăloșie cu zâmbetul pe buze o mai resimțisem și în trecut, m-a întrebat de ce arăt așa obosită.

— Nu ai rămas în cele din urmă gravidă, nu-i așa? a spus pe o voce joasă în timpul pregătirilor.

— Nu, i-am spus roșind. Nu. Sunt sigură că nu e asta. Nu am avut niciun accident…

Am văzut cum i se îngustează ochii. Următoarea replică a spus-o mult mai tare.

— Dar parcă mi-ai spus că încerci să rămâi, nu? S-a schimbat ceva? S-a speriat Niall?

Era clar că auziseră toți. S-au oprit cu toții din discuții.

Niciodată nu am fost atât de umilită. Nu am avut replică, pentru că *fix asta* s-a întâmplat. Am simțit cum îmi ardea fața, până când am auzit-o pe Lyn cea bună glumind că Niall e sensibil. Că tocmai își petrecuse dimineața cu un bebeluș vomitând și că nu îi dorește nimănui o asemenea experiență.

Apoi am trecut la altele, dar toată repetiția am simțit cum se uită la mine. Singura non-mamă a grupului, care probabil că a fost primită într-o trupă de mame doar pentru că s-au gândit că voi face și eu un copil curând.

Când m-am întâlnit cu April m-am înfipt în sticla de vin. A încercat să mă liniștească spunându-mi că sunt patetice, dar nu m-a ajutat cu nimic. Singurul lucru care mă făcea să mă simt bine era să mă relaxez și să o las pe Louise Bețivana să preia controlul până târziu, târziu în noapte.

Îmi aduc aminte că a doua zi te uitai la mine fără furia la care mă așteptam eu. Păreai îngrijorat. Grijuliu.

— Crezi că ar trebui să mergi la un specialist? m-ai întrebat tu, după ce te-ai așezat pe pat lângă mine.

Sugestia ta m-a lăsat fără replică. Nici măcar atunci nu mă gândeam că alcoolul era o problemă. Mi se părea, din contră, o soluție la care nu mi se mai permitea să am acces.

M-am fâțâit în pat până ce m-am ridicat în șezut, încercând să transform totul într-o conversație între egali.

— Dar nu mai beau mai deloc, ți-am spus eu.

Și era adevărat. Chiar și când eram cu tine, nu mai beam deloc. Voiam atât de tare să-ți demonstrez că dețin controlul. Că aș putea fi o mamă fantastică.

— Am zile și zile. Beau oricum în general mai puțin decât tine. Chiar sunt bine. Pur și simplu n-am mâncat suficient aseară.

Ți-am văzut reacția. Ți-ai schimbat expresia, ceva între exasperare și dezolare. Mi-ai făcut un semn aprobator din cap și mi-ai zâmbit ciudat, pe jumătate. Apoi m-ai bătut pe umăr și te-ai ridicat. Părea ca și cum ți-aș fi făcut ceva rău, iar gândul la răul pe care ți l-aș putea face m-a ajutat mai mult ca orice să mă trezesc la realitate.

Am ieșit la câteva zile după aceea. Era duminică după-amiază, după un concert important, iar fetele din Pluckers au vrut să ieșim să luăm prânzul. Mi-am promis că beau maxim două pahare. Dar undeva, cumva, alimentată de alte remarci ale lui Helen, am mai băut alte câteva și am lăsat-o pe Louise Beținana să preia frâiele din nou. Mi-amintesc ca prin ceață că am fost amuzantă, iar câteva dintre fetele mai drăguțe mi-au spus că eram minunată.

Dar apoi îmi amintesc că era șase seara și că eram eu, cealaltă Louise, cu ele. Îmi aduc aminte că aveam mâna ferm lipită de un pahar de Pinot Noir și că habar nu aveam cum se întâmplase asta. Era ca și cum m-aș fi trezit din somn.

Atunci m-am gândit la expresia ta afectată, Niall. Deodată, mi-am dat seama că vinul se afla în spatele ei și am pus paharul jos. Am inspirat, apoi m-am dus la bar să iau apă și niște chipsuri.

Timp de trei ore am băut doar apă și suc. Și mi-am comandat niște paste, așteptând să mă trezesc din beție. Mă simțeam în mod ciudat mândră de mine. Eram hotărâtă să rezolv lucrurile.

La nouă mi-am luat la revedere de la ele și le-am spus că mă duc să mă uit la o emisiune expirată la TV și să mă giugiulesc cu soțul. Am plecat imaginându-mi-te cum îmi spui că mă descurc excelent. Abia așteptam să te aud spunând asta.

Am intrat la 21:15 și am simțit cum mă întristez instantaneu când mi-am dat seama că nu ești acasă. Eram aproape sigură că mi-ai spus că vei fi acasă

și eram surprinsă. Dar apoi, parcă nu mai eram așa sigură, așa că ți-am trimis un mesaj. Te-am întrebat ce faci. Atât.

Am mai luat încă un pahar de apă și mi-am pus haina și geanta la locul lor, iar cât am făcut asta mi-ai scris fericit că ești pe canapea uitându-te la *Urzeala Tronurilor* și că ai adormit întâmplător.

Și să știi, cred că aceea a fost prima oară când am știut că mă minți în față. Adică, mai exista și povestea cu banii, e adevărat, dar nu mi-ai spus niciodată că ești falit. Doar m-ai lăsat să presupun. Și nu mi-ai ascuns nici ce ți-a spus Dina, cu toate că nu ai fost foarte deschis cu privire la sentimentele tale.

Dar iată-te acum, spunându-mi o minciună crasă. În situația de față, eram sigură că motivul era unul foarte, foarte urât.

Voiam cu disperare să aflu unde ești, dar nu aveam cum să aflu fără să-ți dai tu seama că sunt acasă. Și cumva asta mă speria cel mai tare.

Așa că am făcut o nebunie. Am ieșit iar, am luat un taxi și am început să merg din bar în bar și pe la restaurantele tale preferate. Inițial, mi-am spus că doar voi verifica vreo câteva. M-am gândit că ești la *La Mejican* sau la *Pitcher and Piano.* Cum nu te-am găsit acolo, m-am gândit la alte câteva. Și apoi alte câteva.

Am făcut asta trei ore, iar când am renunțat din cauza băşicilor de la picioare cauzate de pantofii mei cu toc, în care nu mai puteam să mai fac un pas, era trecut de miezul nopții. Încă nu-mi dăduseşi mesaj să îmi spui că te culci. Mi-ai trimis doar un mesaj, la 23:00, întrebându-mă dacă încă mă distrez, iar eu ți-am trimis degetul care arată OK, pentru că nu știam ce să-ți spun.

Eram atât de sigură că încă ești acolo, încât am renunțat. Eram sigură că te vezi cu cineva, că mă înșeli. Am plâns tot drumul în taxi.

Casa era încă pustie când am intrat și nu suportam ideea de a fi în sufragerie sau în pat când te întorci acasă. Pur și simplu. Așa că m-am dus în studio și m-am ghemuit pe canapea pe întuneric.

Nu ai venit la mult timp după mine. O oră cel mult, dar parcă trecuseră ani întregi. Nu am avut liniște.

Te am auzit când ai venit, apoi cum ți-ai făcut ceai înainte de a te băga în pat. Aveam toate lucrurile cu mine, așa că nu aveai cum să știi că sunt acasă. Am ascultat, aproape fără să respir, sunetul apei curgând. Ai făcut un duș lung. Îți spălai urmele femeii cu care ai fost, Niall? Asta făceai?

Am stat acolo în acea noapte, urând ideea de a fi în pat, lângă tine. Așadar, când m-ai trezit, ai crezut că m-am poticnit cumva și că am dormit pe

canapeaua de acolo.

Faptul că erai furios pe mine a fost cea mai nedreaptă parte. Te-ai uitat cu răceală la mine când m-ai trezit și m-ai întrebat dacă vreau micul dejun, ca și cum eu ți-aș fi greșit.

Doamne, voiam să ți-l arunc în față, dar eram prea speriată că-mi vei spune că s-a terminat. Nu e patetic?

Așa că nu ți-am spus nimic când m-ai luat la întrebări. Nu mi-am cerut scuze. Nu m-am certat. Am mâncat ce mi-ai dat și nu am spus nimic și cred că asta te-a înduioșat, nu? Pentru că după ce am făcut un duș și m-am îmbrăcat, spunându-ți că ies, te-ai întors deodată spre mine, m-ai luat în brațe și ți-ai cerut scuze. Mi-ai spus că mă iubești și că din cauza grijii pe care mi-o porți te comporți ca un idiot uneori.

Mai târziu, ai văzut bătăturile de pe călcâie și mi-ai pus un bandaj. M-ai sărutat ușor și mi-ai zis că o să ai grijă de mine.

Cred că îți amintești perioada aceea, cele două săptămâni în care am fost noi, cei de odinioară. Două săptămâni în care am fost bine. Fericiți. Cei mai buni prieteni, care-și spun totul (poate nu chiar totul).

Dar totul era fals. Eram sigură că acest comportament frumos nu era altceva decât vinovăție. Voiam cu disperare să văd cu cine discuți, dar eram prea speriată, așa că, adoptând o strategie pentru a face față realității, am devenit tot mai obsedată de curățenie și cu aranjatul. Uneori îmi dădeam seama că mă privești cum fac curat, afișând o expresie care se întreba ce naiba cauți tu cu mine.

Și, pe măsură ce noi ne-am îndepărtat, s-a întors cealaltă parte a mea. La început, doar o noapte. O singură noapte în care am lăsat-o cu bucurie pe Louise Bețivana să preia controlul.

Dar ce am învățat despre ea e că nu rămâne niciodată o singură noapte. Odată ce Louise Bețivana preia conducerea, nu-i place să renunțe.

15.

Damian a mai lovit o dată volanul, lăsându-se cuprins de furie. Complăcându-se în furie.

Totul în relația sa cu Juliette l-a făcut să se simtă și mai prost. Înțelegea asta acum. De aceea trebuia să cheltuiască atât de mult ca să se simtă bine. Și de aceea le trimitea mesaje altor femei.

Juliette era ca o otravă. La asta se ajunsese. Aparenta ei simpatie pentru el se transformase în răceală și judecată. Fiecare decizie pe care a luat-o a fost contestată de ea cu înverșunare. L-a desconsiderat și public, flirtând cu alți bărbați. Problema cu genul acesta de otravă este că dă dependență. Nu era vina lui că nu putea să și-o scoată din minte. Fusese părăsit deja de două iubite, care aflaseră că mai încerca uneori să o contacteze, iar astăzi, mai devreme, o fată cu care ieșise doar la trei întâlniri i-a spus că nu se simțea confortabil cu atitudinea lui față de fosta iubită.

El i-a spus să se ducă naibii și s-a dus la mașină. Era inevitabil că se va duce spre Southampton și la nenorocita de Juliette.

Făcuse deja drumul acesta de câteva ori în ultimul timp. Încerca să-și dea seama dacă Juliette și-o trăgea cu careva. Ea și-a schimbat telefonul, pentru ca el să nu-i mai poată verifica mesajele folosind aplicația instalată pe telefonul vechi. Trebuia să fie el însuși acolo ca să vadă ce se întâmplă.

Cu siguranță a rămas câteva nopți în alte locuri în ultimele câteva luni. Prima lui presupunere a fost că s-a combinat cu polițistul model cu care lucra. Dar când l-a urmărit și pe el acasă, nu a văzut-o pe Juliette vizitându-l.

Doar astăzi le-a pus pe toate cap la cap și și-a dat seama că individul cu aere cu care se mai ducea uneori la pub era noul ei iubit. Văzând-o cum l-a sărutat rapid pe buze în parcarea secției, a simțit cum îl străfulgeră un curent electric ciudat.

Ce mai, era o târfă. Cu siguranță nu i-a păsat niciodată cu adevărat de el.

Trebuia să învețe acum că nu poate face ce vrea ea când vrea ea și toate să meargă ca pe roate. Voia să se răzbune.

Și acest gând l-a făcut să zâmbească.

•

Arestarea lui Louise Reakes a sfârșit prin a deveni un eveniment destul de public. Echipa de la criminalistică a ajuns la puțin după cinci jumate, fix la

apusul soarelui. Multe familii erau acasă, iar altele se holbau în timp ce ieșeau în oraș să-și petreacă seara. Jonah a observat cel puțin zece oameni oprindu-se să se uite când au sosit mașinile de poliție și cele cu legiști în spatele lor.

A durat o oră și douăzeci și cinci de minute să facă rost de un mandat de percheziție a casei. Asta însemnând de fapt că a fost foarte rapid, dar în același timp și enervant de încet.

Era profund recunoscător că Hanson se comportase atât de atent. Probabil a fost tentată să o aresteze pe Louise Reakes. Ar fi putut folosi pretextul pentru a percheziționa casa pe loc. Autoritatea de a percheziționa în timpul arestului era o zonă gri a legislației, care fusese cu siguranță exploatată în trecut. Și din această cauză, cazuri întregi au fost pierdute în instanță. Un avocat bun putea spune că percheziția nu a avut loc în mod legal, iar unii judecători erau înclinați să aibă aceeași părere.

Cu toate acestea, Hanson a jucat perfect. A cerut mandatul și a fost calmă și stăpână pe sine, trimițând dovezile către magistratură prin link video. Nici măcar nu a menționat sângele. În schimb, a explicat că Louise mințise și înainte despre mișcările ei din acea noapte. Și-a exprimat îngrijorarea cu privire la reacția lui Louise la întoarcerea acasă. I se părea că vomitatul e rezultatul sentimentului de vină sau de anxietate.

Magistratul a fost de acord.

Hanson a cerut să fie și ea acolo în timpul percheziției, iar Jonah era mai mult decât fericit să o aibă alături. Dacă urmau să aresteze pe cineva, voia ca Hanson să aibă satisfacția de a o face.

Era greu să nu-ți fie măcar puțin milă de Louise când au descins la ușa de la intrare. Vecinii nu vor uita prea ușor acea scenă. Măcar partea din față a casei era mascată de ecrane protectoare. Nu o vedeau nici pe Louise în întregime.

Jonah a bătut cu putere la ușă, aducându-și aminte de zgomotele puternice cu care au fost învățați la academie. Un ciocănit care să fie prea tare ca să-l ignori. Prea tare ca să spună „nu v-am auzit”. Genul de ciocănit pe care îl folosesc doar polițiștii sau executorii judecătorești.

Ochii lui Louise erau mari cât cepele când a deschis ușa. Nu a spus nimic când Jonah i-a arătat mandatul și i-a spus că aveau dreptul să percheziționeze proprietatea. Doar a aprobat din cap, apoi s-a dat ușor de o parte.

Janet McCullough fusese deja instruită să urce în dormitor. A lăsat trei membri din echipa de legiști în costume de protecție albe jos, iar ea a urcat la

etaj doar cu unul dintre ei. Jonah i-a făcut lui Hanson un gest să îi urmeze, iar el a rămas jos. Louise s-a retras în capătul cel mai îndepărtat al casei, iar Jonah a lăsat-o deocamdată în pace.

A urmat apoi munca de criminalistică şi puţină actorie. Trebuia să lase ceva timp să treacă până să dea vestea, ca să pară că au găsit sângele accidental. Aşa că Jonah a intrat şi a ieşit din toate camerele, rugându-i pe cei trei să inspecteze diverse lucruri. O urmă uşoară pe peretele de lângă scări. Rufele întinse pe un suport în mica debara.

McCullough a aşteptat cincisprezece minute înainte de a-l chema sus. Jonah era în camera studio atunci, unde Louise stătea cu picioarele strânse la piept pe un fotoliu. În acea poziţie era în mare ascunsă în spatele harpei, dar încă îi vedea jumătate de faţă printre coarde.

Era clar din expresia ei că ştia ce a găsit McCullough. Picioarele i s-au mişcat din instinct, ca şi cum era pe cale de a se ridica, pentru ca apoi să îngheţe şi să se aşeze înapoi cu o naturaleţe falsă.

Jonah a lăsat-o acolo. A urcat pe scări şi a intrat în dormitorul lui Louise şi al lui Niall. McCullough şi asistentul ei dăduseră jos aşternuturile de pe pat, expunând o pată mare de roşu maroniu. Hanson era într-o parte, cu o expresie de satisfacţie pe chip.

În ciuda faptului că se pregătise mintal, chiar şi lui Jonah i s-a făcut puţin rău când a văzut atât de mult sânge. Intrase destul de profund în saltea. Singurele detalii albe mai erau nasturii de plastic de pe ea.

— Sunt sigură că vom putea obţine ADN, a spus McCullough. Partea de jos nu s-a uscat încă.

— Bine, a spus Jonah. Şi cantitatea… zici că ar fi suficientă ca el să fi murit aici?

— O să pregătesc şi o estimare volumetrică, a spus McCullough, dar după o apreciere vizuală cred că e mai mult decât suficient.

Jonah i-a zâmbit din colţul gurii. McCullough era renumită pentru dificultatea ei de a aprecia lucruri. Ura să se angajeze în teorii şi tindea să nu interpreteze, ci să ofere fapte clare. Dacă ea îi dădea atât de mult, însemna că nu avea niciun fel de dubiu.

Hanson a coborât scările cu el. A lăsat-o pe ea să intre prima în studio. Expresia lui Louise era disperată. Teama era evidentă, chiar şi printre coardele după care se ascundea.

— Louise Reakes, te arestez pentru uciderea lui Alex Plaskitt şi pentru obstrucţionarea justiţiei, a început Hanson.

— Îmi pare rău că am minţit, a spus Louise, înainte de a continua. Îmi pare sincer rău.

•

— A mai spus şi altceva? a întrebat Lightman o oră mai târziu.

Ochii lui o priveau pe Louise Reakes, care era palidă, bolnăvicioasă. El, Jonah şi Hanson se adunaseră în camera de observare. Avocatul lui Louise era pe drum. Jonah a intrat în camera de interogatoriu să o anunţe, dar Louise nu a spus nimic. Nu a făcut nimic. Se întreba dacă înţelesese ce a spus el.

— Niciun cuvânt, a murmurat Hanson. Am încercat amândoi să o întrebăm de ce a minţit, dar nu am obţinut decât nişte scuturări din cap.

— Ceva veşti despre soţ? a întrebat Jonah.

— Niciun răspuns de pe mobil, i-a spus Lightman. Probabil zboară.

Jonah a aprobat din cap. Nu a mai spus nimic. Nimic despre semnificaţia sângelui de pe patul conjugal al lui Louise şi al lui Niall, despre faptul că Alex Plaskitt a fost căsătorit cu un bărbat şi aproape sigur a murit în pat cu o femeie. Erau prea multe întrebări fără răspuns şi nu aveau cum să le dea de cap fără a face multe presupuneri stranii.

— Juliete, vreau să te duci cu Domnall la April Dumont. Şi ar trebui să discutăm din nou cu soţul lui Alex cât de repede se poate. E important să aflăm dacă Alex şi Louise chiar se cunoşteau înainte de acea noapte şi mă îndoiesc că Louise ne va spune.

Presiunea era acum pe obţinerea acestor informaţii, cât de repede cu putinţă. Ar putea avea doar douăzeci şi patru de ore la dispoziţie pentru a o acuza pe Louise Reakes de crimă. Dar Jonah ceruse deja o extindere a limitei normale de douăzeci şi patru de ore. A cerut iniţial treizeci şi şase de ore, dar intenţiona să ceară magistraţilor maximul după aceasta, adică nouăzeci şi şase de ore. Dată fiind gravitatea crimei, cu acuzaţia suplimentară de obstrucţionare a justiţiei, aveau şanse mari să-i aprobe cererea.

Dacă în următoarele nouăzeci şi şase de ore reuşeau să demonstreze că sângele de pe pat era al lui Alex – singura explicaţie cu sens – atunci aveau dovezile necesare ca să o condamne pe Louise. O puteau acuza, ştiind că procurorul se va bucura să colaboreze cu ei pentru a obţine mai multe dovezi. Ceea ce era satisfăcător, dar nu suficient.

În ceea ce-l privea pe Jonah, în aceste nouăzeci şi şase de ore trebuia să afle dacă ea l-a ucis cu adevărat şi de ce. Pentru că, deşi toate circumstanţele şi acţiunile ei îi conduceau în acea direcţie, mai erau o mulţime de întrebări fără răspuns.

*

— Am ceva pentru tine, a spus Lightman încet, la câteva minute după ce el și Hanson se întorseseră, fiecare la biroul său.

Hanson l-a privit surprinsă atunci când el i-a zâmbit. Era o glumă? Cu excepția călătoriei cu mașina, Ben nu-i mai oferise nimic de genul acesta de luni de zile.

Căutându-și cuvintele a întrebat, mai în glumă, mai în serios:

— E vorba de un tort? Te rog, fă să fie un tort.

Ben a zâmbit și mai larg, scuturând din cap.

— Din păcate, nu, dar e ceva minunat.

S-a aplecat peste birou.

— Pe lângă faptul că este harpistă liber-profesionistă, Louise Reakes este și membra unui ansamblu de harpe. Se numește, fii atentă aici, Mother Pluckers.

Hanson a râs amuzată, în parte din cauza numelui și în parte pentru că el chiar avea chef de glumițe din nou.

— Acum, sincer, asta e aproape la fel de bună ca un tort. Or fi toate mame?

— Așa pare, a aprobat și el. Sunt o grămadă de fotografii vesele și deloc teatrale cu ele și copiii lor. Louise pare să fie singura ciudată din grup.

— Trebuie să studiez puțin asta, a spus Hanson, și chiar când a dat să caute pe Google, inspectorul șef și-a făcut apariția.

— Avocatul lui Louise Reakes tocmai a ajuns jos, le-a spus Sheens. O să le dau jumătate de oră ca să se organizeze, după care putem intra, Ben.

Hanson l-a privit întorcându-se la birou, încă dezamăgită puțin de faptul că nu va fi acolo la interogatoriul lui Louise. Nu că nu ar fi avut și așa o grămadă de treabă. Trebuia să creeze o postare pe rețelele de socializare în care să ceară informații despre Louise Reakes, apoi să-i roage pe colegii ei de la Serviciile Secrete să o bage în circuitul public, în caz că cineva a văzut-o în drum spre casă. Ea era cea care, în calitate de ofițer al echipei, va apărea în fața magistraților mâine pentru a cere o prelungire a perioadei de custodie. Dar înainte să facă aceste lucruri, a intrat pe site-ul celor de la Mother Pluckers. A scuturat din cap, trecând prin fotografiile lor.

— Oh, Dumnezeule, uite-te aici, a spus, întorcându-și ecranul ca să vadă și Ben.

Era o imagine artistică agresivă în alb și negru, cu întregul grup pozând în geci de piele.

— Arată ca o copertă de album slăbuță din anii optzeci, îmi place la nebunie.

Ben a aprobat cu o mișcare a capului.

— Bineînțeles, mămicuțo.

Hanson a râs atât de tare că Jason s-a uitat din cealaltă parte a Departamentului de Investigații Criminale, încruntat. Ea i-a spus prin gesturi și mimică „Îți povestesc mai târziu”, simțindu-se puțin vinovată și apoi, încă zâmbind, a început să-și facă dosarul împotriva lui Louise Reakes.

•

Patrick a ajuns cam la o oră după apelul lui Louise, iar sentimentele ei referitoare la fermecătorul și puțin plinuțul avocat care era condus către sala de interogatoriu erau foarte amestecate. În mare, se simțea ușurată. Avea pe cineva care să lupte de partea ei. Dar dincolo de asta, a simțit o rușine amețitoare, care o agita. Patrick era ultima persoană cu care voia să se bage în această poveste. Și-ar fi dorit ca el să fie doar avocatul ei, și nu cel mai bun prieten al lui Niall.

Zâmbetul lui Patrick era cald și încrezător, iar ea a încercat să-i răspundă pe măsură. Se întreba cum se va uita la ea după ce îi va explica tot. După ce va afla.

El s-a așezat pe scaunul din fața ei, după care și-a așezat servieta din piele maro, care părea să coste cam tot atât cât mașina lui Niall, pe masă. Apoi a scos un caiet și un stilou argintiu, de parcă ar fi fost arme.

— Cum rezișți? a întrebat-o el, cu ochii lui căprui fermecători.

— Bine, a spus ea.

Și apoi a adăugat, vrând să se asigure că el chiar o plăcea înainte de a scormoni tot rahatul:

— Mai bine acum, că ești și tu aici.

— Bine. Bine. Am reușit să dau de Niall. Tocmai ce a aterizat. Nu mai durează mult.

Louise știa că acest lucru trebuia să o calmeze. În schimb, amenințarea că Niall a ajuns acasă i-a ridicat anxietatea până la un nivel critic. A crezut că va avea mai mult timp.

Patrick a scos capacul stiloului.

— Așadar. Spune-mi.

— Bine, a spus ea, iar apoi, fără să vrea, aproape că a râs. Te rog să te pregătești mental pentru ce urmează pentru că sună – sună groaznic și mă tem că o să crezi și tu fix ce crede și poliția.

— Bineînțeles că nu, a spus el, liniștitor.

— Așadar, m-am dus la băut aseară. A înghițit în sec. Nu îmi aduc aminte aproape deloc de partea a doua a serii. Nu știu cum am ajuns acasă. Când m-am trezit, era un tip mort întins lângă mine.

Mâna lui Patrick s-a oprit din scris, iar el și-a fixat privirea asupra ei.

— Cauza morții?

— A fost înjunghiat, a spus ea, simțind căldura din ochi și cum începe să transpire. Și ei cred – ei cred că eu am făcut-o. Dar trebuie să mă crezi, Patrick. Nu știu cine naiba era sau cum a ajuns acolo. Și sunt – sunt sigură că eu nu aș fi putut niciodată să înjunghii pe cineva. Sunt foarte sigură.

•

Uneori trebuie să ataci. Să fii necruțător și nemilos. Era clar pentru Jonah că așa trebuia să procedeze azi, să intre și să o zguduie pe Louise înainte ca avocatul ei să poată interveni și să o distragă, să o calmeze sau să-i ia apărarea. Așa că l-a luat pe Lightman cu el, i-a spus să fie rece și cinic și a început să joace după plan.

— Alex Plaskitt a murit în patul tău, a spus el, cu asprime. Nu în grădina din fața casei, așa cum ai încercat să ne faci să credem. În patul tău. Bărbatul pe care aparent nu-l cunoșteai.

— Declarația clientului meu conform căreia nu-l cunoaște pe bărbat încă e valabilă, a pus Patrick Moorcroft, degajat, dar tare. Aveți o întrebare de pus sau doar o serie de declarații de afirmat?

Jonah mai lucrase odată cu domnul Moorcroft. Doar o dată. Era mult prea scump pentru majoritatea oamenilor pe care-i interoga Jonah. Și era scump pentru că era al naibii de bun. Sau, din perspectiva lui Jonah, era al naibii de enervant. Dar Jonah simțea în același timp și un fel de respect amestecat cu invidie la adresa lui, oricât de frustrant era ca interogatoriul să-i fie dictat de un avocat.

— Cum a ajuns un bărbat pe care nu-l recunoști să sfârșească în patul tău? a încercat Jonah în schimb.

— Mă tem că nu știu, a spus Louise, aruncând o privire avocatului.

Și doar atât a avut de spus. Louise părea acum mai calmă, mai concentrată, chiar pozitivă, și nu-i mai era teamă. Cel mai probabil pentru că avocatul ei scump era acolo.

Patrick i-a zâmbit abia perceptibil, iar Jonah l-a privit pentru o clipă pe Lightman, amândoi exasperați, dar și amuzați, în ciuda lucrurilor întâmplate. Expresia lui Lightman era, desigur, imposibil de citit. Jonah a revenit la

Louise.

— Aș vrea să știu cum a murit Alex Plaskitt.

Louise a aruncat o privire către Patrick Moorcroft și apoi a spus:

— Aș vrea să vă pot ajuta. Aș vrea să o fac, pentru că ce i s-a întâmplat a fost groaznic, dar nu îmi aduc aminte de ultimele episoade ale nopții trecute.

Și-a lăsat privirea în jos.

— Am încercat. Am încercat din nou și din nou, dar nu știu nimic. Tot ce știu este că nu am făcut niciodată ceva violent și nu cred că l-aș fi putut răni pe Alex Plaskitt sau pe oricine altcineva.

Jonah o privea fix.

— De ce se afla în patul tău?

Expresia lui Louise s-a schimbat ușor. O notă de disconfort și-a făcut apariția.

— Nu mă pot gândi la niciun motiv. În cinci ani nu a fost nimeni în patul acela cu excepția mea, a soțului său, de câteva ori, a părinților lui.

Și-a strâmbat puțin gura.

— Nu am ieșit la agățat, dacă asta credeți. Nu l-am înșelat pe soțul meu niciodată și, din ce îmi amintesc din seara trecută, am vorbit doar cu April, nu și cu bărbați.

— Și totuși, Alex a sfârșit acolo, a spus Jonah. În patul tău.

Patrick s-a aplecat ca să-i șoptească ceva, iar Louise a spus doar atât:

— V-am spus deja că nu pot să-mi explic.

— Pretinzi că nu l-ai mai întâlnit înainte, a comentat Lightman.

— Așa este.

— Mi se pare puțin probabil că ai invitat un necunoscut în casă la tine, să doarmă cu tine, dacă nu aveai în minte o motivație sexuală, a continuat sergentul.

— Cine spune că eu l-am invitat? a întrebat Louise, cu răceală. Poate că el a profitat de mine.

— Există indicii în această privință? a întrebat Jonah.

Chipul lui Louise s-a preschimbat într-un roșu aprins.

— Nu – nu știu.

Jonah s-a așteptat la alte șoapte de la avocat, dar, surprinzător, Patrick nu a spus nimic. Își ținea privirea ațintită asupra hârtiilor.

— Dacă vrei o examinare medico-legală, a spus Jonah, mai blând acum, îți facem o programare. Dacă asta s-a întâmplat, atunci e important să știm și e important să știi și tu.

Louise a scuturat din cap rapid, apoi a spus:

— Nu vreau nicio examinare.

Jonah a aprobat, dar încă era frustrat. Nu era ceva neobișnuit ca posibilele victime să se panicheze la ideea examinării medicale, iar Louise știa prea bine că nu fusese atacată, însă prefera să păstreze această pistă deschisă.

— Experimentezi des stări de amnezie după nopți de beție? a întrebat Jonah, schimbând tactica.

— Ce relevanță are? a întrebat Patrick Moorcroft.

— Ne oferă o idee despre memoria ei și imposibilitatea de a-și aminti lucruri, i-a răspuns Jonah, holbându-se la propriu la el. Mai mult, doamna Reakes a sugerat că Alex Plaskitt ar fi putut să o abuzeze sexual. Dacă acest gen de comportament de a ieși în oraș și de a pierde orice control prin alcool este un lucru obișnuit, e posibil ca ea și domnul Plaskitt să se fi întâlnit cu alte ocazii, fără ca ea să-și amintească.

Avocatul s-a aplecat să-i șoptească lui Louise ceva, iar ea a spus, cu o voce care abia se auzea:

— Mai pierd… noțiunea timpului, uneori. Se mai întâmplă. În mod normal nu așa tare, dar…

— Bei des singură? a întrebat Jonah.

— Nu, a spus Louise.

Jonah i-a făcut un semn lui Lightman, care a proiectat o imagine ce conținea fotografia cuțitului.

— Aș vrea să te mai întreb încă o dată dacă recunoști arma aceasta.

— Nu, a spus Louise, v-am zis deja.

— Atunci ce căuta în patul tău, lângă cadavrul lui Alex Plaskitt?

— *Nu știu!* a spus Louise, aproape țipând. Nu e al meu, nu eu l-ana înjunghiat!

— Atunci cine a făcut-o?

Louise și-a lăsat capul în mâini și a scos un geamăt, dar Patrick a intervenit la țanc și a spus:

— Este de datoria investigatorilor să sugereze alți suspecți. Nu este responsabilitatea clientului meu.

Jonah a trebuit să zâmbească ușor. I-a făcut lui Patrick un semn aprobator din cap.

— Ei bine, momentan, teoriile noastre sunt destul de limitate, a spus Jonah. Am găsit arma crimei în patul tău, am mai găsit și un bărbat mort tot acolo și o încercare frenetică de a masca locul crimei.

— Nu e cum încerci tu să o prezinți, a spus Louise enervată, înainte ca avocatul ei să poată spune ceva.

Jonah a aprobat iarăși din cap, de satisfacție de data asta. Reușise să ajungă la ea, iar dacă o mai îmboldea să spună mai multe, atunci avocatul nu ar mai putea să o ajute.

— Așadar, cum de a ajuns în grădina din fața casei, dacă a murit sus?

Louise a inspirat profund, ca și cum și-ar fi dat seama că trebuie să se calmeze. Să se țină de scenariu. Vocea ei era mult mai măsurată când a spus:

— Când m-am trezit de dimineață, încă eram destul de mult sub influența alcoolului. Eram îngrozită să văd un bărbat sângerând în patul meu. În acel moment, nu eram sigură că e mort.

— Nu era clar din cantitatea de sânge?

— Nu sunt doctor, a spus Louise, revenindu-i aciditatea în voce. Nu știu cât de mult sânge trebuie să pierzi ca să mori.

— Și reacția ta ar fi fost să țipi după ajutor, a spus Jonah. Să chemi o ambulanță.

— Poate că da, dacă aș fi gândit rațional, a contrat Louise, dar, din nefericire, m-am panicat. Cred că a fost o combinație de alcool care mi-a întunecat judecata și teamă în cea mai pură formă. M-am gândit că trebuie să-l duc la cineva. Un vecin. Oricine. Așa că l-am tras afară, spunându-i că va fi bine, fără să-mi dau seama că nu este bine până ce nu am ajuns pe iarbă. Mi-am dat seama – mi-am dat seama… și-a scuturat mâna într-o exprimare a frustrării, iar ochii ei erau deja plini de lacrimi.

Jonah s-a lăsat pe spate, privind-o pentru o clipă, absolut sigur că asta exersase cu avocatul. Poate că au exersat până și lacrimile. Problema pentru el și pentru procuror era că se *putea* să fie adevărat, așadar dificil de negat. În ciuda neverosimilității. În ciuda tuturor suspiciunilor create de acțiunile ei.

— Recunosc că mi-e greu să cred asta, a spus, după ce a făcut o pauză de gândire deliberată. Având în vedere în special grija cu care ai curățat orice urmă a faptului că Alex a fost în casa ta.

— Oricât cât de greu ți-ar fi să crezi, trebuie să încerci să o faci, a spus Louise cu o voce groasă.

A inspirat ușor, răgușit.

— Nu l-am omorât eu, o altă persoană a făcut-o. Și eu vreau să știu cum a ajuns acolo. Sincer, eu chiar vreau să aflu, ca să-i dovedesc soțului meu că nu mi-o trăgeam cu altcineva.

A început rapid să plângă, punându-și capul în mâini, cu podurile palmelor

apăsându-i pe ochi.

Jonah s-a uitat la Lightman, a cărui față era la fel de neutră ca întotdeauna, în timp ce s-a ridicat și a întrebat:

— Cunoști un bărbat pe nume Issa Benhawy?

Louise și-a ridicat capul ușor, și-a strâns gura, ca și cum nu se aștepta la niciun fel de bunătate și era aproape satisfăcută pentru că i se confirma teoria.

— Nu, a spus ea din spatele mâinilor. Nu cred.

— Dar Step Conti?

— Nu, a spus, dându-și mâinile jos de la ochi și căutând prin geantă până ce a găsit un șervețel.

Ochii îi erau roșii și iritați.

— Cu siguranță nu. S-a uitat la Patrick și a întrebat:

— De ce? Cine sunt ei?

— Soțul lui Alex Plaskitt și cel mai bun prieten al lui.

A urmat o liniște profundă, cât timp Louise s-a uitat la Jonah, cu gura puțin întredeschisă, iar apoi a spus:

— *Soțul* lui? în același timp în care avocatul lui a spus:

— Vorbiți serios?

— Într-adevăr, a spus Jonah, cu un răspuns pentru amândoi și un zâmbet minuscul.

— Hai să lămurim lucrurile, a spus Patrick. Încerci să sugerezi că clienta mea a fost implicată într-o aventură de o noapte cu un bărbat gay și… ce? Nu mi-e foarte clar. S-a hotărât să-l înjunghie? Fără motiv?

— Ceea ce făcea clienta ta cu Alex Plaskitt în patul ei conjugal rămâne încă neclar, a spus Jonah, cu vocea și expresia dure. Rezultatul este, cu toate acestea, cât se poate de clar.

A urmat o pauză, iar Louise a spus apoi:

— Crezi că… a încercat să – să mă jefuiască?

Jonah a privit-o surprins. Posibilitatea unui jaf se număra printre opțiunile luate în calcul de el, dar nu se așteptase ca Louise Reakes să se gândească la asta. Doar dacă nu cumva, poate, Louise își amintea mai multe decât le spunea lor.

— Ce te face să întrebi asta?

— Păi, m-am gândit că avem niște bani… și singurul lucru pe care mi-l amintesc mai târziu în acea noapte este că îmi era teamă. Am acest… fragment de memorie, și apoi vocea unui bărbat, care îmi șoptește să tac.

Ochii i-au căpătat o sclipire stranie.

— Poate că a fost el, a spus ea.

Jonah s-a uitat la expresia ei, jumătate entuziasm şi jumătate agonie. Ca şi cum Louise voia să creadă asta, dar în acelaşi timp nu credea deloc.

•

Datele atât de aşteptate din telefonul lui Alex au ajuns imediat ce au lăsat-o pe Louise să mănânce un sandviş cu avocatul ei. Jonah i l-a dat mai departe lui Lightman şi, înainte să plece să vorbească cu Issa, l-a rugat pe sergent să verifice rapid numărul de telefon al lui Louise Reakes.

— Nimic, a spus Lightman după ce a căutat numărul. Nu are nicio Louise la contacte.

— OK. Ceva mesaje trimise aseară?

Lightman s-a uitat prin mesaje. Câteva către şi de la soţ, plus un apel de două minute puţin înainte de miezul nopţii. Câteva conversaţii cu Step Conti şi atâta tot.

— Bine, i-a spus Jonah punându-i o mână pe umăr. Aş vrea un raport complet, dacă eşti dispus să te bagi.

— Sigur.

Bineînţeles că era bine. Pentru Ben Lightman mereu a fost în regulă să se bage în investigaţiile profunde, laborioase, care pe majoritatea i-ar fi enervat la culme. Din acest motiv, doi dintre noii angajaţi de la Servicii l-au poreclit Cyborg. Deşi mai era un motiv. Una dintre ei s-a îndrăgostit de el şi încercase să-l agaţe la o petrecere de pensionare în urmă cu câteva luni, dar Ben nu a fost interesat. Nu era niciodată interesat.

Jonah s-a întors la Hanson şi a făcut un semn din cap spre uşă. Hanson s-a ridicat, şi-a luat haina şi geanta.

— Issa e acasă şi e dispus să vorbească. Mă opresc la Costa pe drum, a spus. În caz că ai nevoie de ceva.

— Dumnezeule, da, a spus Hanson. Aş da orice pentru un sandviş cald cu şuncă şi caşcaval topit.

Traficul încă era congestionat. Condusul prin oraş era un element consumator de timp, de care Jonah putea să se lipsească, dar voia în mod special să vorbească cu Issa acasă. Voia accesul la orice videoclip recent făcut de Alex şi la adresele lui de e-mail, dacă era posibil. Orice ar fi putut să dovedească legătura lui cu Louise.

— Ce s-a întâmplat cu Louise Reakes la interogatoriu? a întrebat Hanson printre îmbucături, odată ce au revenit la traseu şi încerca să mănânce un sandviş cald fără să-i picure brânza din el.

— Nu recunoaşte nimic, decât că a mutat cadavrul, a răspuns Jonah. Şi chiar şi aşa, spune că îl credea în viaţă şi că-l ducea la vecini, să ceară ajutor.

Hanson a râs scurt.

— Sunt sigură că noi toţi am încerca imediat să cărăm un bărbat de nouăzeci de kile pe scări.

— Fix aşa cred şi eu, a aprobat Jonah.

— Ne-a spus ceva despre noaptea trecută?

— Spune că nu-şi aminteşte nimic în afară de faptul că a discutat cu prietena ei April.

Jonah a încercat să înghesuie restul sandvişului înapoi în cutia de carton, iar apoi a înjurat când o bucată de pâine a alunecat şi i-a căzut în poală.

— Am şerveţele de bebeluşi, a spus Hanson. Le scot când ajungem.

— Mersi, a spus Jonah zâmbind. Clar am nevoie de dădacă.

— O, nu-ţi face griji, a răspuns Hanson veselă. Şi eu fac la fel. O să fii uimit cât de bine curăţă şerveţelele de bebeluşi. Uneori, chiar mă întreb ce pun în ele.

A mai luat o îmbucătură, a mestecat încă pe gânduri şi apoi a spus:

— Nu-şi aminteşte nimic? Adică, e blanc total?

— Da. De când a ieşit la club cu April, care s-a cuplat cu un tip, şi până dimineaţă, sau cel puţin aşa spune ea.

Jonah a scuturat din cap.

— E clar că ascunde multe. Trebuie să găsesc o cale de a o împinge până să cedeze, dar o să fie greu să trec de avocatul ei.

A urmat un scurt moment de linişte din partea lui Hanson, care a spus apoi:

— Dar poate chiar nu-şi aminteşte.

Jonah a privit-o.

— Pentru că era foarte beată?

— Da, sau pentru că a avut ceva în băutură.

Se uita undeva spre bord, evident gândindu-se la ceva.

— Poate chiar nu avea nimic de-a face cu Alex, iar el a condus-o acasă? Şi apoi, la un moment dat, s-a speriat şi a crezut că vrea să o atace.

Jonah s-a gândit, aprobând cu o mişcare a capului.

— Are sens ce spui. Hai să-i facem nişte teste de sânge.

L-a sunat pe Lightman, rugându-l să obţină acordul lui Louise Reakes pentru a-i lua sânge.

— Sigur, a răspuns Lightman. Şi dacă tot te-am prins la telefon, întreabă-l

pe Issa Benhawy despre mesajele pe care i le-a trimis soțului la primele ore ale dimineții?

— Sunt agresive?

— Aș putea spune, a răspuns Lightman. Și unul dintre ele sugerează puternic că Alex obișnuia să plece acasă cu diverși. Îi trimit lui Juliette câteva capturi de ecran. Nu mă surprinde că nu voia să-i atingem telefonul lui Alex.

A auzit un „uau” slab al lui Hanson, la câteva momente după ce a primit capturile de ecran.

— Ceva interesant?

A citit trei mesaje, ultimul fiind amenințarea serioasă a lui Issa că va pune capăt relației dacă Alex pleacă acasă cu o „târfă”.

Jonah a reflectat la asta, corelând toate celelalte informații pe care le aveau până acum. Alex a murit în patul lui Louise. Asta era sigur. Issa își acuză soțul că s-a culcat cu altcineva. Scos din context, Jonah s-ar fi gândit că se referă la un alt bărbat, dar termenul „târfa” se putea aplica ambelor sexe.

Era această informație suficientă pentru a-l trata pe soțul lui Alex ca pe un suspect? Nu erau siguri dacă Louise l-a ucis pe Alex, chiar și luând în considerare toate eforturile ei nebunești de a acoperi totul. Așa cum a sugerat Hanson, Alex poate că a condus-o acasă, o acțiune ce lăsa loc de interpretare. Sau, de fapt, poate că s-a dus să se culce cu Louise. Nu exista niciun motiv clar pentru a presupune că Alex era interesat doar de bărbați.

Întrebarea era dacă soțul gelos s-ar fi putut duce la Saints Close. Poate că l-a urmărit pe Alex prin telefon? Sau s-a dus la club să-și confrunte soțul, iar apoi i-a urmărit până acasă la Louise? L-a ucis, presupunând că l-a înșelat, și apoi… ce? L-a lăsat în patul ei ca s-o pedepsească?

Era și asta o soluție la această descoperire bizară, dar cam trasă de păr, s-a gândit Jonah. Și cu siguranță nu era ușor să dovedească oricare din aceste teorii.

•

Lightman era singur la Departamentul de Investigații Criminale când a sunat telefonul echipei. Sergentul de serviciu, a cărui voce Lightman nu a recunoscut-o, părea puțin iritat când a spus:

— Avem aici un bărbat pe nume Niall Reakes. Cred că o interogați activ pe soția lui. Ar vrea să stea de vorbă cu un ofițer superior cât de repede posibil.

— Vin eu după el, a spus Lightman, înainte de a mai adăuga: dar trebuie să se mulțumească cu mine momentan. Șeful e plecat la un interviu.

A urmat o pauză, iar Lightman își imagina că sergentul se întreabă de ce, mai exact, detectivul inspector șef considera că e necesar ca el însuși să iasă și să interogheze oameni, dar după o pauză a spus doar atât:

— OK. Nu sunt sigur dacă o să se termine bine.

Lightman a coborât rapid la recepție, așteptând o tiradă din plin din partea lui Niall Reakes, dar domnul Reakes părea mai degrabă stresat decât furios. Se plimba de colo-colo în mod evident agitat, arătând în mod straniu ca o versiune blondă, nevrotică, a avocatului soției. Niall avea și el un aspect de băiețandru, chipeș, cu un început de îngrășare. Era îmbrăcat impecabil, cu un costum albastru-gri și o cămașă albă. În ciuda faptului că fusese pe drumuri jumătate de zi, arăta ca scos din cutie.

I-a strâns mâna lui Lightman, s-a prezentat și a spus:

— Îmi cer scuze că dau buzna aici, dar toate acestea chiar m-au… m-au copleșit. Știți cum e.

A aruncat o privire către sergentul de serviciu.

— Nu am reușit să vorbesc cu Louise, iar avocatul meu – al ei, de fapt, spune că ar putea exista o acuzație de omor.

— În mod clar e o situație extrem de stresantă, a spus Lightman. Fac tot ce pot să te ajut. Vrei să urci la Departamentul de Investigații Criminale?

— Da… cred că da.

Odată ce au ajuns la scări și dincolo de aria vizuală a sergentului de serviciu, Niall a întrebat cu o voce șoptită:

— De ce a fost arestată?

— Știi că un tânăr a fost găsit mort în grădina casei tale, a spus Lightman, respectând regula de a nu divulga prea multe.

— Da, dar a spus că era un străin, a spus Niall, așteptându-l pe Lightman să deschidă ușa Departamentului de Investigații Criminale cu cartela de acces. Nu-l cunoștea.

Lightman l-a privit, dându-și seama că acele vorbe erau atât o întrebare, cât și o declarație. Niall Reakes căuta confirmare, iar Lightman nu avea să i-o ofere.

— Trebuie să clarificăm niște lucruri cu voi amândoi, a spus el, cu o expresie perfect neutră. Sunt sigur că detectivul inspector șef îți va spune mai multe când se va întoarce.

A deschis ușa și a fost surprins să-i simtă mâna lui Niall strângându-l stângaci de partea superioară a brațului.

— Te rog, a spus soțul lui Louise cu o voce disperată, te rog să-mi spui

dacă și-o trăgea cu altcineva. Trebuie să știu.

•

În spatele casei terasate a lui Alex Plaskitt era o grădină îngustă cu un gard înalt, care se termina într-o clădire albastră cu un etaj la celălalt capăt. Scheletele verzi-maronii ale plantelor agățătoare și câteva specii de rododendron erau singurele semne de viață. Restul grădinii arăta monoton în lumina becului de deasupra ușii din spate. Zăpada topită pe jumătate acoperea porțiuni de iarbă și noroi, iar ce mai rămăsese din ea nu dădea niciun semn că va dispărea.

— E mult mai frumos în lumina zilei și vara, a spus Issa, cu o notă de scuză în voce. Alex și-a petrecut jumătate din vara trecută acolo, filmând sau făcând… antrenamente.

A șovăit, apoi privirea i s-a fixat pe partea mai întinsă a ierbii, ca și cum îl vedea chiar pe Alex acolo. Expresia lui era dezolată.

— Deci, acesta era studioul lui? a întrebat Jonah, încet, arătând cu capul spre clădirea din capăt.

— Da, a spus Issa privind într-acolo. Sala lui. Am cheile…

I-a condus pe Jonah și Hanson în lateralul clădirii, pășind atent pe fiecare dală acoperită cu mușchi alunecos a potecii ce șerpuia spre clădire. Ușa era încuiată cu un lacăt trecut printr-un inel de metal.

— Nu e o clădire adevărată, a spus Issa, încă simțind nevoia de a se scuza. Am cumpărat o casă foarte mare de vacanță pentru o mie jumate și am aranjat-o. Alex s-a ocupat de asta, mai mult de unul singur.

Issa s-a aplecat să aprindă lumina. Jonah a intrat primul și a spus:

— E frumos, în parte pentru a-l face pe Issa să se simtă mai bine, dar și pentru că așa era. Pe un perete erau rafturi pe care erau așezate greutăți. În spate era un aparat de vâslit, o bandă de alergare și o bicicletă. Centrul acelui spațiu era acoperit de saltele cauciucate și de două mingi de fitness de mărimi diferite.

Biroul ocupa peretele dinspre casă, având ferestre pe două părți, ceea ce însemna ceva lumină naturală în timpul zilei. Pe birou avea un calculator clasic și o cameră web poziționată pe un trepied, îndreptată către centrul camerei.

— Tot aici își edita și videoclipurile? a întrebat Jonah, privind către calculator.

Era suficient de frig în sală ca să-i transforme respirația în aburi, vizibili în lumina celor două spoturi de sus.

— Da, a spus Issa.

— Ai putea să ne laşi să ne uităm prin hard disk? a întrebat Hanson, cu un zâmbet ce arăta simpatie.

— Nu mă… deranjează.

Issa a ridicat din umeri cu ochii în lacrimi.

— Dar de ce?

— Videoclipurile de pe YouTube includ adesea menţiuni ale lucrurilor pe care le-a făcut în acea zi sau ale celor pe care vrea să facă mai târziu, a explicat ea. Uneori, mai apar şi clienţi. Dar cele cu clienţi sunt de obicei filmate în săli publice, mă gândesc.

— La Simple Gym, i-a spus Issa. Când se duce acolo îşi ia camera cu el şi laptopul. Ar trebui să căutaţi pe acolo pentru informaţii recente.

Privirea i-a fugit o clipă, apoi a privit-o iar pe Hanson.

— Credeţi că nu a fost un act la întâmplare? Că a fost o persoană cunoscută?

Jonah i-a făcut un semn aprobator lui Hanson, ceea ce însemna că va prelua el discuţia. Era normal ca el să fie cel care să îi dea veştile soţului lui Alex.

— Se pare că Alex nu a murit în grădină, aşa cum am crezut iniţial, a spus el. Era înăuntru când a murit, iar corpul a fost scos afară pentru a ne induce în eroare.

Gura lui Issa s-a mişcat, într-o tresărire involuntară.

— Ce făcea acolo?

— Nu ştim, dar ne este clar că a murit în pat. Femeia care locuieşte acolo cu soţul ei a fost cu Alex, cu toate că nu ştim în ce circumstanţe.

Issa şi-a ferit privirea, iar tresăritul buzei a devenit muşcat de buză, suficient de tare cât să-l rănească serios.

— Ai vreun motiv pentru care să crezi că Alex s-a culcat cu o femeie?

Vocea lui Issa era pe jumătate sufocată când a spus:

— A mai făcut-o şi înainte.

16. Louise

Mi-am ascuns alunecarea treptată spre alcoolism pentru o vreme. Mă păstram pentru când erai plecat. Mă distrugeam cu totul, iar apoi îmi puneam alarme pentru ora șapte dimineața, doar ca să-ți trimit un mesaj fericit care să te facă să crezi că eram trează și-mi mergea bine. Ironia era că tu, în cele mai multe cazuri, erai mahmur după cinele tale sau ieșirile cu clienții de după conferințe. Asta nu se mai pune, nu? Tu nu ai avut un comportament de alcoolic dinainte.

De asemenea, îmi ștergeam mesajele care m-ar fi putut incrimina, și căutam în fiecare dimineață în telefon dacă am contacte sau aplicații noi. Mereu era câte ceva de șters. Un mesaj dur despre tine trimis lui April. Un site îngrozitor pe care l-am vizitat. O glumă proastă pe care am trimis-o mai departe. Am început să simt că Louise Beținana făcea tot ce putea ca să-mi distrugă viața.

Am pe undeva un videoclip cu noi două, eu și April, într-una dintre nopțile când am ieșit în oraș. Cu specificația că nu sunt eu, ci Ea. Oricum, l-am găsit în telefon a doua zi și în el erau April și Louise Beținana cu telefonul ținut sus, cred că de mâna lui Louise Beținana, strigând: „Te urâm, Louise cea trează!”. Mi s-a făcut rău când m-am uitat, ca și cum aș fi văzut-o pe prietena mea făcând front comun cu cel mai mare inamic al meu. Ca și cum m-ar fi înjunghiat pe la spate.

Și apoi am găsit într-o dimineață aplicația Tinder, care părea să fie o capcană întinsă de Ea mie. Se poate să fi descărcat aplicația din motive inofensive. Poate că April voia doar să-mi arate vreun tip cu care se culca. Poate chiar un moment bizar de curiozitate, de a înțelege despre ce vorbește toată lumea. Dar se poate și să fi fost pentru un motiv mult mai urât. Am șters-o, am căutat pe Google să văd dacă mai apare în istoricul telefonului, după care am șters și istoricul de căutare.

Dar, la un moment dat, ai învățat să mă citești. Când ai venit într-o după-amiază târzie dintr-o călătorie, ai văzut că eram tristă și fragilă și mi-am dat seama că știi. Cam tot în aceeași perioadă ai început să faci remarci tăioase la adresa lui April sau să te enervezi când venea vorba de ea. Știam că nu ai plăcut-o niciodată, dar animozitatea a crescut tot mai mult, până când am încetat să o mai menționez în vreun fel. Iar dezaprobarea ta silențioasă, ca de

gheaţă, s-a întins tot mai mult. A devenit, de fapt, singura constantă a căsniciei noastre.

Tot în această perioadă am scăpat de sub control şi partea nevrotică a personalităţii mele. Nu mă puteam opri din curăţat. Din aranjat. Din perfecţionat. Şi-mi dădeam seama cât de mult urăşti asta. Ai văzut-o ca pe un alt defect de caracter, unul pe care nu ai reuşit să-l rezolvi.

Şi aşa ajungem, inevitabil, la vinerea trecută. La noaptea când cele mai sumbre coşmaruri ale mele au devenit realitate.

M-am gândit că va fi suficient de sigur. Am convins-o pe April să vină la noi, pentru că eram obosită şi nu-mi trecuse complet răceala pe care o aveam de la Sf. Valentin. Celălalt element persistent era depresia. Încă un eveniment romantic a trecut cum a şi venit, iar noi doi abia ne-am spus două vorbe. L-am simţit, ca de altfel majoritatea cinelor noastre în oraş, de parcă ai fi preferat să fii altundeva.

April a venit aranjată, cu cafeaua băută şi mestecând gumă. Guma era o surpriză, chiar şi pentru April. Când a apărut în uşă spunându-mi „Hei, soro” cu accentul ei de Tennessee şi am văzut guma roz din gura ei, m-am gândit pentru o clipă cum o să reuşească să vorbească şi să mestece gumă simultan, dar bineînţeles că a reuşit.

A vorbit, iar eu am pregătit pahare de vin şi boluri cu nucifere şi măsline cât am râs de ea. Sunt sigură că-ţi imaginezi cât de repede a scos dopul sticlei de Rioja[{5}] pe care a adus-o cu ea. Dumnezeu ştie de ce nu poate să cheltuiască ceva din multele pensii de întreţinere pe care le primeşte ca să bea ceva mai bun. Cred că pur şi simplu nu e stilul ei.

Îmi aduc aminte că a întrebat de tine.

— Se comportă nasol bătrânul Niall?

Stătea sprijinită pe blatul înalt al mesei, vis-à-vis de mine. Bluza ei neagră, dar străvezie, avea un decolteu suficient de adânc cât să-i văd sutienul roz-aprins şi tatuajul scrijelit pe sânul stâng. Nu m-am mai obosit să-i spun că era stridentă. E mereu conştientă cât i se vede din ce arată. Probabil se îmbrăcase aşa pentru a se întâlni cu cineva la prânz.

M-a întrebat dacă te comportai nasol. Am băut o înghiţitură de vin ieftin şi am ridicat din umeri.

— Niall e bine. Se întoarce mâine.

M-a fixat cu o privire foarte serioasă:

— Şi ţi-e dor de el? Când pleacă?

— Suntem căsătoriţi, i-am spus. Nu ne mai e dor unul de altul.

Și acel comentariu a fost atât de deliberat. Unul dintre lucrurile pe care le spun ca să mă prefac. Să mimez că sunt într-o relație unde putem să facem glume despre căsnicia noastră și să nu vorbim de fapt serios.

Și apoi, în amintirea mea, s-a făcut târziu. Nu mai eram în casă, ci într-un club la care nu-mi amintesc cum am ajuns. Nu mi-am făcut griji, pentru că nu mai eram eu. Era Ea. Mi-am dat seama după căldura din mine. După satisfacția pe care am simțit-o față de mine și viața mea.

Nu știu de ce, dar Louise Bețivana i-a spus lui April că a luat o decizie. Că plănuiește să rămână gravidă cu orice mijloace și că tu, Niall, va trebui să te descurci cu consecințele.

— Încă mai facem sex, i-am spus. O să mă prefac că s-a întâmplat un accident. După ce rămân gravidă, nu mă poate forța să fac avort, iar apoi va realiza că asta era de fapt ce-mi trebuia ca să mă las de băut.

Mi se părea cel mai bun plan pe care l-am avut vreodată. Eram atât de convinsă că-mi va rezolva toate problemele. Mă simțeam fantastic de bine. Puternică.

Totul s-a spulberat când April s-a aplecat spre mine și a zis:

— Scumpo, l-am văzut pe Niall cu fosta lui nevastă.

Nu știu cum aș fi reacționat dacă nu aș fi fost deja într-o stare de euforie. Chiar și cu scutul creat de cele câteva pahare de vin, pus între mine și adevăr – chiar și cu Louise Bețivana la putere – mi-a venit să vomit.

— Cum adică i-ai *văzut*?

Mă întrebam dacă a intrat peste voi făcând sex și, în același timp, mă gândeam că se înșală. Puterea negării e adevărată, nu-i așa?

— I-am văzut la un vin la Domo și erau… era evident că se întâmpla ceva între ei.

A oftat îndelung, frustrată, sorbind apoi din paiul ei.

— Uite, am niște bănuieli de ceva vreme, dar îmi place de Niall și vreau să-i ofer prezumpția de nevinovăție. Știu că lucrează în același domeniu și că e bine dacă reușesc să se înțeleagă, dar în mod clar nu este în regulă. Dacă vrei cu adevărat să ai un copil cu el… nu te repezi cu capul înainte. E prea important ce vrei să faci.

M-a privit foarte serioasă.

— Ți-a spus că se întâlnesc?

În acel moment o uram puțin, pentru că m-a făcut să recunosc că nu-mi spuseseși nimic. Nu e acesta cel mai rău lucru? Că persoana pe care o uram nu era persoana care mă mințise?

Nici în fața ei nu am reușit să recunosc că suspectam de foarte mult timp că te vezi iarăși cu Dina. Ba mai rău, că eram sigură că mă înșeli și că mi-am băgat capul ca struțul în nisip, sperând că o să termini cu aventura asta.

— Când i-ai văzut? am întrebat-o.

— Sâmbăta trecută, a spus ea.

Fusesem plecată tot weekendul, la un concert la Edinburgh. Una din acele ocazii rare în care eu eram cea plecată și tu ai stat acasă. Te-ai dus să te vezi cu Dina când eu nu aveam să fiu acasă toată noaptea, când te-ai gândit că vei fi în siguranță.

— Ai spus că păreau ciudat de apropiați… ce înseamnă ciudat?

Puteam auzi cât de tensionată și de tâmpită devenise brusc vocea mea. Cât de *stridentă* era. Urăsc acest cuvânt, dar e cea mai bună descriere la care mă pot gândi.

— Arătau ca un cuplu, a spus ea cu simplitate. Am intrat și m-am așezat în capul barului, iar ei erau de cealaltă parte. Aveau o masă la perete, una înaltă, iar ea era încolăcită în jurul unui scaun înalt, într-o salopetă cu un decolteu super adânc. Rădea mult și îl atingea tot timpul pe braț. Știi tu.

Îmi aduc aminte că am simțit fiori de gheață în tot corpul. Și atunci, nenorocita și bețivana de Louise, de care aveam nevoie disperată în acel moment, era de negăsit. Clar era undeva pe la bar, lăsându-mă pe mine să mă ocup de rahatul ăsta.

Nu voiam să mai aflu detalii, dar cumva nu reușeam să mă abțin din a pune întrebări.

— El cum părea?

April a ridicat din umeri.

— Nu știu. Cred că îi plăcea.

— S-au… sărutat?

— Nu, din câte am reușit eu să văd, dar se citea totul în limbajul corpului lor.

April m-a privit plină de simpatie și furie în același timp.

— Ce trebuie să știi e că e un nenorocit și un idiot, bine? Meriți mult mai mult, iar el merită să se ducă dracului. Ea e cea mai vanitoasă persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

Eu am aprobat din cap și mi-am pus brațele în jurul meu, ca într-o îmbrățișare.

— Crezi că-l vrea înapoi? Știi tu… de-adevăratelea?

— Momentan, a spus April, da. Dar doar ca să fie ea cea care *câștigă*.

Simte că a pierdut.

— Cum? am întrebat eu.

Simțeam că îmi vine să plâng și am hotărât să-mi înghit lacrimile cu niște vodcă, pentru că se pare că asta era ceea ce beam atunci.

— Cum a pierdut ea? Ea l-a părăsit.

— A pierdut pentru că el și-a refăcut viața, mi-a spus April. A pierdut pentru că fantezia ei de a-l vedea suferind ani la rând a fost anulată în câteva luni și nu i-a plăcut.

— S-a *căsătorit*, am spus eu.

— Și nu contează nici cât negru sub unghie, a spus April.

De fapt, April nu judecă oamenii foarte aspru, cred că și tu ți-ai dat seama de asta. O cred în ce-mi spune despre Dina. Câștigul este totul. Nu voia *să fie* de fapt cu tipul cel nou. Era un bărbat bogat și căsătorit, iar ea voia să-i arate că poate să-i distrugă căsnicia. Și acum vrea să-ți arate că o poate distruge și pe a ta.

Totul se potrivea la fix cu ce am crezut și eu dintotdeauna despre fosta ta soție, Niall. Lucrurile cu care nu am vrut să te împovărez niciodată. Dacă te-ai întrebat vreodată de ce April a însemnat atât de mult pentru mine, ei bine, mare parte din motiv este că mi-a luat apărarea. *Mie.* Vede prin fosta ta nevastă ca și cum ar fi transparentă.

Și atunci s-a activat ceva în mine. Resentimente puternice, și toate față de tine, nu față de ea.

— Nu l-a forțat ea să iasă la băut și ce-or mai fi făcând… mi-am scuturat eu capul. Și el e un nenorocit, la fel ca ea.

April și-a ridicat paharul.

— O să beau pentru asta.

După aceea, am încercat să nu mă gândesc la tine sau la fantezia familiei noastre fericite, care murise cu totul. Am încercat din greu, dar simțeam o arsură în stomac, iar următoarea oră mi-am petrecut-o verificându-mi telefonul constant, să văd dacă te-ai uitat la WhatsApp recent. Dacă îi scriai ei, și mie nu.

Și am băut. Am băut să mai diluez din senzația aceea și să mă reîntorc la beția din mine. Să o las să mă cuprindă și să nu mă lase să simt nimic.

Așa că de data asta nu a fost un accident că m-am îmbătat atât de tare. Am făcut-o cu un motiv. Am vrut să mă distrug prin băutură și să mă transform în Ea. Și apoi am vrut, chiar am vrut, să devin epava aceea deplorabilă care te enervează pe tine, ca un mare *du-te naibii*. M-am gândit chiar să-mi găsesc

un tip și să i-o trag în toaletă. M-am gândit să închei cu totul căsnicia noastră. Nu să te aștept pe tine să mă părăsești, ci să fac ceva de neiertat, iar apoi să-ți povestesc cum a fost.

Din acel punct, îmi aduc aminte doar pe jumătate ce s-a mai întâmplat. Îmi amintesc momentul în care mi-am dat seama că April plecase. Cu siguranță Louise cea Trează și-a dat seama, nu cealaltă. Știu asta pentru că brusc îmi era foarte teamă. Atât de teamă de singurătate, că m-am gândit să te sun. Chiar m-am gândit, în ciuda faptului că eram atât de beată și mă simțeam atât de rău.

Îmi aduc aminte că am scos telefonul și ți-am găsit numele. Îmi amintesc cum mă uitam la el și-mi doream atât de tare să te am lângă mine. Să ai grijă de mine, și nu de Dina. Să mă iei acasă și să ai grijă de mine. Însă apoi nimic.

Sau, mai bine spus, nimic de care să fiu sigură. Am o amintire din perioada când încercam să trag un pui de somn pe un scaun între interogatorii.

Începe cu mine mergând printr-o grădină micuță. Dar grădinița s-a transformat repede într-o pădure groaznică, fără de sfârșit, iar eu eram urmărită de cineva. Știam de ceva timp că mă urmărește. Mă tot întorceam să mă uit la el, dar de fiecare dată când o făceam îmi zâmbea, ca și cum era inofensiv și de încredere. Și de fiecare dată când mă întorceam și mă uitam din nou în spate, era și mai aproape, deși parcă nu se mișca. Chipul lui zâmbitor părea că plutește undeva în fața corpului, iar asta mă îngrozea.

Am încercat să fug, dar picioarele îmi erau amorțite. Nu le puteam controla. Mă tot împiedicam. Din nou și din nou, mă trezeam pe iarbă sau pe pământul înghețat, iar el se apropia și mai rapid de fiecare dată, până ce a ajuns în spatele meu. Am început să țip, am încercat să fug, dar am căzut din nou.

Și nu știu de ce nu m-am trezit atunci, pentru că asta ar fi trebuit să se întâmple. Ar fi trebuit să mă trezesc când am căzut și m-a prins, dar nu am făcut-o. Nu puteam. Puteam doar să zac acolo, simțindu-l deasupra mea. Apoi am simțit cum apasă ceva ascuțit în spatele meu, tot mai tare, până când mi-am dat seama că o să mor.

Trebuia să mă trezesc, pentru că în caz contrar, aveam să mor în acel vis. Știam asta. Aveam să mor cu adevărat.

Și cumva, m-am tras înapoi. M-am trezit.

Mă bucur că am fost lăsată singură puțin. Mi-a luat mult timp, să mă opresc din plâns. Încă simțeam durerea în spate și îmi aduc aminte că mă

înțepa când am făcut duș în dimineața aceea, împreună cu alte senzații pe care nu le puteam identifica. Așa că m-am îndreptat spre peretele din sticlă din sala de interogatoriu, simțind că mi se face rău. Mi-am ridicat bluza câțiva centimetri și m-am întors, răsucindu-mi capul ca să-mi văd reflexia.

Și am văzut atunci, pe spate, un semn fix în locul pe care l-am simțit în vis. O zgârietură, ca o cicatrice în urma unei tăieturi, iar în jurul ei o vânătaie întunecată, movulie.

Am simțit că mă prăbușesc.

17.

Conversaţia cu Issa a fost, din perspectiva lui Hanson, una dificilă. A plâns când a povestit cu furie, durere şi tristeţe despre fostele infidelităţi ale lui Alex, în timp ce ea şi detectivul inspector şef începuseră să tremure în studioul neîncălzit.

— Era o clientă de-ale lui, le-a spus el. Fiica unui baron care a crescut în şcoli de fete călărind ponei. Se potrivea cumva familiei Plaskitt şi mi s-a părut a fi – cea mai îngrozitoare trădare. Nu-mi venea să cred că *acela* era tipul de femeie pe care îl voia.

— Alex era bisexual? a întrebat detectivul inspector şef.

Issa a aprobat din cap.

— În esenţă, da. Dar mi-a spus că s-a îndrăgostit cu adevărat doar de bărbaţi. Doar de mine şi de un iubit din şcoală. Ar fi fost mai uşor pentru el să se căsătorească cu o femeie şi ştiu că uneori se gândea la asta. Dacă s-ar fi mulţumit cu o tânără drăguţă, s-ar fi împăcat şi cu părinţii. Le-ar fi oferit nepoţi care să le ducă numele mai departe. Şi-ar fi văzut sora mai des. Mami şi tati ar fi fost mulţumiţi şi ar fi venit în vizită, cel mai probabil le-ar fi cumpărat o casă mare şi frumoasă. Cine ştie?

S-a întins către un sertar al biroului şi, căutând pe acolo, a găsit un pachet de şerveţele. Şi-a suflat nasul şi apoi a spus:

— Ştiu că o parte din el era acolo, iar asta mă înnebunea. Nu el era cel căruia familia nu-i vorbea de opt ani. Nu lui i se spusese că era o anomalie.

— Asta a făcut familia ta? a întrebat Hanson încet. Te-a exclus cu totul?

— Asta a făcut.

Gura lui Issa se strâmbase într-o grimasă furioasă.

— Am fost crescut să fiu musulman Ahmadiyya{6} şi mi s-a predicat că iertarea e totul. Că trebuie să fim toleranţi, să căutăm pacea, pentru că acestea sunt adevăratele învăţături ale Islamului.

A zâmbit cu amărăciune.

— S-a dovedit că există excepţii, conform părinţilor mei. Toleranţa se aplică celor care au alte religii, nu celor care au altă orientare sexuală.

Hanson a tresărit.

— Îmi pare rău. Bănuiesc că ţi-a fost foarte greu.

Issa a mai zâmbit o dată, în stilul său tipic, abia perceptibil.

— Este încă destul de greu, dar m-am împăcat cu ideea.

A oftat îndelung.

— Cred că era greu să-l simpatizezi pe Alex, dată fiind o situaţie mult mai uşoară.

Hanson a aprobat, apoi a preluat din nou discuţia, întrebând:

— Când a înşelat, a fost o aventură? Sau o… relaţie?

— Mi-a spus că a fost o aventură, a spus Issa cu o notă de îndoială în voce, şi nu am avut niciun motiv să cred… nu au lucrat împreună aşa de mult, iar el a părut devastat de ce făcuse. Serios.

— Îţi aduci aminte numele ei?

— Da.

A privit-o sfidător.

— Uneori o mai caut pe net, doar ca să mă asigur că a… trecut mai departe. O cheamă Sarah Lang. Dar acum trăieşte la Monaco. Mă îndoiesc că o să vă intereseze prea mult.

Hanson şi-a scos carneţelul şi şi-a notat numele oricum.

— Ai avut vreodată impresia că îi plac şi alte tinere femei? a intervenit detectivul inspector şef.

Issa a ridicat din umeri într-un mod ciudat.

— De câteva ori m-am mai enervat pe el când a stat în oraş mai mult decât a spus că o va face. Nu-mi – nu-mi plăcea când ieşea cu Step.

— Simţeai că e o influenţă negativă? a întrebat Jonah.

— Poate.

A privit în sus, cu expresia unui bărbat care se străduia să nu plângă.

— De fiecare dată când ieşeau în oraş împreună, Alex voia să petreacă mai mult. Aveam – aveam sentimentul acesta, că flirta cu fete.

Sheens a scos o fotografie printată a lui Louise Reakes din buzunar. Fusese făcută după arest. Avea un aspect palid şi bolnăvicios. Nici lumina nu o ajuta, arătând ca o persoană cu mari probleme.

— O recunoşti pe femeia aceasta? a întrebat detectivul inspector şef.

Issa a luat fotografia, pe care a privit-o înainte de a scutura din cap a dezaprobare. Hanson a sesizat o strângere a gurii şi l-a întrebat instinctiv:

— Seamănă cu femeia cu care s-a culcat?

— Da, a spus Issa, ca într-o şoaptă.

S-a uitat la Hanson.

— Sunt destul de asemănătoare.

Sheens a scos o altă fotografie. Era arma crimei în toată gloria ei.

— Dar acesta? Se poate să fi fost al lui Alex?

Fața lui Issa s-a albit instant. Hanson nu văzuse asta prea des, cum i se scurge cuiva sângele din cap. Una dintre acele întâmplări descrise adesea, dar prea puțin văzute.

— Nu, nu e al lui.

A înghițit în sec.

— De ce îmi arăți asta? E arma crimei? Bineînțeles că nu a fost al lui. Bineînțeles că nu. De ce ar fi avut el un cuțit?

— E destul de obișnuit ca persoanele care au cuțite la ele să fie ucise cu ele, a spus șeful pe un ton afectuos.

— Nu a avut niciodată cuțit la el, a spus Issa. Era un pacifist convins.

— Nu se poate să-l fi luat doar pentru că arăta bine? a întrebat Sheens. E un obiect frumos lucrat.

— Nu este frumos, a spus Issa, cu ochii strălucind și gura încleștată. E o monstruozitate.

•

Lightman a reușit să dea de detectivul inspector șef la vreo cincisprezece minute după ce l-a lăsat pe Niall Reakes în camera de așteptare cu o cană de cafea fără zahăr și fără lapte. A răspuns rapid la telefon acum, iar pe fundal se auzeau zgomote de motor. I-a explicat șefului că Domnul Reakes voia să vorbească cu avocatul soției și cu detectivul inspector șef.

— Du-l să vorbească cu Patrick Moorcroft, a spus șeful, după un moment de gândire. Dar spune-i că discuțiile dintre ei nu vor fi protejate de confidențialitatea client-avocat, deoarece avocatul nu îl reprezintă pe domnul Reakes.

— Și probabil vrei să stau în sala de observare cât stau ei de vorbă?

— Bineînțeles că da, a confirmat Sheens. Vom fi acolo cam în douăzeci de minute și probabil voi vorbi cu el atunci. Și spune-mi dacă sună la birou comisarul. Vreau să știu dacă avem cele treizeci și șase de ore. Mersi, Ben.

•

Louise Reakes și avocatul ei stăteau acolo într-o liniște ce părea forțată. Avocatul citea ceva, probabil despre caz, iar Louise își mângâia gura cu o șuviță de păr, având ochii mari și pierduți.

— A sosit domnul Reakes, a spus Lightman, iar Louise s-a ridicat imediat, scaunul ei scârțâind tare pe podea. Vrea să vă vadă, domnule Moorcroft.

Patrick l-a privit pe Lightman cu o privire nedumerită. S-a uitat scurt la clienta sa, iar apoi a întrebat:

— În ce calitate?

— Una neoficială.

Louise se holba la avocatul ei cât acesta a reflectat. Când a dat să se ridice, ea a spus:

— Trebuie să-l văd. Eu sunt cea care trebuie să vorbească cu el.

— Îi pot explica detaliile cazului tău, a spus Patrick pe un ton liniştitor.

Şi-a luat servieta pe scaun şi a început să-şi aşeze ordonat documentele înapoi în ea.

— Nu e acelaşi lucru, a contrat Louise. O să creadă… trebuie să-i explic eu totul.

Avocatul a privit-o pentru o clipă, iar apoi i-a spus cu blândeţe:

— Ar fi extrem de neobişnuit să se permită contactul dintre voi cât tu eşti în custodia poliţiei pentru o acuzaţie atât de serioasă. Ştiu că te îngrijorează reacţia lui, dar îi voi transmite tot ce ai spus şi sunt sigur că va înţelege că eşti la fel de năucită ca noi toţi.

Lightman a ascultat toate acestea surprins. Nu se aştepta la simpatie din partea faimosului avocat. Ar fi anticipat o negare veselă a îngrijorărilor ei, dar vocea calmă şi liniştitoare parcă a venit de nicăieri.

Şi Louise a crezut acelaşi lucru, căci l-a privit, blocată, după care i-a spus:

— Bine. Mulţumesc foarte mult Patrick, după care s-a întors, cu mâna la ochi.

Avocatul nu a spus nimic când Lightman l-a dus în sala de aşteptare pentru rude. Expresia lui părea gânditoare, iar Lightman se întreba ce i-o fi trecând prin minte.

Încă se mai vedeau urme de lacrimi în ochii lui Niall Reakes când au intrat. Reacţia sa când l-a văzut pe avocat a fost ceva între uşurare şi furie.

— Şeful a fost de acord să te lase să vorbeşti cu domnul Moorcroft, a spus Lightman. Dar rămâne avocatul soţiei tale.

Niall Reakes, care dădea să se ridice, l-a privit confuz pe Lightman.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că putem vorbi, dar fără privilegiul confidenţialităţii avocat-client, a explicat Patrick Moorcroft.

— Vă las să discutaţi, a spus Lightman.

I-a surprins privirea avocatului. Era vădit conştient că li se va asculta conversaţia.

În timp ce Lightman se închidea în sala de observare, Niall Reakes deja spunea plin de venin:

— De ce naiba te-a sunat pe tine? Eşti prietenul meu, nu al ei.

— Mai sunt şi singurul avocat pe care îl cunoaşteţi amândoi, a spus Patrick pe un ton bine măsurat.

Şi-a pus servieta în picioare, pe masă.

— Probabil nu a ştiut pe cine altcineva să sune.

— Ei bine, să-şi găsească pe altcineva, a spus domnul Reakes, cu vocea piţigăiată şi tremurândă.

— M-a rugat să o reprezint, Niall, a spus Patrick, puţin mai ferm. Sunt avocatul ei.

— Glumeşti, a spus Niall aproape râzând, căci nu-i venea să creadă. Au arestat-o. Ei cred – sigur au un motiv. De ce o ţin aici dacă nu a făcut nimic?

Patrick l-a privit preţ de o clipă, aproape stânjenit. Apoi a spus:

— Întrebarea dacă a făcut sau nu ceva este legată de locul în care a murit tânărul bărbat. Se pare că a murit la tine în casă, şi nu afară.

— O, Doamne, a spus Niall, ducându-şi mâinile spre faţă. Ştiam eu. Ştiam că e o… deodată s-a întors spre Patrick. Se culca cu el, nu?

— Asta nu se ştie încă, a spus Patrick. A murit în – în pat, lângă ea.

— Dumnezeule mare!

A scuturat din cap, violent.

— Nu poţi să o reprezinţi. Nu se poate.

— Niall…

— Un alt bărbat în pat la noi! a spus aplecându-se şi arătând spre uşă, ca şi cum patul ar fi fost acolo. Un străin care acum e mort.

— E un lucru oribil, a spus Patrick. Îmi pare foarte rău, Niall. Dar din momentul în care m-a angajat, am devenit avocatul ei, la fel cum sunt şi prietenul tău.

— Dar nu merită nenoro… nu merită un avocat, a spus Niall Reakes printre dinţii încleştaţi.

Lightman a zâmbit uşor când a văzut cum a evitat Niall înjurătura. Soţia lui părea mult mai degajată când folosea un limbaj colorat.

— Toată lumea merită, Niall, a spus Patrick uşor. Toată lumea.

— Păi te angajez eu în loc, a spus Niall, brusc triumfător. Nu o să mai poţi să o reprezinţi, pentru că va fi conflict de interese.

Patrick a oftat.

— Mă tem că, aşa cum stau lucrurile, nu voi putea să te reprezint *tine.* Dar tu nu ai nevoie acum de avocat, nu?

— Ba da, am, a spus Niall. Am nevoie ca avocatul să-mi explice ce mama

naibii s-a întâmplat.

— Te pot ajuta, dar până într-un punct.

Niall s-a întors, fluturând o mână în semn de frustrare, pentru ca apoi să întrebe:

— A adus un – un – un nenorocit acasă și apoi și-a dat seama prea târziu că era violent?

— Soția ta nu-și amintește prea mult din seara aceea, a spus avocatul. A ieșit cu prietena ei, April. S-au îmbătat amândouă. April a plecat cu un bărbat pe care l-a agățat, iar Louise a rămas singură, însă acum nu își amintește nimic din partea a doua a serii.

— Pe bune?! a exclamat Niall, aproape începând din nou să râdă.

— Merită știut, a spus Patrick Moorcroft pe un ton calm, că tânărul bărbat care a murit era căsătorit. Cu un alt bărbat.

S-a lăsat o liniște absolută. Niall și-a mișcat capul, a deschis gura, apoi a părut că se blochează.

— Ce?

— Detaliile cazului sunt în mod clar complexe. Indiferent cât de ușor e să sari la concluzii, cred că trebuie să ai răbdare și să lași adevărul să iasă la iveală. Louise m-a asigurat că nu-l recunoaște pe acel bărbat și este sigură că nu a fost violentă fată de el sau fată de altcineva.

— Și tu o crezi? a întrebat Niall.

S-a apropiat din nou de Patrick, cu mâinile în buzunar și corpul ușor aplecat înainte.

— Crezi că e adevărat? Crezi?

A urmat o pauză scurtă, iar apoi Niall a spus, mult mai încet:

— Te rog, Patrick. Te rog, spune-mi. Îmi pierd mințile.

— Știu, Niall, a spus avocatul încet. O cred. Clar a avut o zi îngrozitoare.

Niall și-a scuturat capul, refuzând să accepte verdictul.

— Bineînțeles că a avut. A încercat să acopere o – o crimă.

— Niall, a spus Patrick, cu vocea deodată mai tăioasă. Ți-am spus tot ce știu. Poate că trebuie să te gândești la caracterul soției tale și dacă este capabilă de o astfel de acțiune, înainte de a-i strica apărarea.

Expresia lui Niall s-a mai înmuiat. În acel moment, arăta ca un copil pedepsit.

— Nu sunt… îmi… îmi pare rău.

A privit în jos, spre podea.

— Nu am vrut să – nu o acuz de nimic.

— Bine, a spus Patrick aprobând din cap. Mă bucur.

S-a lăsat din nou liniștea, apoi Niall a întrebat:

— Deci, ce urmează? Ce să fac eu?

— Poate că ar trebui să mergi acasă, i-a spus avocatul.

Niall a negat cu o mișcare a capului.

— Vreau – trebuie să stau de vorbă cu poliția. Vreau să vorbesc cu ei. În persoană.

L-a privit pe avocat.

— Am aflat că – că a fost arestată de la nenorocitele de știri.

— Te-am sunat cât de repede am putut și cred că și poliția a încercat să dea de tine.

— Da, știu, a răbufnit Niall.

Și apoi a mai spus, pe o voce mai înceată:

— Îmi pare rău, Patrick. Ar trebui să-ți fiu… recunoscător, dar deodată parcă s-au format două tabere. A mea și a ei.

— Nu există tabere din punctul meu de vedere, i-a spus Patrick, punându-și mâna pe umărul prietenului său și zâmbindu-i ușor. Din postura mea oficială de cel mai bun prieten al tău, sunt aici pentru amândoi. Bine?

•

Hanson și-a petrecut restul călătoriei spre secție analizând ce le-a spus Issa. Părea posibil ca Alex și Louise să fi mers la ea pentru relații intime, dar nu aveau nicio dovadă că s-ar fi cunoscut la club. Nu exista nimic pe niciuna dintre camere. Nimic nici de la personalul barului, nici de la prietena lui Louise. Și cei doi au plecat practic separat.

Încă se gândea la toate acestea când au parcat în parcarea din spatele Southampton Central. Când a ieșit din Mondeo-ul șefului, a văzut un BMW negru, Seria 3 care dădea târcoale intrării în secție. A simțit cum i se strânge inima instantaneu.

Nu e el, și-a spus, luând laptopul din mașină și închizând portiera. Dar nu-și putea lua privirea de la mașină. S-a gândit că-și va da seama de silueta șoferului în lumina felinarelor, iar în mintea ei acesta devenise Damian, stând la volan și privind-o.

Ultima oară când l-a văzut conducea un BMW. Mașina pentru care ea i-a plătit avansul, gândindu-se ca o fraieră că îi va da banii înapoi. O mașină care era mult, mult prea scumpă pentru salariul modest al lui Damian și pentru datoriile lui, deloc modeste, dar bineînțeles că Damian trebuia să o aibă. Trebuia să aibă ce-i mai bun din toate, mereu, ca și cum lumea îi datora lux și

opulenţă.

Și-a lăsat capul în jos, urmându-l pe detectivul inspector șef, refuzând să se mai uite spre mașină. Probabil nici nu era el.

Multă lume are BMW negru, și-a spus ea.

Dar încă tremura când a intrat în holul din spate.

Și-ar fi dorit ca locul acela să nu fi fost construit cu atât de multă sticlă. Simțea cum i se furnică toată pielea până ce a închis ușa de la Departamentul pentru Investigaţii Criminale în urma ei.

•

Apelul de la comisar pentru Jonah a venit când era la jumătatea drumului spre biroul său. A pus computerul pe care îl căra pe biroul dezordonat a lui O'Malley ca să poată răspunde.

A fost, din fericire, un apel rapid. Comisarul a fost de acord să li se ofere o extindere a custodiei şi a aprobat cererea ulterioară la curtea magistraţilor pentru şi mai mult timp, dacă era nevoie. Teoretic, asta însemna că doar Hanson, în calitate de ofițer de poliție, va trebui să o ducă pe Louise Reakes în instanță a doua zi. Dar Jonah va merge şi el. Îi era de ajutor să știe că are un superior acolo ca să răspundă întrebărilor dificile și să-și ajute colega mai tânără.

— Bine, a spus Jonah când a închis. Avem treizeci şi șase de ore și plănuim să mai cerem o extensie la curte. Îmi poți spune ce a discutat Niall Reakes cu avocatul, Ben?

Lightman i-a povestit în stilul tipic măsurat, precis, despre conversație. A subliniat dubiile lui Niall Reakes cu privire la soția sa și cererea ca Patrick Moorcroft să-l reprezinte pe el în locul ei.

— În mod clar sunt prieteni, nu avocat-client, iar domnul Reakes pare că se simte trădat de decizia prietenului său de a-i apăra soția. A spus că acest lucru o pune pe ea împotriva lui cumva, deşi nu e clar cum anume. Au avut o conversație destul de aprinsă, a adăugat el, pe o voce atât de neutră, că era puțin amuzantă.

— Așadar, nu i-a fost greu să-și închipuie că soția îl înșală și chiar că ar putea ucide pe cineva, a spus Jonah.

— Da, a aprobat Lightman. Cam acesta e rezumatul. Acum, vrea să te vadă. Soţia lui, între timp, vrea să-l vadă pe el.

Jonah i-a zâmbit strengărește.

— Ei bine, eu vreau o cafea. Hai să vedem cine obține primul ce-și dorește.

•

O’Malley a luat un termos și s-a dus la Costa după cafea.

— Nu-ți trebuie un pahar de plastic ieftin, a spus, arătându-i termosul lui Jonah. Chestiile astea se descompun în sute de ani.

L-a făcut pe Jonah să zâmbească. În mod clar, era o nouă preocupare a lui O’Malley, care era deja cam dependent de cafea la pachet, de la diverse cafenele. A observat că pe biroul alandala al lui O’Malley erau trei pahare de unică folosinţă, al căror conţinut se afla în diverse stadii de mucegai.

A mai stat câteva minute, cât s-a dus în birou și s-a gândit, înainte de a discuta cu Niall Reakes. Cu toate că, de fapt, când s-a așezat și a pornit computerul, a găsit un mesaj cu scrisul înclinat al lui O’Malley, prin care-i spunea să o sune pe Janet McCullough. Era clar că uitase de apel.

Criminalista a răspuns rapid, simțindu-i-se entuziasmul în voce.

— Am vorbit cu specialistul meu despre cuțitul acela, a spus ea. Și am vești bune. Dacă nu e o copie, ceea ce nu cred că este, e de import ucrainean. În acest moment, există doar o firmă în Regat care le vinde.

— Super, ce bine că ai aflat asta, a spus Jonah, dar fără să fie cu adevărat surprins că McCullough l-a contactat ea însăși, în loc să-l pună în legătură cu specialistul. Era în dulcele-i stil clasic să-și iasă din atribuții. Îmi dai și un nume?

— Steel and Silver, un magazin online cu locații fizice în Newcastle și la Londra, i-a spus McCullough. Să sperăm că nu vând prea multe.

— Să sperăm, a aprobat Jonah.

18. Louise

Nu vei vrea să citeşti următoarea parte. Ştiu că aşa va fi, dar este vital să ştii. Dacă nu îţi explic panica pură, ucigătoare pe care am simţit-o când m-am trezit sâmbătă dimineaţă, atunci nu vei înţelege niciodată de ce am făcut ce am făcut. Chiar şi acum, urăsc că imaginea pe care ţi-ai făcut-o despre mine în capul tău este în totalitate greşită. Distorsionată.

Ţi-am spus cum a fost, când l-am găsit lângă mine, dar acum vreau să înţelegi lucrurile oribile, cu adevărat oribile pe care am început să le gândesc. Mi-am imaginat că Louise Beţivana l-a sedus, iar apoi l-a ucis, şi că a făcut toate acestea doar ca să se asigure că eu sufăr de pe urma acţiunilor ei.

Probabil te-ai săturat deja să-ţi tot spun despre Ea, nu-i aşa? Până acum, probabil ai tot respins-o, vrând să strigi la mine că e vorba doar despre *mine* şi că distanţarea aceasta artificială a mea de Ea este deopotrivă copilăroasă şi patologică.

Dar să spui asta, chiar înseamnă să nu înţelegi natura mea şi a Ei. Înseamnă să trivializezi disocierea care are loc de fiecare dată. Acum îmi dau seama că e ceva mai profund în psihologia mea decât alcoolismul. Şi, în parte, mi-e totul mai clar datorită unei alte versiuni de-ale mele pe care am întâlnit-o în acea dimineaţă.

Anxietatea a fost cea care a declanşat-o. Teama, aşa cum nu am mai experimentat-o niciodată. A crescut până la un punct insuportabil, iar apoi totul a cedat. Am dispărut şi a apărut o altă versiune a mea. Era – ei bine, era de neoprit.

Acea Louise nouă ştia mai multe decât mine. Ştia că trebuie să scoată trupul acelui bărbat din casă. Se vedea la închisoare pentru un lucru împotriva căruia nu avea nicio modalitate de a se apăra. Trebuia să oprească acest lucru.

Şi, ca o paranteză, nu e reconfortant? Un alter ego care să aibă grijă de Louise cea Trează. Una care curăţă mizeria, în loc să o producă. Nu am cum să nu o plac.

Mi se părea că privesc pe altcineva când s-a pus pe treabă. Ştia că trebuie să acţioneze cât încă mai era întuneric şi că ar fi mai bine să o facă dezbrăcată, aşa că s-a dezbrăcat şi mi-a pus hainele de ieşit în oraş la spălat. A observat, când a făcut-o, că-mi lipseşte un cercel cu diamant, dar a trecut rapid peste. Nu conta dacă apărea pe undeva pe stradă, dacă locul crimei avea

să fie grădina din față.

Și-a pus o pereche de mănuși de menaj și l-a tras din pat. Era fără îndoială al dracului de greu, dar a făcut-o oricum.

Ai tresărit cumva mai devreme? Te-au revoltat cumva mai tare înjurăturile decât imaginea soției tale târând un mort musculos din patul nostru conjugal? Aproape că vreau să știu.

În orice caz, era o persoană hotărâtă, această Louise nou-născută. După douăzeci de minute bune, a reușit să scoată cadavrul afară. A curățat cuțitul cu Dettol în caz că-l atinsese cumva, l-a pus lângă el pe jos, apoi s-a ridicat și a aruncat o ultimă privire.

Și-a dat seama că nu era suficient sânge. Nimeni nu ar crede că a fost atacat acolo. Trebuia să arate ca și cum a venit de altundeva.

Așa că i-a dat jos încălțămintea, a îmbibat-o în sângele de pe saltea, s-a încălțat ea însăși (peste niște șosete) și a lăsat o urmă falsă pe paviment până unde era căzut, asigurându-se că pășește doar pe urmele pe care deja le făcuse.

Făcând asta, s-a gândit la pantofii mortului și a început să râdă. Chiar a râs, afară, în gerul mușcător, cu amenințarea descoperirii plutind în aer. Și nu este un defect de caracter, cum te-ai putea gândi. Este o mare și teribilă absurditate să manevrezi un mort și sper ca nimeni să nu fie nevoit să facă asta vreodată.

După ce i-a pus pantofii înapoi în picioare, a început să curețe totul. Pariu că în acest moment râzi cu amărăciune și te gândești: *Bineînțeles că a curățat.* Dar era absolută nevoie. Se pare că ambele versiuni ale mele s-au născut pentru asta.

Ne-a luat până la 06:20 să curățăm totul, a durat o oră și jumătate din momentul în care m-am trezit și l-am găsit. Trezitul cu noaptea în cap este, evident, primul obicei al celor care obstrucționează justiția cu succes.

Problema finală și de altfel cea mai mare pe care o aveam amândouă era salteaua, care încă era îmbibată în sânge, dar avea ea cale de ieșire. Mi-a folosit uscătorul de păr pe modul de aer rece ca să o usuce. Când a terminat, mai lăsa urme pe palmă doar dacă apăsa tare. Nu se mai vedea nimic după ce a pus cuvertura de rezervă și pernele noi, aranjând patul cu totul.

Cealaltă versiune a mea a rămas trează până ce a sosit poliția. Era acolo cu mine, spunându-mi ce să zic. Ghidându-mă. Oprindu-mă din a strica totul.

Și acum știu că vei fi sigur că am o problemă. Că această disociere constantă de mine însămi demonstrează că am probleme mari, dar încep să

înţeleg că aceste părţi ale mele apar din anumite necesităţi. Că viaţa şi oamenii din ea mă împing uneori la limită.

Aşa că indiferent ce crezi despre celelalte faţete ale mele, vreau să-ţi spun: acum, că m-au părăsit, îmi lipsesc mult. În felul lor, fiecare dintre ele a făcut ce voiam cu disperare să faci tu, Niall. M-au făcut să cred că totul va fi bine.

19.

Lightman se oferise voluntar să verifice călătoria lui Niall Reakes la Geneva, O'Malley se ocupa de cafea, iar Hanson era liberă să investigheze ce voia. Trebuia să-şi distragă mintea de la maşina neagră din parcare, şi mai exact de la reacţia ei plină de adrenalină din momentul în care a văzut-o. Totul o afectase deja destul de mult.

Computerul lui Alex Plaskitt încă era pe biroul lui O'Malley, uşor înclinat deoarece stătea pe nişte hârtii. A aruncat o privire către laptopul ei. În cele două maşinării aveau toate videoclipurile lui Alex pe care să le cerceteze, aşa că era bine dacă se apuca de ele.

A ezitat, neştiind cu care să înceapă, apoi a ales laptopul. Presupunea că acolo va găsi filmările mai recente şi needitate. Ştia că erau puţine şanse să găsească ceva important, dar spera ca măcar să înţeleagă mai multe despre acest bărbat şi modul în care gândea el. Ceva care să-i spună dacă ar fi vrut să se culce cu Louise Reakes şi dacă a fost vreodată violent.

A deschis laptopul, ascultându-l cu o ureche pe Ben în fundal. Acum discuta cu o a doua persoană de la firma de produse farmaceutice unde lucra Niall Reakes pentru a-i întreba despre conferinţă. Bănuia că erau persoane dificile, după modul în care el repeta fiecare cerinţă într-un mod foarte politicos. Nu-l văzuse enervându-se niciodată pe cineva. Nici pe martori, nici pe suspecţi, nici pe colegi. Cu toate că se întreba adesea dacă nu cumva simte mai multe sub învelişul său dur.

Şi-a scos căştile din computerul ei şi le-a băgat în laptop, sperând că nu va fi mustrată de colegii din echipa cibernetică dacă accesează fişierele înaintea lor.

I-a luat ceva ca să găsească videoclipurile personale ale lui Alex. Nu avea nimic în documente, dar s-a gândit la un moment dat să caute foldere stocate online şi a găsit câteva în Dropbox. Ben îşi terminase conversaţia telefonică şi începuse o alta până ce a deschis ea cel mai nou fişier.

Acest videoclip fusese înregistrat în ziua morţii lui, iar Hanson a inspirat lung, controlat, înainte de a-l porni.

Alex a apărut într-un cadru foarte apropiat, fiind evident că tocmai apăsase butonul de înregistrare. Expresia lui, chiar şi în acel moment neplanificat, era caldă. Entuziasmată. Deschisă.

Alex s-a dat înapoi până ce a ajuns în mijlocul încăperii, iar apoi, după o pauză scurtă, şi-a făcut introducerea.

— Sunt Alex Plaskitt, antrenorul tău de sănătate şi fitness, iar astăzi vom vorbi despre cum să faci un antrenament grozav pentru abdomen. Ştiu că mulţi oameni folosesc statul în planşă ca antrenament pentru abdomen, fără mişcare. Astăzi vreau să vă arăt că transformând acea poziţie iniţială într-una dinamică ne vom antrena mai bine abdomenul, căci asta se întâmplă atunci când ne mişcăm.

S-a lăsat pe podea şi s-a aşezat într-o poziţie simplă de planşă, cu picioarele pe sol şi corpul susţinut de antebraţele perfect drepte.

— Dacă încercaţi acum să ţineţi postura de planşă tot mai mult, în încercarea de a vă întări abdomenul, e ca şi cum v-aţi antrena cu greutăţi, dar ţinând o maşină deasupra capului. Cel mai probabil va duce la accidentări, iar asta nu ne ajută. Ca şi în cazul greutăţilor, avem nevoie de mişcare.

Alex a început să demonstreze o serie de mişcări, toate având ca bază planşa pe burtă şi pe o parte, iar Hanson începuse să-şi noteze în cap. Ştia bine ce zice, iar ea s-a gândit din nou ce pierdere a adus moartea lui stupidă.

Clipul a curs timp de cinci minute, iar apoi Alex s-a ridicat pentru a opri camera. Nu a spus nimic despre viaţa lui. Nimic care să sugereze de ce a murit.

A încercat şi ultimele patru videoclipuri, mult mai scurte, dar se pare că erau toate variante ale unui segment scurt. În primul, Alex s-a bâlbâit, a scos un sunet amuzat, a râs, apoi a oprit clipul. În al doilea, a reuşit să facă introducerea, dar apoi s-a împiedicat când a încercat să se aşeze în planşă. S-a prăbuşit şi a început să râdă în mod contagios, dar pentru Hanson, aceste imagini erau extrem de triste.

Al cincilea clip era mai puţin dinamic. Alex se filma în timp ce făcea 2k pe aparatul de vâslit Concept 2. A făcut o introducere succintă, spunând că se filmează pentru posteritate, apoi a pornit ceva muzică antrenantă şi a început.

Hanson a dat de două ori înainte, fără să vadă nimic prea interesant. Apoi, la cinci minute distanţă, Alex s-a împotmolit şi s-a oprit deodată. A dat drumul mânerului, respirând greu, apoi a urlat. Şi-a desfăcut legăturile de pe laba piciorului furios şi rapid s-a ridicat în picioare, apropiindu-se de cameră.

— Băga-mi-aş fătălău nenorocit!

Hanson s-a cutremurat când a strigat. Părea imposibil să fie aceeaşi voce care transmitea gânduri vesele, încurajatoare în videoclipul trecut.

Mişcările lui nu erau mai puţin agresive. A început să lovească roata

aparatului Concept 2, ritmic şi să spună *Care – mama – dracului – e – problema – ta?*

Furia a durat un minut bun, iar apoi Alex s-a prăbuşit pe jos şi a început să plângă, ţipând încă, dar mai potolit, printre lacrimi. Spunându-şi că este un nătărău inutil. Un poponar patetic.

Hanson a făcut o pauză, gândindu-se de unde venise toată acea furie, apoi şi-a amintit ce le-a spus Phoebe.

A fost băiatul mamei. Cel puţin, asta credea tati…

A simţit cum i se face uşor greaţă când a trecut mai departe, la celelalte videoclipuri.

•

— Se pare că alibiul lui Niall Reakes stă în picioare, i-a spus Lightman lui Jonah, după ce a bătut la uşa biroului său. Firma a trimis câteva fotografii de pe reţelele de socializare de la conferinţă, ne-a trimis şi rezervările pentru zbor. A sosit cu cel de 12:40 astăzi.

— Bine, mersi, a spus Jonah, gândindu-se că asta va simplifica lucrurile.

Dacă Niall a fost în străinătate, Louise s-a ocupat singură de mutarea corpului lui Alex Plaskitt şi, probabil, de uciderea lui, dar asta nu însemna că era mai puţin important să discute cu soţul.

Jonah s-a pregătit sufleteşte pentru o confruntare, dată fiind ieşirea lui Niall de mai devreme, dar interviul s-a desfăşurat destul de lin. Era clar că Niall îşi mai pierduse din energie cât a aşteptat. Când Jonah a intrat în camera rudelor, el stătea cuminte la masă, cu o expresie blândă şi dornic de cooperare.

Jonah i-a explicat, pe scurt, de ce erau nevoiţi să o reţină pe Louise. Despre termenul custodiei şi despre cererea înaintată magistraturii.

— Poţi simplifica mult lucrurile, a continuat Jonah. Dacă, spre exemplu, există comportament anterior similar, despre care ne poţi spune.

Niall l-a privit neajutorat.

— Comportament similar adică o relaţie cu un mort şi apoi… a râs scurt, scuturându-şi capul. Nu a avut probleme cu legea înainte. Nu ştiu dacă asta vrei să auzi.

— Şi nu a venit niciodată cu nimeni acasă?

— Nu cred, a spus Niall, uşor răguşit.

Niall semăna mult cu prietenul lui, Patrick, dar când vorbea, Jonah vedea diferenţele. Patrick a fost clar la o şcoală publică, în timp ce accentul lui Niall era din sud-estul Angliei. Părea mai deschis. Îşi controla mai puţin emoţiile.

Era mai uşor de provocat, s-a gândit Jonah.

A urmat un moment de linişte, iar Jonah şi-a ridicat o sprânceană în mod sugestiv.

Niall nu se mai simţea în largul lui şi a adăugat:

— Cât sunt plecat, poate… n-aş putea şti dacă…

— Nu ai avut niciodată motiv să o suspectezi?

Niall a ezitat, apoi a scuturat din cap.

— Dar băutura?

— Cred…

A oftat, scurt şi puternic.

— Da, e un obicei deja. Nu unul foarte frecvent. De vreo două ori pe lună, dar mereu se face criţă.

Jonah a aprobat cu o mişcare a capului.

— Asta înseamnă că ai fost nevoit să intervii uneori?

— De obicei, rămân eu să curăţ în urmă, a spus Niall. Deşi în ultimul timp aşteaptă să plec, aşa că nu-i mai văd decât mahmurelile cumplite. Şi – e un coşmar când e mahmură, a spus scuturându-şi capul. Îşi plânge mult de milă şi se învinovăţeşte.

— Are lucruri pe care să le regrete cu adevărat?

Niall a râs scurt.

— Nimic ce ar îngrijora un om normal. Se pedepseşte dacă spune ceva pripit sau dacă-şi pierde cheile. Nu e nimic… groaznic.

— Nu ai avut niciodată senzaţia că ascunde lucruri mai rele, gândindu-te la ultimele dăţi când s-a întâmplat?

Niall a făcut o pauză preţ de o clipă, apoi a scuturat din cap.

— E greu e spus, dar… nu cred.

— S-a aflat des în situaţia în care să nu-şi poată aminti ce a făcut cu o seară înainte? a încercat Jonah.

Niall l-a privit lung, gânditor, înainte de a spune:

— Sincer, nu ştiu. În mod normal, îşi aminteşte măcar unele lucruri. Nu sunt sigur că mi-a spus vreodată de momente totale de amnezie. Mi-a zis că s-a întâmplat o dată, dar…

Jonah l-a privit scurt, apoi a spus:

— Soţia ta ar vrea să te vadă. În mod normal nu le permitem suspecţilor să-şi vadă familiile cât sunt în arest, dar pot face o excepţie, dat fiind faptul că ai fost plecat câteva zile.

A văzut cum Niall devine tot mai rigid. Şi apoi, spre surprinderea lui

Jonah, a spus:

— Nu vreau să o văd.

•

Jason a trecut pe la biroul lui Hanson în timp ce aceasta îşi nota câte ceva despre filmările video.

— Am terminat. Difuzează meciul la *Hammer and Tongs*, aşa că mă duc acolo. Să văd dacă stau până la final şi mănânc ceva nesănătos.

I-a aruncat o privire uşor ironică.

— Seara ta perfectă.

Hanson a râs. Îi spusese lui Jason de la început că *Hammer and Tongs* era un pub care nu-i plăcea deloc. Era dedicat sporturilor care nu o interesau pe Hanson, podeaua era de obicei lipicioasă şi se servea doar un tip de gin ieftin şi o mie de tipuri de bere. Dar Jason era un fan înrăit de rugby şi făcea parte dintr-un grup de poliţişti care-l considerau localul lor. Se duceau acolo de trei-patru ori pe săptămână şi vizionau meciuri obscure redate prin conexiune la PC. Hanson s-a dus de complezenţă cu Jason de câteva ori, dar a evitat locul când a putut.

— Mersi, i-a spus ea. Mai stau puţin, iar apoi cred că voi fi prea obosită pentru aşa un eveniment. Poţi să vii la mine după aceea. S-ar putea să am bere.

— Să văd cum merge, a spus el, aruncându-şi cheile de la maşină în sus şi apoi prinzându-le. Nu te epuiza.

•

Jonah s-a dus înapoi în Sala de Interogatoriu 1, unde Louise şi avocatul ei încă aşteptau. Louise se uita în gol, afişând o postură a omului învins. Patrick Moorcroft s-a ridicat în momentul în care Jonah a intrat în cameră.

— Trebuie să mă duc acasă la familia mea, a spus avocatul. Presupun că nu mai am nimic de făcut aici în seara aceasta.

— Nu, a confirmat Jonah. Continuăm mâine.

Avocatul şi-a luat haina şi servieta, vorbindu-i clientei în şoaptă.

— Ne vedem mâine de dimineaţă. O să văd la cât trebuie să fiu aici.

Louise a aprobat din cap fără să-l privească. Patrick a aruncat o privire către Jonah.

— Presupun că încercaţi să obţineţi o audienţă la magistratură.

— Da. Vom afla mâine dimineaţă, mai târziu.

— Discutăm despre asta mâine, i-a spus Patrick lui Louise, privind-o cu o uşoară îngrijorare. Vei rămâne aici în seara aceasta, dar n-ar trebui să te

îngrijorezi prea tare.

Louise a aprobat din nou, iar apoi și-a ridicat privirea spre Jonah.

— Niall a plecat?

— Da, a spus Jonah încet. Mi-e teamă că nu era prea dornic să te vadă.

Gura lui Louise s-a strâmbat, iar privirea i s-a îndreptat în jos, spre mâinile ei.

— Bietul Niall.

— Avem un agent de poliție care te va duce într-o celulă. Îți va aduce și ceva să mănânci.

Văzându-i expresia dezolată, a adăugat:

— Celulele nu sunt așa de rele. Au televizor și paturile sunt OK.

Mereu i s-a părut un lucru ciudat să reții un suspect în arest. Era în același timp inamicul, dar și persoana care se afla în grija ta. Faptul că Louise Reakes se presupune că a ucis un om și apoi a încercat să-și ascundă fapta nu-l împiedica pe Jonah să se gândească la binele ei, la fel ca în situația în care nu ar fi făcut nimic greșit. În mod clar vor urma câteva zile grele, indiferent ce se va întâmpla.

A părăsit camera de interogatoriu cu Patrick Moorcroft, lăsându-l pe avocat să meargă în fața lui. Nu și-au spus nimic cât au traversat Departamentul de Investigații Criminale, dar în timp ce Jonah îi ținea ușa deschisă să iasă, avocatul s-a întors și i-a spus:

— Niall s-ar putea să regrete decizia de a nu sta de vorbă cu ea. Dacă o va face, ai fi dispus să-i oferi accesul?

Jonah i-a studiat expresia, întrebându-se dacă această întrebare se referea la prietenia lui cu Niall sau dacă reflecta îngrijorarea că soțul lui Louise i-ar putea afecta apărarea.

— Cu siguranță sunt dispus să iau această opțiune în considerare.

— Mulțumesc, a spus avocatul, după care a plecat.

•

Jojo i-a oferit lui Jonah propria ei versiune a poveștii în timp ce acesta conducea către casa lui Roy. Fusese nevoit să o amâne cu o oră și jumătate și se bucura că a reușit să ajungă. Din fericire, Roy și Sophie erau extrem de relaxați cu genul acela de lucruri, iar Roy chiar a spus vesel că așa au reușit și ei să facă curățenie înainte de sosirea lor.

Stilul tipic de interogatoriu al lui Jojo începea mereu cu:

— Ai reușit să arestezi pe cineva astăzi?

— Nu, i-a răspuns Jonah. Eșec total.

I-a zâmbit. Îi furase una dintre expresiile favorite ale lui Jojo, pe care ea la rândul ei o preluase de la alpiniștii mai tineri și de la multele persoane pe care le urmărea pe Twitter.

— Mamăăă. E o minune că te mai plătesc, polițai Sheens, a spus ea scuturând din cap și începând apoi să caute prin posturile de radio, deranjată ca întotdeauna de Radio 2, cel pe care-l punea el mereu. Ai spus ceva de o crimă?

— Da. O înjunghiere.

— Tânăr sau bătrân?

— Tânăr.

— E dezgustător, a spus Jojo, mai serioasă.

— Este, a aprobat și el. Și cu siguranță e mai complex decât un atac întâmplător pe stradă. Cadavrul a fost mutat de o persoană care e posibil să-l îl ucis sau nu.

Și cam atât îi putea spune, indiferent cât de multă încredere avea în discreția lui Jojo.

I-a aruncat o privire piezișă.

— Pare a fi genul tău de cazuri.

— S-ar putea să ai dreptate.

Câteva minute mai târziu, au ajuns în Lyndhurst, unde Roy și Sophie își cumpăraseră un cămin matrimonial destul de mărișor. Parcarea era pe iarbă, de-a lungul unui drum neamenajat, foarte rural. A avut grijă să nu coboare cu roata de pe asfalt. A făcut această greșeală data trecută și i-a luat zece minute să iasă de acolo.

A oprit motorul și s-a uitat la ea:

— Îmi place rochia ta, i-a spus, întinzându-se să-i tragă materialul de pe umăr. În special când văd breteaua de la sutien. E un fel de… detaliu rebel, dar șic.

— Serios? a întrebat ea, apropiindu-se de el. E interesant, pentru că tu îmi dai senzația de autoritate obraznică.

— Mereu am acest aer, i-a spus el. Asta se spune mereu după apariţiile mele în presă.

— Da, i-a spus ea cu un sărut, după care a oftat. Se ține scai de tine. E greu să fii iubita unui bombonel așa ca tine.

A tras-o spre el pentru un alt sărut, mai lung, înainte de a-i da drumul. După patru luni, încă era extrem de mândru să o aducă să-i vadă prietenii. Dar asta nu însemna că nu aștepta cu nerăbdare să o ducă acasă la finalul

serii.

•

Hanson a verificat parcarea de câteva ori înainte de a se duce la maşină. Din fericire, nu se vedea niciun semn că Damian era pe acolo, sau vreo altă maşină cu motorul pornit. Nissanul ei era doar la câţiva paşi de uşă, reuşind să urce recunoscătoare. Temperatura din maşină era foarte scăzută, dar era un loc sigur.

A pornit motorul înainte de orice altceva. S-a uitat peste drum la *Hammer and Tongs*, întrebându-se dacă nu ar trebui să se ducă şi să-l caute pe Jason. Ştia că el se va bucura, pentru toată această faţadă de independenţă. Şi poate că după aceea se vor duce acasă să discute cum trebuie, iar ea i-ar putea povesti în sfârşit despre Damian.

Dar atunci i s-a părut o idee exagerată. Cu mintea pe jumătate la investigaţia de crimă şi după şase zile lungi de muncă din săptămâna aceea, era obosită şi fragilă. Simţea cum începe să o doară capul şi ştia că un pub zgomotos ar fi fost cea mai proastă idee. Mai bine să o lase pentru când se mai liniştesc lucrurile.

După ce s-a hotărât, şi-a conectat telefonul, a apăsat pe butonul play pornind o melodie pe care o asculta la jogging, apoi a pornit spre Southern Road. După o bună parte din drumul spre casă, muzica mai atenuase din tensiunea pe care o simţea în cap.

Şi-a parcat Nissanul cu spatele în poziţia în care îl aşeza de obicei, cât de aproape posibil de uşa de la intrare, apoi a oprit motorul. Liniştea lăsată de muzică părea mai greu de suportat decât de obicei. Şi apoi şi-a dat seama că nu liniştea o lovise; ci întunericul.

Şi-a întors capul să se uite spre casă, unde lumina de control se aprindea de fiecare dată când se apropia cineva de aleea de acces. Îi putea vedea conturul, vag, dar era întuneric.

Brusc, a simţit nesiguranţa şi s-a gândit să plece de acolo.

Dar aceea era casa ei. Trebuia să meargă acasă. Să facă un duş şi să se schimbe. Să doarmă.

A ezitat, apoi şi-a luat bastonul. Nu trebuia să meargă nepregătită. Cu el în mână, s-a dat jos încet din maşină. A încercat să se uite în toate direcţiile în timp ce mergea, să observe fiecare detaliu, dar era greu să deslueşească ceva în grădiniţa din faţă. Deodată, a devenit conştientă că în jur erau o sumedenie de ascunzători. În spatele bradului. După colţul casei. Lângă poartă…

Doamne, ura asta. Ura cât de mult se panica din cauza unei lumini care nu

pornea.

Dar punând piciorul jos, a simțit cum calcă pe sticlă spartă. A privit în sus, la bec, cu inima bătându-i nebunește. Fusese spart, într-un atac aparent nebun. Ce mai rămăsese din bec atârna fără viață, cu multe fire vizibile.

S-a auzit un zgomot la poartă și s-a răsucit nebunește, cu bastonul întins în față, dar silueta care i-a trecut prin fața ochilor era un chihuahua. S-a oprit la stâlpul porții să-și ridice piciorul, iar apoi vecinul ei a apărut după câine, cu ochii în ecranul luminos al mobilului.

Ea a lăsat jos bastonul în caz că el se întoarce și o vede, cu toate că nu ar fi trebuit să-și facă griji. Era prea fascinat de ecran, probabil că nu vedea nimic în întuneric.

Încercând să se forțeze să respire calm, s-a întins în mașină pentru a-și lua geanta și paltonul. Mâinile îi tremurau când a intrat în casă și au continuat să-i tremure până când a încuiat ușa și a verificat fiecare cameră.

Nu era sticlă spartă. Intrarea nu fusese forțată. Nimic de care să-i fie teamă. A aruncat o privire rapidă afară și a văzut încă intacte camerele ei mari, false, dar realiste de luat vederi montate sus pe perete.

S-a întors pe hol și a lăsat în sfârșit geanta jos. Încă mai avea bastonul în mână, pe care l-a folosit ca să lovească în scările mochetate cât de tare a putut. Sunetul era tare și satisfăcător, dar nu atât de satisfăcător ca atunci când a strigat „Nenorocitule”, cât au ținut-o plămânii.

•

Pubul *Hammer and Tongs* era, ca de obicei, aglomerat. Nu erau multe locuri în care să poți vedea meciurile cluburilor, iar astă seară juca Southampton. Jucau destul de bine. Ca rezultat, multe grupuri au rămas la bar după meci, iar rândul la mâncare era destul de lung.

Jason a prins ceva din a doua jumătate a meciului și se simțea la fel de fericit ca majoritatea camarazilor de acolo. Statul la coadă, atunci când a venit rândul lui să cumpere, i-a pus nervii la încercare, dar a socializat destul cât să îmblânzească atmosfera. Toată lumea fie era entuziasmată de jocul echipei din Southampton, fie vorbea despre Turneul celor Șase Națiuni care avea să urmeze.

A ajuns, în cele din urmă, în față, dar era cam incomod, prins lângă un tip masiv cu o cămașă Hackett. A scos un sunet involuntar, iar tipul i-a zis „scuze” și s-a dat puțin mai încolo.

— Sunt mai gras decât credeam.

— Nu-ți fă probleme, a spus Jason, amabil.

Un barman a venit la el și a reușit să comande înaintea celorlalți. Când a terminat, tipul bine făcut de lângă el l-a întrebat:

— Voi, tipii de aici, sunteți polițiști?

S-a întors să-l privească pe tipul acela puțin mai atent, încercând să-și dea seama de ce e întrebat. Tipul nu părea furios. Poate doar curios.

— Da, a spus Jason. Suntem, dar în afara programului de muncă.

— Da, evident.

Tipul a ridicat din umeri.

— Vă trebuie și timp liber. Asta-i tot spuneam fostei mele. Era mereu la muncă. Deși – a început să râdă – se pare că m-a dus de nas, iar ea de fapt muncea la altcineva.

— A, îmi pare rău, a spus Jason, cu ochii pe prima halbă aproape plină. E greu.

Jason nu a știut niciodată de ce avea această aură care-i îndemna pe ceilalți să-i spună toate problemele pe care le aveau. Era tentat să dea vina pe diploma în psihologie, deși același lucru i se întâmplase și ca adolescent. Cumva, celorlalți li se părea că este abordabil atunci când nu își activa aerul de du-te naibii. Uneori, chiar și atunci.

— M-a afectat mult la început, a spus tipul pe o voce joasă. Dar, de fapt, a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat. Obosisem cu jocurile ei. Și, Doamne, lui Juliette îi place să se joace. M-a făcut să mă mut aici, iar apoi a început să se dea la un amărât de ticălos din echipa ei.

Jason a simțit cum îi crește pulsul. Nu era diferit de situațiile când un martor spunea ceva incriminator.

S-a uitat la tipul acela mare, care acum se ținea de bar cu o mână, lovind cu pumnul celălalt în blat. Avea douăzeci și ceva de ani, până în treizeci. Îmbrăcat cu haine scumpe. Atrăgător. Și accentul era evident Brummie. Era din Birmingham, ca Hanson.

— Pe fosta ta o cheamă Juliette? a întrebat Jason, în timp ce cele două halbe au sosit în fața lui.

— Da, a spus tipul, privind spre el și apoi uitându-se în altă parte. Mă îngrijorează că ar putea veni aici, dar nu e genul de loc care să-i placă lui Juliette.

— Ce fel de polițist e? a întrebat Jason, ridicând una dintre băuturi cu mâna rece. Cu uniformă?

— Nu, e detectiv, a spus tipul. A venit aici ca să capete uniformă.

Jason a inspirat lung, măsurat, pe nas și apoi a spus:

— Plătesc eu următoarea băutură. Cum te cheamă?
— Damian, a spus tipul masiv, puţin surprins. Chiar nu trebuie să…
Jason l-a privit, cu un zâmbet hotărât.
— Aş vrea să aflu mai multe despre fosta ta, dacă ai fi dispus.

20. Louise

Îți datorez niște scuze, Niall. În toată această învălmășeală, nu am fost foarte sinceră cu privire la câteva chestii. Deși asta nu înseamnă că chiar am mințit în mod voit. Mai degrabă am omis să-ți dau detalii semnificative.

Nu știu nici măcar de ce-mi mai pasă ce crezi, dar cumva încă îmi este greu să recunosc unele lucruri în fața ta. Poate pentru că îmi e greu să mi le recunosc mie însămi. Ar putea fi și asta. Dar încep să-mi dau seama că singura cale de a mă simți mai bine este să dezgrop fiecare secret, până ajung la adevărul gol-goluț. Probabil chiar pătând covoarele noastre curate lună.

Așadar, primul neadevăr prin omisiune. E unul pe termen lung și pun pariu că o să-l urăști.

Nu ai fost primul bărbat pe care l-am sărutat la nunta lui Hannah. Mai mult decât atât, aproape că am plecat cu altcineva acasă de acolo.

Ți-am spus că prietenul italian al lui April a flirtat cu mine. Nu-mi amintesc nimic din ce mi-a zis. Nici prea multe detalii despre el. Doar că era înalt, atrăgător și că nu avea accent de italian.

Și sincer, nu știu cum s-a întâmplat. Acum vorbeam cu mireasa, iar în secunda doi eram pe un hol, lipită de un perete, și tipul acela chipeș își strecurase limba în gura mea și mă mângâia pe spate.

Nu mai făcusem așa ceva până atunci. Ți-am spus deja cât de greu îmi era să atrag atenția celorlalți. În special a bărbaților alfa, a căror privire nu se oprea niciodată asupra mea. Așa că, pentru mine, era ceva extraordinar. Minunat. Participam activ la ce mi se întâmpla, când m-a tras într-o toaletă și a încuiat ușa după noi.

O femeie mai experimentată, mai stăpână pe sine, ar fi dus lucrurile mai departe. Poate că există o realitate paralelă unde chiar sunt persoana aceea și unde noi doi nu suntem împreună pentru că eu am hotărât că italienii insistenți sunt genul meu. Poate o realitate inversă, unde Louise Bețivana e cea reală, iar Louise cea Trează este creatura smiorcăită care își face apariția atunci când uit să beau suficient.

Dar nu așa au stat lucrurile. Când m-a împins spre chiuvetă și a început să-mi ridice rochia, s-a întors Louise cea Trează. Am simțit deodată că e prea mult. Prea repede. Că nu ar trebui să fac asta cu un bărbat pe care nu-l știu și, în special, nu cu unul care deținea atât de mult control asupra mea.

Am trecut de la dorință la panică. Am încercat să mă eliberez de el. Mă tot întreba cu ce a greșit, iar apoi cineva a început să tragă de ușă. Probabil ne-a văzut când am intrat.

Ne-am despărțit și ne-am așezat hainele. Când aproape-amantul meu a deschis ușa, m-am prefăcut că mi-e rău. Că a trebuit să aibă grijă de mine. Bărbatul de vârstă mijlocie de afară părea că nu crede o iotă din ce-i spuneam. Aproape că m-am bucurat că venise, totuși. Însemna că puteam fugi de italianul sexy fără să mă uit la el. Însemna că mă puteam preface că nu sunt speriată.

Așa că atunci când am venit la voi, afară, la tine și la April, nu veneam de la o conversație drăguță cu Hannah. Am stat de vorbă cu voi având încă gustul acelui bărbat pe limbă, cu un sentiment între ușurare și regretul de a fi fugit de lângă el.

Te fac aceste lucruri să reevaluezi totul despre noi, Niall? Te fac să te gândești la trecut și să te întrebi cum ai putut să fii atât de orb?

Chiar sper că așa va fi, dragul meu, pentru că încep să nu-mi doresc altceva decât să te răsnesc.

21.

Magistraţii au aprobat cererea de prelungire a perioadei de custodie duminică dimineaţă devreme, ceea ce însemna că echipa trebuia acum să adune suficiente dovezi pentru a susţine acuzaţia într-un total de nouăzeci şi şase de ore. Jonah s-a închis în biroul său după ce s-au întors de la curte, echipat cu cafea şi trei digestive cu caramel din stocul în scădere rapidă al lui O'Malley.

Duminicile erau adesea frustrante, magazinele fiind închise, astfel că nu te puteai folosi de mărturiile lor. Cei la Serviciile Secrete erau în mare parte liberi, iar laboratoarele nu procesau rezultatele. Singurul avantaj de a te afla la Departamentul de Investigaţii Criminale într-o zi atât de ratată era că îţi permitea să reflectezi acolo.

În acest caz, avea o colecţie ciudată de acţiuni ample şi întrebări importante. Faptul că Alex a murit acasă la familia Reakes, însoţit de întrebările cum şi de ce. Faptul că Louise a mutat cadavrul afară, alături de incertitudinea legată de motivul pentru care a acoperit totul şi pentru cine.

S-a uitat pentru o vreme la harta zonei dintre casa lui Louise Reakes şi Blue Underground. După aceea, a scos fotografia printată a cuţitului din teancul de hârtii. După ce s-a uitat la ea câteva minute, s-a ridicat şi a rugat echipa să vină într-una din sălile de interogatoriu.

Şi-a pregătit laptopul, conectat la proiector, apoi s-a pus pe marginea mesei din mijloc, aşteptând echipa. A aşteptat până ce Hanson a închis uşa după ei toţi, după care a spus:

— Se pare că toate se rezumă momentan la trei lucruri.

A apăsat pe o hartă Google deschisă pe laptop, mărind zona London Road. A mărit imaginea mai mult şi a manevrat-o astfel încât în partea dreaptă sus să se vadă strada lui Louise Reakes.

— Prima, a continuat ea, este cum – şi de ce – Alex Plaskitt a sfârşit la Saints Close. Ce s-a întâmplat pe drum ne-ar putea dezvălui tot ce trebuie să ştim despre cum a murit. Mai era şi o altă persoană care a venit spre casă cu Louise şi Alex? A aşteptat-o Louise pe undeva? A urmărit-o poate, confuză? Poate că undeva pe drum a avut loc o altercaţie. Poate că au fost văzuţi împreună la un moment dat, cu toate că nu am primit nimic folositor din apelul către public.

A făcut o scurtă pauză, lăsându-i pe ceilalţi să scrie toate acestea, apoi a continuat.

— De acestea se leagă punctul doi: dacă o credem pe Louise Reakes, care a suferit o amnezie completă, sau dacă ascunde o crimă. Probabil vom dori să abordăm ambele întrebări în acelaşi mod.

Arăta acum spre partea de jos a London Road, cu laserul. Încă nu avem camerele de supraveghere de la Wetherspoons până în sudul London Road sau de la şaormerie spre nord. Vreau să prioritizăm obţinerea de filmări din aceste două zone şi tot ce mai este între clubul de noapte şi casa lui Louise. Fiecare dintre ei, sau ambii, Louise şi Alex, s-ar fi putut duce spre sud să ia un taxi din staţia de taxiuri din colţ de la Cumberland Place. Tot la fel de bine se poate să se fi dus spre nord, iar apoi să fi mers fie înainte pe London Road, fie să se fi dus spre est, pe Bellevue.

— Dacă au trecut pe Bellevue, probabil că s-au dus către Onslow Road după aceea, a spus Hanson. Sunt multe locuri acolo care au camere de supraveghere. Mă ocup eu de asta. Le pot verifica şi pe celelalte.

— Mersi, Juliette. A treia chestiune, a continuat el, este cuţitul.

A arătat o imagine a cuţitului pe ecran, după care a privit spre Lightman.

— Ceva veşti de la producători, înainte de a continua?

— Le-am lăsat mesaje celor de la Steel and Silver, a spus Lightman. E-mailuri, mesaje vocale, i-am contactat şi prin formularul de pe site. Nu am niciun răspuns încă. Sediul central este la Newcastle, aşa că sper să ne contacteze înainte să trebuiască să mergem noi la ei.

— Bine, mersi, a răspuns Jonah. Aşadar, ce cred eu. Cuţitul acela nu este un obiect pe care să-l ai mereu la tine. E o armă şi probabil că a fost luat pentru acest motiv.

O’Malley l-a privit speculativ.

— Implicare criminală?

— Într-un fel sau altul, a răspuns Jonah. Dacă Louise Reakes spune adevărul şi nu a mai văzut cuţitul înainte, ar putea fi al lui Alex. Dar dacă l-a adus cu el, asta înseamnă premeditare. Am putea crede că Alex Plaskitt a ieşit în seara aceea cu intenţia de a ameninţa, viola sau răni o tânără femeie?

A urmat un moment de linişte, iar Hanson a spus:

— Dacă a avut astfel de intenţii, de ce nu a plecat cu ea? Era suficient de beată. Ştim dacă ea încă mai era în aria vizuală după ce a plecat şi el?

Jonah i-a zâmbit crispat.

— Crezi că ideea de prădător alfa nu se potriveşte?

— Nu chiar, a spus Hanson. Și să fiu sinceră, niciun fel de violență nu pare a se potrivi caracterului lui. E greu chiar și să ți-l imaginezi luptându-se ca să apere pe cineva. Ce vreau să zic e că l-am văzut când a manifestat un mic acces de furie asupra camerei, frustrat de propria-i neputință, dar pur și simplu nu-l văd atacând-o pe Louise.

— Mai trebuie să luăm în considerare calitatea înaltă și prețul mare al cuțitului, a adăugat Jonah. Și aceste lucruri ne pot spune multe.

— Cineva care are un astfel de obiect pentru că îi face plăcere, a spus O'Malley imediat. Îi place să-l mânuiască.

— Sau cel puțin o persoană căreia îi place ideea de a-l folosi, a continuat Lightman. Un membru al unei găști ar putea avea o astfel de armă, pentru intimidare.

Jonah a aprobat din nou din cap. Cultura găștilor de cartier în oraș era extrem de puternică și de cele mai multe ori luau această posibilitate în considerare.

— Putem identifica oare suspecți în acest fel? a întrebat Jonah.

A urmat o liniște lungă, iar Jonah știa că se gândeau la Louise Reakes, Step Conti, Niall Reakes și Issa Benhawy cu la fel de puțină convingere ca și el. Niciunul dintre ei nu părea a fi criminalul.

— Ce ziceți de April Dumont? a întrebat Lightman, gânditor.

— Ca membru de gașcă, de clan? a întrebat O'Malley. Da… poate, dar mă îndoiesc.

A făcut o pauză, după care a continuat.

— Este îngrozitor de protectoare cu prietena ei. Poate s-a gândit că Alex era o amenințare.

— Dar iarăși, a răspuns Hanson, dacă l-a ucis ea cu gândul de a o proteja, de ce-ar lăsa-o pe Louise să se ocupe de cadavru?

— Corect, a spus O'Malley, ridicând din umeri, dar cumva ar avea sens ca Louise să încerce să acopere totul.

— Așadar, a spus Jonah, asta înseamnă că avem nevoie să aflăm mai multe despre grupul nostru de persoane implicate. Dar mai înseamnă și că atacatorul ar putea fi un necunoscut. Dacă Alex Plaskitt a fost cu adevărat înjunghiat de cineva cu un fetiș pentru cuțite, poate că acest lucru a avut loc când Louise Reakes era inconștientă. Poate că și-a lăsat pur și simplu ușa descuiată și apoi a suportat consecințele.

Jonah putea să simtă reacția echipei în fața acestei idei. Sau cel puțin reacția lui O'Malley și Hanson. Ar fi o mare lovitură dacă s-ar dovedi că

Louise nu este implicată, când ei au muncit atât de mult să o aducă în arest şi să câştige cât de mult timp posibil în custodia poliţiei.

— Ben, a continuat el aş vrea să te întâlneşti cu Step Conti şi April Dumont din nou. Vreau să ştiu ce fel de persoană este Step. Şi aş vrea să încerci să afli de la April dacă a plecat cu adevărat cu un alt bărbat.

— Sigur, a aprobat Lightman.

— Domnall, a mai spus, aş vrea să te întorci la camerele din trafic. Asigură-te că avem numerele de înmatriculare ale lui Niall Reakes, Step Conti şi April Dumont. Louise Reakes are propria ei maşină?

— Verific, a spus O'Malley.

— Bine. La treabă!

— Aşadar, Louise Reakes nu mai e considerată suspect principal? a întrebat Hanson, ridicându-se.

— Cred că mai degrabă ar trebui să o vedem ca prima opţiune din multe altele, a spus Jonah, zâmbindu-i uşor strengăreşte. Ca de obicei.

Hanson s-a dus să-şi ia haina, cheile şi telefonul, uşurată să plece de la secţie. Soarele lumina puternic pe cer, iar zăpada de ieri aproape se topise. Era luminos şi frumos afară, chiar dacă temperaturile erau aproape de îngheţ, şi voia să stea în aer liber.

Şi-a verificat telefonul înainte de a-l pune în buzunar. Primise o notificare de la eBay despre o jachetă pentru care licitase, dar nu avea mesaje. Nimic de la Jason.

Şi, de fapt, dacă se gândea mai bine, nu-i mai scrisese nimic de aseară. Nu se aşteptase cu adevărat ca el să treacă pe la ea după rugby. De obicei mai stătea la bere şi mânca şi un curry noaptea târziu. Era prea de treabă să vină la ea beat doar ca să adoarmă pe patul ei. Dar era puţin straniu că nu i-a scris nimic. Nici aseară, nici de dimineaţă.

A stat un moment să-i trimită un salut rapid, întrebându-l ce mai face. Era posibil ca mai târziu să fie prea ocupată ca să-i răspundă, dar ar fi vrut să ştie că e bine.

Şi-a luat fularul mare şi pătrat de pe spătarul scaunului şi i-a făcut un semn din cap lui Lightman, care punea jos receptorul, dar fără să fi vorbit. Simţea nevoia de o conversaţie amicală. Să menţină prietenia cu el.

— Nimic de la April Dumont? a întrebat ea.

— Nu, a aprobat Lightman. Nimic despre Step Conti, de asemenea. Cu toate că am lucruri de făcut până ce-mi răspunde vreunul din ei. Compania care vinde cuţitele mi-a trimis în sfârşit un e-mail. Se pare că unul din cei doi

manageri e la serviciu de la ora două.

— Duminica? a întrebat Hanson, cu fularul deja în jurul gâtului.

— Presupun că atunci când au comenzi, probabil se duc să le predea curierului, a spus Lightman, ridicând din umeri. Cred că e o afacere mică.

— Sper că au registrul de vânzări cum trebuie.

— Da, la asta mă gândeam și eu, a spus Lightman cu un oftat ușor. E atât de rar să putem urmări o armă. Ar fi un rahat nu mare, ci suprem dacă nu ar duce la nimic.

— Suprem, a aprobat și Hanson, și a părăsit clădirea simțindu-se cumva puțin mai bine.

*

După ce a bătut ceva la ușă, Hanson a fost în sfârșit primită în biroul aglomerat de la șaormerie și a primit acces la calculatorul vechi. Pe hard disk erau toate filmările de pe camere, în calupuri de câte trei ore.

S-a așezat pe spuma tăbăcită a scaunului și a încărcat fișierul de la ora douăsprezece, întrebându-se ce avea să vadă. Răspunsul a fost, din nefericire, unul nu prea grozav. Camera era pusă la ușă și era îndreptată prea mult în jos, astfel încât nu prindea chipurile trecătorilor. Imaginea trotuarului era limitată la o distanță de 6 metri, în lateralul London Road. Cine mergea pe cealaltă parte nu era prins pe cameră.

A dat filmul mai departe, până la ora unu treizeci, și a apăsat pe play. Spre ușurarea ei, Louise Reakes a intrat în cadru după două minute. Hanson și-a notat ora și a adăugat comentariul că Louise arăta la fel de beată ca pe camera de la clubul de noapte. Avea un mers ciudat, cu picioarele foarte drepte, o dovadă clară că persoana avea probleme cu echilibrul, iar în cele câteva secunde de filmare, picioarele i s-au dus deodată puternic de la stânga la dreapta.

Hanson se întreba dacă Louise, atât de beată fiind, nu cumva a exagerat cu apărarea ei. Deși nu era clar dacă s-ar fi putut coordona suficient în acea stare încât să deposedeze pe cineva de cuțit și să-l înjunghie.

Hanson a pornit filmarea din nou, gândindu-se că Alex nu era prea departe în spatele lui Louise. El nu era la fel de beat. Probabil avea să meargă drept.

Și iată-l, apărând pe ecran la șaptesprezece secunde după ea. Hanson a pus imediat videoclipul pe pauză și și-a notat ora, cu pulsul brusc mai accelerat. Pe imaginea înghețată, el se dădea la o parte ca să-i permită cuiva să iasă din șaormerie, dar privirea îi era fixată undeva pe stradă în jos. Ca și cum se uita după Louise.

Hanson a expirat, apoi a apăsat pe play. Alex a început să se mişte din nou, apoi s-a poticnit brusc. Şi-a băgat mâna în buzunar.

Hanson era prinsă în poveste. Urma să vadă cuţitul şi să pună capăt speculaţiilor privitoare la apartenenţa lui?

A scos mâna din buzunar, dar ţinea ceva mai mic. Ceva ascuns bine de palma sa. Hanson a îngheţat din nou imaginea, încercând să-şi dea seama ce este, dar nu era suficient de clar. Era cu siguranţă prea mic pentru a fi doar telefonul.

Frustrată, a pornit din nou filmul. L-a privit pe Alex cum se întoarce şi apoi, printr-o mişcare la care nu se aştepta, a intrat la şaormerie. A dispărut din aria vizuală şi pe măsură ce trecea timpul, Hanson şi-a dat seama de adevăr. Alex căuta să vadă dacă are cardul bancar la el. Se dusese să-şi ia de mâncare.

După şapte minute, Alex a ieşit ţinând în mână o şaorma împachetată. Cu toate că Louise Reakes nu mai era în câmpul lui vizual, era clar că plecase deja de ceva timp. Alex şi Louise nu s-au întâlnit în faţa clubului şi nu părea că el ar fi urmărit-o.

Atunci cum, s-a gândit Hanson, *cum a ajuns el să moară în patul ei?*

•

Patrick Moorcroft a ajuns la Southampton Central puţin după ora prânzului. Purta o altă combinaţie, la fel de scumpă de costum şi ceas, iar când Jonah i-a mulţumit că a venit, el i-a răspuns scurt şi la obiect:

— Hai să trecem la treabă, bine?

Expresia lui Louise era mai resemnată azi, cu toate că Jonah suspecta că o parte din resemnare era de fapt oboseală. Puţini oameni dormeau bine în prima noapte petrecută într-o celulă.

După preambul şi avându-l pe Lightman lângă el, Jonah a început interviul.

— În declaraţiile privitoare la noaptea de vineri, ai insistat că nu îţi aminteşti nimic din a doua parte a serii.

— Aşa este, a spus Louise, cu vocea fără vlagă.

— Louise, a spus Jonah cu o voce joasă, gravă. Vreau să fiu clar. Nu vrem să te condamnăm pentru comportamentul tău. Vrem doar să ştim ce a dus la moartea unui tânăr. Indiferent ce s-a întâmplat, este vital să ne spui adevărul.

— V-am spus, a zis ea, cu ochii uşor în lacrimi.

— Clienta mea şi-a exprimat dorinţa de a nu-şi modifica declaraţia, a spus Patrick Moorcroft. V-a explicat deja şi lipsa amintirilor referitoare la acele

momente.

— Am înțeles, a spus Jonah, fără să-și ia privirea de la Louise. Dar poate că sunt amintiri confuze, vagi, despre care nu ne-ai spus. Poate lucruri care nu au sens pentru tine.

Jonah a văzut, clar, modul în care a reacționat Louise. Era expresia unei persoane demascate.

— Nu cred că… Louise a scuturat din cap. A fost doar un vis. Și… și câteva…

— Trebuie să știm.

Louise s-a întors spre Patrick. Avocatul ei arăta confuz, așa cum se cuvenea în situația dată. Nu era clar dacă Louise avea de spus ceva ca să o incrimineze sau să o exonereze, dar era important să arate că Louise coopera, atât cât putea. L-a privit pe Jonah, cântărind lucrurile, după care a aprobat cu o mișcare a capului.

Louise a oftat îndelung.

— Cred că-mi amintesc cum mă urmărea cineva. Nu el. Nu Alex. Dar e un vis, așa că poate a fost el. Știam că sunt amenințată și persoana aceea tot venea, iar eu tot cădeam.

A expirat puternic și a continuat cu o voce tremurândă:

— Am căzut și, deodată, persoana aceasta era deasupra mea, rănindu-mă. Mă durea ceva la spate, iar când m-am trezit și m-am uitat în oglindă, aveam o vânătaie – unde îmi aminteam că mă durea.

— Bun, a spus Jonah cu satisfacție în voce, simțind instinctiv că ea le spunea adevărul. E important ca o colegă de-a noastră de la poliție să facă niște fotografii cu vânătăile. Sau cu orice altă rană.

— Știu. Obrajii lui Louise erau iarăși umezi din cauza lacrimilor.

El a privit-o cum și-a șters unul dintre obraji.

— Ai spus că ai căzut pe iarbă. Îți mai amintești ceva din jur?

— Copaci, a spus ea, bâlbâit. Credeam că am văzut copaci, dar – dar nu cred că eram în pădure, după o noapte la club. Nu cred că-mi amintesc bine.

Jonah l-a privit pe Lightman, care își lua notițe cu o energie ieșită din comun. Bănuia că gândurile lui Lightman le oglindeau pe ale lui. Că având o asemenea amnezie, era posibil să fi ajuns aproape oriunde.

— Mai era și altcineva în vis?

Expresia lui Louise a devenit distantă. A încercat să vorbească, a înghițit sec și apoi a spus:

— Nu știu. Poate că a fost. La un moment dat în acea seară cineva era

furios. Poate pe mine sau poate – poate doar am văzut vreo încăierare, dar nu știu – nu știu. Nimic nu-mi este clar.

Jonah a aprobat:

— E în regulă. Și ce mai era acolo? Ai spus că îți amintești câteva fragmente.

Louise a făcut o pauză lungă, privindu-și mâinile, apoi a spus:

— Cred că am vorbit cu victima. La club. Nu știu cât timp. Îmi amintesc doar chipul lui, cum îmi spunea ceva și eu habar nu aveam ce-mi zicea.

L-a privit pe Jonah cu anxietate.

— Abia în dimineața aceasta mi-am amintit acest detaliu. Îmi pare rău.

Lightman a aruncat o privire către Jonah, apoi a întrebat:

— Crezi că asta s-a întâmplat după ce a plecat prietena ta, April?

— Cred că da.

— Și ce altceva mai știi?

— Nimic.

Părea mai degrabă abătută, și nu dornică de confruntare.

— Îmi pare rău.

Jonah a așteptat un moment, înainte de a întreba:

— Ai spus că Alex Plaskitt ar fi putut încerca să te jefuiască.

— Nu l-aș fi rănit, a spus Louise imediat.

— Și totuși, ai încercat să-i ascunzi moartea, a spus Jonah. Aceasta nu este reacția unei persoane nevinovate.

— V-am zis…

— Pe cine încercai să acoperi, Louise? a întrebat el, privind-o, cu o voce de gheață.

Louise a privit în sus, ca și cum încerca să-și adune puterile.

— Nu știu ce am acoperit. Eram panicată.

— De ce îți era atât de teamă să-i spui soțului ce s-a întâmplat?

— Nu îmi era – Louise a râs scurt, ciudat. V-am spus deja.

Patrick s-a apropiat șoptindu-i ceva, iar ea a scuturat din cap, agitată.

— Nu-i place când beau și m-am gândit că o să creadă că e vina mea cumva. Asta-i tot.

— Ce idee ciudată, a intervenit Lightman tăios. Că moartea unui tânăr era cumva vina ta.

— Nu asta – ce am vrut să spun e că el ar fi spus că nu ar fi trebuit să fiu atât de beată, așa aș fi văzut ceva. Aș fi oprit cumva asta.

Louise părea că se află pe linia fină dintre a face față situației și a nu face

față deloc.

— Te-aș sfătui să nu analizezi prea mult comentariile făcute de clientă în stare de șoc, a spus avocatul ei.

— A avut motive să creadă că ai o aventură? a tatonat Lightman, fără să se uite la avocat.

— Nu!

Protestul lui Louise era ca o manifestare a consternării.

— De ce ar fi făcut-o? Îi sunt al naibii de devotată.

— Ce ți-a spus când i-ai povestit ce s-a întâmplat? a continuat Lightman cu o răceală de neatins, impresionantă.

Patrick Moorcroft se fâțâia în scaun, privind când la Jonah, când la Lightman.

— În ce fel sunt aceste întrebări legate de investigațiile privitoare la moartea lui Alex Plaskitt?

— Va deveni clar imediat, a spus Jonah ferm, cu ochii fixați pe Louise. Te rog să continui, sergent.

— Ne poți spune ce ți-a zis, te rog? a spus Lightman, pe un ton neutru.

Louise a scuturat din cap cu mișcări scurte și rapide.

— Nu știu. Doar a întrebat – ce s-a întâmplat.

— Sunt sigur că poți fi mai exactă, a spus Jonah, cu vocea mai emoțională decât a lui Lightman.

În timp ce sergentul său reușea foarte bine să nu se implice emoțional, adevărata abilitate a lui Jonah era atacul. Felul lui de a apela subit la un ton al vocii atât de dur, atât de tăios, încât îi făcea pe suspecți să cedeze. Rănile adânci lăsate de abuzurile tatălui erau și ele folositoare la ceva.

— Pretinzi că nu-ți amintești seara de vineri, dar ieri dimineață, când ți-ai sunat soțul, erai cât se poate de trează. Așadar, ce ți-a spus, *mai exacți*

— M-a întrebat – dacă îl cunoșteam… a spus Louise, după care s-a oprit, iar el a văzut una dintre acele expresii rare, dar foarte semnificative.

Nu-l privea pe Jonah. Se uita către perete, cu fața transformată într-o mască de șoc.

22. Louise

Îmi dau seama că povestea cu italianul de la nuntă a fost o deviere. Dacă e să continuăm cronologic, atunci următorul punct pe listă este revelaţia care m-a lovit ca un autobuz azi, mai devreme.

Nu sunt sigură de ce mi-a luat atât de mult timp să-mi dau seama de asta. M-am gândit la conversaţiile telefonice pe care le-am purtat de atâtea ori. M-am gândit cât de dureros este că tu erai atât de pregătit să crezi că totul este din vina mea, înainte să vezi vreo dovadă care să mă incrimineze.

Mă gândesc acum, în timp ce scriu aceste rânduri, că te înţeleg mai bine astă-seară decât te-am înţeles vreodată, înţeleg de ce ai fost atât de furios pe mine atât de mult timp şi că nu a fost vorba de băutură sau de disperarea de a avea un copil. Nu avea nimic de-a face cu momentele în care nu mă puteam abţine de la curăţat prin casă, iar tu nu voiai decât să te relaxezi.

Explică nu doar furia ta, ci şi convingerea ta imediată că te-am înşelat. Că am ucis un om. Pentru că fiind furios pe mine, te scoteai pe tine, nu-i aşa, Niall? Nimic din ce-ai putut tu face nu era la fel de rău şi astfel, te eliberai de vină.

Dar hai să ne întoarcem la acel apel. Bucăţica de care am tot uitat era începutul conversaţiei, când telefonul a trebuit să sune de cinci ori ca să răspunzi. Am aşteptat, ascultând nu acel sunet lung, iritant al unui apel internaţional, ci standardul ton dublu al unui apel făcut în Regatul Unit. Cu mult timp înainte de programata ta întoarcere acasă, tu erai înapoi în ţară şi probabil te-ai întors cu mult timp înainte să se fi întâmplat toată mizeria asta.

Ai minţit şi a fost nevoie de interogatoriul poliţiei ca să-mi dau seama de adevăr. Mă întreb cum de am fost atât de înceată.

23.

Louise nici măcar nu a încercat să le ascundă ceva. Când Jonah a întrebat-o tăios ce și-a dat seama, s-a uitat la ei, cu ochii mari și lipsiți de concentrare, spunând sec:

— Niall nu era la Geneva.

Au mai scos câteva cuvinte de la ea înainte ca Patrick Moorcroft să intervină și să ceară o conversație în privat cu clienta lui, dar auziseră suficient.

— Ne trebuie confirmare de la linia aeriană, i-a spus Jonah lui Lightman în timp ce se îndreptau rapid spre Departamentul de Investigații Criminale. Află când s-a întors cu adevărat și vezi dacă îi dăm de urmă prin Southampton vineri seara. Spune-i lui O'Malley să se ocupe.

— Bineînțeles, a răspuns Lightman, puțin stânjenit. Scuze. E vina mea. Ar fi trebuit să sun la linia aeriană mai devreme…

— Retrospectiv, mereu ai putea face ceva mai bine, a spus Jonah. Deja am verificat dacă a fost la conferință, și se pare că a fost. A făcut eforturi mari ca să-și acopere urmele. Marea întrebare este de ce.

— Dată fiind posibilitatea imediată a unei aventuri, a comentat Lightman, poate că încerca să o prindă pe Louise?

— Se poate, a confirmat Jonah. O potențială capcană care nu a mers conform planului. Cred că spunea adevărul când a menționat că a încercat cineva să o atace și vreau să aflu unde s-a întâmplat. Louise își amintește că a căzut cu fața pe iarbă și că în jur erau copaci. Dacă sistemul de recunoaștere a plăcuțelor de înmatriculare nu a identificat mașinile suspecților noștri în zonă, atunci aria de căutare este relativ mică. Aproximativ cam cât ar putea merge o femeie beată.

A făcut o pauză, ajuns în fața ușii biroului său.

— Știm când se întoarce Juliette?

— Aflu, a spus Lightman.

— Vreau ca voi doi să găsiți orice potențial loc pentru un atac. Și când găsiți ceva, chemați-o pe Linda McCullough acolo.

Cât Lightman și-a notat asta, Jonah l-a pus pe O'Malley la curent și l-a întrebat dacă a rezolvat ceva cu camerele din trafic.

— Mașina lui Louise Reakes nu era pe drum, a spus sergentul mai în

vârstă. Maşina lui April Dumont am zărit-o doar mai devreme, pe timp de zi. Posibil să fi luat un taxi spre Saints Close, ceea ce înseamnă că orice mişcare ulterioară ar fi fost tot dintr-un taxi. Acum îl verific pe Step Conti.

— Când termini cu linia aeriană, vreau să îl cauţi pe Niall Reakes pe camere, a spus Jonah, răspicat. Cineva a atacat-o, iar Niall nu era unde a pretins că era. Trebuie să aflăm unde era şi ce s-a întâmplat cu soţia lui.

Şi apoi, dându-şi seama că era ceva mai acid şi mai melodramatic decât de obicei, a mai adăugat un „te rog”.

•

— Îmi pare rău, a spus Louise încet, imediat ce poliţiştii au ieşit din sala de interogatoriu.

Nu reuşea să se uite la Patrick.

— Eu nu am… sunt prea obosită să gândesc. Nu încerc să-i fac probleme lui Niall.

A urmat un moment de linişte, iar apoi Patrick a spus:

— Bineînţeles că nu, şi sunt sigur că nu e în pericol. Este important să dai explicaţii în legătură cu tot ce ar putea înlătura suspiciunile că tu ai fi făptaşul.

A urmat încă o pauză, iar apoi Louise a spus:

— Cred că va fi bine pentru Niall. Sunt destul de sigură că ştiu ce făcea şi cu cine o făcea. Nu e ce cred ei.

După un alt moment, Patrick a spus:

— Poate că ar trebui să spui poliţiei ce crezi. Şi îmi va părea rău să se adeverească.

•

Jonah i-a răspuns la telefon lui Hanson, la douăzeci de minute după ce a părăsit sala de interogatoriu.

— Aşadar, cu siguranţă nu avem niciun semn al vreunei întâlniri între Alex Plaskitt şi Louise Reakes pe London Road, i-a spus ea pe scurt. Şi era prea în spate ca să o urmărească. Deci, fie s-au vorbit să se vadă în faţa casei, fie s-a întâmplat altceva.

— E foarte interesant, a spus Jonah, nesigur cum să integreze noile informaţii în cele deja existente.

Şi-a imaginat-o rapid pe Louise primindu-l pe Alex în casă, iar pe Niall venind şi găsindu-i împreună. Să fi minţit Louise despre atac? Sau s-a mai întâmplat ceva în drumul ei spre casă?

— M-am uitat după ea aproape pe tot drumul ei spre casă, a continuat

Hanson. Dacă e să fi fost atacată, cred că s-a întâmplat la Asylum Green. Este în drum și e singurul loc verde, iar dacă ar cădea sub copac, nu ar mai fi vizibilă de pe drum. Să trimitem pe cineva acolo?

— Trimit echipa Lindei, i-a spus Jonah. Eşti pe drum înapoi?

— Da, aproape am ajuns, a confirmat Hanson.

— Bine. Ia-l pe Ben și mergeți să vă întâlniți cu Linda acolo.

O'Malley s-a sprijinit de ușa biroului lui Jonah.

— Niall Reakes este pe drum. Și i-am urmărit mișcările. I-a abandonat pe doctori şi s-a întors vineri seara târziu, de la Zürich în loc de Geneva. A aterizat la Gatwick la 22:20 și s-ar fi putut întoarce ușor aici până la 00:30 Suficient timp ca să-și dea seama că nu e nimeni acasă, să iasă și să-și găsească soția.

Jonah i-a zâmbit.

— Excelente veşti.

După ce O'Malley a ieşit, Jonah a căzut totuși pe gânduri. Dacă Niall i-ar fi găsit pe Alex și Louise împreună în pat, i-ar fi putut foarte bine ucide. Dar cum se potriveşte atacul lui Louise de pe iarbă cu acest scenariu? A dat Alex peste atac și l-a oprit? Sau Louise Reakes, care încă era adepta ascunderii adevărului, încă îi trimitea pe piste oarbe, ca să-și apere soțul?

Chiar și asta avea, puțin sens, s-a gândit Jonah. De ce l-ar proteja pe bărbatul care i-a ucis amantul și a lăsat-o să suporte consecințele? Poate că Niall a amenințat-o. Sau poate că Louise a fost implicată de la început.

•

Hanson a decis să parcheze la curtea magistraților, care era fix lângă Asylum Green. Așa, aveau doar puțin de mers prin gerul de afară, chiar dacă aveau să stea, în cele din urmă, destul înăuntru.

Când a intrat în parcare a avut o senzație stranie de déjà vu. Cu doar câteva ore înainte venise acolo să ceară o prelungire a custodiei.

Mintea îi funcționase foarte diferit atunci, anxietatea ei fiind limitată la emoțiile pe care le simțea înainte de a vorbi în fața magistraților. Nu mai era acea panică pe fundal, ca o sirenă. Nu mai simțea că totul e greșit.

Știa că era posibil să nu se fi întâmplat nimic, chiar și acum. Poate că Jason i-a citit mesajul și a uitat să-i răspundă. Ea însăși a mai făcut asta, uneori, pentru ca mai târziu să-și dea seama. Dar acum era vorba de Jason. Bărbatul care răspundea mereu, care îi scria două vorbe înainte de culcare. Ceea ce însemna că chiar era o problemă.

Din fericire, Ben părea să nu-i observe starea de agitație. S-a dat jos din

mașină, și-a întins umerii ușor și a pornit spre copaci. Când Hanson l-a prins din urmă, trăgându-și fularul cât de mult putea în sus pentru a se proteja de vânt, el i-a spus:

— Mă întreb dacă a mers des pe aici pe timp de zi. Louise Reakes, vreau să zic. Probabil că în mod normal eviți, la ora unu noaptea, locuri din acestea părăsite. Dar dacă era o rută frecvent utilizată, iar ea era beată, poate că a venit pe aici fără să mai gândească.

— Da, i-a spus Hanson, după care a mai adăugat. Pare o persoană care practică alergarea. Ar putea fi parte din traseul ei.

Lightman a privit-o.

— Și eu arăt ca o persoană care aleargă?

— Probabil, i-a spus ea aruncându-i o privire. Nu alergi?

— Doar în caz de absolută nevoie, i-a spus el. Dacă nu e deschisă piscina pe nicăieri sau dacă nu găsesc un teren de tenis sau altceva.

Hanson a scuturat din cap, gândindu-se ce să-i spună, acum că își vorbeau din nou, dar simțea că totul se scurge din ea și deodată, s-a întrebat dacă această senzație avea de-a face cu Jason sau dacă era efectul pe termen lung al prezenței persistente a lui Damian în viața ei. Dacă nu cumva ajunsese într-un punct extrem de sensibil.

Au traversat Avenue, o stradă cu două benzi șerpuite, ca un circuit de curse. Asylum Green era în centru, o fâșie subțire de parc care se lățea în capătul sudic. Mașina echipei de legiști a Lindei McCullough era parcată lângă cel mai lat punct al parcului. A apărut de la volanul unei mașini, în costum alb și gata de muncă. Un bărbat, asistentul ei, a coborât pe cealaltă parte și i-a salutat cu o mișcare a capului.

— Ce căutăm? a întrebat McCullough.

Lightman a privit-o pe Hanson, iar ea și-a dat seama că el o lăsa să-i prezinte situația.

— Mulțumim că ați venit așa repede, a spus, recunoscătoare că vocea îi suna normal, în ciuda tuturor celor din mintea ei. Căutăm dovezile unui atac asupra suspectei noastre. M-am uitat la rute. Dacă a traversat zona verde, e posibil să o fi făcut aici. Ar fi venit de pe London Road, traversând probabil parcul pe diagonală, pentru ca apoi să iasă în partea opusă, pe Avenue.

— Bine, a spus McCullough, scoțând o pereche de mănuși de latex din buzunar și dându-i-le lui Hanson. Puteți să căutați și voi. Urme de pământ mișcat, obiecte căzute, semne de decolorare a solului, urme de sânge pe iarbă sau pe pavaj, orice ați vedea, chemați-mă.

Aşadar, Hanson şi Lightman au început să caute prin iarba îngheţată, păşind încet şi cu atenţie. Se mişcau când în lumina soarelui, când la umbră, printre copaci. Era straniu cât de repede şi-au intrat într-un ritm liniştitor, în ciuda aerului îngheţat. Nu aveau nimic de făcut, decât să se uite la picioare şi să mai dea drumul câte unei remarci ocazionale.

Aruncând câte o privire spre Ben de câteva ori, şi-a dat seama că părea mai puţin neutru decât de obicei. Avea o aură meditativă.

— Nu te învinovăţeşti singur în legătură cu zborurile lui Niall Reakes, nu-i aşa? l-a întrebat ea încet. Dacă o faci, eşti un idiot.

În privirea lui se putea citi o notă de surprindere când şi-a ridicat ochii spre ea, apoi i-a zâmbit puţin:

— Nu am negat niciodată că sunt un idiot.

— Ai vorbit cu organizatorii, a spus Hanson. Ai vorbit cu linia aeriană. Nu e vina ta că nu s-au sinchisit să verifice cum trebuie.

— Dar eu merg mereu pe presupunerea că alţii nu verifică cum trebuie, a spus el, ridicând din umeri. Aşa, mă asigur. Şi ar fi trebuit să-i verific.

— Tot nu contează, i-a spus Hanson. Niall Reakes tot trebuie să dea nişte explicaţii, aşa că nu fi prea dur cu tine însuţi. Sau o să ne simţim noi, restul, foarte prost.

Zâmbetul lui Ben s-a transformat în râs, iar ea era mulţumită să-l vadă puţin mai pozitiv în căutarea lor prin iarbă. A făcut-o să se simtă mai utilă şi că deţine mai mult controlul asupra lucrurilor, ceea ce era important acum.

După zece minute, Lightman a găsit un pachet gol de ţigări pe o porţiune de zăpadă. Linda a venit şi l-a pus într-o pungă, cu toate că erau puţine şanse să însemne ceva. După cinci minute, echipa Lindei a găsit o mănuşă care părea a fi de femeie. Era din lână de culoare albastru închis, genul acela de mănuşi ieftine pe care le găseşti în benzinării şi era udă leoarcă de la zăpada topită. Şi ea a fost pusă în pungă.

După câteva minute, pe la jumătatea zonei verzi, Hanson a prins o strălucire, o lumină reflectată. Aplecându-se, a văzut un cercel în iarbă. Cele trei rânduri de diamante care atârnau erau prinse în pătrăţele de argint. Lui Hanson i se părea genul de lucru pe care Louise Reakes l-ar fi putut purta când a ieşit în oraş, iar acum încerca să-şi amintească dacă văzuse cerceii pe camerele de supraveghere.

Lightman a păşit cu atenţie peste locul în care ea stătea pe vine, după care s-a oprit.

— Asta e sânge, a spus el.

•

Munca lui Jonah cu Niall Reakes a început din momentul în care a ieşit pe uşa Departamentului de Investigaţii Criminale. Presupunând că avea să fie foarte oficial, a preferat să nu facă inutilă conversaţia, aşa că l-a condus pe reprezentantul de medicamente repede şi furios spre sala de interogatorii. O'Malley deja îi aştepta la uşă, iar Jonah aproape că s-a simţit tentat să râdă de privirea compătimitoare a sergentului pentru suspect.

Dacă Niall arăta oricum anxios când a ajuns, când Jonah i-a prezentat pe toţi pentru înregistrare, deja tremura. Jonah l-a privit pătrunzător doar o dată în timpul prezentărilor, iar Niall a cedat în câteva secunde.

— Trebuie să vă spun ceva, a spus el punându-şi o mână pe masă, ca să se mai calmeze. Nu este – nu are nimic de-a face cu moartea tipului, dar ştiu că o să credeţi că are.

— Vorbeşti de locul în care te aflai în noaptea de vineri? a întrebat Jonah, foarte tăios.

— Da, a înghiţit Niall în sec. Da, despre asta. M-am întors vineri dimineaţă de la conferinţă. I-am zis lui Jessie, asistenta mea, că soţia mea e bolnavă şi ea a rămas să mă acopere pentru ultima seară şi dimineaţă.

Accentul lui Niall părea schimbat cu totul, coborând spre clasa de mijloc, ceea ce însemna în mod evident că mare parte din viaţa lui s-a prefăcut. A încercat să fie mai mult decât era cu adevărat. Acest lucru a stârnit simpatia lui Jonah.

— Şi, cu toate acestea, nu te-ai dus să ai grijă de soţie, a spus el.

— Nu. Am minţit.

Pe chip avea o strălucire urâtă, iar Jonah s-a concentrat pe acest aspect în schimbul simpatiei. Cât de lipsit de gust era acest bărbat. Era mult mai uşor să treacă la atac în scurta fereastră neacoperită, până ce Niall să ceară un avocat.

— M-am întors ca să mă întâlnesc cu fosta soţie.

Jonah a aruncat o privire către Lightman, apoi a spus:

— Îmi este greu să cred asta.

— E – adevărat.

Niall părea disperat. Bolnav.

— Nu e prima oară, iar Dina poate să confirme.

— Ne spui că ai avut o relaţie amoroasă?

— Nici măcar, a spus Niall, împreunându-şi palmele care îi tremurau necontrolat. Cu toate că am – ea a vrut să avem.

Jonah a râs scurt.

— Ne ceri să credem că ți-ai mințit angajatorii și soția, apoi ai cheltuit o sumedenie de bani ca să zbori acasă mai devreme ca să te vezi cu fosta nevastă, și totul pentru o discuție platonică?

— Îmi face rost de un loc de muncă, a spus el, fix înainte ca Jonah să termine ce avea de spus. Un post de vicepreședinte la Glaxo. Un prieten al ei e în consiliu. Mi-a spus despre asta în iunie și – chiar vreau postul acesta. Acolo mi-am dorit mereu să lucrez.

— Și de ce nu i-ai zis soției despre asta? a întrebat O'Malley. Dacă ți s-a oferit jobul ideal.

— Pentru că… uite, Dina chiar pare o amenințare pentru ea, a spus Niall, încercând o discuție ca între băieți, dar fără să-i iasă. Știam că Louise mi-ar spune să stau departe de ea, ceea ce ar fi însemnat să nu primesc postul.

— Ca să înțeleg, a spus Jonah. Tu ai făcut lucruri și te-ai implicat în ceea ce pare o aventură cu o femeie care ți-a promis un loc de muncă pe baza că, ce, te mai culci cu ea din când în când? Asta-i tot?

— Nu, a spus Niall, cu o expresie îndurerată, fiind evident că a considerat comentariul nedrept. Nu am făcut niciodată o astfel de înțelegere. N-aș putea.

— Cum s-a încheiat căsnicia cu fosta ta soție? a întrebat Jonah.

— Eu… m-a părăsit. Pentru altcineva.

Dintr-un motiv neștiut, Niall Reakes arăta și mai stânjenit să recunoască asta decât orice altceva a spus până atunci.

— De ce te-ar vrea acum înapoi cu atâta disperare încât să găsească o cale de a-ți oferi jobul visurilor tale?

— Îi lipsesc. Și-a dat seama, în momentul în care m-am însurat cu Louise, că a făcut o greșeală că ne-am despărțit. Dar… dar îmi iubesc soția. Foarte mult.

— În ciuda ușurinței cu care ai crezut că are o aventură, a contrat Jonah. În ciuda presupunerilor imediate că e vinovată de crimă.

— Nu am presupus niciodată asta! a spus Niall, furios. Eram al nai… foarte furios pe ea pentru că – pentru că toate astea vor strica totul.

A urmat o pauză, după care a continuat, pe o voce mult mai temperată:

— Am mințit la firmă, iar acum probabil că a picat noul meu loc de muncă. Totul a ieșit la iveală pentru că – pentru că Louise a făcut-o lată din nou.

Jonah s-a simțit extrem de tentat să-l întrebe pe Niall dacă crede în karma, dar în schimb a întrebat:

— Unde ai stat vineri seara?

— La Gatwick Hilton.

— Și te-ai întâlnit cu Dina la tine în cameră?

— Nu. La bar.

— Până la ce oră?

Niall s-a gândit puțin, după care a spus.

— Puțin după douăsprezece, cred.

— Ce mașină ai?

Niall părea prins pe picior greșit. A sunat puțin defensiv când a spus:

— Un Jaguar. F-TYPE.

— O mașină sport frumoasă, a comentat Jonah. Așadar, ai fi putut conduce cu ușurință acasă și să ajungi, să zicem, la un două fără un sfert. Probabil și mai devreme dacă o călcai.

— Nu am făcut-o, a protestat Niall.

— Nu te-ai întors și ți-ai găsit soția în pat cu altul? a întrebat Jonah. Nu ai hotărât să pleci și să o lași aproape în stare de comă, să se întrebe dacă ea a comis fapta? Adică, ar fi o formă eficientă de răzbunare, nu-i așa?

Câteva secunde a fost liniște totală, apoi Niall a spus:

— Vreau să vină avocatul acum.

•

— Așadar, o sun acum pe fosta nevastă? a întrebat O'Malley, urmându-l pe Jonah înapoi la Departamentul pentru Investigații Criminale.

— Da, a spus Jonah. Cu toate că suspectez puternic că au ei o înțelegere.

— Nu-l crezi?

Jonah l-a privit pe sergent.

— Există o mică șansă să fie adevărat. Dar dacă o luăm rațional, a trecut prin chinurile iadului doar ca să-și aranjeze cu ea un loc de muncă.

— De acord, a spus O'Malley. Și vreau să aflu de ce s-a întors cu avionul de la Zürich. Probabil a condus două-trei ore ca să ajungă acolo. Vreau să caut dacă mai erau și alte zboruri pe care le-ar fi putut lua fără să conducă atât.

— Da, a spus Jonah încercând, dar nereușind să-și imagineze poziția celor două orașe pe hartă. Asta e probabil cea mai ciudată parte.

A făcut o pauză, gândindu-se la arma crimei, atât de distinctivă.

— Poate ar fi cazul să verificăm dacă există cineva care să vândă cuțitele acelea la Zürich.

— Mă ocup eu, a spus O'Malley.

— Analizele de sânge ale lui Louise Reakes aşteaptă la laborator, nu? a continuat Jonah, gânditor.

— Da, a spus O'Malley. Până mâine nu aflăm nimic.

— Poate doar dacă apelăm la coarda sensibilă a colegilor, a spus Jonah.

Și-a scos telefonul și a sunat-o pe Linda McCullough. Când a răspuns, pe fundal se auzeau zgomote din trafic.

— Suntem la fața locului la Asylum Green, a spus ea imediat. Și avem sânge.

— Sânge? a întrebat Jonah surprins.

— Da, Sheens. Știi tu, lichidul acela roșu care curge prin venele oamenilor.

Jonah i-a răspuns, cu jumătate de zâmbet.

— O să investighez.

— Nu e mult. Femeia voastră e rănită pe undeva? a întrebat McCullough.

— Nu ne-a arătat nimic, a spus Jonah, pe gânduri, dar a menţionat o durere în spate, pe care vrem să îl fotografiem.

A privit în sus, la O'Malley, care a dat din cap aprobator. Probabil că una dintre colegele de la poliție se ocupa deja de asta.

— Avem şi câteva obiecte personale ca probe, a continuat McCullough. Ar putea avea sau nu legătură cu atacul.

— Mersi, a spus Jonah. Cât crezi că mai durează?

— De ce suspectez că întrebarea asta nu are legătură cu sănătatea mea mintală? a întrebat McCullough.

— Habar nu am, a contrat Jonah. Dar am o analiză de sânge pentru Rohypnol[{7}] pe care o vreau neapărat şi un laborator care nu funcţionează.

În dulcele-i stil clasic, McCullough s-a plâns mai întâi zgomotos, apoi a fost de acord.

— Încă aştept toate berile pe care mi le datorezi, Sheens, a adăugat ea.

— Doar să-mi spui când și se face, a răspuns Jonah.

•

Temperatura era acum puțin peste limita înghețului, iar Hanson suferea de frig. Chiar şi cu haina încheiată până la gât şi mâinile în buzunar, tremura de frig.

— Ar fi trebuit să-mi mai pun trei-patru straturi, i-a spus lui Lightman, ghemuindu-se sub unul din copacii de la Asylum Green.

Sau cel puțin Hanson s-a ghemuit. Lightman părea, ca întotdeauna, neafectat.

— Vrei să aştepţi în maşină? a întrebat-o. Nu văd niciun motiv să stăm amândoi afară.

— Foarte drăguţ din partea ta, a spus Hanson, sinceră, dar orgoliul meu nu şi-ar mai reveni niciodată.

McCullough a venit câteva minute mai târziu să-i anunţe că îşi strângeau lucrurile, iar Hanson a respirat uşurată.

— Avem mostre de sânge şi de sol, am luat şi fragmente de iarbă, a spus ea.

— Îmi poţi spune cât a fost? a întrebat Hanson. Sânge ca după o rană serioasă sau, nu ştiu, ca şi cum i-ar fi curs cuiva sânge din nas?

— Nu e mult, a spus Linda. Foarte puţin.

— Şi presupun că nu ştim nici măcar dacă are vreo legătură, a continuat Hanson, mai încet.

— Nu, nu ştim, a spus McCullough veselă. Bun-venit în lumea mea.

Lightman şi Hanson s-au dus imediat la maşină, iar Hanson a şi pornit motorul, în speranţa că se va încălzi. Şi-a scos boneta de protecţie de pe cap şi a simţit că îi vibrează telefonul. Când l-a scos, a văzut un mesaj de la Jason. Începea cu următoarele cuvintele: *Nu ştiu ce să-ţi spun…*

L-a deschis, cu un sentiment de ireal. I-a citit cuvintele, simţind că se scurgea din maşină.

— Totul bine? a întrebat-o Lightman de lângă ea după o clipă.

Şi spre completa umilire a lui Hanson, când a încercat să răspundă, nu a ieşit din ea decât plâns.

•

O’Malley avea atât un număr de mobil, cât şi unul de fix al lui Dina Weyman, şi a reuşit să dea de ea pe fix. Iniţial, i-a răspuns un bărbat care părea îmbufnat, probabil soţul Dinei.

— De ce vrei să vorbeşti cu ea? a întrebat, lipsit de orice graţie, când O’Malley i-a spus cine este.

— Vrem să confirmăm o declaraţie a unui martor, i-a spus O’Malley. Ni s-a spus că soţia ne poate ajuta.

Se auzeau mişcări la celălalt capăt, o conversaţie feroce, dar neclară, urmată de trântirea unei uşi. O’Malley se întreba dacă nu cumva sunase în mijlocul unei dispute familiale.

Într-un final, Dina a spus:

— Alo? cu o voce calmă şi lipsită de griji, ca a unui copil.

— Dina Weyman la telefon?

— Da, a spus ea. Înțeleg că apelul e de la poliție.

S-a simțit un oarecare oftat în vocea ei, ca și cum ar fi fost incredibil de plictisitor să vorbești cu poliția.

— Sunt detectiv sergent O'Malley, i-a spus el. Am niște întrebări cu privire la seara de vineri.

— Ce anume?

Întrebarea ar fi putut suna nepoliticos, dar a reușit să insereze suficientă amabilitate cât să o salveze.

— Niall Reakes ne spune că te-ai întâlnit cu el la hotel, a spus O'Malley. Voiam doar să confirmăm detaliile.

A urmat o pauză, apoi Dina a spus:

— Îmi pare rău, Niall a spus că s-a întâlnit cu mine?

— Da.

O'Malley s-a îndreptat acum de spate.

— Vineri seara.

A urmat încă o pauză, iar apoi Dina i-a spus, pe un ton nu la fel de lejer:

— Îmi pare rău, dar nu ne-am mai întâlnit. Niall m-a rugat să ne vedem, dar apoi mi-a tras țeapă.

24. Louise

Vreau să-ți povestesc despre singura amintire pe care o am, una care nici nu sunt sigură că e reală. Dar trebuie să îți spun, pentru că mă sperie de fiecare dată când mă gândesc la asta.

În amintirea mea, sau în visul meu, pentru că nu-mi mai este clar care ce e, îmi aduc aminte că plângeam. Stând pe o parte, pe ceea ce cred că e pământul rece, cu mâinile în păr. Plâng, plâng, iar cineva mă liniștește.

Asta mă panichează mai mult decât orice, acel sunet liniștitor. Mă înspăimântă pur și simplu, dar nu înțeleg de ce.

25.

Lui Jonah îi era greu să nu râdă când O’Malley i-a relatat pe scurt conversaţia cu Dina Weyman. În parte era un râs victorios, în parte o reflecţie la absurditatea faptelor.

— Pare ca şi cum s-ar fi aşteptat să o întrebăm de Niall Reakes? a întrebat Jonah, odată ce O’Malley şi-a terminat raportul.

— Nu, a spus O’Malley, dar am impresia că ar fi o actriţă bună. Controlează foarte bine modul în care se exprimă, ştii?

— Aşadar, poate că s-au înţeles cumva, a spus Jonah, gânditor. Şi ea a ales să treacă peste. Bine. Uite, avem un suspect nou. Ceva noutăţi despre avocatul lui Niall?

— Deocamdată nimic.

— Aş vrea să am mai multe de care să mă leg înainte de a discuta cu ei, oricum, a continuat Jonah, gândindu-se în timp ce vorbea. Tipul de pe stradă a spus că a auzit nişte maşini care se întreceau pe acolo vineri noaptea. Niall Reakes conduce un F-TYPE. Are un motor destul de puternic, care sună ca motoarele maşinilor de curse.

— Dar nu am găsit nimic legat de maşina lor pe sistemul de supraveghere a plăcuţelor, a subliniat O’Malley.

— Putem să verificăm mai încolo? a întrebat Jonah. Poate că s-a dus acasă pe o rută neaşteptată.

— Sunt sigur că am verificat toate rutele spre Saints Close, a spus O’Malley, gânditor şi el, dar verific. Trebuie să verific şi cuţitele, a mai adăugat el. Şi asta poate dura ceva…

— Hai să-l rugăm pe Ben să se ocupe când se întoarce, a sugerat Jonah.

— Daa, o să-i placă, a aprobat O’Malley, zâmbind. Un pic de muncă minuţioasă.

Jonah s-a uitat la ceas. Era trecut de cinci jumătate. Trebuiau să obţină ceva înainte de a pleca acasă. Nu-l puteau ţine pe Niall Reakes peste noapte fără să îl aresteze, iar Jonah nu avea să aresteze un al doilea suspect fără dovezi solide.

Se simţea şi puţin frustrat, pentru că încă nu înţelegea cum se vor potrivi toate informaţiile pe care le aveau. Atacul lui Louise ar putea fi legat de faptul că Alex a fost înjunghiat altundeva decât pe Saints Close. Dar dacă

Niall Reakes i-a atacat, atunci cum au ajuns amândoi acasă?

A simțit nevoia de a ieși din secție. Să investigheze pe teren, dar nu avea nicio pistă pe care să o urmeze.

Telefonul de pe biroul lui O'Malley a sunat, iar Jonah încă se gândea la următoarea mișcare când a răspuns O'Malley. L-a văzut pe sergent tresărind la ceea ce era evident o tiradă. Cu toate că, în timp ce Jonah îl privea, expresia lui s-a transformat din suferință în alertă.

— Îmi pare foarte rău să aud asta, domnule Derbyshire, a spus după câteva momente. Trimitem pe cineva să arunce o privire.

A închis și i-a spus lui Jonah:

— Era unul din locatarii de pe Saints Close. Vrea să știe când merge cineva să curețe sângele.

— Sângele? a spus Jonah, privind în gol.

— Se pare că acum, că s-a uscat zăpada, se văd pete de sânge peste tot pe drum.

•

— Îmi pare rău.

Era probabil a zecea oară când Hanson spunea asta. De fiecare dată intenționa ca aceste cuvinte să marcheze sfârșitul plânsului. Dar plângea în continuare, iar Ben a convins-o atent să facă schimb de locuri ca să conducă el, apoi a tras mașina într-un Starbucks Drive Thru ca să ia un ceai. A lăsat-o în scaunul din dreapta ca să se mai liniștească puțin cât a cumpărat el, dar până s-a întors, nu se schimbase nimic. Și tot așa era și după câteva înghițituri de ceai Earl Grey.

— Nu are de ce să-ți pară rău, i-a spus el din nou. Nu trebuie să-mi spui nimic, dar te-ar putea ajuta.

Ar fi continuat să opună rezistență, dacă nu s-ar fi simțit atât de groaznic.

I-a dat lui Lightman telefonul, iar el a citit toate lucrurile oribile pe care le credea acum Jason despre ea.

> M-am întâlnit întâmplător cu fostul tău, un bărbat despre care nu știam nimic.
> Un bărbat cu care încă te-ai văzut, până săptămâna trecută…

Încerca să-și înghită lacrimile cu o altă gură de ceai cât el citea. Lui Lightman i-a luat treizeci de secunde să termine de citit. Se întreba dacă și Ben va crede toate acele lucruri, simțindu-se dezolată.

Damian îl implicase până și pe Ben în minciunile lui, un fapt care adăuga și mai multă umilință la cea existentă.

> Mi-a spus că ai încercat să te dai și la un alt coleg, și că te-ai lăudat la prietenele tale pentru că era prea drăguț să nu o faci. Presupun că este Ben Lightman și sper doar că-și dă seama în ce se bagă.

Și problema reală, desigur, era modul în care minciunile lui Damian se împleteau cu adevăruri, toate răstălmăcite și folosite împotriva ei. Fapte reale, incontestabile, pe care le interpreta în mod hidos, după bunul lui plac.

Pe Jason l-a dus cu zăhărelul cum a vrut el.

> Aș fi pus totul la îndoială dacă nu mi-ar explica multe lucruri. Faptul că pretinzi adesea că ești ocupată seara, că îți place spațiul tău propriu. Faptul că nu m-ai prezentat niciodată prietenilor tăi și nici nu mi-ai sugerat să mergem în orașul tău, acasă. Trebuie să fie extenuant să minți în halul acesta, Juliette, și mi-e milă de tine.

Tristul adevăr era că Juliette *nu avea* prieteni adevărați la Southampton. Și Damian era principalul motiv pentru care evita acum să meargă acasă, la Birmingham. Dar fostul ei știa exact cum să înflorească poveștile.

Și dacă Jason îl credea, de ce să nu creadă și Ben?

Când a terminat de citit, Lightman a pus telefonul jos și a spus:

— Iisuse. Asta e… ce nenorocit manipulator.

A simțit deodată atâta recunoștință, că a început să plângă și mai tare, însă a reușit să-i zâmbească, tremurând, și să-i spună:

— Da, e o comoară de bărbat.

— Care dintre ei? a întrebat Lightman, cu o sprânceană ridicată, iar Hanson chiar a râs puțin.

— Îi aleg pe sprânceană, nu-i așa?

Ben a mai luat o înghițitură de cafea, ținând încă telefonul în cealaltă mână, apoi a spus:

— Pun pariu că nu e prima oară când Damian încearcă să-ți distrugă viața.

Hanson a scuturat din cap, simțind cum adevărul stă să iasă la suprafață.

— Mi-a scris. Constant. De pe conturi anonime.

A înghițit în sec, simțind nevoia de a spune tot, acum, că a început.

— Și a venit la mine acasă. Uneori mă supraveghează din mașină. Nu vine atât de des cât să fie încadrat la hărțuire și nu e mereu – nu e mereu suficient de aproape ca să fiu sigură că e el.

A zâmbit din nou, șters.

— E un ticălos deștept.

Lightman a aprobat din nou, cu o mișcare a capului:

— Ai notat toate astea?

Hanson a dat din cap că da, dar apoi a ridicat din umeri.

— Am început, da. În ultimul timp nu prea. Mi-a ajuns.

A inspirat lung, liniștitor.

— Mi-am notat, totuși, cele mai rele momente. Atunci când am ieşit şi mi-am găsit toate cauciucurile tăiate. Și păpușa Barbie din fața ușii de la intrare mutilată. Și becul spart de aseară.

Lightman şi-a scuturat capul.

— Omul acesta are probleme. Ai raportat toate astea?

Hanson a dat din cap.

— Nu şi becul. Nu încă. Dar celelalte două da. Nu pot dovedi că e el, totuşi. Mi-am montat două camere mari, observabile, dar false, luate de pe Amazon, dar tot mi-a spart becul. Pare că a stat la capătul aleii de acces şi a aruncat cu pietre până l-a nimerit.

— Aș zice că sunt șanse mari să fi fost el, a spus Lightman sec. În general, nu sâcâi oamenii în halul ăsta.

— Hei, a protestat ea. Mă străduiesc cât pot să fiu enervantă.

— Sigur, a spus el, ezitând pentru un moment. Ar trebui să-ți spun că aceasta nu este prima grosolănie pe care o citesc de la fostul tău.

Hanson a simțit o nouă lovitură.

— Ce vrei să spui?

— La o săptămână după ce ai venit la noi, am primit un mail, a spus el. Unul anonim. Încerca să insinueze că ai fost dată afară de la ultimul loc de muncă pentru malpraxis şi că Birminghamul ar fi mușamalizat totul.

— Dumnezeule!

— M-am dus şi la şefu', care primise acelaşi mail.

Hanson s-a întors, ferindu-se de el, un instinct reflex de autoapărare. Nu credea că putea să se simtă şi mai umilită de fostul iubit. Dar, desigur, Damian putea mereu mai mult. Putea să învârtă cuțitul în rană şi mai mult. Nu mai cunoscuse pe nimeni cu un asemenea talent la rănit oameni.

— Ți-aș fi spus, a zis Ben, cumva cerându-şi scuze, dar şeful era convins că te-ar fi stresat şi mai tare, chiar dacă ți-ar fi spus că nu credea un cuvânt. Și eu m-am gândit că e mai bine așa.

— Eşti sigur că nu l-a crezut? a întrebat ea.

Doar gândul la asta o îngrozea. Asta s-a întâmplat când, la o săptămână sau două după ce a avut o confruntare cu şeful cu privire la propriul lui comportament într-o investigație? Oare ce a crezut despre ea?

— Haide, a spus Lightman, zâmbind. E prea deştept pentru asta. S-a dus şi a vorbit personal cu echipa de la IT şi i-a rugat să filtreze mesaje asemănătoare şi să i le raporteze lui. Spera să-l prindă pe făptaş. Şi oricum, s-a gândit rapid că e vreun fost suferind, iar eu am crezut la fel.

A urmat o pauză scurtă, după care Ben a spus:

— Cred că întrebarea e ce facem noi cu toate astea.

Cuvântul „noi” a făcut-o pe Hanson să se simtă de un milion de ori mai bine.

— Nu începi cumva să te întrebi dacă Damian spune adevărul? a întrebat ea, încercând să-şi păstreze vocea curată. Dacă nu cumva chiar sunt o manipulatoare, o psihopată mincinoasă care a pus totul la cale de la început?

Lightman a început să râdă când a auzit.

— Nu-ţi da aere, agent.

— Da, sergent.

Hanson zâmbea, un zâmbet sincer care aproape s-a transformat în râs adevărat.

— Rezolvăm noi asta, i-a spus Ben aprobator.

— Crezi? a întrebat ea, mai puţin veselă. Vreau să zic că am văzut cum se întâmplă de obicei cu femeile urmărite şi hărţuite. Justiţia nu face nimic în majoritatea cazurilor.

— De acord, a spus Lightman. Dar poate găsim căi mai bune decât justiţia să-l oprim.

— Poate că ai dreptate, a răspuns ea, pe gânduri.

S-a gândit şi ea la asta, la început, înainte de a se aduna toate.

— Îi pot explica totul lui Jason, a spus Lightman, după o clipă. Dacă vine de la mine, nu o să respingă.

Hanson a simţit cum obrajii îi iau foc.

— Nu trebuie să faci asta.

— Cred sincer că o să fie de ajutor.

— E în regulă, a spus ea, înghiţind din nou. Viteza cu care a ales să creadă toate astea este… cred că îmi spune ceva. Adică, el este cel care a studiat psihologie criminală. El e cel care ar trebui să ştie la ce să fie atent.

— Presupun că fostul tău iubit l-a jucat la sentiment, a spus Ben încet. Nu l-aş învinui prea tare.

— Şi tu, a contrat Hanson, care nu eşti într-o relaţie cu mine, dar refuzi să crezi ce spune.

— Ei bine, a spus Lightman, aşa cum vei vedea, eu nu am sentimente cu

care să te poți juca, așa că…

Hanson a râs cu toată pofta acum.

— Corect.

*

— Și poți să te întorci spre stânga?

Polițista îi vorbea cu blândețe. Părea să fie din Swansea și părea chiar înțelegătoare. Drăguță chiar.

Louise s-a întors conform indicațiilor, simțindu-se în mod straniu ca atunci când a făcut ședința foto de logodnă cu Niall. Cu toate că în acea zi erau pe proprietatea National Trust. Nu într-o cămăruță la poliție. Atunci purta un pulover nou de lână și blugi. Acum era în sutien și colanți.

Și în ziua aceea o duruse doar gura, de atâta zâmbit, nu și spatele sau capul și într-un loc dificil de identificat în piept.

Blițul camerei s-a aprins de trei ori, iar polițista a rugat-o să-și întindă mâna stângă într-o parte. Louise s-a răsucit, încercând să-și vadă și ea brațul. Probabil niște vânătăi pe care nu le descoperise încă.

— Dacă te-ai putea uita doar înainte…

Louise și-a îndreptat capul, după ce a identificat ceva abia perceptibil, o pată mov-gălbuie în spatele brațului. Camera a mai scos un bliț.

Și apoi, deodată, Louise nu mai era în camera aceea, ci cu fața în jos pe iarba înghețată, simțind gustul de noroi și de frunze în gură. Se chinuia să se miște, să respire. O durea ceva la spate și brațul stâng, unde el o împingea la pământ.

Acesta e un cuțit, drăguță, îi spunea el. *Îl simți? O să-l bag tot mai tare, de fiecare dată când te miști. Așa că mai bine ai sta naibii nemișcată, bine?*

Și apoi era chircită pe jos într-o cameră puternic luminată, respirând rapid și superficial, implorându-i să o lase să respire.

*

Când Hanson și Lightman au revenit la Departamentul pentru Investigații Criminale, Jonah i-a chemat la un update în sala de întâlniri înainte de a face orice altceva. Singurul avantaj de a lucra duminică seara era că aveau săli la dispoziție, ceea ce însemna că se puteau întâlni în mult râvnita sală de conferințe, cu ferestre mari și scaune confortabile.

I-a lăsat un moment să se instaleze, aruncând o privire rapidă spre Hanson. Părea că plânsese recent. Acum avea aerul ezitant, atent al unei persoane care încearcă să se adune. Trebuia să vorbească cu ea din nou. Era frustrant însă că va trebui să aștepte. Aveau două persoane în custodie, amândouă putând fi

acuzate, și un interval limitat de timp pentru a face ceva în ce le privea.

A pus harta din nou pe proiector și a început.

— După ce am stabilit că Alex Plaskitt a murit în patul lui Louise Reakes, acum pare destul de sigur că nu a fost atacat acolo. Se văd urme considerabile de sânge pe Saints Close, niciuna din ele vizibilă înainte de topirea zăpezii.

A urmat un scurt moment de liniște, apoi O'Malley a spus:

— Ne-ar putea demonta teoria că Niall Reakes i-a găsit în pat și a luat-o razna.

— Așa este, a spus Jonah. Deși încă rămâne posibil să fi ieșit să-și caute soția, să fi descoperit că se întâmplă ceva, iar apoi să fi trecut la atac.

— S-a găsit sânge la Asylum Green, a spus Lightman. Ar putea fi al lui Alex Plaskitt. Am mai găsit un cercel și o mănușă. Dacă Louise le recunoaște ca fiind ale ei, atunci putem spune că s-a întâmplat ceva acolo. Posibil un atac.

— Dacă a fost soțul lui Louise, a comentat O'Malley, e posibil ca ea să-l acopere încă? Dintr-un sentiment de vinovăție, că l-a înșelat?

— Chiar ar fi riscat să refuze să o vadă dacă ar fi fost așa? a întrebat Hanson sceptică. Cu siguranță ar fi vrut să-i intre în grații.

— Dacă nu cumva refuzul de a o vedea e doar teatru, a contrat O'Malley, ridicând din umeri. Poate că se prefac că merg pe drumuri diferite, când de fapt vâslesc la aceeași barcă.

— O să avem o imagine mai clară când primim rezultatele analizelor de sânge, a spus Jonah, conștient că le mai tăia din entuziasm. Trebuie să aflăm dacă Niall chiar a fost în Southampton. Vreau să verificăm transportul în comun. Trenuri. Autobuze. Taxiuri.

— Mă ocup eu de asta, s-a oferit Hanson.

— Și mai avem călătoria ciudată a lui Niall la Zürich, a continuat Jonah.

A închis harta și a proiectat o alta, care arăta o imagine în detaliu a drumului de la Geneva la Zürich.

— Avem factura pentru noul zbor, care l-a costat mult. Zürich mai e și la trei ore de condus de Geneva. O'Malley va verifica dacă s-a dus acolo să cumpere arma crimei.

— Și am confirmarea că erau locuri disponibile în avion direct de la Geneva, a comentat O'Malley. În general, mai ieftine. Ar fi putut zbura direct acasă.

Hanson a privit în sus.

— Dar dacă și-a cumpărat un cuțit, atunci atacul a fost premeditat. Asta nu

se mai pupă cu crima pasională, când a găsit-o cu un alt bărbat.

— Ar putea avea o legătură, dacă era deja convins că soția îl înșela, a contrat O'Malley. Poate că nici nu-l știa pe Alex Plaskitt, dar avea motive să creadă că ea e infidelă. Poate că și-a plănuit mișcările luni de zile.

Lightman s-a mișcat puțin în scaun, iar Jonah a întrebat:

— La ce te gândești, Ben?

Ben a expirat aerul din plămâni.

— Este… e un comportament ciudat. Dacă totul chiar a fost planificat, atunci e puțin probabil să fi lăsat cumpărarea biletului pe ultima sută de metri. Risca prea mult să nu aibă cu ce să revină.

— Da, a spus Jonah gânditor. Așa este.

— Nu pare mai mult ca o criză spontană? a întrebat Hanson. Fosta lui soție…

— Dina Weyman, a spus Jonah.

— Suntem siguri că nu minte?

L-a privit pe Lightman.

— Poate l-a chemat la o conversație urgentă.

— Greu de spus, i-a zis Jonah. Poate că ar trebui să o vedem față în față. Dar povestea lui Niall Reakes cu oferta de muncă e exagerată. Așa cum ai spus, acțiunile lui par a fi mai degrabă o criză.

— Așadar, situația noastră ipotetică este că Dina trebuia să se vadă cu el pe grabă, a spus Lightman, lent, și cumva trebuia să treacă mai întâi pe la Zürich. Poate că a făcut ceva pentru ea. Și apoi, după ce s-au văzut, Dina a negat.

După o pauză scurtă, Jonah a spus:

— Vorbește cu ea și cu oricine o cunoaște.

A aruncat o privire către O'Malley.

— Ai spus cumva că April Dumont o știe și pe fosta?

— Da, o știe, a spus O'Malley zâmbind. Și nu e o mare fană a ei.

— Vorbește cu ea cât de repede poți, a spus Jonah.

— Am aranjat să mă văd din nou cu Step Conti, a spus Lightman. Să merg sau să anulez?

Jonah a ezitat. Prioritatea lor părea clară: să afle tot ce se putea despre Niall Reakes, dar posibilitatea ca Niall să fi planificat atacul a schimbat lucrurile. Îl făcea să se întrebe dacă exista vreo verigă lipsă între el și Alex Plaskitt.

— Cred că e mai bine să te vezi cu el, a spus într-un final. Să-i arăți

fotografii cu soții Reakes și să vezi ce spune. O'Malley, hai să mergem să vorbim cu Niall Reakes. Juliette, vezi dacă poți aranja o întrevedere cu Dina Weyman în seara asta.

I-a zâmbit, ca și cum și-ar fi cerut scuze.

— Un weekend fericit, dar de rahat.

— A, nu am nimic altceva de făcut, decât să mă uit la tâmpenii la televizor, a spus Hanson, cu o veselie stranie. Pentru mine e bine!

•

Hanson era fericită că investigația lor părea să prindă contur, și nu doar de dragul investigației. Însemna că se poate apuca de muncă, fără să se mai gândească la Jason și cât de ciudat va fi să îl vadă în fiecare zi de acum încolo. De aceea, s-a gândit, nu trebuie să ieși cu colegi de muncă.

Și de asemenea, și-a spus sieși, *de ce trebuie să ai o viață socială.*

Și-a aprins calculatorul, iar privirea i-a fugit unde ar sta Jason într-o zi normală de lucru. S-a gândit la Louise și la soțul ei, care a condamnat-o atât de rapid. Și s-a gândit cum, într-un fel, Jason i-a făcut fix la fel.

Deodată, a simțit că a luat o decizie. Și-a scos telefonul și i-a scris scurt.

> Mulțumesc pentru eseu. Nu am nimic să-ți spun decât să vii să-ți iei lucrurile din casa mea înainte să mă întorc mai târziu.

Și cu asta era gata să se întoarcă la muncă.

•

Jonah s-a ascuns pentru a se pregăti de interogatoriul cu Niall Reakes. Știa că trebuie să fie în formă. Niall a fost până la urmă reprezentat de Daniella Hart, care lucra la aceeași firmă de avocatură ca Patrick Moorcroft. Ca și el, și ea era scumpă, iar singura întâlnire anterioară a lui Jonah cu ea a fost epuizantă.

A intrat să o salute pe avocată și pe clientul ei și a observat că atmosfera e puțin tensionată. Era clar că era iritant pentru Niall să aibă un alt avocat decât Patrick. Era de asemenea clar că nici lui Daniella Hart nu îi plăcea să fie a doua alegere. Nu s-a putut abține să nu zâmbească atunci când i-a lăsat iarăși singuri.

Când era pe la mijlocul procesului de pregătire a notițelor, a sunat telefonul fix al lui Jonah. Era McCullough cu analizele de sânge.

— Testele au ieșit negative la Rohypnol, a spus McCullough ridicând ușor vocea, ca să acopere muzica din fundal. Încă mai era alcool prezent, ceea ce înseamnă că a băut mai mult de douăzeci și patru de unități în seara aceea.

Suficient ca să explice pierderea de memorie. Dar poate şi mai interesant e că am identificat urme de Viagra.

— E… puţin ciudat…

— Se spune că e drogul omului modern, a comentat Linda, sec. Circulă zvonuri pe net că le excită pe femei. Dacă e adevărat, ar putea fi în interesul oricărui violator. E destul de uşor să spui că nu ai violat dacă victima a fost vădit excitată în prima parte a serii.

— Şi e adevărat? a întrebat Jonah interesat.

McCullough a râs ironic.

— Aş zice că e puţin probabil să facă ceva. Viagra funcţionează stimulând circulaţia sângelui în zona genitală. Bărbaţii care iau viagra nu o fac pentru că nu se excită, ci pentru că nu pot avea erecţie.

— Corect, a spus Jonah, fără să ştie de ce crezuse că o astfel de conversaţie ar fi o idee bună. Aşadar, e mai mult decât ciudat că Louise Reakes avea aşa ceva în organism.

S-a gândit la Niall şi a decis că acesta era un semn puternic care contrazicea implicarea lui. Doar dacă nu cumva a pus substanţa într-o băutură pe care ştia că Louise avea să o bea. Tabletele de Viagra pot fi zdrobite şi adăugate în multe lucruri. Dar ar fi o mişcare bizară. Să fi fost oare într-o asemenea stare încât să *vrea* ca soţia să îl înşele, pentru ca apoi să se răzbune?

— Am luat şi amprente de pe articolele pe care le-am găsit în parc, a spus McCullough. Este evident că nu vor fi analizate până mâine, dar dacă trebuie să le arăţi suspecţilor, le poţi lua.

— O să trimit pe cineva să le ia, mulţumesc.

Jonah a încheiat apelul, simţind că nimic nu se leagă cu nimic. Singurele teorii pe care le avea în prezent păreau mai mult decât ciudate.

Ceea ce înseamnă că trebuie să caute dovezi, indiferent cât de mici, s-a gândit el. Existau lucruri pe care le puteau pune cap la cap.

S-a dus înapoi la Departamentul de Investigaţii Criminale şi i-a spus lui O’Malley că va fi gata imediat, apoi a întrebat-o pe Hanson dacă ştia ceva de Dina Weyman, fosta soţie a lui Niall.

— Ne sună înapoi, a răspuns Hanson. E la un ştiu ce întâlnire importantă, dar ne sună ea cumva.

— Bine, minunat. Aş vrea să-i arăţi lui Louise obiectele găsite în parc. Pot fi preluate de la Linda.

Hanson a aprobat din cap şi s-a ridicat, cu un aer încă distant, dar nu trist

sau pe muchie de cuțit, s-a gândit el. Indiferent ce se întâmpla cu ea, părea că-i face față.

— Toată lumea e bine? l-a întrebat pe O'Malley când aceasta a plecat, încercând s-o spună degajat.

— A, da, așa cred, a spus O'Malley, ridicând din umeri. Sigur, e duminică noaptea și am prefera să fim acasă și cred că Juliette a făcut hipotermie în parc, dar ce să zic.

Jonah a aprobat cu o mișcare a capului, apoi a privit spre Lightman, care era la telefon.

— Ben discută cu Step Conti?

— Da, a spus O'Malley. Tocmai l-a sunat. Ai nevoie de ceva de la el?

— Nimic ce nu poate aștepta până stăm de vorbă cu Niall Reakes, a spus acesta. Haide.

•

— Scuze pentru toate acestea, i-a spus Lightman lui Step, după ce l-a chemat soția la telefon. Știu că nu e un moment prea bun duminica seara.

— Glumești? a spus Step. M-ai scos din cel mai lung maraton din lume cu Peppa Pig[{8}].

Apoi a spus mai serios:

— Și mă bucur dacă pot să fac ceva ca să vă ajut. Alex mi-a fost cel mai bun prieten.

Lightman i-a mulţumit.

— Am vrea să aflăm câteva lucruri. Mai întâi, dacă l-ai văzut pe Alex cu o femeie vineri.

A urmat o pauză lungă, iar apoi Step a spus:

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să spun dinainte. Karen – soția mea – a fost furioasă că nu v-am spus asta. Eu doar… da, l-am văzut pe Alex cu cineva.

S-a auzit cum înghite în sec.

— Era o femeie care – cum să spun, se dădea la el destul de insistent. Și – el a sărutat-o în cele din urmă.

— De ce nu ne-ai spus dinainte?

— Pentru că s-a întâmplat mult mai devreme, a spus Step. Cu mult timp înainte să plec. Iar el a regretat-o imediat. S-a eschivat, iar ea s-a enervat pe el din cauza asta. Ba chiar a trebuit să mă bag, să-i calmez.

Se simţea un ton defensiv în vocea lui, unul care era de înţeles în situaţia dată.

— S-a simțit respinsă? a întrebat Lightman.

— Da.

— Cum a reacționat după ce ai vorbit cu ea?

— S-a calmat după câteva minute, a spus Step. Cred că era doar beată, știi? În orice caz, l-a lăsat în pace după aceea. Am văzut-o discutând cu alți tipi înainte să plec și părea că se simte bine.

— Îți voi arăta o fotografie, a spus Lightman. Dacă se poate. O femeie care știm că a fost la club. Ai mobilul la tine?

— Da, mă pot uita acum, a spus Step.

A așteptat în liniște cât Lightman i-a trimis atât fotografia din arest cu Louise Reakes, cât și o imagine de pe camerele de supraveghere. A auzit notificarea când acestea au ajuns la Step.

— Îmi poți spune dacă aceasta e femeia pe care a sărutat-o Alex?

A urmat un moment de liniște, apoi Step a zis:

— Nu, nu a fost ea. Îmi pare rău.

Lightman nu mai știa ce să facă. Având în vedere tot ce s-a întâmplat în noaptea aceea, cum se putea să nu fie Louise Reakes?

— În regulă, a spus el, cât de degajat a putut. Ai putea să ne-o descrii pe femeia care era cu el?

— Sigur, a spus el. Era destul de ușor de observat. Blondă. Foarte înaltă, pe tocuri. Avea tatuaje. Unul pe piept și unul în partea inferioară a spatelui.

S-a uitat într-o parte preț de o clipă, încercând să-și amintească.

— O, și era americancă. Din sud. Foarte greu să te înțelegi cu ea.

— Mulțumesc, a spus Fightman. Cred că știm cine este.

•

Niall Reakes părea mult mai puțin panicat decât la ultimul interviu. Lui Jonah i se părea că se așteptase să fie acoperit de Dina. Că totul se va lămuri rapid. Ba chiar a zâmbit când Jonah și-a cerut scuze pentru întârziere.

Daniella Hart, lângă el, era foarte controlată. Îl privea cu o tentă de zâmbet, iar Jonah i-a întors favoarea. Și-a adus aminte de ultima oară când a întâlnit-o. Acel aer de ușoară tachinare. Se simțea tentat să-i spună că e imun acum. Își petrecuse ultimele patru luni cu o iubită care l-a tachinat neîncetat.

Jonah a decis să rămână prietenos în timpul preambulului, permițându-i astfel lui Niall să fie încrezător că toate merg ca pe roate. Odată ce interogatoriul a început în mod oficial, a spus foarte calm:

— Așadar, am discutat cu fosta ta soție despre întâlnirea de la Gatwick de vineri seara. Dina neagă că s-a văzut cu tine în ultimele luni.

A urmat o pauză, iar apoi Niall a început să râdă, aproape exploziv:

— Poftim?

— Dina Weyman a negat că ai fost cu ea vineri seara, a repetat Jonah. A spus că i-ai cerut să vă vedeți, dar că i-ai tras țeapă.

— Am vrea să știm unde ai fost cu adevărat, a spus O'Malley.

Niall și-a privit avocata cu disperare, care s-a aplecat să-i șoptească ceva la ureche. Dar Niall a scuturat din cap, violent.

— Ba m-am întâlnit cu ea! Ce naiba vrea? Uite ce e.

Niall s-a aplecat și și-a strâns degetele în pumn, pe masă.

— Nu știu ce încearcă să-mi facă, dar să mă ia naiba dacă nu ne-am văzut.

— De ce ne-ar spune că nu v-ați văzut? a întrebat O'Malley, conversațional. E cam ciudat.

Niall s-a uitat undeva între ei, cu maxilarul vizibil încleștat.

— Nu poți… așa e ea.

Și-a scuturat capul, iar Jonah a văzut cum îl ia tremuratul.

— Se joacă cu oamenii. Nu știu ce vrea să spună, dar… s-a oprit, iar Jonah a privit satisfăcut cum Niall părea lovit de un gând.

— Cred că știi exact de ce ar face asta, a spus Jonah.

— Este contraproductiv să-mi rugați clientul să speculeze motivațiile fostei soții, când puteți să o întrebați direct pe ea, a spus Daniella Hart.

— Nu este niciodată contraproductiv să răspunzi la expresia facială a cuiva, i-a spus Jonah, zâmbind. Așa se face treaba bună în poliție.

Niall a început să-și scuture capul, ba chiar și-a pus mâinile plat pe masă, ca și cum ar fi încercat să controleze situația și pe el însuși.

— Dar ce spui de mica escapadă la Zürich? a întrebat O'Malley. De ce nu ai zburat de la Geneva? Erau zboruri disponibile, mult mai ieftine. Ai fi putut fi acasă la cină.

Jonah l-a privit pe Niall atent, fiind sigur că l-a văzut cum se albește puțin la față chiar în acel moment.

— Te duceai să cumperi ceva? a întrebat Jonah.

— Nu voi… spune mai multe, a spus Niall cu dificultate. Vorbiți cu Dina din nou, vă rog, și spuneți-i…

Niall a făcut o pauză, ca și cum îi era dificil să vorbească.

— Spuneți-i că știți că ne-am întâlnit luni de zile. Poate asta o va ajuta să-și recapete memoria.

•

— Vrem să te uiți la două obiecte, a spus Hanson, bucuroasă de prezența polițistei.

Louise Reakes părea tot mai aproape să cedeze, de fiecare dată când o întâlnea. Mișcările ei nervoase și privirea care se muta rapid de la un loc la altul o nelinișteau.

Hanson i-a dat prima pungă de dovezi lui Louise. Conținea mănușa de femeie pe care au găsit-o la Asylum Green. Se formase condens în interiorul pungii, probabil pentru că mănușa era umedă, dar forma era ușor de identificat, chiar și-așa.

Louise a luat-o, a examinat-o pentru un moment, înainte de a scutura din cap.

— Nu este a mea, nu o recunosc.

— Bine, a spus Hanson, apoi i-a pasat cercelul.

De data aceasta, reacția lui Louise a fost imediată. A aprobat din gesturi, mângâindu-l cu degetul mare prin plastic.

— E al meu, a spus ea. L-am purtat vineri. Unde l-ați găsit?

— Pe ruta pe care credem că te-ai dus acasă, a răspuns Hanson.

Louise a aprobat, apoi și-a dus o mână la urechea stângă, cu privirea distantă. Ceva în expresia ei s-a schimbat, spunând pe o voce monotonă:

— S-a agățat de mâneca lui când mă ținea la pământ.

•

Jonah a părăsit sala de interogatoriu, convins că se întâmplau mai multe între Niall Reakes și Dina Weyman decât înțelegeau momentan.

— Poți să-i verifici și numărul de înmatriculare al Dinei? l-a întrebat pe O'Malley. Dacă Niall Reakes nu a condus spre Southampton, poate că l-a dus ea cu mașina ei.

S-a întors în biroul lui, întrebându-se cum se leagă toate astea de moartea lui Alex Plaskitt, dacă se leagă și de ce Niall s-a schimbat atât de tare la față când au menționat de călătoria la Zürich. Și mai mult decât atât, de ce voia cu tot dinadinsul ca ei să vorbească din nou cu Dina.

Lightman a bătut la ușă, iar Jonah i-a făcut semn să intre.

— Ben, cum merge? a întrebat.

— Interesant, i-a spus Lightman. Alex Plaskitt a avut un moment de romantism la club, dar nu cu Louise Reakes, ci cu April Dumont.

Jonah a râs, ușor șocat.

— Glumești.

— Descrierea lui nu a lăsat prea mult loc de îndoială, a spus Lightman.

— Bine, a zis Jonah mai serios. Vreau să vină aici, cât de repede posibil.

— Momentan, din păcate, e la Leeds până mai târziu, așa că am chemat-o

mâine la nouă. Scuze, șefu'.

— E bine mâine la nouă. Step a avut ceva de spus despre Niall Reakes?

— Nu, nimic, a spus Lightman. Nu i-a recunoscut nici pe Niall, nici pe Louise din fotografiile pe care i le-am trimis.

— Ne ajută și asta. Mersi, Ben.

Ben a ieșit din nou, iar gândurile lui Jonah săreau când la Louise Reakes, când la soțul ei, când la subita apariție a lui April în tot acest demers. S-a gândit puțin cât timp mai aveau ca să o acuze pe Louise Reakes și la decizia de a nu-l aresta pe soț dacă nu era neapărată nevoie. Dacă aveau să conceapă un caz împotriva lui, Jonah nu voia să fie nevoit să mai obțină încă un termen-limită al custodiei.

S-a dus iarăși la O'Malley, care lucra la birou, cu ochii injectați.

— Sigur nu ai nimic cu mașina lui Niall Reakes?

O'Malley a aprobat.

— Nu apare pe camere până sâmbătă dimineață. La fel și Dina Weyman.

— Louise a identificat cercelul ca fiind al ei, a intervenit Hanson. Și a mai adăugat ceva la declarație. Spune că-și amintește cum un bărbat o ține cu fața la pământ și o apasă în spate cu ceva ca un cuțit. Își aduce aminte durerea resimțită când cercelul i s-a prins de mâneca lui în timp ce el și-a modificat poziția și cum s-a desprins apoi.

— Ceva direct despre un atac?

Hanson a aprobat din cap, cu chipul puțin trist.

— I-a tras rochia în sus și i-a dat jos lenjeria. Atât își amintește, dar presupunând că e adevărat ce spune, e foarte probabil să fi fost violată. A acceptat să fie examinată, de data asta.

Jonah încerca să-și dea seama de unde a apărut ideea de viol. Poate că Niall a violat-o după ce a găsit-o cu Alex Plaskitt? L-a înjunghiat pe Alex și și-a violat soția? Și apoi, ce s-a întâmplat cu Alex cât timp s-a petrecut violul? Și era doar o coincidență faptul că Alex o sărutase pe cea mai bună prietenă a lui Louise cu doar o oră înainte?

— Am reușit să vorbim cu Dina Weyman?

O'Malley a scuturat din cap.

— Îmi pare rău, dar nu. Am sunat la ambele numere. Vrei să trimit un polițist?

Jonah s-a uitat la ceas și a oftat.

— E 19:45, lăsăm pe dimineață. Nu-l mai putem reține pe Niall mult fără să-l arestăm.

A dat din cap, ca pentru sine.

— Bine. Vreau să o eliberăm pe Louise Reakes pe cauțiune după ce termină examinarea. Îi spun și soțului că poate să plece, dar să revină mâine. Casa a fost atent percheziționată, așa că nu sunt dovezi de distrus sau aruncat. Suspectez că am avea mai multe de câștigat dacă s-ar confrunta cei doi. Și vom fi acolo să vedem.

O'Malley a făcut o grimasă.

— Și eu care mă gândeam că ne lași să plecăm acasă.

— Nu mă supăr să rămân, a spus Hanson. Dacă vă ajută.

Jonah a aprobat cu o mișcare a capului.

— Să văd dacă poate veni și Ben. Dacă stați voi până la unu, atunci e bine. Trimitem niște polițiști pentru tura de noapte, să vă schimbe. Domnall, poți prelua tu de dimineață? Să fii pe poziție la opt?

— Mersi, șefu', a spus O'Malley. Foarte generos din partea ta.

— Sunt șeful anului, a aprobat Jonah.

•

Hanson a mai primit un mesaj de la Jason când se pregătea să plece, ceea ce a agitat-o. Avea multă documentație de pregătit pentru eliberarea lui Louise Reakes de la secție, iar Hanson trebuia să iasă în parcare până ce pleca cu soțul ei, pregătită să-i urmărească în trafic. Presupunând, desigur, că Niall o duce pe soția lui acasă.

S-a gândit să ignore mesajul lui Jason. Nu voia să mai audă nimic de el. Acum, nu voia nici să-l mai vadă.

Dar dorința nu avea să-i fie îndeplinită. Mâine va trebui să stea în aceeași cameră cu el, de asemenea în toate după-amiezile următoare. Așadar, odată ce și-a pus haina pe ea, geanta după gât și fularul pe cap, a deschis mesajul.

> Așadar, nu-mi zici partea ta? Să discutăm ca doi adulți?

Era bine că Jason nu era acolo în persoană. Furia pe care o simțea față de el era feroce, pulsatilă. Simțea că boxează cu degetele în telefon, în timp ce-i scria înapoi.

> Nu am nimic de discutat cu o persoană care vede o discuție cu un tip oarecare întâlnit la bar ca fiind adevărul absolut, când sunt atâtea contradicții față de persoana pe care pretinzi că o cunoști. Este evident că nu a contat timpul pe care l-am petrecut împreună. Dacă ar fi contat, nu ai fi fost atât de dornic să crezi manipularea incredibilă a unui bărbat pe care încerc să-l blochez din viața mea de atât de mult timp.

Avea din nou ochii în lacrimi, dar de data aceasta lacrimile erau de furie. Se săturase până peste cap de sentimentul de trădare.

•

Louise a aşteptat în linişte să i se înapoieze obiectele personale. Nu îi dădeau cercelul. Ea s-a gândit că trebuie să reprezinte vreo dovadă, dar i-au dat geanta, cheile şi telefonul. A semnat pentru ele, apoi a pus totul în geantă, reconfortându-se cu aranjarea fiecărui lucru la locul lui. Era bine să se gândească la genul acesta de lucruri, şi nu la examinarea care avusese loc cu puţin timp înainte.

Niall era o prezenţă mută, conturată în spatele ei. Parcă nu reuşea să-i spună nimic, ceea ce o mulţumea pe moment. Oricum, nu ar fi suportat să-l audă. Doar gândul că va fi blocată în maşina lui ostentativă şi tâmpită era oribil, motiv pentru care se gândea să-i sugereze să plece. Să-i spună că o să ia un taxi.

Dar apoi s-a gândit cum ar arăta asta pentru poliţie. Era judecată pentru orice făcea. Ştia asta. De la hainele pe care le purta, la modul în care vorbea; de la modul în care îşi trata soţul, la modul în care o trata şi el pe ea. Aşa că s-a dus cu el fără o vorbă şi s-a urcat neîndemânatică în scaunul jos al Jaguarului, simţindu-şi corpul rigid.

Avea nevoie de puţin sport, s-a gândit când a închis uşa. De alergat. De înot. Avea nevoie să cânte ceva. Doamne, avea nevoie de asta. Să-şi mişte mâinile pe coardele harpei şi să şteargă ultimele patruzeci şi opt de ore de coşmar.

Erau la jumătatea drumului spre casă când Niall a rupt tăcerea, ezitant.

— Trebuie să discutăm despre – lucruri, a spus el.

— Chiar trebuie?

L-a văzut cum s-a strâmbat înainte să spună:

— Da. Trebuie. Cred că ne datorăm reciproc nişte explicaţii.

— Eu am încercat să-ţi dau explicaţii ieri, a spus ea rece, dar nu ai vrut să mă vezi.

— Ştiu, a spus el. Nu eram tocmai… trebuie să înţelegi în ce stare de şoc eram.

L-a privit brusc, oripilată de cele auzite.

— Vrei să mă faci să înţeleg cât de şocant a fost totul pentru tine? Să afli că soţia ta s-a trezit cu un mort în pat? Vrei să te compătimesc pentru asta?

— De unde să ştiu că nu e adevărat? a contrat Niall, ridicând glasul. Habar nu am ce s-a întâmplat.

— Nici eu, i-a spus Louise, întrebându-se de ce nu a simţit ceva când i-a spus acestea. Şi ar fi trebuit să înfruntăm asta împreună. Ar fi trebuit să fim o echipă, dar nu mai suntem o echipă de mult timp, Niall. Şi sunt atât de tristă că am investit atâtea în noi, când deja eram o cauză pierdută de luni de zile.

El nu a mai încercat să o abordeze după aceea, iar Louise s-a întors pe-o parte, sprijinindu-se pe uşă. Erau atât de multe lucruri despre care ar fi trebuit să-l întrebe. Dacă o mai iubea pe Dina. Dacă s-au pus de acord să se împace. Ce l-a întrebat poliţia, dar era prea obosită pentru toate acestea.

•

Să urmăreşti un vehicul era mai uşor şi mai provocator decât credeau oamenii. Era mai uşor pentru că majoritatea oamenilor nu se prea uită în oglinda retrovizoare interioară. Ai putea sta în spatele cuiva kilometri întregi fără ca respectivul să-şi dea seama, şi chiar dacă te-ar observa, tot nu s-ar gândi neapărat că-l urmăreşti. Maşinile urmează în general rutele importante, iar dacă te retragi la un moment dat aproape de destinaţie, eşti uitat destul de rapid. Presupunând, desigur, că nu se aşteaptă să-l urmăreşti.

Mai greu e să-l păstrezi în aria vizuală. La fiecare intersecţie ai şansa să-l ratezi şi singurul lucru care poate atrage atenţia asupra ta este să forţezi culoarea verde pentru a nu-l pierde.

Din fericire, erau puţine maşini pe drum în acea seară, aşa că era simplu pentru Hanson să stea în spatele Jaguarului lui Niall. Pentru el şi Louise probabil că nu era decât o pereche de faruri anonime.

Urmărirea mergea suficient de bine încât să poată observa şi unele elemente din trafic. A observat că maşina din spate avea un far prost reglat. Era mult mai luminos decât celelalte şi ocazional arunca reflexii orbitoare în oglinda laterală. Era enervant şi aştepta cu nerăbdare să schimbe direcţia.

Dar nu a făcut-o, imitând fiecare mişcare a maşinii ei. După câţiva kilometri s-a gândit că poate nu e ea singura persoană în urmărire.

S-a gândit din nou la Damian, care făcuse deja paşi rapizi în distrugerea vieţii ei şi a cărei pasiune era să o înspăimânte, întrebându-se dacă ar trebui să-i fie şi mai teamă.

26. Louise

Toate acestea ne-au adus, inevitabil, la seara aceasta. La întoarcerea noastră silenţioasă şi nefericită de la secţia de poliţie către o casă care parcă e făcută din hârtie, ca şi cum e pe cale să fie luată de vânt.

Îmi tot imaginez că te aud mişcându-te la etaj, cu toate că uşa s-a închis în urma ta acum câteva ore. Faptul că ai plecat mă înfurie şi mă răneşte, chiar dacă am vrut să dispari din viaţa mea. În mine are loc un conflict şi mă întreb dacă şi pentru tine e la fel sau dacă liniştea ta e dovada că ai trecut peste.

Am petrecut aproape o oră curăţând o casă care era deja curată, însă m-am oprit brusc. Cu o cârpă în mână, am simţit nevoia de a mă opri şi m-am simţit cu adevărat îndurerată.

Mă gândeam la tine. La tine şi la Dina. În sfârşit, voiam să ştiu totul. Fiecare detaliu despre ce se întâmplă între voi.

Şi astfel, pentru prima oară, am pornit calculatorul din biroul tău, fericită că nu puteai să-l iei la hotel cu tine. Mereu mi-a fost teamă să mă uit în ciuda faptului că m-am gândit de multe ori să o fac.

S-a dovedit că aveai acolo o sumedenie de informaţii, pentru că e sincronizat cu telefonul tău. Ascunse între fotografii inofensive cu noi şi evenimente de la muncă sau peisaje care-ţi plăceau, aveai fotografii cu Dina. Poze pe care şi le-a făcut ea şi ţi le-a trimis apoi. Fotografiile erau făcute în mai mulţi ani. Amintiri teribile, dureroase, împrăştiate printre instantaneele vieţii noastre de zi cu zi.

Cu voi doi împreună era doar o singură fotografie. În mod clar fusese făcută de Dina, mi-am dat seama după marginea braţului bronzat care intrase în cadru. A ridicat telefonul deasupra capului ei şi v-a prins unul lângă altul, tu având capul lângă al ei şi o expresie uşor buimacă pe chip. Amândoi eraţi luminaţi de blitul camerei, contrastând puternic cu lumina slabă a ceea ce părea a fi un club de noapte în spatele vostru.

M-am uitat la dată şi la locaţie şi am simţit un uşor y fior neplăcut. S-a întâmplat vara trecută, la Southampton. Şi îmi amintesc că am fost într-un astfel de club cu April. Şi cum m-am dus şi am găsit-o deja cu câteva băuturi pe masă, convinsă că te văzusem şi pe tine lângă ea.

Eram atât de sigură că erai tu. Tu, care trebuia să fii la Birmingham, dar cumva erai la acelaşi club ca şi noi, vorbind cu April.

Te-ai făcut dispărut când am ajuns și eu, iar când i-am dat lui April băutura și am întrebat-o: „Era Niall?”, m-ai privit ciudat.

— Niall? Nu.

S-a uitat în jur, pe gânduri.

— Probabil arăta puțin ca el. Ceea ce mă face să mă simt ciudat că am flirtat cu el.

A râs, luând o înghițitură mare din băutura ei.

— Dar sigur nu era soțul tău. Iisuse, îți imaginezi ce-ar spune dacă ne-ar vedea aici?

Îmi amintesc că siguranța de a te fi văzut se risipea ușor, ușurată că nu m-ai găsit bând. Și presupun că după aceea băutura și-a făcut treaba, făcându-mă să mă îndoiesc că s-a întâmplat vreodată.

Dar s-a întâmplat, Niall. Și am salvat fotografia care să o dovedească. Ai fost acolo cu Dina, iar April… a mințit în legătură cu asta.

Această realizare m-a făcut să simt că ai otrăvit totul. Nu puteam să am încredere nici măcar în prietena mea cea mai bună. A ascuns aventura ta în fața mea, iar eu am crezut mereu că e sinceră. În special în ce-o privește pe Dina și toate rahaturile ei. În special ea.

Mă simțeam pierdută, furioasă. Și disperată să te sun, să țip la tine. Voiam să-ți spun atât de multe, dar orgoliul nu mă lăsa să o fac. Ți-am spus să pleci și aveam să mă mulțumesc cu asta, chiar dacă mă ucidea pe interior.

Dar apoi mi-a venit ideea să-ți scriu, mi s-a părut ca un răspuns. Puteam pune totul pe hârtie și să decid apoi dacă să-ți trimit această scrisoare sau să-i dau foc. Așa că pentru o oră, asta am făcut. Până în acest moment.

M-am așteptat să fie ceva cathartic, dar mă simt la fel de furioasă și la fel de pustiită acum, la final, ca și la început. Poate pentru că tu nu ai citit aceste rânduri și, cine știe, poate nu o să o faci niciodată. Poate pentru că ceea ce vreau, de fapt, este să primesc răspunsuri.

Nu mi-ai explicat nimic. Și poate că parte din asta e vina mea, pentru că sentimentul efervescent de trădare mă face să te resping, dar ar fi trebuit să încerci. Ar fi trebuit naibii să încerci. După cinci ani, cred că merit asta, Niall.

27.

Hanson era acum sigură că maşina o urmăreşte. Procesiunea formată din cele trei maşini a intrat pe prea multe străduţe ca să mai existe îndoieli. Urmau toate ruta complexă pe care Niall Reakes a considerat-o ca fiind cea mai rapidă. Hanson se ţinea după el, pe străzi aproape goale.

Cu toate acestea, maşina din spatele ei nu s-a comportat aşa. S-a ţinut aproape de ea, ca şi cum ar fi vrut să fie observată, iar asta a început să o înfurie pe Hanson.

La mai puţin de un kilometru de Saints Close a semnalizat stânga şi a parcat rapid pe singurul loc de parcare disponibil, forţând celelalte două maşini să o depăşească. Era încrezătoare că-i poate urmări pe soţii Reakes de aici, chiar dacă aveau o maşină între ei.

Şi-a întors capul să vadă ce maşină e, aşteptându-se să vadă silueta elegantă şi neagră a unui BMW, dar era altceva. O maşină mai mică, mai veche. Un Opel Corsa, s-a gândit ea, sau ceva asemănător. Şi nu a încetinit când a trecut pe lângă ea. A accelerat.

Hanson a răsuflat uşurată şi a ieşit înapoi pe carosabil. S-a gândit că se mai întâmplă şi coincidenţe. Aceasta părea a fi una dintre ele. O maşină care urma aceeaşi rută.

Vedea doar luminile celor două maşini din faţă când au întors spre Saints Close, iar asta a făcut-o să se îngrijoreze din nou. Chiar era posibil ca cei doi şoferi să locuiască în aceeaşi fundătură mică?

A încetinit când a intrat pe Saints Close. Vedea lumina roşie, puternică a Jaguarului lui Niall Reakes, pe care l-a parcat pe jumătate pe trotuarul de la numărul unsprezece. Mai sus, se vedeau luminile unei maşini care făcea nişte manevre. Probabil Corsa care trecuse.

Hanson a parcat nu foarte departe de casă, dar suficient de aproape ca să vadă bine, şi a stins luminile. A privit Corsa cum întoarce şi parchează, stingând luminile în acelaşi timp cu Jaguarul.

Niall şi Louise au ieşit din maşină, iar Hanson a încercat să fie atentă la modul în care se comportă cei doi, dar să stea cu un ochi şi pe cealaltă maşină. Nu a ieşit nimeni din ea, iar luminile au rămas stinse cât s-au dus cei doi spre uşă.

Din ce vedea, lucrurile nu erau tocmai roz între Louise şi Niall Reakes.

Până când i-a pierdut după copaci, nici nu-şi vorbiseră, nici nu se uitaseră unul la altul.

Într-un sfârşit, şi-a dat seama că a înţeles totul greşit: că maşina i-a urmărit pe ei, şi nu pe ea, încă de când au părăsit secţia.

•

Jojo a trimis un mesaj la 20:25 să întrebe dacă Jonah ar vrea să comande ceva de mâncare la el acasă, iar răspunsul lui a fost cel mai mare semn de OK pe care l-a găsit în telefon. Echipa sa era organizată cu supravegherea pe timp de noapte, iar câţiva poliţişti musculoşi acopereau schimbul de tură de noapte.

Asta îi permitea lui Jonah să-şi vadă iubita, ceea ce inevitabil îl făcea să se simtă vinovat, dar aşa mergea treaba uneori. I-a scris că ajunge în douăzeci de minute, iar apoi i-a scris un mesaj scurt lui Hanson să-i spună că se duce acasă, dar că are mobilul deschis permanent.

O'Malley plecase deja, iar Lightman umplea un termos să-l ia cu el. Jonah îi făcea cu mâna când Hanson i-a scris să-i spună că mai era o maşină acolo şi că şoferul pare să urmărească aceeaşi casă. A întrebat dacă voia să se ducă la şofer să vorbească cu el.

Jonah a oftat şi i-a scris rapid să rămână unde este.

— Ştim pe cineva, vreun cunoscut de-al lui Alex Plaskitt sau de-al familiei Reakes care conduce o Corsa? l-a întrebat Jonah pe Lightman, când s-a întors de la bucătărie.

— O'Malley ar trebui să ştie, a spus Ben, luându-şi haina. Sau pot verifica eu. De ce?

— Juliette a văzut o altă maşină parcată pe Saints Row, care urmăreşte casa familiei Reakes.

— Spune-i că ajung acolo în cincisprezece minute, a spus, punându-şi cheile în buzunarul de la haină. Mergem amândoi să vedem cine e după ce ajung.

— Ar trebui să merg eu, a spus Jonah.

— Da, dar tu eşti singurul care are o iubită în aşteptare, aşa că lasă pe mine. Mă răsplăteşti tu când îmi rezolv şi eu viaţa amoroasă.

— Mersi, Ben, a spus Jonah uşurat.

Se îndoia că Jojo va reacţiona urât dacă nu ar mai veni, dar nu a vrut să o dezamăgească din nou.

— Anunţă-mă ce se mai întâmplă.

— Bine.

*

Hanson era cu ochii pe cealaltă mașină. Era parcată la vreo șase metri de ea, cu luminile stinse, dar fără îndoială era cineva înăuntru. La volan era o siluetă întunecată, amenințătoare, nemișcată, deranjant de necunoscută.

Ben i-a trimis mesaj că pornește spre ea, întrebând, ca fapt divers, dacă fostul ei iubit psihotic conduce un Opel Corsa. Ea a zâmbit.

Nici mort, sub Merțan nu se coboară.

Ben i-a trimis un semn de OK și apoi un comentariu despre gusturile ei fine la bărbați. Cu toate că nu simțea că are nevoie ca el să vină și să o apere, se bucura că era în drum spre ea.

Primul semn de mișcare de la soții Reakes a fost lumina roșie pornită deodată la farurile din spate ale Jaguarului. S-a auzit apoi motorul puternic, iar mașina a început să facă manevre. Probabil Niall ieșise din casă cât ea a fost atentă la cealaltă mașină. Era singur?

Hanson a luat telefonul și l-a sunat pe Ben.

— Avem mișcare, i-a spus. Jaguarul, din nou.

— Chiar acum virez spre fundătură, a răspuns Ben, cu vocea puțin îndepărtată de Bluetooth-ul mașinii.

— Mai bine rămâi și-l urmărești, a spus Hanson.

— Sigur ești în siguranță acolo cu șoferul misterios? a întrebat el.

— Am bastonul și vesta, a spus ea, glumind, dar numai pe jumătate. Ar trebui să mă descurc.

Jaguarul a terminat întoarcerea pe drum, iar când a trecut pe lângă Hanson, l-a văzut clar pe șofer. Era Niall Reakes și era singur.

— Se pare că e doar Niall, i-a spus lui Ben. Ceea ce înseamnă că Louise încă este în casă, iar șoferul misterios încă stă acolo. Mai bine rămân aici.

— Bine, a spus Ben. Te anunț unde se duce. Anunță-mă ce se întâmplă acolo.

•

Louise s-a gândit că are nevoie de muzică. În fiecare moment greu al vieții ei, a cântat. Când a murit mama ei. Când tatăl ei a ieșit din rolul nevrotic de supraprotector și s-a mutat în celălalt capăt de lume, ca și cum era hotărât să nu-și mai vadă fiica vreodată. Louise a trecut prin toate cu ajutorul muzicii.

Când Niall a închis ușa după el, s-a dus în studioul ei și s-a pus pe scaun. Și-a tras harpa lângă ea, punându-și greutatea ei liniștitoare pe umăr. Mâinile ei și-au găsit pozițiile pentru a începe Donizetti.

S-a gândit încă o dată la prima oară când i-a cântat lui Niall şi s-a întristat. Se gândea la conversaţiile pe care le-a avut cu el. Foarte lin, acele gânduri s-au transformat în cuvinte pe care poate că le-a schimbat cu Alex Plaskitt. Conversaţii întregi pe care le-ar fi putut purta cu el, la barul de la Blue Underground.

Câteva minute mai târziu, stătea tot acolo, cu o senzaţie de greutate în piept şi cu mâinile la fel de grele în poală. Singura muzică pe care o auzea în minte era ritmul sacadat al unei melodii de dans, care-şi făcea loc în memoria ei la două zile distantă.

S-a simţit neajutorată atunci când şi-a pus harpa la loc şi a ieşit din cameră. Cum să se descurce cu toate astea dacă nu putea să cânte?

S-a dus la bucătărie, pornind fierbătorul. Erau câteva firimituri pe plită, aşa că s-a dus să ia o cârpă. Apoi a văzut că erau şi în jurul fierbătorului, dar şi în spatele coşului de pâine. Niall tăia mereu pâinea în mod expresiv, adică umplea bucătăria de resturi.

A început să mute lucrurile pe masă ca să poată şterge blatul aşa cum trebuie şi după ce a început, nu s-a mai putut opri. Şi-a scos sprayuri şi mănuşi şi cârpe şi a început să frece fiecare urmă de praf. A trecut apoi la podea, la frigider. Cuptorul. Cămara.

Gândurile i s-au redus la găsirea oricărei imperfecţiuni şi eliminarea ei. Şi în ciuda faptului că nu-i plăcea deloc că face asta, a început să-şi găsească puţină alinare în cele din urmă.

•

Hanson era acum deja foarte tensionată. Odată Jaguarul plecat, simţea că urmează să se întâmple ceva. Se aştepta ca celălalt şofer fie să-l urmărească pe Niall, fie să plece, dar maşina a rămas nemişcată. A trecut o oră, apoi aproape încă una.

Lipsa de acţiune era atroce, nu doar pentru că în maşină era deja foarte frig. Era pe punctul de a ieşi să vadă cine naiba era în Corsa, când a început să se mişte ceva. Portiera şoferului s-a deschis, inundând interiorul cu o lumină albastră-alburie, şi cineva a ieşit. Cu o eşarfă pe cap, pălărie şi un palton cu revere înalte, era frustrant de greu să înţeleagă ceva. Nu-şi dădea seama nici măcar ce gen avea persoana aceea.

Hanson şi-a luat telefonul şi a început să facă poze, dorindu-şi ca respectivul să se întoarcă spre ea. Silueta s-a dus spre numărul unsprezece, iar Hanson a ieşit cât de încet a putut, ca să o urmărească. Respiraţia i se transforma în ceaţă în aerul îngheţat, în timp ce mergea atentă pe trotuar.

S-a oprit la capătul aleii, în fața ușii de la intrare a soților Reakes.

Persoana era la ușă, iar ea a auzit soneria de unde stătea. I-a văzut chipul lui Louise clar când a deschis ușa.

— Știi cine sunt, a auzit Hanson.

28.

Știi cine sunt.

Trei cuvinte care au alimentat toată nesiguranța și teama pe care o simțea Louise, iar inima a început să-i bată foarte tare. Nu voia să știe ce avea de spus bărbatul acela înghețat din ușa ei. Nu voia să știe mai multe despre lucrurile odioase pe care le-a făcut.

— Îmi pare rău, a spus. Nu știu. Trebuie să mă duc în pat. Te rog.

Și a încercat să închidă ușa, dar el nu a lăsat-o.

— Am vorbit cu tine, a spus el. Am vorbit cu tine, nu-ți amintești?

— Nu, a spus ea. Nu-mi amintesc.

Dar asta nu însemna că nu s-a întâmplat.

— Trebuie să vorbesc cu tine, a spus bărbatul, și apoi a început să plângă într-o manieră groaznică, urâtă.

Ea era revoltată, scârbită, dar îi părea rău de el. Și ea a plâns mult în ultimele două zile și nu voia ca el să se simtă la fel de rău cum s-a simțit ea.

Apoi și-a dat seama cine ar putea fi și a renunțat să mai încerce să închidă ușa.

— Ești soțul – soțul lui Alex.

El a dat din cap aprobator, iar Louise a răsuflat ușurată. Indiferent cât de greu îi va fi, știa că îi este datoare cu o conversație. A deschis ușa, lăsându-l să intre.

*

— Încă e acolo, i-a spus Hanson inspectorului șef. Am văzut-o că a făcut un ceai, iar el a așteptat, iar acum sunt în sufragerie, unde am vorbit cu ea ieri. Din nefericire, draperiile sunt trase, așa că nu văd prea multe.

— Păreau să se cunoască? a întrebat Sheens.

— Așa credeam, a spus Hanson, dar au vorbit cam un minut și apoi a intrat. Așa că mă gândesc că abia acum au făcut cunoștință.

— Și crezi că te-a urmărit de la secție? a întrebat Jonah.

— Da, așa cred. Deci probabil nu știa dinainte unde locuiește.

A urmat un scurt moment de liniște la celălalt capăt. Aproape că auzea rotițele din capul șefului învârtindu-se.

— Dacă poți să aduci mașina suficient de aproape și să deschizi un geam, aș vrea să asculți dacă se ridică tonul. Dincolo de asta, dacă el pleacă, tu stai

cu Louise. Se pare că soțul ei s-a cazat la un hotel și am trimis câțiva polițiști să preia supravegherea. Ben se întoarce la tine. Îl poate urmări pe Issa dacă e nevoie.

— Recepționat.

Hanson a pornit motorul și a început să facă manevre, fără să-i placă prea mult ideea de a sta cu geamul deschis la temperaturi sub zero grade. Dar și mai puțin îi displăcea ideea de a rata ceva important, așa că a tras mașina, apoi a luat vesta de protecție și un pulover de pe scaunul din spate.

•

Issa a luat ceaiul oferit, cu mâna pe cana fierbinte și nu pe toartă, dar fără să reacționeze în vreun fel. Părea prea distras ca să mai simtă durere fizică. Ochii i se plimbau peste tot prin cameră. Se uita la mobilă, la tablouri, la fotografiile cu ea și Niall. Această scrutare a făcut-o să se simtă expusă.

Ea s-a așezat pe canapea, experimentând aceeași senzație de ireal care o cuprinsese la secție și apoi în mașină, în drum spre casă. Cum putea să stea în fața soțului unui om mort?

— Mi-aș dori să-ți pot spune mai multe despre noaptea aceea, a spus ea încet. Știu că vrei să știi.

Ochii lui s-au îndreptat încet către ea.

— L-ai cunoscut la bar? a întrebat el. Sau dinainte?

Louise a scuturat din cap.

— Nu-l cunoșteam. Îmi aduc aminte doar că am vorbit scurt cu el. Altceva nu-mi amintesc.

— Îți aduci aminte că ai vorbit cu mine? a întrebat el.

A scuturat din nou din cap.

— Erai acolo?

— La telefon, a spus el, iar ea a simțit furie în vocea lui. Trebuie să-ți amintești. Am încercat să-l sun, dar ai răspuns tu în schimb.

Louise simțea cum i se încrețește fruntea de anxietate. Amenința să-i aducă înapoi durerea de cap care abia îi dispăruse, după două zile.

— Nu-mi aduc aminte, a spus ea, iar apoi, vrând deodată să știe: ce-am spus?

Gura soțului lui Alex s-a strâns, dezgustată.

— Nimic care m-ar fi putut ajuta. Că e telefonul lui Alex, dar că are treabă momentan. Și apoi a luat el telefonul, cerându-și scuze. Tu păreai beată. La fel și el.

Louise a simțit un sentiment profund de rușine. Și-o imagina pe Louise

Beţivana făcând asta. Louise Beţivana voia mereu să se distreze, indiferent pe cine rănea.

— Îmi pare foarte rău, a spus ea. Nu eram în apele mele vineri. Eram… supărată. Şi m-am îmbătat rău.

Dar soţul lui Alex părea că nu o ascultă. Se uita din nou la lucrurile ei, cu sprâncenele într-o expresie ca de frustrare. Poate confuzie.

— Mă aşteptam să fii mai… bogată, a spus el.

Louise aproape că a început să râdă.

— Mai bogată?

— Asta îi plăcea lui, a spus el uitându-se la ea, apoi împrejur. Fetele bogate de la ţară. Cele pe care le-ar fi plăcut taică-su.

— Uite, a spus Louise, tot mai agitată, nu ştiu… nu cred că asta s-a întâmplat. Nu cred că m-a urmărit.

Dar apoi, auzindu-se ce a spus, s-a gândit la bărbatul care a urmărit-o în vis. La durerea din spate şi la pământul din gură, simţind cum i se face rău.

— Ai copii? a întrebat el.

Louise a scuturat din cap, spunând:

— Nu, întrebându-se de ce ar fi curios de acest lucru. Scuze, eu… cum te numeşti?

— Issa, a spus el încet, aproape ca un copil.

Şi apoi a întrebat brusc:

— Dar ce ai?

— Nu… înţeleg, a spus Louise.

El o privea ca şi cum ea l-ar fi trădat personal şi o făcea să simtă că poate chiar a făcut-o. Poate că era o trădătoare.

Soţul lui Alex a continuat, cu vocea joasă, încărcată de ură.

— Ce ai de l-ai făcut să vrea să rişte totul? Doar ca să ţi-o tragă?

— Nu am… nu am nimic.

Issa s-a ridicat în picioare şi, cum o privea de sus, a început să simtă frica de mai devreme. Era ceva în neregulă cu felul în care o privea, iar cana grea din mâna lui a devenit o potenţială armă.

— Indiferent cu ce l-ai tentat, a distrus totul.

Louise s-a îndepărtat de el şi i-a spus, cu cea mai fermă voce de care a fost în stare în acel moment:

— Cred că ar trebui să pleci.

•

Când Ben a ajuns la Saints Close era 22:40. După ce Issa a plecat şi a

văzut-o pe Louise Reakes mișcându-se prin bucătărie, Hanson a închis din nou fereastra mașinii. Încă îi era extrem de frig în Nissanul ei mic și era mai mult decât recunoscătoare că Lightman adusese fast food și cafea caldă.

— O, Dumnezeule mare, a spus ea când el a intrat în mașină și i-a dat ce cumpărase. Ar putea fi cel mai bun lucru pe care l-ai făcut vreodată.

Ben a zâmbit, ridicându-și cafeaua la gură. Apoi s-a oprit și a spus:

— A mai fost o chestie, acum câteva luni, când am luat cuțitul unei femei psihotice…

Hanson a luat o îmbucătură zdravănă din cheeseburger, a înghițit-o, apoi a spus:

— Nu. Asta e mult mai bun.

— E bine de știut. Pe viitor.

A mestecat și el puțin.

— Ce-ai crezut despre Issa când l-ai cunoscut?

— Cred că atunci când am venit, sâmbătă dimineață, nu dormise deloc, s-a gândit Hanson. Și nu cred că starea lui psihică s-a îmbunătățit odată cu informațiile despre moartea lui Alex. Nu cred că m-aș încrede în rațiunea lui acum.

— Da, nu cred că să stai să îngheți în mașină în fața casei cuiva e un comportament rațional, a spus Ben. Doar dacă nu te pune cineva să o faci, evident.

— Evident, a spus Hanson, apoi a oftat. Chiar vreau să știu despre ce au vorbit. Cumva mă gândesc că ar exista o conspirație între ei, dar în același timp cred că Louise Reakes chiar ar putea fi în pericol.

*

Din poziția în care era pe canapea, cu picioarele lui Jojo încolăcite printre picioarele lui și cu capul odihnindu-i-se pe umăr, Jonah a simțit un sentiment efemer de vină. Ben și Juliette stăteau chiar atunci într-o mașină înghețată.

S-a întins să-și ia telefonul, deranjând-o puțin pe Jojo, care a mormăit ceva în semn de protest.

— Stăteam bine, Sheens.

— Ultimul mesaj pe seara asta, promit, luând telefonul și scriindu-i „Totul ok?” lui Hanson.

— Ultimul mesaj până apare ceva, a contrat Jojo, în timp ce el îl trimitea.

— Hmm… ei bine, speram că o să apară ceva aici…

Jojo s-a întors până ce s-a urcat cu totul pe el. L-a privit cu ochii mijiți și zâmbind.

— Asta s-ar putea rezolva, a spus ea, și l-a mângâiat cu o mână în jos, pe piept, până ce a ajuns la pantaloni.

•

Louise nu se putea opri din tremurat. Era atât de furioasă pe fiecare om de pe planetă. Pe Issa, pentru remarcile lui oribile, distrugător de dureroase. Pe nenorocitul de detectiv inspector șef că nu o credea, dar nici nu afla ce s-a întâmplat de fapt. Pe Niall, pentru absolut *tot.*

Și abia acum a lovit-o realitatea situației ei. Că nu se va mai simți niciodată în siguranță. Chiar dacă nu ajungea la închisoare, Issa va rămâne acolo, crezând că ea a făcut-o, probabil încercând să se răzbune. Cine era cel care o atacase dacă nu era Alex? Dacă a fost altcineva, o persoană încă liberă, fără chip și îngrozitoare?

Și-a pus o mână în păr, trăgând de el până a început să o doară.

Simțea că a ajuns într-un loc din care nu se mai putea salva. Ar fi trebuit să-i spună lui Issa despre viol, sau tentativa de viol, sau ce-o fi fost. Și în mod sigur ar fi trebuit să i se ia probe pentru analize mai repede.

După groaza acelui adevăr a mai apărut una. Mai lent, ca o senzație rece pe șira spinării.

Au crezut că a fost ea. Nu soțul ei, care acum era sigură că a mințit pentru a-și ascunde aventura cu fosta lui. Probabil că a recunoscut totul în fața poliției. Poate că i-au adus-o și pe Dina ca să confirme, un gând care-i provoca greață.

Așa că nu-l mai suspectau pe Niall acum. Ei credeau că a fost ea, femeia care a dormit cu un mort și apoi a încercat să-și ascundă faptele. Bineînțeles că asta credeau.

Ceea ce însemna că nu căutau persoana care a atacat-o. Nici măcar nu încercau.

•

Prima parte a nopții a trecut fără prea multe evenimente pentru Hanson și Lightman, chirciți în mașina înghețată. Cei doi și-au petrecut multă vreme într-o liniște confortabilă, cu toate că au mai jucat și niște jocuri de cuvinte.

Au vorbit pe scurt despre Damian, după ce Ben a comentat deodată, pe o voce amuzată, că așa trebuie să se simtă fostul ei iubit când o urmărește.

— Imaginează-ți numai câte ore și-a petrecut așteptându-te în mașină, doar ca să te facă să te simți prost câteva secunde.

A scuturat din cap.

— Omul e clar țăcănit.

Era foarte bine să râdă de Damian. Imediat ce a început să se gândească la el ca la un om trist, s-a simţit mult mai bine.

La 00:20 au văzut un taxi care conducea încet spre numărul unsprezece. Un minut mai târziu a ieşit Louise, cu părul prins sus, iar rochia şi colanţii erau acum daţi pe blugi şi tocuri înalte. Oftând, Hanson a întrebat:

— Pariu unde se duce?

29. Louise

Nu m-am gândit că o să mai scriu, cel puțin nu încă, dar s-au întâmplat câteva lucruri. Eu *am făcut* să se întâmple. Deodată, mi-am dat seama că nu mai pot să stau singură acasă și să las toate astea să se adune tot mai mult, dincolo de puterile mele.

Dându-mi seama de cruntul adevăr că nimeni nu căuta persoana care m-a atacat, am simțit că trebuie să fac eu însămi ceva. Neavând nicio pistă evidentă, l-am căutat pe Alex Plaskitt online și am găsit o sumedenie de informații prețioase. Un canal de YouTube plin cu filmulețe despre fitness.

M-am uitat la clip după clip, căutând obsesiv semne ale caracterului său, dar nu am fost pregătită pentru realitatea omului Alex. Cât de mult mă durea să-l văd viu, plin de viață, un om plăcut. Mi se părea tot mai puțin ca un prădător, și tot mai mult ca o victimă a cărei moarte am cauzat-o și eu, cumva.

Și privindu-l, suspiciunea pe care am tot avut-o în ultimele zile s-a transformat în certitudine.

Ceea ce mi-am dat seama într-un final a fost că am petrecut timp cu Alex Plaskitt în acea seară. De fiecare dată când negam că îl cunoșteam, mințeam, și cred că parte din mine știa asta. *Ea* știa asta.

Nu cred că doar am stat de vorbă. Cred că am flirtat și cred că a fost absolut deliberat. Nu era doar ceva ce voia să facă Louise Bețivana, ci *întreaga* mea ființă.

La un moment dat, vineri seara, am stat lângă el la bar.

Am în minte o amintire ciudată, că îmi imaginez că sunt Dina. Îmi aduc aminte că imitam conștiincioasă ce-mi spusese April. Îmi amintesc că mi-am pus mâna pe brațul lui când am râs la ceva ce a spus.

Dar asta e tot ce-mi amintesc. Tot restul poveștii e doar un vid care îmi provoacă agitație. Nu mă puteam calma, chiar dacă dădeam lustru la tot ce prindeam. Eram sigură că am făcut ceva groaznic.

Știu că voiam să-mi dau seama ce-i spusesem. Dacă am convenit să mă văd cu el la noi acasă. Trebuia să știu cât din acest rahat l-am provocat eu.

A fost ceva catalizator să stau aici singură, înainte de miezul nopții, gândindu-mă la o destinație care mă intimida cu totul, dar am făcut-o. Trebuia să o fac.

Știi care a fost partea cea mai rea? Că a trebuit să înfrunt asta fără să beau, pentru că trebuia să-mi amintesc totul. Nu puteam să o las pe Louise Beţivana să vină cu mine. Am băut un gin tonic cât am aşteptat taxiul şi am păşit pe uşa de la Blue Underground simţindu-mă cu însămi.

Aproape că m-am întors din drum atunci. Paznicul mi-a cerut buletinul şi am căutat prin geantă disperată, fără să găsesc nimic. Aproape că m-a bufnit plânsul. De ce azi, din atâtea seri în care am umblat prin cluburi, să mi-l ceară cineva? Se întâmpla rar, când mai dădeam impresia că sunt adolescentă, şi nu adult.

— Nu m-am gândit să-l iau cu mine, i-am spus, uşor disperată. Am treizeci şi trei de ani.

Paznicul a oftat şi după ce s-a mai uitat încă o dată, şi mai atent la mine, mi-a făcut semn să intru. I-am zâmbit şi am intrat.

Interiorul de la Blue Underground arăta complet diferit faţă de ce-mi aduceam aminte. Era efectul unei combinaţii nefaste: plin doar pe un sfert, iar cea care privea în jur era acum Louise cea Trează. Şi clienţii erau diferiţi. Majoritatea păreau studenţi sau foarte tineri. Mulţi dintre ei nu erau englezi, iar muzica era mai spre pop. Semăna mai puţin a *club*.

Dar, sincer, nu-mi păsa nici de muzică, nici de cei care erau acolo. Mă uitam după angajaţi, căutând o persoană pe care să o recunosc.

Nu mi-a luat mult. Un tip la vreo douăzeci de ani, la celălalt capăt de bar, cu părul creţ şi cercel în sprânceană, s-a întors să-i dea unui client băutura. A fost aici şi vineri. Ştiu că a fost. Am vorbit cu el.

Se pare că e surprinzător de uşor să fii servit rapid de o anumită persoană, dacă nu-ţi pasă ce cred ceilalţi despre tine. Mi-am făcut loc la bar şi i-am surprins atenţia cu un zâmbet, arătându-i cardul. A venit direct la mine, ignorând cele trei-patru persoane care deja stăteau la rând în faţa mea.

— Kronenbourg, te rog, am zis, alegând ceva care să-l facă să stea puţin nemişcat în faţa mea cât turna în pahar.

În timp ce a fluturat un pahar spre dozatorul de bere, am mai spus, pe o voce care în urechile mele suna strangulată:

— Şi am nevoie de ajutor. Am fost aici vineri. Îţi aminteşti?

Tipul m-a privit, apoi am văzut cum i se schimbă expresia. Nu părea confortabil, ci mai degrabă îngrijorat.

— Nu ştiu…

— Am fost cu o americancă gălăgioasă, blondă, cu multe tatuaje, am continuat eu, încercând să mă prefac că eram Louise Beţivana în loc de mine

însămi. Și după ce-am plecat, s-a întâmplat ceva groaznic. Probabil că a fost și poliția pe aici, să pună niște întrebări, nu-i așa?

Barmanul a privit în jur, apoi a aprobat încet, din cap. Aproape terminase de pus băutura.

— Scuze, am vrut să cer două Kronenbourg, am spus eu. Am văzut pe chipul lui că nu i-a plăcut. A stat nemișcat când cineva s-a băgat lângă mine, iar apoi a mai luat un pahar, nu la fel de grațios.

— Te rog să-mi spui ce am făcut, l-am implorat. Trebuie să știu. Eram atât de beată, încât nu-mi mai amintesc.

Am înghițit în sec, simțind cum îmi bate inima puternic, îmi era atât de teamă de ce va spune.

— Vorbeam cumva cu un tip? Un tip… înalt, genul atletic?

Barmanul a început să toarne a doua bere și a oftat ușor. I-am văzut corpul mișcându-se, chiar dacă nu am auzit oftatul din cauza muzicii la volum tare.

— Da, a spus el. Stăteai acolo cu el.

— Acolo?

A făcut un semn cu capul spre capătul barului care era cel mai departe de ușă. Erau câteva scaune trase, dar nu servea nimeni acolo.

— Flirtam cu el?

Tipul a ridicat din umeri.

— Așa aș zice. Dar… nu ai plecat cu el sau ceva. Era puțin enervat că ai plecat așa grăbită.

Am simțit iarăși o strângere de inimă.

— Da? Ți-a spus ceva?

— Nu, a spus el. Dar era vizibil.

S-a uitat la o barmaniță care lucra și ea la bar.

— Uite, tu trebuie să plătești, iar eu trebuie să muncesc. Nu ai făcut nimic cât ai fost aici care să fi… am auzit ce s-a întâmplat, dar nu pot să te ajut. Îmi pare rău.

Și apoi mi-a pus cele două beri pe care nu le voiam și a întins mâna după card. Indiferent ce l-am mai întrebat, nu mi-a mai spus nimic. i

30.

— Aşadar, ce facem cu ea? a întrebat detectivul inspector şef când Hanson i-a dat raportul urmăririi.

Era 08:45, Sheens abia se întorsese de la raportul de dimineaţă şi acum, că se terminase weekendul, Departamentul de Investigaţii Criminale era aglomerat din nou, cu toate că echipa lor nu era completă. O'Malley preluase ştafeta şi era acasă la soţii Reakes, iar Lightman a fost trimis să se întâlnească din nou cu April Dumont.

— Cu Louise? a întrebat ea. E greu de spus. Ben nu a prins prea mult din conversaţia ei de la club, dar dacă ea chiar investiga pe cont propriu, asta înseamnă că într-adevăr spune adevărul şi nu îşi aminteşte nimic.

— De acord, a spus Sheens. Cu toate că implicarea ei în moartea lui Alex încă este în aer şi e frustrant.

— Vreau să mă uit mai bine la cuţit, i-a spus Hanson. Cu siguranţă este cea mai fermă dovadă. Dacă îl pot lega de unul dintre suspecţi, vom şti pe cine să punem presiune.

— Cred că ai dreptate, a spus el, aprobând uşor din cap. Vezi dacă poţi avansa peste ce a lucrat Ben până acum pe subiect.

Hanson a găsit munca anterioară a lui Ben meticulos organizată. A început imediat, de unde a rămas el, căci a înţeles imediat că verifica la dublu adresele de livrare cu suspecţii lor. Era munca perfectă pentru a evita să se gândească la orice altceva. Multe fapte şi atenţie la detalii.

I-a luat ceva timp până ce a văzut că cineva dă târcoale biroului ei. Iar când s-a uitat în sus, a încercat să nu se strâmbe. Uitase pentru o clipă că Jason avea să vină la muncă astăzi.

Dar chiar şi-aşa, era pregătită de confruntare. Se hotărâse cum să joace.

I-a zâmbit larg şi i-a spus:

— Cu ce vă pot ajuta, domnule?

Jason era vizibil surprins de folosirea deliberată a gradului.

— Juliette, putem să – putem, te rog, să vorbim?

Hanson s-a uitat la ecran.

— Am mult de lucru.

— Şi eu, a spus Jason, uşor frustrat, dar vom reuşi să lucrăm mai bine dacă lămurim lucrurile. Nu pot să gândesc limpede aşa.

Hanson era extrem de tentată să întrebe a cui era vina dacă el nu se putea concentra, dar era vorba de Jason, bărbatul de care îi păsa până mai ieri. Bărbatul cu care şi-a petrecut atât de mult timp. Chiar dacă relaţia lor nu a fost una foarte pasională, simţea că poate avea încredere în el. Era greu să nu-şi dorească ca el să aibă o părere bună despre ea, cel puţin într-o oarecare măsură.

— Bine, a spus ea, ridicându-se. Aş putea să merg să-mi iau o cafea.

A lăsat o notiţă pe biroul lui Lightman, şi-a luat haina şi a pornit în faţa lui. Nu i-a oferit nimic. Era dispusă să vorbească, dar în niciun caz nu avea să-şi ceară scuze sau ceva. Jason n-avea decât să-şi spună povestea, să-şi ceară scuze sau să facă el ce crede de cuviinţă.

Traversau parcarea, când el a început discuţia.

— Aşa deci. Fostul tău, Damian.

— Da, a spus ea. Fostul.

A accentuat cuvântul, dar doar atât i-a oferit.

— De când nu te mai vezi cu el?

— Câteva luni înainte să mă mut aici. Ai vrea să ştii de ce ne-am despărţit?

— Da.

— Pentru că era un narcisist abuziv, a spus ea fără emoţie. Cel mai umilitor este că mi-a luat atât de mult să-mi dau seama.

A urmat o pauză, iar apoi Jason a întrebat:

— Cum adică abuziv?

Hanson a oftat.

— În toate modurile posibile. Imediat după ce s-a mutat la mine, nu a mai plătit chiria. A spus că are nişte probleme temporare cu banii din cauza unei iubite anterioare care adunase facturi pe numele lui. Apoi mi-a cerut mie bani. Mii de lire. A trebuit să iau bani de la mama ca să-i dau, iar el m-a tot dus cu zăhărelul că urmează să primească o primă consistentă la muncă, primă pe care nu a mai primit-o niciodată.

Jason nu a spus nimic, dar a dat din cap aprobator când ea s-a uitat la el.

— Încerca să-mi spună cu ce să mă îmbrac. Îmi spunea că hainele mele mă fac să arăt ca o curvă. Mă şi acuza că *sunt* o curvă pentru că odată, când m-a întrebat, am recunoscut că am încercat în trecut să am o relaţie deschisă.

A inspirat profund.

— A urât fiecare lucru bun care s-a întâmplat în viaţa mea şi a încercat să-l submineze. La fiecare două zile îmi spunea ceva atât de urât, că mă făcea să

plâng. În timp, am început să sfârșesc prin a țipa la el, așa cum făcea și el cu mine. Dar în cele din urmă, mereu mă dărâma. Furia se transforma în tortură.

S-au oprit la un semafor, iar Jason a apăsat butonul pentru pietoni. Hanson și-a întors privirea de la el înainte de a continua.

— Și apoi își cerea scuze. Îmi spunea că are nevoie de ajutor. Că a fost traumatizat și că uneori era copleșit. Ar fi trebuit să înțeleg din timp că-și cerea scuze pentru că astfel primea fix ce voia, adică afla cât de mult mă poate răni. Pur și simplu se hrănea prin distrugerea mea, iar apoi mă trăgea înapoi, ca să nu mă lase să plec. Așa că nu auzeam decât „traumele mele, sunt traumatizat, bietul de mine”.

Hanson a râs. Lumina semaforului s-a schimbat și au început să traverseze.

— Ironia era că se descurca cu trauma ca nimeni altcineva. O, da, și m-a înșelat cu o grămadă de femei, iar eu știam despre asta, dar nu puteam dovedi ce face pentru că-și ștergea fiecare mesaj. Una dintre ele era o prietenă bună, pe care am pierdut-o din cauza asta.

— Când spui că ștergea mesajele… a spus Jason atent.

— L-am văzut, le ștergea în fața mea, a izbucnit Hanson, intuind ce vrea să spună Jason.

O întreba dacă-l verifica mereu, căci probabil Damian i-a spus lui Jason că ea era disperată.

— Dacă îl rugam să-mi arate ce mesaje are în telefon se enerva și-mi zicea că ar trebui să am încredere în el, în vreme ce mesajele din telefonul meu erau mereu verificate de el. Uneori îmi lua telefonul și le scria lucruri groaznice prietenilor mei, iar ei credeau că le scriu eu. L-am prins de câteva ori, dar nu pot decât să-mi imaginez ce le spunea când eu nu vedeam. Mesaje pe care apoi le ștergea.

— Și cât ai fost cu el? a întrebat Jason.

— Un an și jumătate.

— De ce ai stat atât cu el?

Întrebarea a fost pusă cu atâta neîncredere, că Hanson aproape a izbucnit în râs.

— Chiar trebuie să-ți spun eu cum funcționează abuzurile? l-a întrebat ea. Cum apelează la forța copleșitoare a șarmului de fiecare dată când își cere scuze și cum te face să crezi că totul va fi bine acum? Cum, atunci când te desparți de o asemenea persoană, va găsi mereu o cale de a te face pe tine să te simți vinovat? Subliniază foarte clar că tot ce face este „pentru tine”. Cum

ar fi ședințele de terapie pe care, surpriză, tu le plătești. Să-ți mai spun și cum te determină să-i aperi comportamentul în fața prietenilor și familiei de atâtea ori, încât devii complice?

— Dar tu ești deșteaptă, a spus el, oprindu-se și privind-o. Sigur ți-ai dat seama cum e.

— Cum ai făcut-o și tu? a întrebat Hanson.

A urmat o liniște foarte lungă, iar Jason se uita undeva în zare.

— Îmi pare rău. Eu doar… nu am avut niciun motiv să nu îl cred când a spus acele lucruri.

— Cu excepția celor patru luni în care m-ai cunoscut mai bine decât oricine altcineva, a spus ea încet, întorcându-se și continuând să meargă.

•

O’Malley și-a luat cu sine o rezervă generoasă de lucruri necesare pentru micul dejun. Îi plăcea să se plângă morocănos despre sarcinile de urmărire a suspecților, dar în general era și o scuză pentru a mânca lucruri nesănătoase. Drept rezultat, aproape că abia aștepta să facă asta.

Micul-dejun de astăzi a fost cumpărat de la Greggs din benzinărie, care aveau bunul-simț să deschidă de la ora șapte. A ajuns la Saints Close înainte de ora agreată, echipat cu tot ce avea nevoie pentru a sta acolo mult timp. Draperiile și perdelele de la casa soților Reakes erau încă trase.

După ce a mâncat un cârnat în aluat și un croissant cu ciocolată, era clar că trebuia să aspire în mașină mai târziu. Dar chiar i-a plăcut și a meritat toate acestea.

La ora nouă încă nu era nici urmă de mișcare în casă. O’Malley s-a gândit că muzicienii probabil nu se trezesc așa devreme. Lui îi convenea, iar asta însemna că putea să-și bea cafeaua și să viseze în voie la călătoria în Maroc pe care urma să o facă. Abia aștepta o săptămână de soare.

Visarea cu ochii deschiși i-a fost brusc întreruptă la 09:10 de sosirea unui Opel Corsa albastru metalizat. Așadar, Issa s-a întors. O’Malley se întreba ce voia și dacă se vorbiseră să vină atunci.

Issa a parcat chiar la numărul unsprezece, fără să observe Astra lui O’Malley parcată pe trotuarul de vis-à-vis. A ieșit din mașină având pe chip imaginea unui bărbat cu o misiune clară de îndeplinit și s-a dus la ușă.

O’Malley l-a privit cum sună la ușă, iar apoi, după un minut, cum sună din nou. După aceea, cum nu se auzea nicio mișcare din casă, a început să se miște împrejur, uitându-se prin geamuri înăuntru. O’Malley era pe punctul de a-l intercepta, când Issa s-a întors la mașină. Totuși, în loc să plece, a intrat și

s-a aşezat pe locul şoferului, cu capul întors spre casă.

— Cine se crede? şi-a spus O'Malley ca pentru sine. Vreun poliţai înflăcărat?

•

Louise abia mai funcţiona astăzi. Încă o noapte de nesomn şi îngrijorare i-a afectat grav abilitatea de a fi eficientă până şi în cele mai simple lucruri.

S-a gândit că e suficient de epuizată ca să adoarmă, dar somnul nu a venit, iar la ora trei şi-a deschis laptopul şi s-a întors la canalul de YouTube al lui Alex Plaskitt.

Nevoia aceasta a venit dintr-un amestec de vină şi determinare de a afla mai multe. Moartea acestui bărbat putea fi cauzată şi de ea, dar şi de bărbatul care a trântit-o la pământ şi a violat-o. Trebuia să-şi dea seama de unele lucruri, iar asta era tot ce avea.

A adormit undeva pe la cinci şi a început să viseze despre Alex. În visele ei încerca să îl salveze, iar apoi şi-a dat seama că era un prădător care nu voia decât să o păcălească. Mai târziu, la un moment dat, era însărcinată cu copilul lui şi urma să se căsătorească cu el.

S-a trezit din nou la opt, răscolită de emoţii. Era atât de sătulă de aceste gânduri. De gândul la Alex, în floarea vieţii şi apoi în forma lui lipsită de viaţă. De amintirile de la club. De atac.

Şi acum, în dimineaţa aceasta, de soţul lui Alex, care s-a întors să o asedieze.

L-a văzut de la fereastra holului de sus, când s-a îndreptat către casă dinspre maşină. Era bucuroasă că pusese muselină la geam, în ciuda faptului că Niall s-a plâns că arăta ca un năvod. Îl putea vedea fără ca ea să fie văzută, putea să-l privească, cu inima în gât, cum s-a săturat de sunat şi a început să se agite în jurul porţii.

Ce avea să facă dacă încerca să intre? Să sune la poliţie? Să-l sune pe Niall?

Dar nu-l putea suna pe Niall. Nu-l va mai suna pe Niall niciodată. Şi simţea că poliţia nu o va crede. De ce ar crede un suspect? Credeau că este criminală.

Issa s-a retras într-un final şi a simţit cum i se relaxează umerii când s-a dus înapoi la maşina lui. A intrat, dar maşina a rămas acolo. Nu-l vedea de sus, dar era sigură că e cu ochii pe casă.

Şi apoi, a înţeles răspunsul evident. Putea să o sune pe singura persoană care îi luă mereu apărarea.

Cu excepţia faptului că, s-a gândit ea, cu un nod brusc în stomac, April a minţit-o, însă voia să ştie de ce.

*

Drumul înapoi către secţie i s-a părut dureros de lung. Hanson a trebuit să se detaşeze în tot acest timp iar efortul acesta, chiar şi numai pentru zece minute, o epuiza.

Cât au aşteptat cafeaua, Jason a întrebat-o dacă lucrurile puteau fi îndreptate între ei şi dacă ea ar putea să treacă de lucrurile pe care i le-a spus el în acel mesaj. Ea s-a gândit că asta însemna că o credea acum pe ea. O mică victorie.

Dar ea a spus că nu.

— Cum să fiu într-o relaţie cu cineva care nu mă crede? a întrebat ea. Cum să mă simt încrezătoare şi confortabil ştiind cât de uşor te-a întors împotriva mea? Ce s-ar întâmpla dacă el se va întoarce şi mai convingător?

El a negat cu o mişcare a capului, dar ea a continuat:

— Şi toate aceste mici frustrări de care a profitat – că nu-ţi place că plec acasă după ce ne vedem, că nu-ţi dau mesaje suficient de des, că tot mai vreau să ies vinerea la pub cu echipa mea – toate acestea încă ar exista în viaţa mea, iar Damian nu a făcut decât să scoată la iveală, într-o manieră orbitor de evidentă, că nu te fac fericit.

Jason nu a răspuns nimic, iar ea a simţit o certitudine apăsătoare când s-a întors ca să plece de la cafenea. El a venit şi a mers lângă ea, cu o cafea ca a ei, păstrând tăcerea până la secţie.

Abia când au ajuns la scările spre Departamentul de Investigaţii Criminale a părut că el se trezeşte brusc.

— Juliette, a spus el, cu vocea atât de… atât de *tristă*, încât ea a simţit că trebuie să-l privească. Ştiu că tu crezi că totul s-a întâmplat din cauza lipsei de încredere sau a nemulţumirii mele faţă de tine, dar nu e aşa. Chiar nu e deloc aşa. Poţi să înţelegi că poate la fel de uşor să păcălească bărbaţi, cum păcăleşte şi femei?

A privit-o îndelung, implorator, iar ea s-a simţit foarte stânjenită pentru că ştia că la un anumit nivel avea dreptate. Dar uite, alţii nu i-au picat în plasă. Detectivul inspector şef Ben o cunoşteau de mai puţin de o lună, era colega cea nouă când Damian a încercat să le distorsioneze modul în care o percepeau şi l-au respins instantaneu.

Jason a făcut deodată un pas către ea, privind-o cu ochii imploratori şi mai de aproape.

— Doar gândește-te puțin, te rog. Nu vreau să te pierd. Probabil că nu am spus suficient de clar cât de mult țin la tine sau cât am suferit când am crezut că e adevărat.

A strâns-o ușor de mâna liberă.

— Îmi pare rău că am fost așa prost, dar acesta e adevărul. Am fost un prost.

Când i-a dat drumul la mână, Hanson a simțit că i se dărâmă toate zidurile de protecție. Și i-a dat un sentiment bolnăvicios, amețitor de déjà vu. Asta îi făcuse Damian, din nou și din nou.

Nu s-a gândit niciodată că Jason va fi la fel ca el. Cum a reușit să otrăvească totul?

— Bineînțeles că mă voi gândi, a spus ea, sub privirea lui întrebătoare. Și eu am ținut mereu la tine, dar acum trebuie să muncesc.

Ea a intrat în Departament înaintea lui și, cu toate că a ținut ușa deschisă ca să intre și el, nu a mers cu el spre birou.

•

Lightman s-a întors la apartamentul de pe Admirals Quay și a parcat în subteran, în parcarea clădirii lui April Dumont.

Toată tevatura cu intrarea în lift s-a repetat, cu un alt portar, fiind dus încă o dată la etajul superior.

April a ieșit pe hol, îmbrăcată cu o bluză albă și largă peste un sutien negru foarte vizibil, colanți cu model argintiu cu negru și ghete de motociclist. Părea absolut degajată și scoasă din context în apartamentul ei ultraelegant.

— Dan e la muncă, i-a spus April, după care s-a așezat pe una dintre canapele.

— Bine, a spus Lightman. Și Dan este…

— Soțul meu, a spus April, iar apoi a râs de expresia de pe fața lui. Ah, ai crezut că sunt liberă și disponibilă? Nu. Unele căsnicii funcționează mai bine cu sare și piper, dacă vrei să știi adevărul.

Lightman a aprobat din cap și a decis să nu-și noteze asta.

— Vrei să bei ceva? a întrebat April, cu un zâmbet ușor pe chip.

— Nu, mersi, a spus el. Trebuie să te întreb câteva lucruri despre seara de vineri.

— Vreau să întreb și eu niște chestii mai întâi, a spus April, ridicându-se. De ce ați arestat-o pe Louise? Nu e genul de persoană care să rănească pe cineva.

— Îţi înţeleg îngrijorarea, a spus Lightman, dând din cap liniştitor. Au existat nişte circumstanţe referitoare la găsirea cadavrului care ne-au ridicat nişte întrebări, dar investigăm.

— O ştiu pe Louise, a spus April fără să-l lase să termine. Nu s-ar duce acasă cu un necunoscut. Nu e genul ei. Nu e genul ei deloc.

— Spui că Louise… nu a avut nimic de-a face cu nimeni la club?

— Exact asta spun, a răspuns April. Era beată, rănită şi cel mult a vorbit drăguţ cu vreo doi tipi.

— Ne poţi spune cu cine ai plecat de acolo? a întrebat Lightman.

April a început să râdă.

— Nu chiar, dragă. Cu excepţia faptului că se numea Adam, altele nu prea ştiu.

— Te-ai dus la el?

— Da, m-am dus la el. Ne-am distrat puţin. Aveam probleme cu Dan. Ca mulţi alţii.

— Ai o adresă a casei?

— Nici vorbă, a spus April. Am luat un taxi într-acolo cu el şi când am plecat mi-a chemat el un alt taxi.

A ridicat din umeri.

— Din ce-mi amintesc, era în partea asta de oraş. Un loc drăguţel.

Lightman i-a zâmbit vag, gândindu-se că nu era un alibi uşor de dovedit pentru intervalul în care a murit Alex Plaskitt. Şi indiferent ce ascundea Niall Reakes, April Dumont încă era unul dintre suspecţi.

Lightman a privit-o preţ de o clipă, apoi i-a spus:

— Sunt uşor confuz, dacă e să fiu sincer, referitor la comportamentul tău.

I-a dat puţin timp să se întoarcă şi să-l privească înainte de a continua.

— În mod clar vrei să o protejezi pe Louise. Cu toate acestea, se pare că ai lăsat-o singură când era extrem de beată.

Şi-a aplecat uşor capul într-o parte.

— Mi se pare că nu ţi-ar sta în fire să o abandonezi pur şi simplu.

Lui April i s-a schimbat cu totul expresia feţei. Părea profund tulburată, uşor furioasă.

— Nu am abandonat-o. Am fost – am fost mai beată decât ar fi trebuit să fiu. Am fost acolo pentru ea, am ajutat-o, să ştii.

Se uita la el cu ochi care-i trădau gândurile, chiar şi în lumina aceea strălucitoare.

— I-am luat apă şi am îmbrăţişat-o când părea că va începe să plângă. Am

încercat să o ajut să-şi găsească permisul de conducere timp de douăzeci de minute. Am făcut tot ce poate face un prieten bun, până în momentul în care m-am îmbătat prea tare şi am uitat că trebuie să am grijă de ea.

Lightman a studiat-o un moment.

— Şi-a pierdut permisul? La club?

— Da, a zis April. Nu v-a zis? Ni l-a arătat, pentru că arată mereu mult mai tânără când se aranjează, iar mai târziu şi-a dat seama că nu-l mai are.

— Şi nu l-aţi mai găsit? a întrebat el.

— Nu, a spus April, scuturând din cap. Nu, pur şi simplu s-a pierdut.

— Bine, a spus Lightman, notându-şi asta.

I-a trecut scurt prin minte că l-ar fi putut găsi Alex Plaskitt.

— Spune-mi, ce te-a motivat să pleci cu bărbatul acesta?

— Faptul că l-am dat dracului pe Dan care e un nenorocit?

— Bănuiesc că acest Adam nu a fost primul bărbat cu care ai încercat o legătură romantică în acea seară, a spus Lightman, cu glas scăzut.

S-a aşteptat la o expresie de surprindere sau furie, dar April i-a zâmbit imediat, amuzată.

— Legătură romantică? Cine naiba vorbeşte aşa?

— Doar noi, i-a răspuns Lightman, zâmbindu-i. Din câte ştim, te-ai mai sărutat şi cu o altă persoană în noaptea aceea.

April a scuturat din cap, zâmbind încă.

— Da, aşa e. Cu tipul acela înalt, cu aer de clasă superioară şi cu pătrăţele. Cine nu s-ar fi sărutat cu el?

— Dar ai trecut peste destul de rapid.

— Da, a spus ea, pierindu-i zâmbetul. Se pare că era însurat şi îl mustra conştiinţa.

A ridicat din umeri.

— El a decis.

— Şi nu te-ai supărat?

April şi-a dat ochii peste cap.

— Nu chiar. Mda, am fost puţin bosumflată. Mi se părea că era atât de dornic, însă prietenul lui se tot băga. Mai tare m-a enervat prietenul.

— Nu ai încercat să-l urmăreşti pe tipul acesta? a întrebat Lightman. Sau să te vezi cu el mai târziu?

— Nu, pot să accept şi respingerile, a spus April, deja părând puţin deranjată de întrebările lui.

— Ai aflat cine era celălalt tip? a întrebat Lightman.

— Nu, a spus April. De ce aș fi făcut-o? Și de ce ești atât de obsedat de asta?

— Pentru că tipul acela era Alex Plaskitt, i-a spus Lightman. Bărbatul care a murit în patul lui Louise Reakes.

A urmat o pauză lungă.

— Rahat. Pe bune? a spus ea.

— Mă tem că da, i-a răspuns Lightman.

April și-a întors privirea, uitându-se pe fereastră, către mare.

— Ce mare păcat, a spus. Chiar era un tip bine, chiar dacă era cam pudic.

— Nu ai mai văzut nimic altceva, mai târziu, în acea seară? a întrebat el. Orice care să sugereze de ce a fost ucis?

April a negat din cap, într-o mișcare lentă.

— Nu, nu cred… singurul lucru la care m-am gândit a fost cât de ciudat de posesiv era prietenul lui.

Lightman și-a dat seama că se referea probabil la Step Conti, lăsându-i răgaz să se gândească.

— Când l-am sărutat pe Alex, a continuat April, parcă era aproape gelos.

31. Louise

Acum e dimineaţă. Mi-am abandonat notiţele aseară, gândindu-mă dacă să mai scriu sau am terminat. Am simţit că nu mai aveam ce să-ţi spun. În schimb, aveam o sumedenie de întrebări fără răspuns.

Dar, aşa cum ştii, nu-mi place să las lucrurile în aer. Şi după ce am vorbit cu April, am simţit impulsul de a scrie mai mult.

Am sunat-o de dimineaţă, în ciuda îndoielilor mele subite. E prima oară când nu am încredere în ea. Poate că sună ridicol, când ea e atât de dispusă să mă lase baltă pentru vreun tip agăţat pe moment şi când e evident că are propriile ei secrete. Mereu e vagă cu privire la locul ei de muncă, la cine o plăteşte şi chiar mai mult cu privire la viaţa ei din Tennessee, dar a fost mereu acolo, ca o ancoră pe care mă puteam baza.

Am simţit o mare uşurare să-i aud vocea. A fost ca o întoarcere instantanee la normalitate. Mi-a vorbit şi totul a reintrat pe făgaşul normal.

Nu mai conta că eu încă eram suspectă de crimă sau că tu ai plecat, probabil pentru totdeauna, sau că m-a minţit acum ceva timp, sau că simţeam că nu voi mai putea dormi niciodată fără să visez că mă urmăreşte un bărbat zâmbind. În momentul în care mi-a zis „Lou, dulceaţă, sunt cea mai fericită să vorbesc cu tine”, am simţit că eram din nou în pielea mea.

— Şi eu cu tine, i-am spus. În ce mizerie am fost prinsă.

— Te înţeleg, scumpo. Tocmai am vorbit cu poliţistul acela năucitor de chipeş care e în totalitate, sută la sută imun la orice tip de flirt pe care l-am încercat şi mi se rupe inima.

M-a făcut să râd.

— Cel mai în vârstă sau cel mai tânăr?

— Păi, sergentul, parcă aşa a zis. Treizeci şi ceva de ani, cu pometii ascuţiţi şi cei mai frumoşi ochi albaştri.

A oftat.

— Dar în rest nimic. Nici urmă de sexualitate.

— Îl ştiu.

Şi, Doamne, ce uşurare să vorbesc aşa despre poliţie. Să nu mă mai gândesc la ei ca la figuri înspăimântătoare ale autorităţii.

— Aşadar, a spus April, eşti bine? Mi-am făcut atât de multe griji.

— Ştiu, i-am spus.

Când mi-am primit telefonul înapoi aveam deja paisprezece apeluri nepreluate și opt mesaje de la ea pe telefon. Era mult, chiar și pentru April.

— Am vrut atât de mult să vorbesc cu tine. M-am întors acasă acum. Mă simt ca naiba, dar îmi revin eu.

— Unde-i Niall?

Am tresărit.

— I-am… i-am spus să plece.

— Chiar?

April părea sincer surprinsă, așa că m-am grăbit să-mi motivez faptele.

— Dacă ai fi fost acolo… în nenorocita aia de celulă… am înghițit în sec încercând să rămân furioasă și să nu încep să plâng. M-a dezamăgit atât de tare, April. A concluzionat imediat că sigur m-am culcat cu tipul și că l-am ucis apoi, și a refuzat să mă vadă sau măcar să mă întrebe ce s-a întâmplat.

Mi-am șters fiecare ochi cu degetul mare, frustrată că plângeam din nou. Voiam să fiu mai puternică atunci când vorbeam despre tine, Niall. Să fiu genul de femeie care ripostează în fața soțului groaznic și care merge mai departe fără regrete.

— Chiar și Patrick crede în mine mai mult decât Niall. Și vrei să știi ce făcea vineri seara? Era cu Dina.

April a sâsâit printre dinți.

— Așadar, chiar se întâmpla ceva între ei.

— Da, am zis. Nu mi-a oferit nicio explicație. Nici măcar nu m-a putut privi în ochi când am fost eliberată. Cum mama dracului a putut să stea acolo și să mă judece în halul acela? Și ar trebui să fiu doar furioasă, dar sunt al naibii de tristă.

— Draga mea, a spus April cu căldură, sunt sigură că-și va reveni și că-și va da seama la ce a dat cu piciorul. Dar asta nu înseamnă că trebuie să te împaci cu el. Dacă mi-ar face mie cineva așa, m-aș gândi bine dacă e bărbatul potrivit alături de care să-mi petrec restul vieții.

— Ai perfectă dreptate, am spus cu atâta rebeliune, dar încă mă simțeam profund rănită de ce ai făcut, Niall.

Indiferent ce-ai simțit tu când te-a abandonat Dina, tu m-ai supus la lucruri mult mai rele, crede-mă.

April a oftat.

— Mai sunt bărbați în lumea asta, să știi. Hei, ți-l amintești pe acel bambino italian de la nunta Hannei? Prietenul meu Chez? E încă singur.

— O… cred că e prea devreme, dar mersi.

Nu i-am zis că ideea de a mă vedea cu un alt bărbat era nebunească la acel moment, când eu trebuia doar să-mi închid ochii şi să-mi amintesc cum mă apasă cineva la pământ. Şi mai mult decât atât, că aş putea intra în puşcărie pentru o crimă pe care eram sigură că nu am comis-o.

După aceea, mi-am amintit că trebuia să vorbesc serios cu April despre incidentul de la club şi am simţit un nod în stomac.

— Vrei să trec pe la tine? a întrebat ea.

Părea entuziasmată. Ca şi cum nu avea nimic mai bun de făcut decât să-mi ridice mie moralul. Nu puteam să o întreb atunci de minciună. Pur şi simplu nu puteam.

32.

Detectivul inspector şef era prins într-o convorbire telefonică atunci când Hanson a revenit la birou, aşa că şi-a pus pe masă cafeaua de la Costa şi s-a aşezat la biroul ei. A început să se uite pe documentul de pe ecran încă o dată. A mai identificat încă o adresă care putea fi interesantă. Un cuţit identic cu arma crimei a fost trimis la o firmă de consiliere ipotecară cu sediul la Winchester. Persoana de contact era un bărbat, pe nume Marc Ruskin. A început să caute dacă vreun suspect de-al lor avea ceva de-a face cu această firmă, iar acest tip de muncă atentă, metodică, era antidotul perfect pentru toate simţămintele ei.

Voia să se ocupe de asta doar pentru scurt timp, dar până la urmă a ajuns să fie atât de absorbită de ceea ce făcea, încât nu l-a observat pe detectivul inspector şef când a intrat, până ce nu i-a spus numele de la scurtă distanţă.

— Scuze, a spus el ca introducere. Nu am vrut să te distrag. Cum merge?

— E bine, cred, a spus ea. Sunt câteva adrese pe lista de la Steel and Silver care par a fi promiţătoare şi caut legături cu prima. Ţi-am luat o cafea.

A făcut un gest către tăviţa de carton de la Costa.

— Sper că mai e caldă. E flat white. E bine?

— O, mersi. E perfect.

Sheens a scos paharul din suportul de carton.

— Dacă nu e un moment nepotrivit, aş vrea să schimbăm nişte idei.

Hanson s-a dat în spate de la calculator.

— Dă-i drumul!

— Nu cred că Niall Reakes şi Dina Weyman se întâlneau ca să vorbească despre un loc de muncă, a spus el. Dar iarăşi, dacă era o simplă aventură, mi se pare ciudat că nu a recunoscut în faţa noastră, pentru că ar fi fost un alibi perfect.

— Mai ales când alibiul lui fals e bazat pe fosta soţie, a adăugat Hanson.

— Exact. Mă îndoiesc că soţia lui va crede povestea cu locul de muncă, aşa că nu văd niciun beneficiu în minciună. Doar dacă nu cumva atât el, cât şi Dina, ascund altceva.

Hanson şi-a întors privirea spre ecran. Mintea ei a analizat încet toate aceste lucruri.

— Părea destul de sigur că Dina îl va acoperi, dar apoi ea s-a decis să-l

scoată pe el țap ispășitor.

— Ceea ce sugerează o infracțiune, a spus detectivul.

— Niall Reakes a condus până la Zürich înainte să ia avionul spre casă. Și-a luat biletul în ultima clipă, ca și cum ar fi fost chemat de îndată…

Detectivul inspector șef a privit-o ciudat.

— Și e reprezentant farmaceutic.

— Fosta lui, a spus Hanson, este managerului unei echipe de reprezentanți la o altă companie farmaceutică.

Detectivul inspector șef i-a întâlnit privirea.

— Să fie așa de simplu?

Șeful s-a ridicat, cu o jumătate de zâmbet pe chip.

— Dacă așa stau lucrurile, nu are nimic de-a face cu Alex Plaskitt. Hai să-l aducem pe domnul Reakes înapoi.

•

O’Malley terminase mare parte din ce avea de mâncare și se simțea supra-îndulcit, dornic de o pauză reconfortantă și puțin amețit. Nici Issa, nici Louise Reakes nu se mișcase, iar interiorul mașinii era acum foarte rece. Ceea ce era tipic pentru o sarcină de supraveghere, s-a gândit O’Malley.

În altă ordine de idei, stătuse deja trei ore și jumătate acolo din tura lui de cinci ore și identificase o benzinărie după colț care avea o toaletă pentru clienți. Intenționa să ia o pauză scurtă, când un Lotus și-a făcut zgomotos apariția și a ezitat în fața numărului unsprezece. O’Malley și-a pregătit camera telefonului și a văzut-o clar pe April Dumont care se uita în jur după un loc de parcare.

A făcut trei fotografii și apoi a așteptat ca ea să găsească un loc mai sus, pe străduța deja aglomerată de mașini. Și-a lăsat mașina parcată pe jumătate pe trotuar, pe diagonală, și jumătate în stradă, după care s-a îndreptat spre casa lui Louise Reakes. Însă, în loc să se ducă spre ușă, a traversat strada. Pentru o clipă, privirea ei s-a oprit asupra mașinii lui, iar O’Malley a crezut că l-a văzut. Dar a trecut de el, îndreptându-se spre Corsa.

O’Malley a pus repede contactul mașinii și a coborât geamul suficient de mult ca să audă ce vorbesc, deși primul sunet a fost doar cel al ciocănitului lui April în geamul lui Issa. O’Malley nu-l vedea pe Issa, ci doar pe April, cu părul ei lung căzându-i peste față în timp ce s-a aplecat spre el.

— Hei, a spus ea cu o voce tărăgănată și ascuțită.

I se părea că Issa nu a deschis ușa să o asculte.

— Știu că suferi și toate cele, dar trebuie să pleci. Louise a trecut prin

suficient de multe probleme și nu e normal să te comporți așa, OK?

O'Malley aproape că-și ținea respirația. Nu era foarte clar ce avea să-i răspundă Issa. Și-a imaginat că iese din mașină și încearcă să o rănească, dar nu s-a auzit nimic până ce April a spus:

— Hei! Mă auzi?

Issa a pornit motorul, iar April s-a dat la o parte când mașina a coborât de pe trotuar pe drum. Ea a rămas acolo, privind cum mașina dispărea din vedere, apoi s-a întors și s-a îndreptat spre numărul unsprezece.

O'Malley a zâmbit ca pentru sine, hotărând că era timpul pentru acea pauză reconfortantă.

•

Niall Reakes nu mai părea anxios. Părea înfrânt. A păşit încet şi aparent nepăsător în camera de interogatoriu și s-a așezat greoi pe scaun. Nu se mai zărea nici urmă din autosuficiența de la primul interogatoriu, iar Jonah era prins undeva între satisfacția decăderii lui și empatia sinceră față de situația sa.

Daniella Hart, care era acolo din nou în calitate de avocat al lui Niall, părea mai degrabă veselă. Le-a zâmbit ușor combativ lui Hanson și Jonah, atunci când aceştia au pornit înregistrarea. Jonah i-a întors zâmbetul, gândindu-se că Niall nu-i spusese avocatei ce făcea cu adevărat cu Dina Weyman.

— Mulțumesc că ați revenit, domnule Reakes, a început Jonah. Mă tem că trebuie să stăm de vorbă și cu fosta dumneavoastră soție.

A văzut chipul lui Niall încordându-se ușor, dar era ca și cum aproape se aşteptase la această reacție, ca și cum a venit pregătit de trădare.

— Totuși, mai avem câteva întrebări pentru care trebuie să găsim răspunsuri.

Niall nu a schițat decât o ușoară aprobare din cap, iar Jonah a aruncat o privire către Hanson, invitând-o să preia ea interogatoriul mai departe.

— Am inițiat o colaborare cu poliția elvețiană pentru a-ți urmări mișcările din seara zilei de vineri, a spus ea, cu o răceală perfectă în glas. Înainte să determinăm cu exactitate unde ai fost în Zürich și să dovedim ce anume făceai, vrem să-ți oferim ocazia de a coopera pe deplin cu noi în această investigație.

Ochii lui Niall erau coborâți asupra mesei, având maxilarul încleştat. Ochii Daniellei Hart erau acum fixați pe Jonah, cu pixul pregătit lângă carnețel. Liniștea a durat câteva secunde bune, dar s-a simțit ca fiind mai lungă.

Apoi Niall a spus:

— La dracu’.

Hanson şi-a ajustat postura, după care i-a vorbit mai încet.

— Nu trebuie să se transforme totul într-un dezastru, Niall. Nu eşti tu omul cel rău din poveste.

— Aş vrea să vorbesc cu clientul meu în privat, a spus avocata.

— Nu am vrut să mă implic, a spus Niall, ridicându-şi capul şi ignorând-o. M-au prins în capcană.

— Indiferent cât de gravă este infracţiunea de contrabandă cu medicamente, a spus Jonah, pe noi ne interesează doar dacă are legătură cu moartea lui Alex Plaskitt.

— Bineînţeles că nu are! a spus Niall imediat. E o diferenţă mare între a duce lucruri de colo-acolo şi a ucide un om. Nici măcar nu am fost la Southampton vineri.

— Domnule Reakes, a spus Daniella mai clar, trebuie să avem o conversaţie.

Şi, de data asta, Niall a aprobat din cap în tăcere, iar Jonah a oprit înregistrarea.

•

A durat cincisprezece minute ca avocata să stabilească cu clientul ei faptul că Niall va coopera în totalitate. Când Jonah şi Hanson s-au întors şi au pornit caseta din nou, le-a povestit în detaliu despre noii prieteni pe care i-a cunoscut la o conferinţă, în Dallas, în urmă cu opt ani. Două persoane noi şi minunate care s-au dovedit a nu fi oamenii care credea el că erau.

— El era doctor de familie şi ea, soţia lui, dermatolog, aşa au apus. Au iniţiat o conversaţie la hotel şi erau atât de… de treabă. Genul de oameni pe care-i vrei imediat ca prieteni.

Niall a trebuit să se întâlnească cu ei din nou în a doua seară a conferinţei şi i-au vândut povestea că ea are cancer mamar în stadiu doi.

— Singurul medicament experimental care părea să funcţioneze nu era încă pe piaţa din Regatul Unit şi de aceea au profitat de şansa de a veni în State. Au spus că în trecut au cumpărat acest medicament la preţ foarte mare, ajungând să aibă datorii uriaşe. Trebuiau să găsească o soluţie sau ajungeau să-şi vândă casa, spuneau ei.

Niall a oftat.

— La un moment dat, am recunoscut şi eu că am probleme cu nişte datorii. Şi că nu spusesem nimănui, mai ales Dinei, care pe atunci era

logodnica mea.

Era clar cât de mult ura Niall să vorbească despre asta, iar ruşinea sa l-a convins şi mai tare pe Jonah că le spunea adevărul. I-a făcut semn lui Niall să continue.

— Şi curgea cu vin şi mi se părea atât de… firesc să vorbesc despre toate acestea. Mi se părea că sunt atât de deschişi…

Jonah a dat din cap aprobator. Îşi putea uşor imagina. Şarlatanii profesionişti aveau de obicei abilitatea naturală de a se conecta cu oamenii sau cel puţin de a mima asta.

— În seara următoare, a continuat Niall, mi-au zis că au găsit o soluţie pentru chestiunea cu medicamentul contra cancerului. O cale da a face totul mai accesibil. Păreau atât de entuziasmaţi, că m-am bucurat sincer pentru ei. S-au dus la culcare şi ne-am dat întâlnire în ultima seară. Am petrecut până târziu după conferinţă şi ne-am târât în pat. Nu credeam că o să-i mai văd, dar ea – soţia – a venit la mine la uşă înainte de micul dejun în ultima dimineaţă, aparent speriată.

— Nu le funcţionase schema cu medicamentele? a întrebat Jonah.

— Bineînţeles că nu, a spus Niall cu amărăciune.

Le-a explicat, tensionat, tot ce i-a spus ea: că zborul le-a fost anulat şi că linia aeriană îi redirecţiona prin Boston, un aeroport unde foloseau câini de urmă. Găsiseră un stoc destul de mare de medicamente la un preţ mult mai bun aici, dar ilegal. Ştiau că nu pot risca să treacă prin vama americană de la Boston.

— A spus că nu-şi permit să le arunce şi părea atât de… – oh, atât de disperată. Nici nu m-am gândit prea mult. Când m-a întrebat ce ar trebui să facă, eu – pur şi simplu i-am zis să mi le dea mie. Aveam oricum mostre de medicamente la mine, aşa că nu era o problemă să le iau şi pe ale lor.

— Şi medicamentele astea… a spus Jonah.

— Nu – erau medicamente de cancer, a spus Niall sec. Mi-au zis mai târziu că era Ecstasy. Şi nu, nu am verificat înainte de a le trimite mai departe. M-am dus la camera lor de hotel cu valiza mea, iar ei mi-au mulţumit din nou şi din nou când mi le-au dat. M-au îmbrăţişat şi au plâns puţin amândoi, iar eu nici măcar nu m-am gândit că geanta care era pe pat ar fi putut conţine o cameră ascunsă. Pur şi simplu nu gândesc în felul acesta.

— Aşadar, ce s-a întâmplat când ai ajuns acasă?

— Au venit să ia medicamentele şi mi-au spus: „Haide, măi Niall. Ştiai că nu sunt medicamente de cancer”. Apoi mi-au arătat un videoclip pe care îl

filmaseră cu mine când puneam medicamentele în valiză, arătând și actele false ale medicamentelor. Evident, editaseră restul. Și m-am simțit atât de… umerii lui Niall s-au lăsat când a oftat. Am crezut că-mi fac niște prieteni pe viață, dar ei doar m-au recrutat.

— Te-au plătit?

— Da, a spus Niall. M-au plătit bine și mi-au spus să nu-mi fac probleme, pentru că organizația lor mă va plăti și în continuare. Au spus că vor să-mi fie prieteni cu adevărat și că așa o să scap de datorii.

A aruncat o privire către Jonah și apoi a adăugat tensionat:

— Aș vrea să-ți pot da numele lor reale sau ceva date de contact, dar nu pot. Au devenit doar persoanele care vin să colecteze pastilele, iar la numerele pe care mi le dădeau nu răspundeau niciodată ei. Erau mereu alte persoane la celălalt capăt.

— O altă echipă de-a noastră îți va pune toate întrebările privitoare la asta, a răspuns Jonah, arătând puțină simpatie.

Jonah știa că Agenția Națională Anti-Infracțiuni va avea o sumedenie de întrebări pentru Niall referitoare la aceste persoane, dar interesul lui Jonah era mult mai limitat.

— Trebuie să ne concentrăm acum pe ziua de vineri. Dina e implicată și ea, cumva?

— Bineînțeles că da, a spus Niall, făcând o grimasă. Am spus ca un prost la primele noastre conversații că și logodnica mea lucrează tot în domeniul farmaceutic. Nu s-au atins de ea cât eram încă împreună, dar apoi, când m-am dus odată la o predare, m-am întâlnit cu Dina în loc de ei. Ea a devenit… o foloseau pe ea să recruteze reprezentanți. A înaintat în funcție foarte repede. Cred că era într-o postură ideală pentru a administra un grup întreg de infractori. Este suficient de nesimțită încât să îi ajute, găsind informații sensibile despre angajați și apoi obligându-i să facă asta. Ce m-a dat cu totul peste cap a fost faptul că deodată era deasupra mea în toată schema. În ultimii patru ani și jumătate i-am dat rapoarte fostei mele soții, fiind mereu nevoit să mențin o linie subțire între noi. Evitam să mă culc cu ea, dar rămâneam în grațiile ei.

— Dar ai continuat, a spus Jonah.

— Ce puteam să fac? a întrebat Niall. Ei aveau videoclipul, iar eu aveam probleme cu banii. Părea să știe exact cum să mă țină legat de ei. Nu am făcut niciodată suficient de mulți bani cât să ies cu totul din datorii și multe din afacerile lor presupuneau să ies la hoteluri sau baruri scumpe, iar asta

înrăutățea situația.

Jonah a aprobat din cap.

— Spune-ne ce s-a întâmplat vineri.

Niall a schițat un zâmbet ușor pe buze.

— A fost o mare porcărie, dar nu a fost de fapt din cauza mea. Unul din reprezentanții Dinei de la Zürich trebuia să ia un colet și a fost arestat.

A scuturat din cap, frecându-și fața cu mâna în timp ce se gândea.

— Nici măcar nu știu cine era, dar probabil puteți voi să verificați. A fost săltat dintr-un bar pentru că trăgea cocaină pe nas ziua în amiaza mare. A sunat o filială de-a noastră, care mi-a spus că vor extrage medicamentele din camera lui, dar că trebuia să mă duc eu în loc sau cumpărătorul va fi foarte supărat.

— Așa că ai schimbat zborul ca să iei pachetul?

— Da, a spus Niall. Și a fost incredibil de stresant. Vedeam cum se prăbușește totul, așa cum s-a și întâmplat de fapt. Doar că… dintr-un motiv diferit.

— Unde te-ai dus când ai revenit în țară? l-a întrebat Hanson.

— O, m-am întâlnit cu Dina la aeroportul Gatwick, așa cum v-am spus.

S-a uitat ca prin ei.

— Nu mințeam când am spus asta. Marfa trebuia să ajungă la ea… ar fi putut să mă acopere naibii și totul ar fi fost bine.

Niall a scos un sunet a dezgust.

— Știi, nici măcar nu cred că ei i-au spus să mă arunce în arena leilor. M-am gândit la asta și e mult mai periculos să mă iei la întrebări sub presiune. Cred că negarea a fost ideea ei. O cale de a mă face să știu că ea avea putere asupra mea. Probabil că voia să mă lase să fierb câteva ore și abia apoi să recunoască faptul că ne-am întâlnit.

— Așadar, te-ai întâlnit cu ea la Gatwick, a spus Jonah. Și preluarea a mers conform planului?

— Da.

— Și apoi?

Niall părea dezorientat.

— Am stat la hotel, ca să nu afle Louise că m-am întors devreme, inclusiv sâmbătă dimineață. M-am dus la sală, am băut cafea, am citit ziarele… încercam să fac să treacă timpul. Și apoi… și apoi Louise m-a sunat și mi-a spus ce s-a întâmplat.

Și-a scuturat capul, cu o expresie furioasă pe chip. Chiar și după tot ce

făcuse, tot mai era furios pe acţiunile soţiei.

— Aşadar, nu ai fost în Southampton vineri seară? a întrebat Jonah, cu vocea dură. Nu te-ai dus acasă, gândindu-te că o prinzi pe Louise cum bea?

Niall a scuturat din cap, foarte hotărât.

— De ce naiba aş face asta? Încercam să nu fiu prins.

A scuturat din nou din cap, încet.

— Îmi pare rău, dar habar nu am ce s-a întâmplat cu tipul acela. Nu are nicio legătură cu mine.

•

— Îl crezi? a întrebat Hanson, când s-au întors la Departamentul de Investigaţii Criminale.

Nu era sigură de ce îl întreabă asta. Poate că ea însăşi nu era sigură ce credea.

— Nu neapărat, a spus detectivul inspector şef. Oamenii pentru care lucrează Niall sunt exact genul de oameni care ar înjunghia pe cineva cu o armă făcută la comandă. E posibil ca Alex să fi văzut ceva ce nu trebuia şi Niall să fi reacţionat violent, din disperare. Dar pare deplasat să-l lase mort în propria lui casă sau să-i însceneze asta soţiei. E prea aproape de el.

— Cu toate acestea, ar fi putut avea un astfel de cuţit şi să se enerveze când l-a găsit pe Alex cu soţia lui, i-a spus Hanson. Încă vreau să încerc să-l leg pe Niall Reakes de cuţit. La fel şi pe fosta lui.

— Bine, a spus Sheens. Sunt de acord, nu ar trebui să-l excludem de pe listă.

S-au oprit amândoi lângă biroul lui Lightman. Ben tasta un raport, probabil interviul lui cu April.

— Ce a avut de spus April Dumont? a întrebat Hanson.

— Câteva chestii, a spus Lightman gânditor. A recunoscut că l-a sărutat pe Alex Plaskitt, dar nu ştia că el este victima. Nu crede nici că Louise ar fi plecat cu el acasă. Spune că nu e genul ei să facă asta. Dar a făcut şi nişte observaţii interesante referitoare la Step Conti.

Detectivul inspector şef a ridicat o sprânceană.

— Se pare că era foarte supărat când Alex şi April se sărutau. April s-a gândit că ar putea fi gelos că Alex se sărută cu altcineva. A văzut nişte conversaţii intense între ei după aceea.

Hanson s-a gândit din nou la prietenul foarte independent al lui Alex, care părea sincer afectat de moartea lui. Surprins, de asemenea, sau cel puţin s-a priceput să mimeze asta.

— Chiar părea apropiat de Alex, a spus ea, gânditoare. Să fi fost obsedat în secret de el? Sau să se vadă cu el pe la spatele lui Issa?

— Nu ne-a dus nimic în direcţia asta până acum, a spus Sheens. Dar merită investigat.

— Eu cred, a continuat Hanson, că dacă era obsedat şi l-ar fi văzut pe Alex că se cuplează cu o altă femeie, asta l-ar fi putut determina să facă un gest necugetat.

— N-ar fi rău să mai aflăm câteva opinii despre Step Conti, a aprobat detectivul inspector şef. Hai să vedem ce spune sora lui Alex, a spus, întorcându-se spre Ben. Altceva de la April?

— Da. Ceva minor, dar potenţial interesant, a spus Lightman. Louise şi-a pierdut permisul la club. Mă întreb dacă nu cumva Alex nu a încercat să i-l ducă înapoi.

— Interesant, a spus şeful gânditor. Am nevoie de mai multă cafea şi de ceva timp să mă gândesc. Vrea cineva ceva de la Costa?

— Da, toate foietajele cu ciocolată pe care le au, a spus Hanson. Pfui, mai bine aş face nişte exerciţii mai târziu. Nu am mai făcut nimic de câteva zile.

Nu a mai zis că nu mai aleargă din cauza lui Damian. Această activitate şi-a pierdut mult din şarm când a început să se uite peste umăr după el. S-a dus să alerge la sală, dar nu i-a plăcut la fel de mult. Deplasarea până acolo îi luă timp, aşa că s-a dus mult mai rar.

Dar când s-a aşezat la birou a hotărât că ar fi o idee bună să alerge. Va fi singură, în întuneric, şi îi va plăcea. Ameninţarea fostului nu mai era aşa reală, ci mai ridicolă. Şi-ar fi dorit să-i fi spus lui Ben mai demult.

A deschis din nou tabelul cu comenzile de cuţite şi şi-a petrecut o jumătate de oră bună încercând să îl lege pe Niall Reakes sau pe Dina Weyman de adresa din Winchester unde fusese trimis cuţitul. Într-un final, când a terminat foietajul cu ciocolată adus de şef şi a aruncat punga la gunoi, şi-a dat seama că abordarea evidentă ar fi să sune la firmă şi să ceară să discute cu acest Marc Ruskin, care se pare că a preluat livrarea. Nu i-a luat mult să dea de el.

— Marc Ruskin la telefon.

Vocea îi era fragilă, iar accentul vesel, din nord, nu era foarte stabil.

— E despre… Alex?

Hanson a simţit că îi fuge pământul de sub picioare.

— Scuze, vrei să spui…?

— Prietenul meu? Cel care a fost ucis?

Hanson încerca să înțeleagă ce se întâmplă.

— Da, eu… îmi poți spune, te rog, cum l-ai cunoscut?

— Prin verișorul meu, a spus Marc. Prin Step. Eram o gașcă. Eu, Step, Alex. Ocazional, fratele meu, când nu lucra.

— Și ieșeați împreună?

— Da, ieșeam.

A râs, transmițând o ușoară emoție.

— Știu că părem niște ciudați – de la economiști, la antrenori personali și tot ce vrei – dar eram destul de apropiați.

Hanson a făcut un efort să-și revină. Să dețină controlul asupra acestui interviu.

— Când l-ai cunoscut pe Alex?

— La puțin timp după ce l-a cunoscut pe Issa, a spus Marc.

— Alex și Step erau foarte apropiați? a întrebat mai apoi, având în minte comentariile lui April.

— Da, aș putea spune, a aprobat Marc. Se întâlneau doar ei doi mult mai des.

— Nu a existat niciodată vreo problemă legată de… gelozie? a încercat ea. Intre Step și Issa?

A urmat un scurt moment de liniște din partea lui Marc, după care a spus:

— Nu știu. Cred că Issa este uneori ranchiunos cu Step.

— Și invers? a continuat Hanson. Și Step îi poartă ranchiună lui Issa?

— Nu, nu cred, a spus Marc. Nu chiar. Doar când îi spune lui Alex să nu se mai vadă cu el.

A urmat un moment de liniște, căci Hanson se gândea cum să întoarcă acea conversație la subiectul cuțitului. A ajuns la concluzia că nu o putea face într-un mod foarte gentil, așa că a spus direct:

— Pot să te întreb de un pachet pe care l-ai primit acum ceva timp?

— Hmm… un pachet?

— Da, a spus Hanson. De la o companie pe nume Steel and Silver. Se întâmpla prin ianuarie anul trecut.

A urmat o scurtă pauză, iar apoi Marc a spus:

— Oh, te referi la pachetul pe care l-a trimis Alex? Da, cuțitul pentru ziua lui Step.

Hanson a făcut o pauză, conștientă de faptul că-și simțea inima în gât.

— A fost un cadou pentru Step Conti?

— Da, a spus Marc. Un obiect frumos pe care l-a găsit Alex. Era exact

genul potrivit pentru Step.

— Aşadar… a spus ea, iar creierul se străduia să ţină pasul. De ce nu l-a trimis Alex direct la el?

— O, pentru că Issa ar fi luat-o razna, a spus Marc, râzând. E un pacifist convins. Şi Alex e, dar… ştii tu. A vrut să-i ia lui Step ceva ce-i place.

— Step e… pasionat de arme? a întrebat Hanson.

— Păi da… îi place orice lucru artizanal, dar în special cuţitele de vânătoare şi săbiile ceremoniale, genul acesta de lucruri. Are o vitrină uriaşă acasă.

A urmat o scurtă pauză, iar apoi Marc a spus:

— De ce, e vreun motiv pentru care…

— Ne întrebam doar ce era în pachet, a spus ea, cât a putut de calm. I-a plăcut lui Step?

— Da, a spus Marc, mai încet. I-a plăcut mult.

— Ai putea, te rog, să-mi descrii cuţitul, doar aşa…?

— Da, avea o lamă lungă, conică, a spus Marc. Şi nişte modele complicate, negre pe mâner.

— Super, a spus Hanson, cu o notă de degajare. Mulţumesc foarte mult pentru ajutor. Probabil că va mai trebui să stăm de vorbă mai încolo, dar cam atât deocamdată.

— Bine, a spus Marc. Mersi.

Se simţea în vocea lui ceva ce ea a interpretat ca un început de îngrijorare cu privire la cuţitul acela. S-a dus direct în biroul şefului.

— Un cuţit care se potriveşte cu arma crimei a fost livrat la locul de muncă al lui Marc Ruskin, i-a spus ea, înainte ca el să aibă timp să spună ceva, care se pare că este vărul lui Step Conti. Alex însuşi l-a comandat, pentru a-l face cadou lui Step Conti. I l-a dat de ziua lui.

A urmat o scurtă pauză în care şeful s-a uitat la ea, apoi ea a continuat:

— Marc l-a descris perfect şi cred că a început să-şi dea seama de ce îl întreb. L-ar putea avertiza pe Step Conti.

Expresia lui Sheens a fost imposibil de citit la început, după care a spus:

— Bine. Mai bine s-o pornim într-acolo.

•

Casa lui Step Conti părea perfectă, atât într-o zi mohorâtă, ca şi în lumina soarelui. Atâta doar, că acolo bătea un vânt aspru şi rece dinspre câmp, iar Jonah şi Hanson l-au simţit din plin. Ninsese din nou şi acolo, zăpada depunându-se într-un strat care îngheţase rapid la suprafaţă.

Jonah nu s-a putut abține din râs când amândoi au alunecat și aproape au căzut în același timp, apoi au păşit cu mare atenție pe pavajul înghețat până la uşa de la intrare. Amândoi arătau, se gândea el, puțin ridicol, și nu ca forțele severe ale justiției pe care le reprezentau.

Jonah a aşteptat ca cei doi polițiști în uniformă să ajungă cu cealaltă maşină, înainte de a suna. Unul dintre polițiști deja ajunsese în lateralul casei, ca să se asigure că Step nu fugea prin spate.

Expresia lui Step Conti a fost rezervată când a deschis uşa. Era greu să-ți dai seama dacă se simțea sub presiune când l-a salutat Jonah.

— Am primit câteva informații despre un cadou pe care l-ai primit de ziua ta, a spus Jonah. Un cuțit. Îl ai?

Step s-a uitat când la Jonah, când la Hanson, apoi în spatele lor, la cel de-al doilea polițist în uniformă, după care a spus:

— Cel pe care l-am primit de la Alex și băieți? Sigur. Intrați.

Jonah s-a uitat în ochii lui Hanson când Step s-a dat la o parte ca să intre ei. Era precaută, la fel și el. I-a făcut un gest aprobator, o înțelegere silențioasă de a-și apăra reciproc spatele.

Step i-a dus în sufragerie de data aceasta. Jonah și-a amintit cum aproape că i-a adus în camera asta în timpul ultimei vizite, iar apoi s-a răzgândit.

Au intrat într-un spațiu mare, cu pereți din cărămidă expusă și uși pliante în celălalt capăt. Peretele din stânga era acoperit de mai multe vitrine, construite în jurul unui televizor mare cu ecran plat.

Vitrinele încuiate erau toate pline cu arme, cu toate că majoritatea erau de epocă. Muschete vechi sau fragmente din ele. Săbii ceremoniale. Pumnale. Și într-un capăt îndepărtat, o colecție mult mai strălucitoare de cuțite ce păreau noi. Nu era de mirare, s-a gândit Jonah, că Step le-a ascuns toate acestea la prima vizită.

Step s-a dus direct la capătul salonului și a aşteptat ca Jonah și Hanson să ajungă. Jonah simțea polițistul în spate, sperând că este în gardă. Suspectul lor stătea în fața unui întreg arsenal, dar Step nu a făcut nicio mișcare pentru a deschide vitrina.

— Acesta este, a spus el, făcând un gest într-acolo.

Și acolo, frumos aşezată între două cuțite de vânătoare mai puțin elaborate, stătea ceea ce părea a fi arma crimei. Doar că aceasta era curată, fără sânge, strălucitoare.

33.

Louise a coborât din nou scările, puțin stângace, în rochia ei neagră cu decolteu foarte adânc. Și-a lăsat rucsacul jos, lângă picior, și a încercat să-i zâmbească lui April.

— Super, a spus April. Arăți din nou ca tine.

— Tot eu sunt și când port halat prin casă, a contrat-o Louise.

— Nu, suntem cu toții niște calici când purtăm halat, a argumentat April. Aceasta este persoana puternică, guralivă, amuzantă pe care o știu eu. Aceasta e Louise.

— Nu mă simt puternică, a spus Louise.

Și apoi i s-a schimbat expresia facială.

— Scuze. Parcă sunt o idioată care-și plânge de milă.

— Fix de aceea trebuie să te scoatem de aici.

April i-a zâmbit cu subînțeles.

— O schimbare de peisaj îți va face foarte bine. Hai să rezervăm un masaj, să bem cocktailuri devreme, iar apoi să petrecem. Bine?

— Sună bine, a spus Louise.

— Ești gata deci?

— Da, eu…

Louise s-a oprit. Chiar ar fi preferat să nu vorbească cu April despre asta. Nu voia să strice farmecul momentului.

— Uite, vreau să știu ceva.

A ezitat, gândindu-se încă la consecințele mai puțin plăcute, dar apoi a continuat:

— Când ne-am dus la club astă-vară și eu am zis că mi s-a părut că-l văd pe Niall. Eu chiar… l-am văzut, nu-i așa? Știu că era el.

April era crispată.

— Aaa, eu… scuze.

A privit-o pe Louise ușor neîncrezătoare, amuzată.

— Aceea a fost prima oară când l-am văzut cu Dina. Nu știam dacă să-ți spun. Eram doar – atât de furioasă pe el că m-am dus peste ei să discutăm, dar când am ajuns acolo, nu se sărutau sau ceva, însă i-am auzit că vorbeau despre bani. Dina a plecat imediat ce m-a văzut, iar Niall m-a implorat să nu spun nimic. A spus că ea i-a găsit un loc de muncă și că absolut, sută la sută,

nu era nimic între ei. Și m-am gândit, știi, că probabil despre asta vorbeau, a spus April cu un oftat. I-am zis să plece, dar că o să fiu cu ochii pe el. M-am simțit foarte nasol că te-am mințit, dar mi s-a părut că era mai mult o întâlnire de afaceri decât o întâlnire romantică. Înțelegi?

Louise s-a uitat la ea preț de o clipă, iar apoi a spus:

— Așadar, încă aveai încredere în el?

— Da, așa este, a aprobat April cu o mișcare a capului. De când l-am cunoscut pe Niall, chiar de la început, am crezut că e de treabă. Știi, prima oară când ne-am întâlnit, în Dallas, a crezut că aveam probleme și s-a oferit imediat să mă ajute. Nu era meschin, ca majoritatea bărbaților din lumea asta. Nu a flirtat niciodată și nu a încercat să se dea la mine. A văzut doar o ființă umană care suferă și a decis să încerce să mă ajute.

April a zâmbit.

— Dar a înțeles totul greșit. Nu aveam nevoie de ajutor, însă m-a făcut să-l plac. Și mereu mi-a plăcut modul în care încearcă să te ajute și pe tine.

Louise a oftat și ea.

— Așa este, cred. Până la un punct. Așadar… când mi-ai zis vineri că i-ai văzut împreună…

— O, da, i-am văzut, așa cum ți-am și spus, a zis April. Ea îl domina literalmente, ca o iritație. Nu știu ce manevre politice au loc în lumea farmaceuticelor, dar era evident că îi plăcea. Nu știam ce să fac, dacă să-ți spun sau să nu-ți spun. M-am gândit că l-aș putea avertiza eu și să văd în ce direcție o ia, dar apoi mi-ai zis că ai vrea să rămâi însărcinată…

Louise simțea cum se înroșește toată.

— O, Doamne. Nu știu ce-am crezut.

— Ai crezut că așa se rezolvă toate, a spus April ridicând din umeri. Și dacă Niall nu te-ar fi mințit, atunci poate că s-ar fi rezolvat toate.

Louise și-a scuturat capul șocată.

— Un copil nu ar fi reparat niciodată căsnicia asta nenorocită. E terminată de mulți ani.

April a îmbrățișat-o strâns.

— Îmi pare rău, draga mea. Dar o să-ți găsești un tip cu adevărat minunat. Unul care știe că vei fi o mamă grozavă și care nu are o fostă care-i dă târcoale pe la spate fără măcar bunul-simț de a fi moartă.

Louise era într-un punct undeva între râs și plâns. A inspirat îndelung, încercând să râdă, și a spus:

— Mersi, April. Pentru tot.

— Nu ai pentru ce, a spus April, dându-i drumul cu un zâmbet. Mergem?
— Da, a spus Louise. Haide.

34.

Step Conti era întruchiparea calmului absolut. Chiar și stând pe un fotoliu jos, sub atacul detectivului inspector șef și cu cei doi polițiști în uniformă supraveghindu-l din spatele sufrageriei, el era calm și lucid. Hanson se întreba, nepăsătoare, dacă așa s-ar comporta Ben la interogatoriu.

Step a explicat că a avut dintotdeauna un singur exemplar al cuțitului. De asemenea, nu a spus nimănui de unde îl avea.

— Nu aș fi putut face asta, pentru că nici eu nu știu, a spus el. Alex mi-a zis doar că a fost importat din Polonia și nu am încercat să aflu mai multe. E frumos el, în sine, nu aveam nevoie de istoricul lui.

Hanson nu era sigură că îl crede. Oricât de ciudat ar fi să cumperi un al doilea cuțit din același model distinctiv ca să ucizi cu el, nu era cu totul exclus.

Detectivul inspector șef părea să gândească la fel și a continuat interogatoriul, însă, la un moment dat, a schimbat brusc tactica.

— Spune-mi, a zis el, ai avut sentimente pentru Alex Plaskitt care depășeau sfera prieteniei?

Și în acel moment Step a avut, în sfârșit, o reacție.

— Sentimente pentru el? Dar eu nu sunt – nu, bineînțeles că nu.

Și-a schimbat poziția în fotoliu, privind când la Hanson, când la Jonah.

— Nu am fost niciodată atras de niciun bărbat, iar singura persoană din lumea asta care m-ar putea face gelos e în bucătărie.

— Atunci de ce erai atât de furios pe el când a sărutat o femeie la club?

Step a scuturat din cap.

— Evident pentru că risca totul de dragul unui moment tâmpit și neînsemnat. Eram furios pentru că știam cât de mult înseamnă Issa pentru el. A mai călcat strâmb și în trecut și a fost groaznic pentru amândoi. Alex s-a simțit… dacă ai fi văzut cât de devastat a fost după ce l-a înșelat pe Issa.

— Așadar, tu jucai rolul conștiinței, a spus detectivul inspector șef foarte sceptic. De ce nu are Issa încredere în tine?

Hanson se aștepta ca Step să se enerveze, dar acesta doar a zâmbit obosit.

— Issa crede că eu l-am încurajat ultima dată sau chiar că eu i-am făcut lipeala, pentru că am fost cel care le-a făcut cunoștință lui Alex și Sarah. Habar nu am avut că avea să se întâmple ceva. Pe ea am cunoscut-o la muncă

și mi-a zis că nu era fericită cu greutatea și starea ei fizică.

S-a mișcat din nou, foarte puțin, aplecându-se înainte, cu un braț pe fiecare genunchi.

— Dacă Issa vrea să creadă că devierea lui Alex s-a întâmplat doar din cauza mea, atunci sunt cumva chiar bucuros că gândește așa. Alex a avut momente trecătoare când și-ar fi dorit să se fi îndrăgostit de o femeie. În adâncul lui știe – știa – că acceptarea familiei va fi doar de suprafață, iar el voia să-și facă o viață alături de Issa.

— Așadar, nu ai fost gelos când s-a cuplat cu cineva? a întrebat Hanson.

— Nu, a spus Step, preluând din nou controlul asupra discuției. Alex a fost un prieten minunat și îmi lipsește îngrozitor de mult, dar nici în ruptul capului nu m-aș fi gândit la el în alt fel.

Step a întrebat dacă au verificat când s-a întors acasă cu soția vineri seara, ceea ce Lightman a făcut. Dar șeful a rugat-o pe Hanson să o întrebe pe soție din nou, așa că aceasta i-a lăsat în sufragerie, ducându-se să stea de vorbă cu ea.

Karen Conti încerca să coacă prăjituri cu cei doi copii care preferau să mănânce bomboane dintr-o cutie. A răspuns peste umăr, părând îngrijorată de întrebare, dar părea convinsă că Step a ajuns acasă pe la 00:30.

Asta însemna că nu aveau niciun motiv de a-l duce pe Step la secție. Dat fiind faptul că avea cuțitul în vitrină, nefolosit, și că nu aveau dovezi împotriva lui, în afară de declarația lui April Dumont, nu aveau ce să facă.

Ceilalți membri ai grupului lui Step și Alex știau și ei despre armă, s-a gândit Hanson. Acolo trebuiau să verifice.

•

Imediat ce s-au întors la secție, Hanson a deschis fișierul cu datele de pe telefonul lui Alex. Potrivit celor spuse de Step, cuțitul i-a fost oferit pe nouăsprezece, așa că a început să se uite la fișierele din perioada zece-nouăsprezece ianuarie.

L-a auzit vag pe Lightman spunându-i detectivului inspector șef:

— Issa Benhawy a fost la Blue Underground vineri, să-l caute pe Alex. Mi-a spus unul dintre barmani.

Hanson a avut un declic. Nu s-a gândit la soțul lui Alex în ultima vreme. Părea atât de nepotrivit pentru rolul de criminal violent: un pacifist care ura orice fel de agresiune. Atât de mult, încât soțul ascunsese faptul că-i cumpărase un cuțit lui Step.

Dar pacifismul lui ar putea fi ipocrizie pură, s-a gândit Hanson. Poate că

nu crede în violenţă până ce nu i se atinge coarda sensibilă şi se pare că Alex a făcut multe lucruri care nu au fost pe placul soţului său în acea zi de vineri.

— Issa a petrecut, de asemenea, destul timp învârtindu-se prin Saints Close, a spus şeful. O'Malley l-a văzut acolo din nou azi dimineaţă, până ce a venit April Dumont şi l-a alungat.

— Avem verificarea numărului maşinii în sistemul de monitorizare a plăcuţelor? a întrebat Hanson.

— Da, a spus Lightman. Maşina nu a apărut nicăieri vineri seara, dar mă duc să verific şi maşina lui Alex. Ar fi avut acces la ea.

După o scurtă pauză, şeful a spus:

— Bine. Aş vrea să îl analizăm mai îndeaproape. Ar putea fi şi alte motive în spatele comportamentului său, nu numai doliul.

Hanson a aprobat cu o mişcare a capului, apoi s-a întors la ceea ce făcea, cu noi perspective. Dacă Alex îi trimisese vreun mesaj despre cuţit înainte ca băieţii să i-l da lui Step, Issa ar fi putut afla. Mai ales dacă, în calitate de soţ gelos, se uita în telefonul lui Alex să verifice dacă nu l-a înşelat din nou.

Erau treisprezece conversaţii pe WhatsApp-ul lui Alex în acel interval de timp. Stătea mult pe telefon.

Unele conversaţii au fost eliminate rapid. A ezitat asupra uneia cu Issa, dar a trecut mai departe. Alex nu i-ar fi trimis soţului fotografia cuţitului pe care spera să îl ascundă de el. Nu avea sens.

Şi apoi a văzut un chat de grup pe doisprezece cu numele Marc şi Chez, pe care l-a deschis foarte entuziasmată.

Erau puţine mesaje în grup. Primul era de la Alex către ceilalţi în care spunea:

> Uitați-vă ce frumusețe poloneză. Abia aștept ziua de sâmbătă.

Sub cuvinte, o iconiţă arăta că era şi o imagine ataşată mesajului. Hanson a deschis-o şi a oftat când pe ecran s-a deschis o imagine măricică. Cuţitul era identic cu arma crimei.

Într-o sincronizare perfectă, telefonul de pe birou a sunat fix în momentul când a deschis gura să-i spună şefului.

— Detectiv ofiţer Hanson, a spus ea, încercând să nu pară iritată.

— Bună, a spus o voce de femeie. Sunt – sunt Phoebe Plaskitt. Sper că nu deranjez… am ceva ce vreau neapărat să vă spun.

Vocea lui Phoebe tremura, se simţea stresul, care a anulat enervarea lui Hanson.

— Desigur. Orice ai să ne spui ne va ajuta, a zis ea, luându-şi carnetul de notițe mai aproape.

— M-am tot uitat la videoclipurile lui Alex, a spus Phoebe. Am devenit puţin… puţin obsedată de troli. Unii dintre ei l-au agresat în mod repetat, iar lucrurile pe care le spun sunt cu adevărat oribile. Unul dintre ei a început cu puţin înainte de cearta mea cu Issa despre Alex şi despre cum ar trebui să renunţe sau nu la tot. Are un nume de utilizator ridicol, dar… dar m-am uitat în urmă la postările de pe acel cont şi nu mai exista aproape nimic în afară de aceste mesaje, însă contul fusese creat de ceva vreme.

A inspirat, tremurând.

— M-am uitat la comentariile pe care această persoană le-a postat în urmă cu trei ani, când şi-a deschis contul, şi sunt complet diferite. Câteva comentarii drăguțe la nişte melodii. Unul dintre ele e la o melodie a unui prieten al meu şi îmi amintesc comentariul. L-am citit atunci, dar numele de utilizator era diferit.

— L-ai recunoscut? a întrebat Hanson.

— Da, pentru că era o trupă pe care i-o recomandasem lui Issa, iar comentariul era al lui.

S-a auzit un râset ciudat, crispat.

— Trolul era Issa.

*

Două lucruri s-au întâmplat rapid după ce Hanson a încheiat apelul cu Phoebe Plaskitt. Primul a fost că Lightman a găsit maşina lui Alex în dosarul sistemului de monitorizare a plăcuţelor de înmatriculare. S-a plimbat pe London Road în jos la 01:03 vineri noaptea şi apoi pe lângă Asylum Green la 01:37. Le-a raportat rapid lui Hanson şi detectivului inspector şef, a cărui expresie era distantă şi, s-a gândit ea, uşor tulburată.

Înainte ca şeful să spună ceva, i-a vibrat telefonul, dar l-a pus pe speaker şi apoi a spus:

— Domnall. Ai ceva de raportat?

— Mă tem că da, a spus O’Malley cu vocea scăzută. April Dumont a reuşit să o scoată pe Louise Reakes din casă. A trecut de mine cu maşina acum zece minute şi sunt sigur că Louise nu mai este în casă. Sunt gata să le urmăresc, dar nu ştiu momentan unde s-au dus.

— Trimit echipa lui Heerden să se ocupe, a spus şeful şi a închis. Întorcându-se înapoi către biroul său, a strigat: aş vrea să-l sunaţi pe Issa Benhawy şi să aflaţi unde este.

Hanson a dat din cap în semn de aprobare, cu mâna deja pe telefonul mobil. Putea simți privirea lui Lightman asupra ei în timp ce a așteptat să sune de opt ori, pentru ca apoi să intre robotul.

— Nimic, a spus ea.

•

Echipa inspectorului șef Yvonne Heerden a fost cea care l-a urmărit pe Issa. Le-a luat opt minute până l-au găsit pe o cameră din trafic la joncțiunea cu M27 Eastbound. Două minute mai târziu, când Jonah și Lightman se îndreptau spre Mondeo, Heerden a sunat să-i informeze că mașina lui April Dumont a fost identificată puțin mai încolo, dar pe același drum.

— Se îndreaptă spre direcția Portsmouth, le-a spus ea. Și sunt cam la cincisprezece secunde unii de alții pe cameră. Mie mi se pare că e o urmărire.

Imediat ce ea a închis, Jonah l-a sunat pe O'Malley, care deja era în partea respectivă a orașului.

— Mergi după ei dacă poți.

— Mersi, șefu', a spus O'Malley. Sunt sigur că-i ajung, cu Lotus sau fără Lotus.

— Nu suntem prea departe de tine, a spus Jonah, luându-și haina. Plecăm acum.

— Ai idee ce încearcă să facă Issa Benhawy? l-a întrebat Lightman după ce au încheiat apelul.

— Am multe idei, a spus Jonah înverșunat. Și niciuna nu e bună.

•

— Gata, a spus April, aplecându-se pe geamul șoferului să-și ia geanta de piele întoarsă.

Mașina mirosea deja a benzină, un miros care mereu i-a plăcut lui Louise.

— Vrei ceva de la magazin?

— Votcă? a spus Louise.

— O, da! a răspuns April, ieșind din mașină.

A trântit ușa suficient de tare cât să-i țiuie urechile lui Louise. Părea că April pur și simplu nu putea să închidă ușile fără zgomot.

Louise s-a uitat după ea prin benzinărie, foarte ușurată că poate avea din nou încredere în ea. Ce i-a spus April despre acel moment ciudat de la club i se părea adevărat, pentru că April i-a fost extrem de loială din momentul în care s-au cunoscut. Ea, spre deosebire de Niall, a fost alături de ea, din nou și din nou.

April a trecut de un tânăr, probabil pe la douăzeci de ani, și când a intrat în

magazinul benzinăriei, el s-a holbat la ea cu o admirație evidentă. Efectul April.

Louise a zâmbit, apoi a căscat. Acum începea să simtă oboseala. Bănuia că trecuse adrenalina, că nu mai avea motive să fie în alertă. Ieșise în oraș cu prietena ei cea mai bună.

Și-a dat scaunul pe spate, iar apoi s-a mișcat până ce și-a găsit o poziție confortabilă. Simțea că poate dormi, în sfârșit. Ochii îi erau pe jumătate închiși când s-a uitat alene în oglinda din spate și a văzut un Ford Fiesta vechi care trage undeva în spatele lor. Îl vedea pe șoferul care privea înainte când s-a aliniat în coadă, pentru alimentare. I-a văzut chipul chiar înainte de a dispărea după un Qashqai. Somnoroasă, i s-a părut că-l recunoaște.

Deodată și-a dat seama că e Issa. Ce căuta soțul lui Alex acolo?

Apoi și-a amintit că flirtase cu Alex, cel mai probabil s-a dus acasă cu el, că moartea lui a fost vina ei.

S-a întors să privească înapoi și l-a văzut pe Issa că iese din mașină. Avea o expresie foarte neplăcută – ceva care depășea doliul – și ținea ceva pe sub geacă. Ceva mare.

Deodată i-a pierit tot somnul. Nu-i mai era deloc somn.

S-a grăbit să-și decupleze centura, apoi a deschis ușa. A ieșit aplecată, sperând că va fi acoperită de acel SUV cât alerga în magazin. Își simțea fiecare centimetru de carne târându-se din spatele până în fața mașinii, fără să-i pese că o femeie care ducea o fetiță de mână se holba la ea, ieșind din magazin.

— Hei!

Era vocea lui Issa. O văzuse.

S-a îndreptat și a alergat spre magazin. Nu a observat mașina care voia să iasă din benzinărie până ce nu a ajuns în fața ei, tresărind când șoferul a călcat frâna brusc, dar ea a continuat să alerge. S-a trântit pe ușa grea rabatabilă, simțind că îi ia o veșnicie să o deschidă, dar a reușit să intre în magazin, unde se afla și April. April cea puternică, cea care avea să o ajute și care îl va opri pe soțul lui Alex, indiferent ce ar fi vrut să-i facă.

Doar că în magazin erau doar doi clienți și niciunul dintre ei nu era April.

35.

— Ajungem la Joncțiunea Opt, i-a spus Jonah lui O'Malley.

— Noi am trecut deja de Nouă, a răspuns O'Malley. N-am văzut pe niciunul încă. Mai sunt pe M27?

— Sun echipa lui Yvonne.

Jonah a apelat și a așteptat să sune de patru ori. Haide, murmură el. În final, a răspuns Yvonne Heerden, spunându-i de cele două mașini care au trecut la distanță de treizeci de secunde de Joncțiunea Nouă. Acum opt minute încă erau pe drum, dar nu i-a mai văzut de atunci.

•

Toaleta. April trebuie să fie la toaletă. Ușile se puteau încuia. Se puteau ascunde dacă era nevoie.

Louise a văzut o ușă deschisă în capătul din stânga al magazinului și a fugit spre ea. Aproape că s-a împiedicat de mopul și găleata ce-i stăteau în cale, dar a reușit să treacă de ele.

Era atât de preocupată de fuga ei, fixată pe ideea că trebuie să scape, încât nu și-a dat seama că nu exista de fapt toaletă. Probabil a intrat pe ușa greșită. A ajuns la bucătăria angajaților și la camera de depozitare. Plin de cutii, până în hol.

Nu era nimeni aici, nu avea unde să se încuie.

Simțea cum îi bate inima nebunește în piept, în gât.

La naiba. Ce fac acum?

Exista o singură cale de ieșire. O ușă gri, masivă, cu un mâner de un verde luminos. S-a oprit doar pentru o clipă, înainte de a-l împinge.

A deschis-o și i s-a părut că lasă în urmă iadul atunci când a ieșit din nou la lumina soarelui. A închis ușa cât de repede a putut, iar apoi s-a dus spre dreapta, prin spatele magazinului. Ce va face acum?

A inspirat adânc, știind că trebuie să rămână calmă și să o găsească pe April.

Dar la gândul că va trece de pubelele de gunoi și că va da ochii din nou cu Issa, așteptând-o în fața magazinului, s-a sprijinit cu spatele de perete, temându-se că va leșina.

•

O'Malley a încetinit chiar înainte de intrarea în benzinărie, scanând

parcarea din spate. Aproape că trecuse de ea, când a văzut spatele Lotusului lui April. Nu se vedea bine din cauza unei mașini mai mari parcate în spate.

Temându-se că ar putea lovi ceva, a călcat puternic frâna și a simțit că derapează puțin când a întors volanul. Astra lui s-a oprit pentru o clipă, ca și cum ar fi fost nesigură dacă să asculte de el sau nu, apoi deodată a făcut priză cu asfaltul și s-a năpustit către parcarea din spatele benzinăriei. A apăsat și mai tare pe frâne și a reușit să intre în parcare în mod controlat.

Cu respirația tăiată, a trecut de șirul de mașini care aștepta la alimentare și și-a parcat Opelul Astra pe locul rezervat umplerii anvelopelor cu aer. O privire rapidă l-a asigurat că Lotusul era gol. Încerca să-și amintească exact ce fel de mașină avea Alex Plaskitt. Cea pe care ar putea-o folosi Issa.

Ochii i-au căzut pe un Lord Fiesta, aflat la două mașini în spatele Lotusului. Nu era nimeni nici în el, în ciuda faptului că șoferul nu ajunsese la pompă.

O'Malley și-a dus mâna la curea să verifice dacă are bastonul, apoi a fugit spre magazin.

•

Un zăngănit metalic și apoi un scârțâit al ușii din spate care se deschidea a fost cel mai îngrozitor lucru pe care l-a auzit Louise vreodată. Ar fi trebuit să se miște de acolo. Ar fi trebuit să fugă în fața magazinului.

Apoi vocea șoptită a lui Issa a spus „Louise", iar carnea toată i s-a strâns pe ea. Încerca să-și amintească. Să-și amintească dacă aceea a fost vocea pe care a auzit-o în acea noapte, chiar și în timp ce încerca să se dezlipească de perete și să se îndepărteze de el.

— Îmi pare foarte rău, a spus el.

Și Louise s-a oprit. S-a întors, iar el plângea din nou. Ea nu-și amintea să-l fi văzut în vreo altă stare decât în aceea de deznădejde. Chiar și când era furios pe ea.

El și-a băgat mâna în buzunar, iar ea a încercat să se dea și mai mult în spate. Se înarmase oare cu un alt cuțit? Cu un pistol?

Apoi și-a scos mâna, în care nu ținea un cuțit. Era o cutie. Din lemn masiv închis la culoare, încrustat cu auriu.

— Am găsit asta în mașina lui Alex, a spus el.

Îi întindea obiectul, dar ea nu voia să se apropie. Se gândea că nu e decât o strategie de a o aduce mai aproape, ca să o poată ataca. Cuțitul putea ieși din alt buzunar, iar el o putea ucide.

Dar privind cum îi întinde cutia, cu atât patos, s-a gândit că nu-l poate

refuza. A făcut doi paşi, s-a întins să acopere spaţiul dintre ei şi a luat-o.

A deschis apoi capacul, încercând să nu-l scape din priviri pe Issa.

La început, părea că nu are sens ce era acolo. Era doar păr. Şuviţe şi fragmente de păr, toate de păr întunecat. Două dintre ele atât de închise la culoare, încât ar fi putut fi negre. Toate aranjate în bucle în mici pătrăţele, ca nişte cutiuţe.

Şi apoi şi-a dus mâna la propriul ei păr, înţelegând deodată totul.

— Ai fost una din multe altele, a spus Issa încet. Probabil ai fost una dintr-o listă lungă. Nu a fost vina ta.

Louise a inspirat profund, tremurând.

— E vina mea. Eram furioasă şi rănită, aşa că am flirtat cu el.

Vederea îi era înceţoşată, căci avea lacrimi în ochi.

— Am stat la bar cu el jumătate de oră. O oră. Nu sunt sigură. Şi am băut pahar după pahar cu el şi am râs la tot ce mi-a spus, am pus mâna pe genunchiul lui şi i-am zis – i-am zis că mi-ar plăcea să vină la mine.

A început să plângă în hohote.

— Şi nici măcar nu am vorbit serios. Nu am vorbit serios.

Bărbia lui Issa a făcut o mişcare. Preţ de o clipă, a părut furios, dar apoi a spus:

— Cred că ar fi mers cu tine, oricum.

A urmat o linişte îndelungă, care nu era chiar linişte, căci se auzeau maşinile de pe stradă.

— Cred că eu l-am ucis, a spus ea puţin mai târziu, amintindu-şi senzaţia umedă de sânge fierbinte pe degetele ei.

Îşi amintea că el a început să râdă foarte ciudat, râs care s-a transformat apoi în geamăt.

— Cred că eu l-am ucis.

Şi Issa, spre marea ei tristeţe, umilire şi uşurare, a spus:

— E în regulă.

Uşa din spate a magazinului s-a deschis atât de tare că s-a trântit de perete, iar sergentul rotunjor de la poliţie a intrat ca din puşcă, urmat rapid de April, care era atât de speriată încât era aproape amuzantă.

— E în regulă, a spus Louise, întinzând mâna. Voia doar să-mi arate ceva.

Şi apoi April a îmbrăţişat-o, iar Louise a simţit cum picioarele parcă i se transformă în coarde. Poate ale unei harpe. A râs în timp ce s-a scurs pur şi simplu din îmbrăţişare şi a căzut cu zgomot pe asfalt.

•

— Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat vineri seara, i-a spus Jonah lui Issa după o oră și jumătate. Te-ai dus să-l cauți, nu-i așa?

— Da, a spus Issa. Am crezut că o să mă înșele din nou. Când nu mi-a răspuns la mesaje vineri, l-am sunat și a răspuns o femeie, așa că m-am dus să-l caut. Nu am putut să scot mașina mea, astfel că am luat-o pe a lui. Ar fi trebuit să vă spun… dar nu l-am găsit. L-am căutat pe London Road și apoi pe drumul spre casă, însă nu am văzut nici urmă de el.

A pus mâna pe marginea mesei, foarte atent.

— Probabil – probabil am trecut pe lângă ei, nu? Când el o ataca.

— E posibil, a spus Jonah. Nu i-ai fi văzut.

— De ce crezi că s-a dus la ea? a întrebat Issa fixându-și degetele cu privirea. Crezi că ea a fugit și el a urmărit-o?

— E cea mai plauzibilă explicație, a spus Jonah. Alex poate că a forțat intrarea în casă după ce ea s-a luptat cu el și l-a rănit. Credem că i-a luat permisul de conducere mai devreme. Așa ar fi putut afla unde locuiește. Dar până în acel punct ar fi pierdut foarte mult sânge. Orice ar fi plănuit ca răzbunare sau… mă rog. Nu s-a întâmplat.

Issa a scâncit ușor.

— E – încă sunt atât de trist că el – că el s-a ghemuit și a murit. Singur. Și nu știu cum aș mai putea simți ceva vreodată acum, că știu…

— Încă mai este posibil să ai sentimente pentru oameni, a spus Jonah cu blândețe. Chiar și pentru cei care au făcut lucruri îngrozitoare.

Issa s-a uitat spre tavan, dar a dat din cap aprobator.

— Ai idee de ce le-ar fi luat Alex șuvițe de păr acestor femei? a întrebat Jonah. Ar fi putut avea un motiv?

— Nu – presupun că toate femeile erau – semănau cu mama lui Alex.

Și-a frecat fiecare ochi, pe rând.

— Cred că s-a simțit mai mult trădat de ea, când s-a întors împotriva lui pe tema sexualității lui, decât de tatăl lui. Poate că toate o reprezentau pe ea. Sau poate… Femei despre care își spunea că ar trebui să le dorească. Nu știu.

Pentru câteva secunde s-a lăsat liniștea în sala de interogatoriu, apoi O’Malley, cu o voce plină de simpatie, a întrebat:

— Ai putea să-mi explici de ce îți agasai soțul ca trol?

Expresia pierdută a lui Issa s-a schimbat deodată. Pe neașteptate, părea că se urăște pe el însuși.

— Voiam să o ia în serios, a spus el încet. Eram atât de speriat că o să i se întâmple ceva. Și pentru mine mi-a fost teamă, dar el era cel care avea să fie

recunoscut. El – a apărut de câteva ori la televizor și părea că urma să devină consilier pe probleme de fitness în cadrul unei emisiuni TV de lifestyle. Era periculos pentru el.

L-a privit lung pe Jonah, cu ochii în lacrimi.

— Știu că i-am făcut lucruri îngrozitoare. Și nici măcar nu a funcționat. A fost mult mai puternic decât mine, cred. Sau poate știa că e capabil să – să rănească oameni.

Jonah a dat din cap aprobator, apoi a spus:

— Trebuie să inspectăm mașina lui Alex, o ținem câteva zile.

Cum Issa nu a spus nimic, a continuat.

— Am avea nevoie și de ajutorul tău cu privire la câteva întâlniri din jurnalul lui Alex pentru a ne fi mai ușor să le căutăm pe femeile de la care a colectat mostrele de păr.

— Avem un jurnal comun pe telefoane. Îl puteți – îl puteți vedea pe al lui Alex?

Jonah l-a privit pe O'Malley, care a spus:

— Da, ar trebui să reușim. Mulțumesc.

A urmat încă un moment de liniște, apoi Issa a spus:

— Crezi că… a rănit-o… pe vreuna dintre ele?

Jonah știa că întreba dacă Alex ar fi putut omorî vreuna, o întrebare la care și Jonah voia cu disperare răspunsul. Tot ce i-a putut spune drept răspuns a fost:

— Vom afla.

•

Hanson era dezamăgită. Mai dezamăgită decât s-a simțit la finalul oricărui alt caz.

S-a înșelat cu privire la Alex. Cu adevărat, chiar foarte tare. Nu era o persoană bună, gata să-ți sară în ajutor. Era un monstru nenorocit. Un bărbat care urmărea și abuza femei, de ce, ca răzbunare pe mama lui? Și care păstra trofeele lor în mașină. Amintiri ale victoriilor.

Treaba lor, a ei și a lui Lightman, era să le găsească. Să le găsească pe femeile pe care le atacase înainte. Și asta era, de asemenea, deprimant. Să verifici caz după caz ca să găsești care femei i-ar fi putut cădea victime lui Alex.

Nu i-a luat mult să găsească pe cineva care părea că se potrivește. În urmă cu un an, o studentă pe nume Gianetta Jilani fusese găsită ghemuită în Portsmouth, sângerând, fără să-și amintească aproape nimic din atacul asupra

ei. Singurul lucru de care și-a amintit era un cuțit.

Atacul a avut loc de ziua lui Step, la șase zile după ce Alex a trimis fotografia pe grupul de WhatsApp. La șase zile după ce vorbise de armă ca despre o frumusețe poloneză.

36.

Fluxul inevitabil de muncă a apărut odată cu punerea tuturor elementelor investigației cap la cap a și ținut întreaga echipă la birou până târziu. O'Malley și detectivul inspector șef au petrecut o oră bună cu detectivul sergent șef Wilkinson, analizând avantajele și dezavantajele începerii urmăririi penale împotriva lui Louise Reakes. Lightman și-a petrecut timpul scriind un raport preliminar, care urma să fie folosit pentru o declarație către presă a doua zi. Între timp, Hanson a terminat de compilat lista de atacuri, violuri și crime petrecute în Southampton și orașele importante aflate la distanță de o zi sau unde și-ar fi putut petrece făptașul noaptea, iar apoi a început să compare jurnalul și mesajele lui Alex cu ele.

Atacul asupra lui Gianetta Jilani se potrivea aproape perfect. Baza de date spunea că studenta s-a dus prima oară la Rain în Portsmouth. Mai devreme în aceeași conversație de pe WhatsApp, unde Alex postase fotografia cuțitului, a descoperit că acesta era clubul la care trebuia să se întâlnească grupul.

A mai găsit și alte posibilități. Una pe care nu prea voia să o lege de Alex. O londoneză în vârstă de treizeci și patru de ani pe nume Laura Stevenson a fost văzută ultima oară la un bar în Camden Town în luna mai. Trupul ei neînsuflețit a fost găsit în canal patru zile mai târziu. Fusese înjunghiată de două ori în spate.

Avea părul lung și negru, ca Louise Reakes, ca mama lui Alex, ca majoritatea buclelor găsite în cutie, iar analizele de sânge conțineau urme de viagra.

Se pare că Alex fusese plecat în noaptea aceea. O ieșire cu băieții la Londra. Se potrivea mult prea bine.

Hanson i-a trimis lui McCullough un rezumat al raportului și a întrebat-o dacă poate arunca o privire peste autopsie. Trebuia să știe dacă arma care a ucis-o pe Laura Stevenson ar fi putut fi același cuțit care l-a ucis pe Alex. Următorul pas va fi să testeze ADN-ul șuvițelor din cutie și să îl compare cu cel al victimelor atacurilor.

Teoria referitoare la cuțit era că Alex comandase un al doilea la o adresă diferită. Erau încrezători că vor reuși să facă legătura cu o altă comandă într-un final, chiar dacă asta însemna să meargă la producătorul din Polonia și să verifice direct la sursă.

La 21:15, detectivul inspector șef a anunțat că a vorbit cu Serviciul de Procuratură al Coroanei. Procuratura nu era foarte entuziasmată să o acuze pe Louise Reakes de crimă sau, mai puțin grav, de ucidere din culpă. Au dezbătut îndelung dacă să meargă mai departe pe acuzația de obstrucționare a justiției, dar mai aveau două zile la dispoziție în care să ia o decizie.

— Știu că a fost destul de meschin, le-a spus Hanson, dar sper că vor lăsa asta deoparte.

— Sper că nu exprimi acum o opinie personală care nu se aliniază cu litera legii, i-a spus O'Malley, zâmbindu-i.

— Bineînțeles că nu, i-a răspuns Hanson impasibilă. Niciodată.

— Acestea fiind spuse, cred că e momentul să mergem acasă, le-a spus detectivul inspector șef. Ne vedem cu toții dimineață.

Hanson a plecat spre parcare alături de Lightman, întrebând-o cum se mai simte.

— Sunt bine, i-a spus ea, ridicând din umeri. M-a cam bosumflat finalul, dar nu mai sunt așa anxioasă cu privire la Damian și rahaturile lui. M-a ajutat mult să vorbesc cu tine, așa că îți mulțumesc.

Lightman a dat din cap aprobator.

— Ar trebui să avem o ședință de pus țara la cale, a spus el. Mâine sau miercuri. Un plan de acțiune privitor la fostul.

— Sună bine, a spus ea, ținând ușa deschisă și pentru el ca să iasă. Mulțumesc.

Au pășit afară, apoi Lightman s-a oprit pe trotuar.

— El… știi… era aici când ne-am întors de la benzinărie. Damian. Dădea târcoale pe aici, probabil voia să te sperie.

— Rahat, a spus Hanson.

S-a cutremurat, o reacție involuntară de care nu era prea mândră, iar apoi a întrebat:

— Ești sigur că era el?

— Da, l-am verificat ieri, a spus Lightman, cu o urmă de zâmbet. Am săpat *tot* ce se putea despre el.

Hanson a început să râdă, șocată.

— Nu ai folosit baza de date a poliției pentru asta, sper.

— N-am făcut-o deocamdată, a spus Lightman. Dar o am în vedere dacă simt că e nevoie de o investigație completă.

Hanson a privit în jur și a încercat să ignore senzația ciudată de pe șira spinării.

— Sper că s-a plictisit şi a plecat.

— Păi n-a mai stat, a spus Lightman cu atenţie evitându-i privirea, după ce am schimbat o vorbă cu el.

— *Poftim?*

Hanson şi-a dat seama că a vorbit prea tare şi a făcut o faţă ruşinată.

— Scuze, dar… ce i-ai zis?

— L-am strigat pe nume, Damian, şi el s-a întors, aşa că l-am întrebat dacă ar prefera să intre şi să discute cu noi sau să elibereze locul. A ales să plece.

A ridicat din umeri.

— Şeful era la cinci paşi, privind, aşa că s-a simţit intimidat.

— Corect, a spus Hanson. Corect.

Nu era sigură dacă fusese un gest de autoritate sau cel mai bun lucru pe care l-a făcut cineva pentru ea.

Lightman s-a uitat la ea, încercând în mod evident să-i citească expresia.

— E în regulă? Chiar nu vreau să mă bag. Eu doar… am vrut doar să te ajut. Să-l fac să-şi dea seama că nu eşti singură.

Hanson s-a gândit la ce-ar fi vrut Damian probabil să-i spună. Fără îndoială a vrut să-i vadă reacţia la tot rahatul pe care-l împrăştiase despre ea. Tot ce i-a spus lui Jason. Ar fi vrut să se înfrupte ca un vultur din asta. Îşi putea imagina zâmbetul lui încrezut, terifiant, fără să trebuiască să-l vadă.

— Nu, a fost bine ce ai făcut. Chiar bine.

Apoi şi-a lăsat capul încet de pe-o parte pe alta, şi a spus:

— Mă surprinde că te-ai descurcat, să fiu sinceră.

Ben a zâmbit.

— Mă bucur că ţi-ai revenit. Mă îngrijoram că mi-ai fi putut spune ceva cu adevărat frumos.

— Nah, mă ştii doar. Complimentez doar sandvişurile. Dar, a continuat ea, mulţumesc, Ben. Ne vedem mâine.

Ben s-a îndreptat spre partea cea mai apropiată a parcării, făcându-i din mână. Maşina lui Hanson era parcată aproape de capăt, departe de luminile puternice ale clădirii. Era atât de întuneric, că a simţit nevoia să aprindă lanterna telefonului ca să vadă dacă nu e cineva printre maşini.

Se aştepta să-şi găsească din nou cauciucurile sparte. Dacă Ben l-a alungat pe Damian, avea să găsească măcar o urmă de răzbunare. Era sigură.

Dar maşina era în regulă. Poate că lui Damian i-a fost frică să o facă la sediul poliţiei. Ştia că urmează ceva din partea lui, totuşi. Ceva deplorabil şi distructiv. Lucru care o făcea să se simtă obosită.

*

Louise nu se aștepta să fie lăsată să plece. Nu acum, când știau ce a făcut. Indiferent cât de buni erau cu ea, știa că va trebui să suporte consecințele faptelor ei, că a ucis un om. A făcut-o temându-se pentru viața ei și s-ar putea încadra la autoapărare, dar totuși l-a omorât. Amintirea sângelui fierbinte care-i curgea pe mâini era reală.

Patrick a fost cu ea din momentul când a intrat în secție și a simțit o ușurare adevărată când l-a văzut de data aceasta. Nu mai avea pentru ce să o suspecteze, cu excepția a ceea ce a făcut. Probabil că l-a ucis pe Alex Plaskitt, dar sigur nu s-a culcat cu el. Într-un fel bizar, era nevinovată.

El și-a pus mâna pe brațul ei de îndată ce a zărit-o. Atingerea lui era fermă. Liniștitoare.

— Rezolvăm noi și asta, a spus el.

— Mulţumesc.

I-a prins mâna, doar pentru o clipă, întrebându-l:

— Niall e bine?

Patrick i-a zâmbit amuzat.

— E bine. E ușurat că tu ești OK.

Câteva ore mai târziu, i-au dat drumul. Patrick i-a spus că se poate duce acasă și că putea să o ducă chiar el cu mașina.

— Nu sunt arestată? a întrebat ea.

— Ba da, teoretic, i-a explicat el, dar având în vedere că nu există acuzații noi, ne întoarcem la condițiile anterioare cauțiunii.

I-a luat puțin timp să parcurgă cei câțiva kilometri până acasă cu Jaguarul său. Drumurile păreau absurd de liniștite, dar apoi și-a amintit că era aproape zece seara într-o zi de luni. Bineînțeles că era liniște.

Patrick a ieșit să o ajute cu rucsacul ei pregătit pentru șederea de o noapte la poliție, rucsac pe care l-a dus cu ea la benzinărie și înapoi acasă fără să-l deschidă. Apoi a îmbrățișat-o scurt, spunându-i să se odihnească. Apoi, când s-a îndepărtat de ea, a spus cu o voce joasă și surprinzător de nesigură:

— Știi, am fost tentat să ți-o spun și înainte, dar… niciodată nu mi-a plăcut de Dina. Deloc. Și m-am bucurat mult… când te-ai cuplat cu Niall. Mi-ar plăcea să cred că mai există o șansă pentru voi doi.

Nu a putut să-i dea niciun răspuns, dar a dat din cap aprobator, iar el i-a zâmbit înainte de a intra în mașină. A simțit o urmă de tristețe odată cu plecarea lui. Cel mai bun prieten al lui Niall s-a dovedit a-i fi mult mai loial decât s-ar fi putut aștepta.

A intrat în casă și s-a întrebat, deodată, dacă va continua să locuiască acolo. Dacă va ajunge la închisoare sau dacă ea și Niall vor vinde casa și o vor lua pe drumuri separate. Toate aceste incertitudini erau prea mult acum, așa că și-a pus rucsacul jos și s-a dus în studioul muzical, unde o aștepta harpa.

S-a așezat, rezemându-și harpa de umăr, simțindu-i greutatea liniștitoare, iar apoi a început să cânte, un flux de melodii nescrise ce păreau să curgă din ea negândite.

•

Lui Hanson încă îi era greu să se simtă în siguranță în propria ei casă, dar nu exista nicio îndoială că se simțea mai bine ca înainte. Faptul că a împărtășit toate acestea cu Ben au alinat-o mai mult decât s-ar fi așteptat.

S-a uitat la camera de supraveghere falsă de deasupra ușii, mare, evidentă și neagră, cu un cablu care nu ducea nicăieri. L-a băgat în spatele camerei când a montat-o. Mai avea una și la primul etaj, îndreptată spre drum.

Hanson și-a făcut rutina obișnuită de încuiat uși, mai încet ca de obicei, și a hotărât că ar putea să bea un pahar de vin și să se uite la finalul filmului *Ultimul Mohican.* Și apoi somn. Spera să doarmă bine.

A aținit rapid, ținând gândurile despre Damian departe și gândindu-se în schimb la ce are de lucrat mâine. Cum le va căuta pe femeile care au fost victimele nevoii lui Alex de răzbunare. Cum se va reapuca, de asemenea, de un caz de trafic de droguri într-un pub de la Highfield cu O'Malley. Avea mult de lucrat din urmă pentru celelalte cazuri.

Gândurile erau mulțumitoare, dacă nu chiar fericite. O linișteau. Cu toate că fix înainte de somnul profund, mintea i-a fugit la imaginea lui Ben vorbind cu Damian în fața secției, cu Ben la fel de rigid ca întotdeauna și Damian dând înapoi. Nu mai deținea controlul. O făcea să zâmbească.

Și apoi s-a trezit. Complet trează și pe jumătate dată jos din pat, pentru că s-a auzit ceva de la parter. Un zgomot ascuțit, puternic, care-i făcea inima să-i bată cu forță, de undeva de jos.

S-a împleticit când a încercat să se ridice, căci corpul nu făcea încă legătura cu mintea care știa că zgomotul fusese cauzat de spargerea ferestrei de la bucătărie.

Armă, s-a gândit ea, auzind sticla spărgându-se în timp ce cădea din rama geamului.

Dar avea arma lângă ea. Dormea cu bastonul lângă ea de câteva luni deja. Repetase acest scenariu în minte de multe ori. Și-a luat o pernă de pe pat, pe

care a strâns-o în față, ca o protecție instantanee împotriva cuțitelor, nemaiavând timp să-și pună vesta de protecție.

Știa, fără îndoială, că intrusul era Damian, și parte din ea se bucura. Indiferent ce-ar fi încercat să facă, se putea apăra în fața lui. El era mai înalt, poate și mai puternic, dar nu avea condiție fizică. Prea delăsător ca să se mai mențină în formă sau să se ducă la cursurile de arte marțiale despre care vorbea mereu.

A deschis ușa cât de încet a putut, hotărâtă să nu tresară la fiecare sunet nou. Era în bucătărie? Sau se dusese deja în altă parte a casei?

Și-a dat seama, în timp ce cobora scările încet, că se simțea un miros ciudat și se vedea ceva luminos. Era un miros fierbinte, ca de foc de tabără, și culoarea pereților era de un portocaliu șters, mișcător.

Rahat

A alergat ultimii câțiva pași și a aruncat perna ca să deschidă dulapul și să scoată stingătorul cu spumă. A trântit ușa dulapului ca să nu o încurce și s-a dus în bucătărie, unde mici flăcări mistuiau cu ușurință diverse obiecte – frigiderul, masa, unul dintre scaune, chiuveta.

În centrul podelei era sursa focului, o cârpă îmbibată cu benzină care topea linoleumul. A lăsat bastonul fără regret, a tras inelul stingătorului și a început să se ocupe de fiecare mic incendiu în parte.

Era norocoasă că nu erau mai multe materiale inflamabile în bucătărie. Din fericire, cocktailul Molotov aterizase central și nu aproape de hol. Covorul a rămas neatins, iar după ce a acoperit totul cu spumă și s-a oprit din pulverizat, s-a lăsat liniștea.

S-a uitat împrejur, la încăperea arsă și înnegrită, zâmbind ca pentru sine.

37.

— Arăţi perfect, i-a spus April. Nu te mai prosti şi bea.

Louise şi-a mai pus un strat de fard înainte de a pune pensula jos pe chiuveta de la baie, luând un pahar de Prosecco.

— Ceva nu arată bine, a spus Louise, privindu-se în oglindă.

— *Totul* arată bine, a spus April hotărâtă.

— Dar parcă nu sunt eu, a spus Louise, încercând cu tot dinadinsul să-şi dea seama unde e problema.

— Ştii ce cred eu? a spus April, venind să-şi pună o mână peste umărul ei şi privind-o îngândurată pe Louise cea din oglindă. Cred că de obicei eşti beată când ne gătim. O vezi acum pe Louise cea trează pregătită să iasă în oraş şi asta te sperie, pentru că nu ai mai văzut-o aşa.

Louise a început să râdă, întrebându-se dacă April are dreptate. S-a studiat din nou şi s-a gândit la toate dăţile când au făcut asta, când s-a privit prin ceaţa alcoolului şi s-a simţit fantastic.

Şi-a dat seama că nu zâmbea, iar ăsta era un lucru greşit. Louise Beţivana zâmbea mereu. Era amuzantă şi nu-i păsa dacă nu era dată bine cu ruj.

Louise cea trează a luat paharul de Prosecco şi a sorbit o înghiţitură mare.

— Nu voi fi Louise Beţivana astă-seară, dar nici nu vreau să fiu Louise cea Trează.

A sughiţat când i-a venit puţin din acid înapoi şi a râs din nou.

— Lasă-mă să ţi-o prezint pe Louise Cherchelita. Louise Cherchelita este şi ea foarte distractivă, dar îşi cunoaşte limitele.

— Vreau să fiu şi eu ca Louise Cherchelita, a spus April, dând paharul pe gât.

Deja turna încă unul înainte ca Louise să mai ia o înghiţitură.

— Doar că nu vreau atât de tare…

Louise a privit-o, îngândurată. De obicei, în acest moment al serii, April o scotea pe Louise din ale ei. Mereu era ea, prietena ei de gaşcă, dominatoare, care insista să bea ceva, pentru ca Louise să se simtă mai bine. Pentru prima oară Louise s-a întrebat dacă acesta era motivul pentru care April aducea vin mereu şi comanda Tequila.

— Cum eşti *tu*? a întrebat Louise. Cum te mai simţi tu?

— Oh… April a ridicat din umeri. Sunt bine.

— Nu pari… fericită, acum că am timp să mă gândesc la asta.

April a râs, dar apoi a umplut paharul din nou și a băut, iar Louise avea impresia că încearcă să-și înghită lacrimile.

Și apoi a spus:

— Nu știu. Cred că doar îmi… lipsește sora mea. Și mă îngrijorez că lucrurile se schimbă cumva fără mine.

A scuturat din cap.

— Nu ai văzut-o pe Dee de multă vreme, nu? a întrebat-o Louise, cu delicatețe.

— Nu, a spus April. Nu. Nu am văzut-o de mult. Am visat-o ieri, că mergeam cu ea într-o excursie, iar când m-am trezit, m-am simțit… îndurerată, cred.

A oftat, frustrată.

— O să trec eu peste. Mă pricep la asta.

— Nu trebuie să treci peste, să știi, a spus Louise cu blândețe. Putem vorbi cum se cuvine, dacă vrei.

April și-a dat ochii peste cap, dar a spus:

— Mersi, scumpa mea.

Și-a trecut brațul peste Louise și a tras-o într-o îmbrățișare, apoi s-a întins să-și ia telefonul.

— Vreau să facem o fotografie. Să comemorăm această ocazie specială.

A întins brațul în care ținea telefonul, studiindu-le pe amândouă pe ecran timp de câteva secunde înainte de a zâmbi și de a apăsa pe buton.

— Știi, a spus Louise, Louise Cherchelita te iubește la fel de mult ca toate celelalte versiuni ale lui Louise. Și va fi mereu alături de tine.

— Știu că va fi.

Părea că April va mai spune ceva, dar s-a uitat la telefon în schimb.

— OK, taxiul ajunge în cinci minute. Să terminăm din pahare.

Louise a simțit cum i se strânge stomacul. Nu era sigură că era pregătită pentru asta. Indiferent cât de mult voia să alunge din minte ororile săptămânii trecute, ideea de a ieși într-un club vinerea următoare, de a vedea bărbați care ar putea să vrea să flirteze cu ea… era oribilă. I-a fost destul de greu să se descurce singură duminica trecută, când și-a dat seama cu certitudine că un bărbat aparent drăguț a pus-o la pământ și a violat-o.

Dar April credea cu tărie că așa îi vor trece toate. A sunat din nou la hotelul la care nu au mai ajuns luni și a insistat să plătească un masaj de două

ore pentru Louise. A rezervat și o zonă VIP la clubul unui prieten al ei.

— Nu vom sta la bar cu ceilalți, i-a spus April. Vei avea un loc sigur la masă unde să te retragi dacă nu te simți bine și, dacă e groaznic, plecăm.

A ridicat o sprânceană.

— Dar aceasta va fi o noapte pe care ne-o vom aminti ani de zile. Simt asta.

— O, chiar? a spus Louise, apoi a capitulat.

April avea absolută dreptate. Nu ar trebui să stea ascunsă doar pentru că un psihopat a atacat-o. Era mai puternică decât atât.

Dar încă își simțea inima bătând cu putere când și-a luat geanta, poziționându-și-o în față ca un fel de scut. Și s-a întrebat, puțin melancolică, dacă Louise Bețivana ar fi fost puțin mai tare.

•

Pentru prima oară în șase săptămâni, echipa a ieșit la pub. Detectivul inspector șef pleca mereu după cam trei sferturi de oră, ca și cum ar fi vrut să-i lase să se relaxeze. Cu toate acestea, înainte de a pleca, a stat puțin de vorbă cu Hanson între patru ochi.

— Nu vreau să mă bag sau ceva, i-a spus el, dar mi s-a atras atenția că ai putea avea niște probleme cu un fost iubit.

Hanson simțea cum îi ard obrajii din momentul în care a început să vorbească, dar avea dreptate, trebuia să știe ce se întâmplă.

— Din nefericire, mă urmărește, mă calomniază și îmi vandalizează proprietatea privată, așa că a trebuit să-l raportez, a spus ea.

Hanson s-a gândit că probabil inspectorul șef Heerden i-a spus despre asta șefului. Heerden probabil a simțit că trebuie să facă asta. Hanson își dorea, totuși, ca situația să fie preluată de polițiști în uniformă. Ideea ca problemele ei să ajungă undeva la Departamentul de Investigații Criminale, la urechile celor cu care lucrează zi de zi, era chinuitoare.

Nu era nevoie de o implicare prea mare din partea lor. Erau puține investigații de făcut. Jason și-a scris rezumatul conversației de la pub, inclusiv toate afirmațiile lui Damian despre ea. A fost ciudat să-l roage să facă asta când între ei lucrurile erau nerezolvate, dar el a fost dornic să o ajute. Desigur, Ben a dat și el o declarație în care a povestit despre prezența lui Damian la secție în seara incendiului. Și Hanson avea propriul ei jurnal, detaliind aproape toată realitatea sumbră a hărțuirii la care a fost supusă de el.

Nimic din toate acestea nu ar fi fost suficient dacă Damian nu ar fi aruncat cocktailul Molotov la ea în casă. Încă îi mai venea să zâmbească de fiecare

dată când se gândea la asta. Era singura greşeală adevărată pe care o făcuse, probabil declanşată de furia că ea încă lucrează şi că e protejată de colegi.

A cerut să vorbească în privat cu Lightman a doua zi dimineaţă. I-a fost greu să nu-i zâmbească atunci când a închis uşa după ea, intrând în sala de întâlniri. În ciuda unei găuri mari în fereastră şi a uneia similare în somnul ei din noaptea aceea, simţea că are mai multă energie decât în ultimele luni.

— Îl voi raporta pe Damian, a spus ea. Astăzi, dacă se poate. Ai putea să scrii conversaţia pe care ai avut-o cu el în faţa secţiei, ieri? Aş vrea să leg comportamentul lui de acest atac.

— Despre ce comportament e vorba? a întrebat el.

I-a spus, în câteva cuminte, despre vandalismul din timpul nopţii.

— Ceea ce înseamnă că l-am prins, a spus ea, cu ochii sclipindu-i de încântare. Am totul pe camere, şi asta făcându-l să se simtă isteţ.

Lightman şi-a mijit ochii, privind-o.

— Camerele false…

— Le-am deschis şi am pus unele adevărate înăuntru, a râs ea cu o satisfacţie totală. M-au costat o avere, dar am ştiut că va funcţiona. E un nenorocit atât de încrezut, atât de egoist, încât probabil s-a felicitat singur când şi-a dat seama că sunt false. Cea mai tare chestie este că sunt fix ca acelea pe care le-a instalat chiar el când am locuit împreună în Birmingham. Ştia cu siguranţă că sunt false pentru că le-a recunoscut şi era mult prea arogant ca să-şi dea seama că eu ştiu exact ce fac.

I-a arătat telefonul, cu o imagine clară a feţei lui Damian. Chiar se întorsese să se uite, satisfăcut, la ceea ce credea că e o cameră falsă deasupra uşii.

— Camerele de la etaj i-au prins maşina, apropierea de casă. Şi dacă adăugăm asta la faptul că mi-a distrus becul atunci, avem un tipar de comportament violent şi distrugător.

— Doamne, a spus Lightman, cu cel mai mare şi mai sincer zâmbet pe care l-a văzut ea vreodată. Eşti un geniu absolut.

Şi-a trimis raportul către biroul de infracţiuni trei ore şi jumătate mai târziu. Şi cu toate că nu s-a mai simţit de mult atât de entuziasmată – având, de fapt, momente de anxietate când se gândea ce ar putea face Damian la aflarea acuzaţiilor – în general se simţea ca şi cum i s-a luat o mare povară de pe umeri.

— Ei bine, i-a spus detectivul inspector şef acum, cu o expresie undeva între căldură şi îngrijorare, poate că nu am cum să mă implic, dar asta nu

înseamnă că nu te pot ajuta. Spune-mi dacă ai nevoie de timp, de spaţiu sau discuţii ori – nu ştiu, alcool – ca să treci peste.

Hanson i-a zâmbit.

— Mulţumesc, şefu', aşa voi face. Şi… a ezitat puţin înainte de a continua, mulţumesc pentru… ăă… ajutor cu e-mailurile pe care le-a trimis. Ben mi-a spus despre ele. Contează enorm să ştiu că ai atâta încredere în mine.

— Ei, şi tu, a spus Sheens ridicând din umeri. Trebuia să am. Altfel ar fi părut că nu ştiu să-mi recrutez oamenii, aşa că…

Ea a râs în hohote când a auzit.

— Da, corect. Mulţumesc oricum.

•

Lui Jonah îi plăcea atmosfera de la club mai mult decât se aşteptase. În general, nu se putea relaxa prea tare în astfel de situaţii. Era prea conştient de faptul că era şef. Şi în ciuda faptului că îi plăcea echipa destul de mult, se aştepta pe jumătate ca ei să-şi mai arunce priviri despre ce a spus sau să facă aluzii subtile că ar fi vremea să plece.

Dar în seara aceasta i se părea că îl ajută mult compania celorlalţi. Lipsa unui verdict clar pentru cazul lor l-a dezamăgit. Nu putea să renunţe la tot. Ceva în interiorul lui nu voia să creadă că Alex Plaskitt fusese atât de dezaxat, şi se gândea acum la toate cu un sentiment de depresie.

Zona incertă a moralităţii acţiunilor lui Louise Reakes i-a lăsat, de asemenea, un gust amar. Probabil aşa era el făcut, să caute certitudini şi finalizări. Să continue până ce investigaţiile prindeau contur. Se închideau. Se terminau. Şi totuşi, aşa cum ştia prea bine, viaţa era rareori aşa. Nu exista mereu o definiţie clară a personajului rău. Şi când *exista* un personaj rău, de obicei avea un motiv. Precum părinţii groaznici ai lui Alex Plaskitt, sau Louise Reakes care se îmbăta din cauza unui soţ infidel, lovind apoi decisiv în momentul atacului.

Cel mai bun lucru la echipa lui era că ei înţelegeau. Au înţeles că era posibil să se simtă puţin melancolic acum, chiar dacă părea momentul potrivit sărbătoririi. Feţele lor păreau să exprime acelaşi sentiment, iar asta îl liniştea.

Dar la nouă fără un sfert, telefonul l-a atenţionat că a mai primit un mesaj de la fosta soţie.

> Ai primit mesajul meu sâmbăta trecută? Trebuie neapărat să vorbesc cu tine. Mă poţi suna, te rog?

Se simţea foarte deprimat citind asta. Chiar nu ştia ce să facă. I se părea crud din partea lui să o ignore pe Michelle, chiar dacă încerca doar să-şi ridice moralul prin el. Dar orice discuţie cu ea i se părea ca o trădare faţă de Jojo. Şi mai mult decât atât, îi amintea în mod neplăcut cât de tare a greşit atunci când s-a întâlnit cu fosta, în urmă cu patru luni. Cât de prost a fost că s-a culcat cu ea.

S-a uitat la mesaj un minut, apoi a dat telefonul la o parte. O va suna mâine. În seara aceasta avea nevoie să se întâlnească cu iubita lui.

•

Hanson l-a privit pe detectivul inspector şef plecând, gândindu-se că e păcat că nu rămâne să se distreze cu ei.

— Cred că se simte singur din postura de şef, i-a spus ea lui O'Malley.

— A, aşa ai crede, nu? a spus O'Malley, dar să nu-ţi fie prea milă de el. Are o iubită ţiplă şi o casă de trei ori mai mare decât a ta.

O'Malley s-a aplecat spre ea.

— Şi o pensie babană.

— OK, ai dreptate, a spus Hanson, luându-şi berea în mână. E clar un nenorocit. Cine dă următorul rând?

•

Louise a făcut ce-a făcut şi a ajuns din nou în club, unul care nu arăta prea diferit de Blue Underground. Nu era beată criţă, şi aproape că se simţea bine. Cuvântul „aproape" nu se referea atât de mult la anxietate, aşa cum se aşteptase, ci mai degrabă la faptul că oamenii beţi par să fie incredibil de enervanţi.

Era atât de ciudat să-i treacă prin minte că nu a văzut niciodată cum se îmbată alţii în halul acela. Louise cea Trează se ducea mereu acasă înainte de a fi prea târziu, iar Louise Beţivana nu părea să observe nimic care nu era roz bombon.

— Oh, Dumnezeule, uite-te în ce hal e ăsta, i-a spus lui April din siguranţa mesei lor blocate de un cordon, privind la un tip care s-a dus împleticindu-se spre bar şi apoi şi-a scăpat toate cardurile din portofel pe jos. Deja a încercat să se dea la o tipă, dar ea i-a spus să se care. Te rog, spune-mi că nu ajung niciodată chiar aşa.

April s-a uitat la bărbatul care se chinuia să-şi ridice cardurile de pe jos, după care a spus:

— La naiba, nu. Tu ai o coordonare şi mai proastă.

— Ia mai du-te naibii, i-a spus Louise, râzând.

Unul dintre barmani a venit la ele și le-a întrebat dacă vor ceva, lucru bizar pentru Louise. Era un club aglomerat. Trebuiau să-și dea coate ca să ajungă la bar. Era ciudat să fii la VIP.

— Eu mai vreau un pahar de screwdriver[{9}], a spus April. Bea și tu unul, i-a spus ea lui Louise.

Louise a privit-o nehotărâtă.

— Nu știu. Cred că nu vreau nimic. Am băut un Prosecco.

— Ești sigură? a întrebat April puțin ademenitor, ca și cum singurul răspuns corect era să se răzgândească. Era vorba de inevitabila presiune exercitată de cei care beau asupra celor care nu beau.

Louise a oftat. De fapt, se simțea suprasaturată cu zahăr. Cele trei cocktailuri non-alcoolice pe care le-a băut i-au lăsat în gură diverse variații ale gustului de suc la cutie și ar fi vrut să bea ceva să mai taie din el.

— Bine. Un gin tonic simplu. Asta e tot. Cu asta închei seara.

— Super, a spus April, și apoi i s-a adresat barmanului. Charlie mai e pe aici? Ar trebui să vină să ne salute.

— Oh, da, a spus tipul, privind în jur. Cred că e aici. Îi zic.

— Ar fi super, i-a spus April, aruncându-i o privire sută la sută Stil Predator.

Tipul i-a zâmbit și a plecat, iar Louise a scuturat din cap.

— Nu cred că-i genul tău.

— Tocmai asta e și ideea, i-a spus April. Poate că trebuie să încerc un alt gen.

Louise și-a mijit ochii.

— Dar cine-i Charlie? Prieten cu tine? Pare că aștepți să te vezi cu el.

April i-a zâmbit cu subînțeles.

— Oh, e un dulce. Dar mă gândeam să vă fac vouă lipeala, scumpo. E Chez. Tipul cu care te-ai sărutat la nuntă.

— Nu, April, a spus Louise oripilată, încercând să fie fermă. Chiar nu vreau să îl văd. Și oricum, nu va ieși nimic. Sunt în această… non-situație cu Niall, încă sunt traumatizată că m-a atacat cineva, oricât cât de puțin mi-aș aminti și… și toate celelalte. Nu o să-mi faci nicio lipeală. Și asta pentru mult, mult timp de acum înainte, ne-am înțeles?

April s-a blocat.

— Dacă spui tu… s-a dat puțin mai în spate. Dar pun pariu că nici nu-și va aminti că v-ați sărutat și că ai fugit. Ar fi ca și cum v-ați întâlni pentru prima oară.

*

— Ei bine, să bem în cinstea unui caz aproape finalizat, a spus O'Malley, ridicând paharul de tonic puțin tremurând.

Hanson era fascinată de felul în care O'Malley putea simula beția cu ceilalți, fără să bea o picătură de alcool. I-a spus lui Hanson că niciodată nu-și schimba comportamentul în mod conștient. Se îmbăta prin beția *lor*.

— Mersi, a spus Hanson, ridicând paharul. Am petrecut cinci ore azi încercând să dovedesc că Alex Plaskitt a primit cuțitul la timp ca să ucidă o tânără din Londra, dar nu mi-a ieșit. E singura persoană pentru care nu am găsit o potrivire de ADN, dar sunt sigură că el a fost. Viagra. Felul cum arăta.

A oftat.

— Nu a comandat două cuțite deodată, iar singura comandă în apropiere a fost plasată după uciderea ei. Și având în vedere că s-a folosit o armă similară, va trebui să accept că nu a făcut-o el, chiar dacă toate celelalte lucruri se potrivesc.

— Dar nu a avut cuțitul nici în noaptea de nouăsprezece ianuarie, a subliniat Lightman, pentru că i l-a dat lui Step. Suntem siguri că el a atacat-o pe Gianetta Jilani. A menționat în mod specific cuțitul. Poate că a folosit altceva o vreme, dar a hotărât într-un final că vrea unul mai artistic, ca cel al lui Step de la Steel and Silver.

Hanson a ezitat pentru o clipă.

— Da, sau… și dacă l-a luat de la Step pe nouăsprezece? S-a oferit să aibă grijă de el, l-a folosit, l-a curățat și i l-a dat înapoi?

Și-a pus rapid paharul pe masă și și-a scos telefonul din buzunar.

— Hmm… e vineri seară, să știți, a spus O'Malley. Nu ar trebui să muncim.

— Durează doar o clipă, a spus Hanson, zâmbind.

A ieșit din barul călduț în frigul de afară ca să vorbească la telefon. Era din nou o noapte geroasă, iar pe Shirley Road bătea un vânt rece. A regretat că și-a lăsat haina pe scaunul dinăuntru, dar a sunat totuși.

Step Conti a răspuns circumspect, și nu l-a învinuit pentru asta. Oricine ar fi circumspect dacă ar afla că prietenul lui cel mai bun era un violator în serie. Fiecare apel de la poliție de până acum nu a făcut decât să scoată la iveală un adevăr tot mai întunecat, iar acum simțea o senzație de vină, căci era pe cale de a-i pune în cârcă lui Alex și o crimă.

— Step, bună, a spus ea. Detectiv ofițer Hanson. Îmi pare rău să te sun vineri seara, dar vreau să verific o informație cu tine. E despre noaptea în care

Alex și băieții ți-au dat cuțitul. Nouăsprezece ianuarie.

— Dacă îmi permiți o clipă…

S-a auzit un țipăt de copil mic în fundal. S-a gândit că era fiica lui, trează la o oră la care n-ar fi trebuit să fie. După aceea, s-a auzit o ușă care s-a închis.

— În regulă, a spus Step. Gata.

— Voiam să știu ce s-a întâmplat după ce ai primit cuțitul, a întrebat ea. L-ai avut cu tine? Sau l-ai lăsat în grija cuiva?

— Hmm… oh, a spus Step. L-am lăsat după bar. Fratele lui Marc, Charlie, deține clubul unde am fost, și s-a oferit să-l țină el.

— Fratele lui Marc, a spus Hanson. Adică Charlie Ruskin?

— Da, a confirmat Step.

— Mai deține vreun alt club? a întrebat ea, încercând să facă acea întrebare să sune neimportantă.

— Da, are trei. De obicei mergem la cel din Southampton, dar la ziua mea am stat peste noapte la Portsmouth.

— O, bine, a spus ea, conștientă că e ceva în neregulă cu vocea ei. Cel din Southampton, e Blue Underground, unde ați fost vineri seara?

— Da, acela e.

Hanson era conștientă că tremura, și asta avea mult de-a face cu adrenalina care îi curgea subit prin vene, dar și cu frigul. Încerca să-și păstreze calmul. Să pună toate întrebările relevante.

— L-a-i luat acasă la final? Cuțitul?

— Nu, a spus Step. Charlie nu era acolo când am plecat, așa că l-am luat de la el a doua zi.

— Super, mersi, a spus ea.

Și apoi a mai adăugat:

— Așadar, nu ar fi putut fi la Alex?

— Nu, a spus el cu fermitate. Categoric nu.

*

April s-a ridicat în picioare, luându-și geanta.

— Mă duc să fac pipi și să-mi refac rujul. Vii și tu?

Louise a scuturat din cap, hotărâtă să nu fie coada lui April. Să nu mai fie Louise cea Trează și anxioasă.

— Mi-e bine aici, mersi.

Dar imediat ce April a plecat, a regretat că nu s-a dus cu ea. Clubul s-a transformat dintr-un loc drăguț și confortabil într-o cavernă întunecată și

aglomerată. Bărbații dansau pe ringul de dans ca apucații, iar ea se uita la cei mai apropiați.

Unul dintre ei a privit-o și i-a zâmbit puțin, iar ea și-a ferit privirea, rapid, rușinată de cât de fragilă s-a simțit.

Și-a luat geanta în poală, ca un scut mare și liniștitor, prefăcându-se că se uită după ceva. Când s-a uitat din nou în sus, tipul respectiv se uita în altă parte, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, iar ea a scos un oftat de ușurare.

Ce mama naibii, calmează-te, Louise. Nu se uită nimeni la tine. Nimănui nu-i pasă.

Se gândea dacă să-și mai comande încă un gin tonic.

Doar ca să se liniștească.

S-a uitat spre bar, dându-și seama că nu era așa aglomerat. Era abia 23:11, devreme pentru un club. Abia mai târziu se va umple, când se vor închide puburile. Barmanul cu care flirtase April vorbea cu cineva, dar nu era coadă. Putea deci să se ducă să-și ia ceva de băut și să se întoarcă, înainte ca April să fie înapoi. O mică victorie a independenței.

S-a ridicat, punându-și geanta în față, stil poștaș, și s-a dus spre bar. A văzut că barmanul face un semn spre ea, iar tipul cu care vorbea s-a întors către ea.

Și când l-a văzut la față, întregul ei corp părea că începe să cadă într-un fel de abis.

*

— Cât tupeu să ai!

Hanson s-a răsucit, cu telefonul încă la ureche, deși închisese. Simțea o senzație de urgență în interiorul ei, iar persoana de care îi păsa cel mai puțin acum era Damian. Și bineînțeles, *bineînțeles* că a urmărit-o la nenorocitul de pub și că a ales să o confrunte acum.

— Ce crezi că ai de câștigat din tot rahatul ăsta? a întrebat-o el. Crezi că o să mă bagi la pârnaie? Pentru că nu am făcut nimic greșit, iar tu o să arăți ca o mironosiță în fața prețioșilor tăi colegi.

S-a gândit de atâtea ori la lucrurile pe care i-ar plăcea să i le spună într-o confruntare. A avut zile întregi de fantezii cu asta – cum i-ar râde în față și i-ar spune să discute cu avocatul ei sau l-ar întreba dacă crede că dă bine pe cameră.

Dar nu avea timp acum de nimic. Când s-a gândit la asta mai târziu, și-a dat seama că nu ar fi avut nicio altă modalitate mai bună de a-i trage preșul de sub picioare decât spunându-i:

— Scuze, dar nu am timp de rahaturile tale acum.

Și a împins ușa grea a pubului, spunându-le celorlalți:

— Am înțeles totul, *totul*, complet greșit.

•

Era ciudat cât de repede poți să revezi cu ochii minții ore și ore de amintiri. Louise stătea într-un bar din Portsmouth cu geanta pe umăr și a șovăit doar o secundă. Acesta era adevărul.

Cu toate acestea, adevărul era că stătuse la un alt bar preț de o oră, iar un italian înalt și chipeș i-a cumpărat de băut. A vrăjit-o. Nu-și amintea numele lui. Simțea că-i este cunoscut, dar nu era sigură de unde și a ratat cumva partea în care ar fi trebuit să-l întrebe.

A început să se gândească la Dina și Niall. Mai exact, la mâna Dinei pe genunchiul lui Niall, ea punându-și mâna pe piciorul tipului aceluia, imaginându-și că e Dina, că deține acea putere. Bărbatul acela chipeș i-a zâmbit îndelung și i-a spus: „Dă-l pe gât”.

S-a sprijinit cu mult prea multă greutate de bar. Era prea beată. Beată criță. Deodată îi era frică de beție și de ea însăși și s-a ridicat instabilă. Și-a dat seama abia atunci că mâna lui era pe coapsa ei, însă nu mai era sigură că știe cine e tipul. Ce băuse din paharul acela?

— Pleci? a întrebat-o el.

A încercat să se concentreze la fața lui. Părea să-i zâmbească într-un fel… greșit.

— Da, i-a zis ea. Scuze. Trebuie să – să mă duc acasă. Și-a luat geanta și a ieșit poticnindu-se pe hol, mergând din perete în perete.

Și în secunda aceea împietrită încă era pe ringul de dans, dar i s-a părut că simultan a petrecut ore întregi încercând să stea în picioare, pe tocurile acelea nenorocite, împleticindu-se pe London Road. Undeva, în răstimpul acelor ore, a privit în spate și a văzut acel zâmbet greșit și s-a speriat.

Și-a scos telefonul, dar nu a putut să-l deblocheze. Nu-i mai funcționau degetele, parcă erau ale altcuiva, așa că a încercat să fugă.

Și apoi, fără ca timpul să mai treacă, era cu fața la pământ, plângând în timp ce el îi apăsa un cuțit în spate. I-a recunoscut vocea de data asta. A recunoscut accentul de Sheffield de la club, când îi spunea lucruri frumoase.

— Te rog, nu, l-a implorat ea. Te rog. Te rog.

— Tacă-ți naibii gura.

Părul îi era pe față când a întors-o și a simțit că-i vine să vomite. Era confuză. Se simțea rău, amețită.

O trăgea de chiloți, dar nu se putea întâmpla asta. Nu se întâmpla asta. Trebuia să se lupte cu el, dar era ca într-un vis în care corpul ei nu mai răspundea. Nimic nu mai funcționa.

— Hei!

Era o altă voce. Una mai joasă și amenințătoare, dar în altfel.

— Ce naiba crezi că faci?

A încetat să-i mai tragă lenjeria, iar greutatea de deasupra ei s-a ridicat pentru un moment, deși încă simțea o durere acută în mâna stângă. Simțea cum încă o ține la pământ.

— Pleacă de aici, a spus bărbatul care era deasupra ei. Nu glumesc.

Louise a reușit să-și elibereze o mână și să-și dea părul din ochi ca să vadă ceva. S-a răsucit ca să-i vadă chipul celui care o trântise la pământ. Zâmbetul îi dispăruse, pentru că purta o cagulă acum. Nu mai avea chip. Era înspăimântător.

O siluetă înaltă stătea în picioare puțin mai încolo, privindu-i pe amândoi.

— Nu-mi pasă cine ești sau ce crezi că o să faci acolo. Dă-te jos de pe ea. Acum!

— Frate, ți-am zis să te cari.

În vocea aceea nordică veselă se simțea atâta ură.

— Nu e treaba ta aici.

— Te rog, a scâncit Louise. Te rog să nu pleci.

După un scurt moment de liniște, silueta înaltă s-a apropiat. Greutatea de pe brațul ei a dispărut deodată, căci cel care stătea deasupra ei fusese împins. Și apoi s-a auzit un zgomot groaznic, căci atacatorul i-a tras un pumn străinului înalt.

A auzit un zgomot de durere, apoi un strigăt. Tipul înalt și-a ridicat pumnul atât tic rapid, încât cel cu cagulă nu s-a mai putut feri. S-a auzit când l-a lovit, iar tipul înalt îl bătea pe atacator, așa că acesta se dădea tot mai în spate. Fugea și încerca să se ascundă în același timp.

După aceea s-a lăsat liniștea.

Îl auzea pe tipul înalt respirând, iar apoi el i-a zis:

— Ești bine?

Deodată, Louise a cedat psihic și a început să plângă. Atât de tare, în hohote, că nu putea respira.

— Șșș, i-a spus el, stând lângă ea. Șșșș, ești bine, o să fie bine.

A ajutat-o să se ridice în picioare, iar atunci când l-a văzut în fața ei, a observat că ieșea ceva din abdomenul lui. A întins o mână și i-a atins tricoul

pătat de ceva închis la culoare sub acel obiect, iar când și-a luat mâna de acolo, aceasta era caldă și lipicioasă.

— Ești rănit, a spus ea. Ești rănit. Te-a rănit.

El a râs, dar râsul i s-a transformat într-un geamăt.

— Ah, sunt bine, a spus el după aceea, iar ea l-a privit pentru prima oară în ochi, dându-și seama că-l știe.

Vorbise cu el. A fost și el la club.

— O să merg la doctor… lasă-mă să te conduc acasă mai întâi.

Părea atât de sigur pe el, așa că ea a aprobat cu o mișcare a capului și a pornit cu el spre casă. Fulgi de zăpadă începuseră să cadă peste ei și totul părea ireal.

Ceva mai târziu, dar tot în aceeași secundă, era în picioare în camera ei, dându-și pantofii jos, ca să se bage în pat. Încă tremura, dar s-a ghemuit cu fața spre el și se simțea mai bine, știindu-l acolo.

El s-a așezat greoi pe pat, mișcând-o și pe ea puțin, odată cu salteaua.

— Eu nu… pot să mă întind? a întrebat el. Doar pentru o clipă.

— Da, i-a spus ea. Întinde-te aici.

El s-a întins, cu fața spre ea, și a inspirat subit mult aer. Apoi s-a chinuit cu ceva, până ce a scos un icnet de durere și ușurare. Avusese un cuțit în el. Un cuțit. L-a văzut în mâna lui, iar o voce îi spunea că lucrurile nu erau în regulă. Că trebuie să intervină.

Dar chiar dacă vocea îi spunea toate acestea, ea ceda tot mai mult. Își pierdea conștiința. Renunța la lumea din jur, de dragul unei lumi mai ușoare, undeva dincolo de toate acestea.

— Mi-e frig, a spus el, iar ea și-a deschis ochii din nou și a văzut că este palid. Atât de palid. În ochi i se citea groaza.

Ea și-a întins o mână spre chipul lui și a început să-l mângâie.

— E în regulă, a spus ea. Sunt aici. Sunt aici.

38.

Imaginea îi era foarte familiară lui Niall. Un alt bar de hotel, Dina aşteptându-l, cu picioarele ei lungi şi foarte strălucitoare în rochia neagră şi scurtă, cu părul prins într-un coc lejer astfel încât majoritatea firelor de păr îi cădeau în bucle artistice de un şaten închis.

Se uita în telefon când el a ajuns la ea, având deja o băutură în faţă. Mereu era aşa. Fosta soţie îl aştepta, perfect aranjată pentru un efect maxim.

El şi-a scuturat capul uşor şi a făcut ultimii paşi până la ea. Ea l-a privit şi i-a zâmbit, de data aceasta cu o expresie tristă.

— Mă bucur că ne vedem din nou, a spus ea. A fost groaznic să mi se zică să nu vorbim.

Niall s-a aşezat încet, după care a spus:

— Nu ne vom mai vedea, Dina.

Dina s-a uitat la el pentru un moment, după care a râs:

— Nu fi ridicol, Niall.

Şi-a luat paharul de martini şi a sorbit, foarte atentă.

— Suntem liberi să facem ce vrem acum. Totul e la vedere.

Niall a râs, sunetul râsului lui fiind total diferit de chicotitul ei relaxat. Un râs amar.

— Ai dreptate, a spus el. Totul *e* la vedere. Cine eşti tu şi ce idiot am fost eu.

A văzut-o pe Dina cum îşi dă ochii peste cap.

— Nu eşti furios pe mine că m-am supus ordinelor, nu-i aşa? Ce era să fac? Să-i spun nu, noi avem planul nostru?

Dina a scuturat din cap, cu o expresie puţin mai severă în ochi.

— Ştii că nu sfârşesc bine cei care fac asta.

— Sunt absolut convins că nu a fost vorba de executarea ordinelor, a spus Niall, indiferent. Tot ce ai încercat să faci din momentul în care te-a adus în… croindu-ţi loc în mijlocul tuturor, încercând să calci peste mine ca să ajungi tu unde vrei… a fost un joc ridicol. Şi, desigur, te-ai jucat cu mine în acelaşi timp. Îmi spuneai că ţi-e dor de mine, că regreţi că ne-am despărţit. Îmi luai fiecare şansă la fericire. Şi pentru ce? Ca să simţi că *ai câştigat*?

Şi apoi Niall s-a oprit, închizându-şi gura deliberat.

— De fapt, uită tot ce-am zis. Nu am nevoie să aflu de ce. Nu-mi mai

pasă. Sunt aici să iau ce ai să-mi dai şi apoi plec.

Dina l-a privit îndelung, după care a ridicat din umeri. Şi-a pus mâna cu manichiura perfectă pe geanta care era pe spătarul scaunului şi a scos un plic.

— Nu e atât de mult cât sperai tu, a spus Dina. Cu siguranţă nu suficient ca să te scoată din datorii.

Niall l-a luat ridicând din umeri şi l-a pus în buzunar fără să-l deschidă. Nu voia să-i dea satisfacţia de a-i vedea dezamăgirea.

— Nu contează. S-a terminat.

— Aproape s-a terminat, a spus Dina când s-a ridicat. Mai sunt nişte treburi nerezolvate de pus la punct.

Niall s-a oprit, căci nu mai avea acelaşi sentiment de certitudine.

— Ce înseamnă asta, treburi nerezolvate?

•

Jonah aproape că ieşise din Southampton atunci când l-a sunat Hanson.

— Scuze, şefu', a spus ea. Dar se pare că – se pare că nu Alex Plaskitt a atacat-o pe Louise Reakes. E vorba de proprietarul clubului, Charlie. E fratele lui Marc Ruskin şi a fost la Rain de ziua lui Step, în noaptea în care Gianetta Jilani a fost atacată în ianuarie anul trecut, iar cuţitul s-a aflat la el.

Mintea lui Jonah a procesat cam încet toate aceste informaţii.

— Cuţitul lui Step? a reuşit în cele din urmă să întrebe.

— Da, a zis Hanson. A fost şi la Blue Underground vineri. Am sunat personalul şi se pare că nu lucra în seara aceea, aşa cum a spus el. Era de cealaltă parte a barului, iar unul din angajaţi îşi aminteşte că flirta cu Louise Reakes. E sigur că era ea pentru că s-a întors mai târziu să-i pună întrebări. Charlie l-a instruit să mintă dacă întreabă cineva şi să spună că a fost la muncă. Barmanilor le-a spus că a fost lovit de un client parior de-al lor, dacă întreabă cineva. Aşa au şi crezut că s-a întâmplat, căci după ce Charlie a plecat spre casă, s-a întors ca să pună gheaţă pe rană.

— Bine.

Şi şi-a întors maşina peste zona haşurată, rapid şi ilegal. A aprins girofarul.

— Ţi-au spus unde este?

— La clubul lui din Portsmouth, i-a spus Hanson. Rain. Şi… Niall Reakes m-a sunat. E foarte îngrijorat pentru Louise, pentru că se pare că e în pericol. Spune să încercăm să dăm de ea, pentru că el nu reuşeşte să dea nici de ea şi nici de April Dumont, cu care este sigur că a ieşit.

— Bine, asta e…

— Chestia e că, a spus Hanson, Niall a aflat că se duc la Rain. Unde e Charlie.

S-a gândit din nou la relatarea lui Louise despre noaptea petrecută în oraș și cum a fost ideea lui April să meargă în acel loc. A simțit un fior rece pe șira spinării.

— În Portsmouth se duceau luni când le-am găsit în benzinărie? a întrebat el.

— Da, a spus Hanson. Așa cred.

Și asta a fost tot ideea lui April. Dacă Issa nu ar fi întrerupt totul, ar fi petrecut toată noaptea la Portsmouth. La club. Ar fi putut să pună pariu că el știa la care club se duceau ele.

— Bine. Ajung în cinci minute să te iau, doar dacă nu ai băut prea mult. Spune-i lui Domnall să-l ia pe Ben și să plece. Acum.

•

Nu se putea întâmpla asta din nou. Pur și simplu nu se putea.

Și totuși se întâmpla. Louise nu luase nicio decizie conștientă de a fugi. Când și-a revenit din visul ei cu ochii deschiși, nu mai era lângă bar. Alerga, fugind pe coridorul care ducea afară, cu geanta lovindu-i-se puternic de picior.

La ușă erau bodyguarzi. O puteau ajuta. Le putea spune ce se întâmplă și ei o puteau apăra până ce chema un taxi și dădea de April.

Dar apoi, când a ajuns la unul dintre ei, așezat în ușă, și-a amintit ce i-a spus April. Charlie deținea locul acela. Charlie, cel cu care voia ea să o cupleze. Același bărbat de care a fugit Louise la o nuntă, având un instinct mult mai bun decât atunci când l-a întâlnit a doua oară, câțiva ani mai târziu.

Băga-mi-aș s-a gândit ea. *Băga-mi-aș ăștia lucrează pentru el.*

Și așa, când unul dintre ei a privit-o ușor amuzat, Louise a luat-o la fugă și a ieșit pe drum. O stradă îngrozitor de goală.

Se așteptase să găsească pe cineva acolo, dar deja ploua și nimeni nu era prin preajmă. A căutat nebunește un magazin care să fie deschis, dar în jur nu erau decât agenții imobiliare și curățătorii, cu luminile stinse și obloanele trase.

Ce Dumnezeu se întâmplă aici? De ce n-ai stat naibii acasă, Louise?

A văzut o alee spre stânga și s-a îndreptat spre ea. Măcar se putea ascunde cât suna la taxi. S-a băgat în spatele unui tomberon mare albastru, care era lângă peretele clubului. Doamne, ce frig îi era. Nu era îmbrăcată pentru asta. Copertina de deasupra acoperișului era atât de mică, încât deja ploua pe ea,

iar vântul înrăutăţea situaţia şi mai mult.

A băgat mâna să-şi scoată telefonul, apoi i-a stat inima în loc. Pur şi simplu s-a blocat, în cel mai groaznic mod.

Telefonul era încă în buzunarul de la geacă, atent împăturită în separeul lor din club.

La dracu'. Voia să lovească, puternic, ceva. Pe ea însăşi. Tomberonul. Orice. *Ce dracu' ai crezut, Louise?*

Dar trebuia să se liniştească şi să gândească. Trebuia să iasă din mizeria aceea.

Putea să se ducă înapoi la club? Poate că ar găsi un grup de oameni care să o protejeze.

Dar şi-a adus aminte de toţi bărbaţii şi femeile de acolo, cât de beţi erau deja. L-ar opri ei oare dacă el ar veni şi ar trage-o undeva într-un loc dosnic? Într-o zonă a clubului ştiută doar de el?

Se auzeau voci undeva pe drum şi a îngheţat, încercând să-şi dea seama ce spun, dar indiferent ce-ar fi zis, au vorbit prea repede şi nu i-a înţeles.

Apoi a auzit paşi, conştientă fiind că bodyguarzii i-au zis unde s-a dus. A fost prea aproape de ei când s-a ascuns pe alee. Bineînţeles că aşa a fost. A făcut totul cum nu trebuia.

Şi în timp ce stătea acolo, nemişcată, sperând că el va trece cumva de ea şi nu o va vedea sau se va întoarce şi va intra înapoi în club, a început să vorbească cu soţul ei din nou, în capul ei. Şi-a imaginat că îi scrie, din căldura şi confortul casei lor. Şi-a imaginat că iese din situaţia asta şi supravieţuieşte cumva şi şi-a promis sieşi că va pune totul pe hârtie. Totul.

Te voi vedea din nou, Niall, s-a gândit ea.

Sunetul paşilor era dureros de aproape. Venea pe lângă tomberon. Nu avea cum să nu o vadă.

Simţea cum îi tremură mâna, pe care a băgat-o în geantă. Geanta în care nu avea telefonul, dar care era totuşi incredibil de plină şi grea, la fel ca orice geantă de-a ei, în ciuda faptului că îşi făcuse ordine în ea în seara aceea.

— Louise…

A strigat-o atât de încet. Atât de delicat. Şi Louise simţea că tot corpul ei vrea să plângă de frică, dar nu va permite asta.

Charlie era deodată acolo, în faţa ei, privind-o, dar cumva era mai bine acum că a găsit-o. Mai rău de atât nu se putea şi nu avea să moară ascunsă în spatele unui nenorocit de tomberon.

Şi-a îndreptat spatele şi l-a privit.

— Aici erai, a spus el, iar privirea i-a trecut de la ea la tomberon, apoi a zâmbit.

A înțeles acel zâmbet. Se gândea că l-a adus în locul perfect. Pentru că după ce o omora, o putea arunca direct în tomberon și se putea întoarce după ea mai târziu.

— Mă bucur mult că ai venit, a spus el râzând. Nu-mi vine să cred că e atât de perfect, dar…

S-a uitat la chipul ei.

— Îți amintești de mine acum, nu?

Louise a dat din cap că da și a spus, cu o voce care nu mai era la fel de sigură cum și-ar fi dorit ea:

— Tu ești ăla care trebuie să drogheze fetele ca să le-o tragă.

Gura lui s-a mișcat. I s-a tensionat. Zâmbetul lui era anapoda.

— Se pare că ești o javră, așa cum am crezut de la început, i-a spus el. Ai grijă, Louise. Bărbaților nu le place asta.

Aici era. Sentimentul de putere pe care-l căuta Louise. Îl enervase și avea să o facă din nou. Avea să-l enerveze, pentru că se săturase să-i tot fie teamă.

— Ți-a plăcut când te-a bătut? l-a întrebat Louise. Alex? Ți-a tras-o bine.

Charlie a râs, dar fără umor.

— Da, ce să-i faci. Trebuia să nu se bage, cum i-am zis. Pentru că l-am omorât.

Ea vedea în expresia lui că se gândea ce să facă cu ea. Ea îl privea tensionată, așteptând următoarea mișcare. Avea să fie un cuțit de data aceasta? Și-a luat cuțitul cu el?

El s-a uitat în stânga și în dreapta, în sus și în jos pe alee, părând mulțumit. A făcut un pas spre ea și înainte ca Louise să aibă timp să se gândească, mâinile lui îi erau în jurul gâtului ei.

— Pa-pa, javră, i-a spus el, ridicând-o de pe pământ cu mâinile strânse jurul gâtului ei.

Era cel mai groaznic lucru pe care l-a simțit vreodată. Îi venea să vomite, dar și să îl lovească. Și o durea. Iisuse, cât de tare o durea.

Mâna ei era încă în geantă, ținând în mână un mâner negru de cauciuc, de câteva minute. Și, în ciuda durerii, s-a gândit la asta cu toată puterea și conștiința ei și nu la nevoia disperată de aer. Nu exista nimic altceva, decât mâna ei pe mâner, pe care l-a scos în micul spațiu dintre ei, după care a lovit cu el în lateral și în sus, în subsuoara lui.

A urmat o secundă lungă, în care el nu a făcut nimic, iar când ea a început

să scoată cuțitul, el i-a dat drumul brusc. Ea a căzut, disperată după o gură de aer, cu mâna încă strânsă pe mânerul cuțitului, pe care îl simțea în palmă în timp ce ea cădea în genunchi.

Charlie a urlat, începând să o lovească, picioarele lui venind cu putere în coapsele ei. În stomac. A simțit din nou că-i vine să vomite, întrebându-se dacă nu avea gâtul prea umflat ca să poată vărsa. Dar a rămas acolo, în genunchi, și a apucat cuțitul și cu cealaltă mână.

Și-a amintit cum a murit Alex și cu un țipăt strangulat, a prins cuțitul și a simțit cum intră iarăși în carnea lui. Această senzație a fost urmată de o durere groaznică de cap. El o prinsese de păr și o ridica astfel.

— Ce dracu'?

A auzit o voce. Prietena ei. Vocea lui April.

Și când a auzit asta, a simțit deodată cum o cuprinde frica.

Ea m-a adus aici. Ea voia să mă cupleze cu el…

Ea a plănuit totul. April a plănuit totul.

— Nu, a spus Louise.

Dar nu mai simțea durerea de cap. Charlie se dădea înapoi, cu brațul lui April în jurul gâtului lui.

— Dă-te de pe ea! Dă-te de pe ea!

Charlie vorbea, dar nu mai era vocea lui. Era un sunet bolborosit, spart.

— Nenorocita – m-a – înjunghiat.

El s-a poticnit, iar April l-a împins până ce a căzut. L-a privit cu răceală. Și apoi, pentru o clipă, s-a uitat la Louise. I-a zâmbit în cel mai ciudat mod.

— Chiar că te-a înjunghiat. E o dură cu sânge rece.

•

Nu mai erau prea multe de tăcut pentru echipa lui Jonah, în afară de concluziile de după luptă. Au ajuns cu o oră prea târziu ca să o mai oprească pe Louise să înjunghie pe cineva cu adevărat de data aceasta. Cu cincizeci de minute prea târziu pentru a-l ajuta pe Charlie Ruskin, care a intrat în stop cardiac înainte ca cei doi paramedici să-l poată duce la ambulanță.

Și când unul dintre polițiștii în uniformă din Portsmouth a întrebat dacă într-adevăr vor să o salveze pe ucigașă, Jonah s-a enervat și i-a spus că bineînțeles că trebuie să o salveze. Că s-a pierdut o viață în seara aceea și că o alta a fost probabil distrusă.

Cu toate acestea, momentan Louise părea mai fericită ca niciodată. Gâtul îi era roșu și mov de la vânătăi, piciorul stâng îi era bandajat la genunchi, iar pe încheietura mâinii drepte avea o pungă cu gheață. Dar i-a zâmbit lui Jonah

când acesta s-a dus să vorbească cu ea.

— Echipa îmi spune că vor să-ți verifice încheietura și gâtul, a spus Jonah. Hai să te ducem la Portsmouth General și vorbim după aceea.

— Puteți să vorbiți cu *mine* acum, a spus April, aflată lângă Louise.

Jonah se bucura că rămăsese și ea prin apropiere. Erau multe întrebări pe care voia să i le pună.

— Mulțumesc, a spus Jonah. Îți vom lua o declarație.

Nimic din declarația lui April nu sugera că ar fi avut ceva de-a face cu atacul asupra lui Louise Reakes. Nimic care să sugereze că ar putea fi implicată în traficul de droguri al lui Niall Reakes și al Dinei Weyman. Nimic, de fapt, care să-i dea vreun motiv să o rețină la poliție. Cel puțin, nu încă.

Și ceea ce cântărea în favoarea ei era faptul că a sunat la ambulanță și că l-a îndepărtat pe Charlie Ruskin de Louise. Era hotărâtă să vină la spital, iar Jonah i-a zis să vină cu el, în loc să meargă cu paramedicii. A băgat-o în mașină și apoi s-a uitat spre echipă, în timp ce ambulanța în care era Louise Reakes pleca.

A oftat îndelung.

— Ce mizerie.

— Îmi pare rău, a spus Hanson, părând devastată. Ar fi trebuit să-l întreb pe Step mai din timp. Ben a zis – de fapt el a fost cel care s-a gândit la asta.

Jonah a scuturat din cap.

— Sincer, încă nu sunt sigur dacă a fost greșeala noastră. Cu siguranță vom petrece mult timp în următoarele săptămâni încercând să ne dăm seama. În orice caz, *tu* i-ai dat de cap.

I-a zâmbit obosit.

— Ceea ce te face chiar mai tare decât șeful tău care s-a înșelat cumplit.

I-a spus lui O'Malley să o ducă pe Hanson acasă, apoi l-a luat pe Lightman la spital, împreună cu April Dumont. A privit des în oglindă spre April, dar în privirea ei nu se citea altceva în afară de determinare.

April a stat cu Louise până ce a venit Niall Reakes, alb la față și disperat să-și vadă soția.

A urmat însă un moment curios, când Niall și April au ajuns față în față. Niall s-a blocat, după care a salutat-o cu un gest șters.

April a ridicat o sprânceană și l-a întrebat:

— Deci, ești aici să ai grijă de ea? Pot să am încredere să o las cu tine?

Vocea lui Niall Reakes s-a auzit șoptită, încărcată de durere:

— Da. Poți.

April a zâmbit, a sărit din scaun și a anunțat că se duce acasă.

— Trebuie să vii la secție mâine, i-a spus Jonah.

— Sigur, a zis April. Dar să nu fie prea devreme, da? Pa, Niall.

— Niall e aici? a întrebat Louise de după paravan. Vreau să-l văd.

Și Niall Reakes l-a surprins pe Jonah, căci a început să plângă când și-a îmbrățișat soția. A sărutat-o iar și iar și iar, spunându-i că-i pare rău.

Patrick Moorcroft l-a surprins și el pe Jonah, venind să se ocupe de Louise în persoană. A așteptat-o la Southampton Central până ce a primit permisiunea să plece, la unu dimineața.

Niall și-a urmat soția la secție și a fost de acord să aștepte în camera pentru rude indiferent cât ar fi durat, cu toate că Louise i-a spus să se culce puțin dacă poate pentru că părea epuizat. Deodată, părea să fie părintele care avea grijă de copil, arătând ca doi ciudați.

A urmat un prim interogatoriu, la care Louise a părut să fie curajoasă. Stătea dreaptă pe scaun, aparent neafectată de oboseală sau de răni, cu excepția răgușelii din voce. Era calmă, rațională și le-a povestit tot ce și-a amintit în sfârșit despre seara de vineri.

— I-am văzut chipul lui Alex de atâtea ori. L-am căutat online, m-am uitat la videoclipurile lui… și cred că fără să-mi dau seama am început să-l suprapun pe alte informații, așa că atunci când am început să-mi amintesc că am stat la bar, am presupus că am stat cu el.

A scuturat din cap, cu gura tensionată.

— Probabil în parte a fost vorba de conștiința mea vinovată.

Le-a povestit despre ideea lui April de a merge la Portsmouth și despre groaza ei de a nu fi atacată din nou.

— Mă gândesc… că nu aș fi supraviețuit ultima oară dacă nu aș fi avut cuțitul, a spus ea. Și doar pentru că știam că-l am la mine, am simțit că pot să ies din nou, a spus cu un râs scurt. Eu chiar nu m-am gândit că o să îl folosesc. Dar probabil că am devenit și eu ca cei care au cuțit la ei zi de zi, cărora le e teamă pentru viața lor.

— Nu-ți era teamă de ce erai în stare să faci? a întrebat-o Jonah. Ai crezut că l-ai ucis pe Alex Plaskitt. Nu te-ai gândit că poți ucide din nou, fără motiv?

Louise a făcut un gest că nu și a spus foarte clar:

— Mă gândeam doar la supraviețuire. Îmi pare rău.

Apoi s-a încruntat.

— De fapt, nici nu-mi pare rău. Nu aș fi supraviețuit dacă nu l-aș fi luat la

mine, nu-i așa?

Și apoi le-a povestit despre atacul lui Charlie și cât de idioată a fost încă de la început.

— M-am panicat și nu am făcut ce trebuia, a spus ea. Nu ar fi trebuit să plec de la club. Ar fi trebuit să merg la baie și să o găsesc pe April.

Jonah a privit-o gânditor înainte să o întrebe:

— Simți că poți avea încredere în ea? A spus că-l cunoaște pe Charlie. E posibil ca… ei bine, să te fi invitat la Portsmouth pentru ca el să-ți închidă gura definitiv.

Louise i-a zâmbit.

— M-am gândit și eu la asta pentru o clipă când a apărut la locul faptei. Dar în loc să-l ajute, l-a dat jos de pe mine și nu s-a grăbit să-i oprească sângerarea. Îi păsa mult mai mult de mine decât de el. Până ce am spus că nu vreau să fiu acuzată de crimă. Și știu că asta se întâmplă acum. Știu.

Jonah putea doar să aprobe din cap, simțindu-se furios că a evitat o acuzație falsă de ucidere în cazul lui Alex Plaskitt, doar ca să fie forțată de împrejurări să îi ia viața lui Charlie Ruskin. I se părea atât de nedrept și se întreba cât de mult avea să o afecteze. În mod ironic, se gândea acum că Louise cea de acum o săptămână nu ar fi putut reacționa violent. Între timp, toate acestea au creat o nouă versiune a ei.

Lucrul cel mai ciudat era că presupunerile lor greșite au ajutat-o. Fără ele, aproape sigur ar fi murit înainte de sosirea lui April Dumont. Posibil ca și April să fi fost ucisă imediat.

Cu toate acestea, nu era sigur cum să considere implicarea lui April Dumont. A insistat că a fost ideea ei să-i cupleze pe Charlie și Louise, nu a lui Charlie, și că a fost cea mai îngrozitoare coincidență. A spus că habar nu avea de ce era în stare Charlie. S-a gândit, ca toți ceilalți, că Alex Plaskitt era ucigașul.

A insistat și că lipeala lui Louise a fost o parte secundară a serii.

— Principalul scop a fost ca ea să simtă că poate să iasă din casă și să fie ea însăși, i-a spus cu hotărârea ei obișnuită. Nu voiam ca toate acestea să o traumatizeze pe viață.

Au aflat că April îl cunoștea pe Charlie de mai mult timp decât o știa pe Louise. Dar mult mai puțin, a spus ea. El asigura barul la o conferință la care ea a umblat câțiva ani la rând, pe vremea când lucra în industria farmaceutică. S-au înțeles bine și au reușit să țină lucrurile pe linia de plutire evitând să se culce împreună. Jonah a încercat să nu zâmbească. O lume în care era

surprinzător să nu te culci cu un prieten era foarte diferită de lumea lui Jonah.

— Chiar nu ai știut ce făcea Charlie? a întrebat-o Jonah, privind-o cu atenție.

— Bineînțeles că nu, a spus April. Iisuse, chiar crezi că mi-aș fi cuplat cea mai bună prietenă cu el dacă aș fi știut că o agresase sexual înainte și că a înjunghiat un om? O iubesc pe Louise.

L-a fixat cu o privire directă.

— Probabil că l-aș fi ucis pentru ea, dacă asta i-ar fi salvat ei viața. Ea e singura – singura parte de familie pe care o am, nu contează că nu avem același sânge.

Întrebată dacă face parte dintr-o rețea de crimă organizată, April a început să râdă, spunând, evident, că nu, că avea suficiente probleme în organizarea propriei ei vieți.

Discutând cu Lightman după ce i-au luat declarația lui Louise, Jonah a recunoscut că o credea pe April în ignoranța ei, cel puțin parțial. Charlie Ruskin a convins cu succes pe toată lumea că Alex Plaskitt a murit poetic de mâna propriei lui victime. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să dea ochii cu Louise. Șansa ca ea să-l recunoască era mult prea mare.

Conversația s-a transformat în incertitudine. Jonah voia să o interogheze pe April din nou a doua zi, deși suspecta că va fi un interlocutor problematic. Louise, cel puțin, le-a spus totul deodată, după care a dormit în cea mai confortabilă celulă pe care a găsit-o Jonah la ora aceea a dimineții.

După aceea, Jonah a plecat în sfârșit spre casă. A mers cu geamurile deschise mai tot drumul. Ochii îi erau extrem de obosiți și își făcea griji că va aținpi la volan. A parcat mașina pe alee la Jojo cât de silențios a putut și s-a pregătit de culcare la parter, ca să nu o deranjeze. Apoi s-a dus pe scări și s-a băgat lângă ea, în patul cu lenjerie nouă, din bumbac egiptean.

S-a gândit la Alex când a început să adoarmă. Ce bărbat bun a fost și cât de nedrept a fost ca Charlie și alcoolul să-l ucidă astfel.

Dar cel puțin toată lumea avea să afle acum. Toată lumea va ști ce a făcut.

39.

Când a venit seara de sâmbătă, Jonah simțea că vrea să plece de la secție și să nu se mai întoarcă.

Fusese o zi oribilă, plină de conversații dificile și multe hârtii. I-a dat raportul detectivului sergent șef la prima oră a dimineții și, după o liniște îndelungă, Wilkinson i-a cerut să se întâlnească pentru o discuție. Acea a doua conversație a fost una de verificare, dificilă, care l-a făcut pe Jonah să simtă că a dezamăgit pe toată lumea.

Într-un final, Wilkinson a oftat.

— Sentimentul meu este că ai luat cele mai bune decizii pe care le-ai fi putut lua, în fiecare stadiu al investigației. Sincer, nu știu dacă altcineva ar fi putut fi la fel de atent, Jonah.

— Mulțumesc, a spus Jonah, deja pregătit pentru ce avea să vină.

— Dar, în calitate de detectiv sergent șef, trebuie să trimit asta pentru o reevaluare. Trebuie să analizăm totul și să demonstrăm că nu am lăsat în mod conștient un criminal în serie să o ucidă aproape pe femeia care l-ar fi putut identifica. Trebuie să arătăm că am procedat corect. Și poate că vom avea cu toții ceva de învățat din proces.

— Am înțeles.

După aceea, a trebuit să-l sune pe Marc Ruskin, împreună cu Lightman, să-l informeze de moartea fratelui lui. Marc, care era o versiune mai scundă, mai temperată a fratelui său, s-a albit la față și a amuțit, iar apoi s-a dus să vomite la toaletă casei sale.

Când s-a întors, s-a așezat în fața lui Jonah, cu privirea la covor, și a spus:

— Nu a fost vina lui că era cum era.

— A mai… s-a întâmplat ceva cu el în trecut?

— Mama noastră, a spus Marc, cu vocea tremurând. Ea… ne-a abuzat pe amândoi. Ne punea să facem lucruri… Charlie era mai mare și de obicei o convingea să mă lase pe mine în pace și făcea el tot, suporta el tot. Știam că l-a traumatizat, dar am crezut că am – că am depășit toate acestea.

Jonah s-a gândit la cutia găsită în mașina lui Alex Plaskitt și l-a întrebat dacă mama lui avea părul închis la culoare.

— Da, a spus Marc. Avea părul lung și negru. Ne punea să o pieptănăm, înainte de a…

Jonah a încercat din răsputeri să obțină întreaga poveste de la Marc, cât de blând a putut. În cele din urmă a plecat, cu o durere în piept.

April Dumont trebuia să se vadă cu ei, dar nu au dat de ea. De fapt, nu-i mai mergea telefonul. Și când au trimis pe cineva la ea, soțul ei era în stare de șoc. April l-a părăsit cu douăzeci și patru de ore în urmă, luându-și toate lucrurile de acasă înainte de a pleca cu Louise la Portsmouth. I-a spus că nu era fericită și că nu era sigură că se vor mai vedea.

A fost clar că April lichidase fiecare aspect al vieții ei. Și-a închis toate conturile, cel puțin cele despre care știa soțul ei și și-a lăsat pașaportul în camera de hotel pe care o închiriase cu Louise la Portsmouth.

Și cumva Jonah știa că nu o vor mai găsi. Că era mult, mult prea deșteaptă pentru asta și că avea un scenariu de salvare planificat de ani buni.

— Cel puțin avem câteva răspunsuri, i-a spus Jonah detectivului sergent șef, încercând să fie pozitiv. Sunt sigur că April și fostul ei au fost cei care l-au recrutat pe Niall Reakes. Am o bănuială că ea făcea, în același timp, mai mult decât atât. Cred că întreaga operațiune de trafic de droguri era a ei. Și acum, că a plecat, Niall va putea să ne spună totul.

În ce-o privea pe April, Jonah și detectivul sergent șef nu mai aveau prea multe de făcut, în afară de a-i transmite datele la Agenția Națională Anti-Infracțiuni și să o dea ei în urmărire.

Mai târziu, odată cu venirea serii, Jonah și Lightman au ajuns acasă la Issa. S-au așezat printre pernele lui colorate și i-au spus că soțul lui nu a fost un criminal.

— O, Doamne, a spus Issa, cu mâna la gură. Sunteți siguri? Sunteți siguri?

— Da, i-a spus Jonah. Credem că a fost Charlie Ruskin. Aparent, prietenul lui.

— Charlie? a întrebat Issa, șocat.

— Credem că Alex a dat de el când o ataca pe Louise Reakes, i-a spus Jonah. Charlie era mascat, nu-l putea recunoaște. Alex a încercat să-l oprească. Louise e sigură că asta s-a întâmplat, iar ucigașul l-a înjunghiat și a fugit.

Issa asculta cu atenție.

— Deci… deci a încercat să o salveze.

— Da, a spus Jonah, adăugând: îmi pare foarte rău că ne-am înșelat în privința lui.

Ochii lui Issa s-au mișcat de câteva ori stânga-dreapta, ca și cum încerca să proceseze toate acestea.

— Dar cum a ajuns la ea? A întrebat cu vocea din nou plină de angoasă. De ce nu s-a dus să ceară ajutor?

— Credem că era foarte beat și nu și-a dat seama cât de grav era rănit, a spus Jonah. Și pentru că a vrut să se asigure că Louise ajunge acasă în siguranță. Ne-a spus că… că a dus-o până în pat, iar apoi a întrebat-o dacă se putea așeza și el, pentru că nu se simțea bine. Louise a încercat să-l aline, fără să-și dea seama că moare.

Gura lui Issa era toată un tremurat, însă a dat din cap aprobator.

— Dar… dar cutia? Din mașina lui?

— E a lui Charlie, nu a lui, a spus Lightman, preluând cuvântul. Credem că Charlie a avut un noroc chior. Alex și-a lăsat borseta la club, așa că Charlie a avut acces la cheile de la mașina lui. A plasat cutia în mașina lui Alex la primele ore ale dimineții, când te-ai întors tu acasă și ai parcat. Și credem că a aruncat cheile în fanta pentru scrisori de pe ușa de la intrare.

Jonah și-a dat seama de asta, amintindu-și în cele din urmă cât s-a chinuit Issa să deschidă ușa de la intrare când s-au dus să-i dea veștile referitoare la moartea lui Alex. S-au auzit niște chei, aparent căzând de pe masa din hol, dar de fapt fuseseră aruncate prin fanta pentru scrisori.

— Au fost acțiuni disperate, a spus Jonah, menite să pună probleme dacă Alex supraviețuia sau să-i însceneze toate acestea dacă nu.

— De asemenea, am găsit dovezi ale unor discuții purtate de criminal cu Louise Reakes la club, a adăugat Lightman. Și l-am localizat în trei dintre locurile în care alte femei au fost victimele unor atacuri.

— Credeți că va fi suficient în instanță? a întrebat Issa, cu o expresie care era deodată dornică de adevăr.

— E suficient ca să ducă la o concluzie, a spus Jonah. Din păcate, Charlie a murit aseară în circumstanțe pe care încă le analizăm.

Pentru o clipă, Issa a părut că se prăbușește. Dar după aceea a ridicat din umeri cu un oftat și a spus:

— Bine. Merita să moară.

Nu mai aveau multe să-i spună în acest stadiu. Nu era cazul să-i explice cele întâmplate cu o noapte înainte, așa că au plecat. Dar când au ajuns la ușă, Issa a spus:

— Vă rog să-i mulțumiți lui Louise. Pentru – că l-a alinat. Înseamnă foarte mult pentru mine să știu că nu a murit singur.

Jonah a dat din cap aprobator.

— Așa voi face.

•

Hanson a reuşit în sfârşit să facă nişte sport duminică, deşi era obosită din ziua precedentă. A alergat până ce a început să se simtă nesigură pe picioare şi o uşoară greaţă, iar acea senzaţie îi plăcea enorm.

Lightman i-a scris după-amiaza târziu să sugereze o ieşire. Se întreba dacă doar voia să vorbească cu ea sau dacă avea nevoie să-i împărtăşească ceva. Era neobişnuit din partea lui să sugereze orice act social.

S-au întâlnit la Marriott, acelaşi hotel unde au băut un pahar ultima oară împreună. Părea locul potrivit, deşi ea s-a simţit apoi ciudat că a sugerat să se vadă acolo. Ultima oară când au ieşit, lucrurile s-au terminat pe o notă incertă. Nu i-a fost niciodată clar dacă au ieşit strict ca prieteni.

Ea l-a privit atent în timp ce se apropia de masă. I s-a părut obosit. Şi poate, doar poate, trist. Îi era foarte greu să-şi dea seama. Ştia că e scump la vorbă. Dar s-a hotărât să fie curajoasă şi să-l întrebe înainte ca el să schimbe subiectul.

— Cum mai eşti? l-a întrebat ea, punându-şi geanta jos şi aşezându-se rapid. Cum a fost ieri? Ce face tatăl tău?

Lightman a privit-o şi i-a zâmbit.

— Vrei să-ţi răspund la toate deodată sau pot să le iau pe rând?

Ea i-a întors zâmbetul.

— Hm, cel mai important e cum te simţi. Dar m-am gândit că ai putea fi afectat de celelalte două.

El a dat aprobator din cap de câteva ori, ca şi cum i-ar fi confirmat că are dreptate.

— Totul e bine, a spus, şi a privit-o ca şi cum ar fi verificat dacă îl crede sau nu.

Era evident că nu, dar el a continuat oricum.

— Ieri a fost o zi lungă, dar şeful a făcut o treabă bună cu toţi.

— Cum a fost la spital? Cu Louise Reakes?

Nu era chiar întrebarea la care ar fi aşteptat un răspuns, dar i s-a părut un teren mai sigur, decât să-l întrebe ceva personal.

— A fost ciudat, a spus el, dând uşor din cap. A venit soţul ei şi era, spre surprinderea tuturor, foarte supărat din cauza celor întâmplate. Şi bineînţeles că nu am intenţionat să trag cu urechea, dar erau doar după un paravan…

Hanson a zâmbit.

— Poţi să recunoşti că viaţa amoroasă a altora este interesantă, ca pentru toată lumea, de altfel. Hai să-mi povesteşti la bar.

— Bine.

Lightman s-a ridicat și a mers cu ea, vorbindu-i încet.

— S-a milogit pur și simplu. I-a spus cât o iubește și ce idiot a fost pentru că a mințit-o atâta timp. I-a spus despre afacerea cu droguri în care a fost atras. A spus că Dina era o persoană oribilă și că spera să nu o mai vadă niciodată.

— Hmm, a spus Hanson, gândindu-se inevitabil la propria ei situație, la Jason. Îl credem?

Lightman s-a oprit cu mâinile pe bar și a privit-o preț de o clipă. O privire care ar fi putut însemna orice.

— E greu de spus. Situațiile tensionate îi fac pe oameni să creadă că le pasă mai mult decât o fac în realitate.

— Cred că ai dreptate.

Hanson a făcut semn barmanului. A comandat gin pentru amândoi. Părea o zi bună pentru un gin. Și apoi l-a întrebat:

— Și Louise ce-a spus?

— Era cumva nehotărâtă… era vrăjită, dar circumspectă, a spus el. Cred că o să-i mai dea încă o șansă.

Hanson a făcut o față lungă și nu a mai spus nimic pentru o vreme. S-au uitat amândoi la barmanul care turna Tanqueray într-un păhărel de metal, când ea a spus:

— Nu știu ce-aș fi făcut în locul ei. Dacă aș mai fi avut încredere.

Ben a dat din cap aprobator. Ea îi simțea privirea fixată asupra ei, dar era mai ușor să se uite la barman.

— Bănuiesc că totul se rezumă la fericire, nu? a spus Ben.

S-a aplecat mai mult peste bar, acum având coatele pe blat. Era lângă ea acum.

— Teoria mea este că e singurul lucru care contează. Te face mai fericit să ai acea persoană în viața ta decât dacă nu ai avea-o? Și dacă răspunsul e da, e simplu.

Hanson i-a zâmbit ușor.

— Da, știu. Niciodată nu mi-a ieșit teoria asta.

S-a uitat la el foarte scurt.

— Poate că nu *vreau* să fiu fericită.

— Ar trebui să lucrezi la asta, a spus Ben, zâmbindu-i șters.

Barmanul le-a pus băuturile în față. Hanson a plătit, după care și-a ridicat paharul.

— Ei bine, beau pentru asta totuși. Pentru a nu alege să-ți faci viața și mai de rahat.

— Noroc!

Erau într-un unison perfect când și-au ridicat paharele și au băut.

*

Duminică seara a fost ziua celei mai groaznice conversații pentru Jonah.

Era la birou, încercând să-i ofere Serviciului de Procuratură al Coroanei suficiente motive să renunțe la urmărirea împotriva lui Louise Reakes. Când a sunat telefonul, a fost inițial ca o ușurare. Nu și-a dat seama de ce, nici măcar când i-a văzut numele fostei logodnice pe ecran a treia oară într-o săptămână.

Încă nu știa ce să facă. Dar i s-a părut ciudat că e atât de insistentă. Poate că Michelle are probleme. Poate că era ceva foarte grav.

Apelul s-a transformat într-o urgență pe care nu o putea nega. Așa că i-a răspuns.

— Iisuse, Jonah, a spus ea, părând furioasă și înlăcrimată în același timp. Nu puteai să-mi răspunzi la unul din mesaje?

— Scuze, a spus el, începând să se simtă vinovat. Am un caz foarte greu. Ești… ești bine?

— Nu, nu chiar, a spus ea. Sunt… am o problemă, să fiu sinceră. Am dat-o de gard. Sunt însărcinată în patru luni.

A urmat o clipă în care mintea lui Jonah a calculat, dintr-un instinct de a verifica informația primită, pentru a se asigura că înțelege pe deplin ce i se spune, iar apoi i-a spus:

— Oh. La dracu’, asta e…

— Un rahat monumental, a spus Michelle, și apoi a auzit-o cum plânge la telefon, iar el nu era sigur dacă putea să o consoleze cumva. Nu când simțea că totul se prăbușește în jurul lui.

40. Louise

A venit vremea să citeşti toate acestea. Tot ce ţi-am scris. Tot ce ţi-am scris până în noaptea care aproape m-a ucis. Totul e aici.

Nu mai am multe de adăugat din ultimele zile. Cu excepţia faptului că sincer nu mai îmi este teamă.

Asta nu înseamnă că mă îmbăt cu apă rece. Ştiu că Serviciul de Procuratură al Coroanei îşi construieşte acuzaţiile de omor din culpă împotriva mea, ştiu că e posibil să fiu condamnată. Sunt multe femei condamnate pentru că şi-au ucis atacatorii în trecut. Statisticile sunt înfiorătoare, am verificat.

Nu ştiu cât ţi-a spus Patrick despre caz, dar mi-a spus că decizia de a lua cuţitul cu mine cântăreşte mult, pentru că implică premeditarea. Cu toate acestea, speră că juriul va înţelege că nu ştiam că o să-mi întâlnesc atacatorul şi că a fost pur şi simplu gândire defensivă.

Celălalt bonus e trauma prin care am trecut deja. Mă refer la legislaţie. Pot să vorbesc deschis şi sincer despre toate acestea, atunci când va veni vremea. Nimic din ce mi-ar spune cineva nu poate şterge teama pe care am resimţit-o. Patrick spune că ar trebui să-mi dau voie să fiu vulnerabilă atunci când e cazul. Cu asta mă chinui acum şi e cel mai straniu sentiment. Cumva, tot dau de partea puternică din mine. Prea puternică. Unde e vechea Louise?

April a reuşit să fie martorul-cheie chiar şi în absenţă. Declaraţia ei a fost destul de concluzivă. Se pare că nu s-a deschis momentan niciun dosar împotriva ei, astfel încât declaraţia ei să devină dubioasă, ceea ce e spre norocul meu. Agenţia Naţională Anti-Infracţiuni o caută, dar Patrick îmi spune că a reuşit să se ascundă foarte bine, pentru că nu e de găsit. Bănuiesc că e avantajul unui lucru plănuit cu mult timp înainte. Mă simt însă ciudat de recunoscătoare că a riscat totul ca să mai stea o noapte cu mine. Acum îmi este clar că a fost ca un rămas bun.

Probabil ţi se pare ciudat că-i simt lipsa atât de intens, dat fiind faptul că a ascuns atât de multe de mine şi cât de implicată a fost în tot rahatul în care ai intrat cu Dina. Ştiu că te-a şantajat să faci trafic de droguri opt ani. Înţeleg că nimeni nu o făcea pe ea să facă nimic şi că probabil făcea sume colosale de bani de pe urma ta, a Dinei şi a fiecărei persoane atrase în schema ei. Ştiu că încă eşti furios pe ea, din tot felul de motive.

Dar mi-e dor de ea, Niall. Mi-e clar că a avut grijă de mine în ultimii cinci ani mai mult decât oricine altcineva, chiar şi decât tine. Sunt tristă că trebuie să trec prin astea fără ea. Sunt tristă că nu o să o aud declarând ce are de spus în faţa instanţei. Ştiu că le-ar fi pus beţe-n roate procurorilor. Totuşi, pot să spun că nu îmi mai este teamă. Nu mai simt că am nevoie de ea să-mi acopere spatele la orice pas, chiar dacă mi-ar fi plăcut.

Am aflat ceva mai multe despre ea de la Agenţia Naţională Anti-Infracţiuni. M-au întrebat dacă o ştiu şi după alt nume, dacă numele Abigail Jones-Rounier îmi spune ceva. Avea vârsta lui April, fiica unui doctor din Tennessee, a cărui soţie l-a părăsit. April şi-a crescut sora, Dolores-Jones Rounier, aproape de una singură, iar apoi a pierdut-o din cauza unui beţivan înarmat în ziua de Anul Nou. Abigail s-a făcut nevăzută la scurt timp, dar nu înainte de a-l bate pe beţivan cu o bară de la o schelă până ce l-a lăsat leşinat.

Aşadar, s-ar zice că nu chiar pe mine m-a iubit, ci pe sora ei mai mică, Dee. Tot ce a simţit pentru mine poate că a fost doar o proiecţie a acelei iubiri, dar cred că April m-a văzut şi înţeles ca nimeni altcineva, aşa cum sper că o vei face şi tu.

Mai este un lucru pe care vreau să ţi-l spun despre April. Am primit o felicitare care e clar că e de la ea, deşi nu e semnată. Mi-a spus „scumpo” şi şi-a cerut scuze pentru teribila lipsa de judecată în ceea ce priveşte caracterul lui Charlie.

Am găsit o cheie înăuntru. Pentru un depozit de la Big Yellow. Am primit şi adresa. Aceasta era încercuită şi spunea „nu deschide până la ziua ta, peste doi ani”.

Cred că ştiu ce e înăuntru, mi-a lăsat o viaţă confortabilă şi opţiunea de a-ţi plăti toate datoriile dacă vreau. Nu sunt sigură dacă ar trebui să acceptăm asta. Dacă ar trebui să renunţ la toate şi să o las pe April în urmă.

Cu siguranţă va trebui să nu mă ating de nimic până ce nu au loc audierile, şi chiar şi atunci aş putea avea probleme dacă se află, având în vedere acuzaţia de crimă, dar mă bucur că mi-a trimis scrisoarea. Şi sunt deopotrivă fericită că e liberă ca pasărea cerului, nearestată şi probabil simţindu-se foarte bine.

În orice caz, cam atât despre April. Scrisoarea aceasta trebuia să fie despre noi.

Cât de multe lucruri ciudate au apărut din toate astea. Teama ta pentru mine. Respectul pentru ce am făcut. Şi ura ta subită, absolută faţă de Dina, care te-a trădat când a dat de greu. Cred că lucru cel mai minunat pe care te-

am auzit spunându-l a fost să o faci o vacă manipulativă. Mi-am dat seama că e o victorie jalnică, dar nu-mi pasă, chiar m-a făcut să mă simt bine.

Și ai mai zis un lucru. Cât de îngrijorat ai fost că nu m-aș descurca cu un copil. Cât de prost ai fost, de fapt, pentru că tocmai ce m-am descurcat cu ceva mult mai greu și iată-mă bine-sănătoasă. Ai spus că ar fi trebuit să vezi această capacitate a mea dinainte, dar sinceră să fiu, Niall, nici eu n-am crezut că sunt așa. Era ceva ce nu știam niciunul dintre noi.

Poate cel mai ciudat lucru dintre toate este faptul că m-am gândit brusc la un potențial viitor împreună. Chiar la *dorința* de a avea un viitor. E doar un *poate*, desigur. Avem multe probleme urâte de rezolvat amândoi. Două potențiale capete de acuzare și pedeapsa cu închisoarea posibilă de ambele părți, deși Patrick spune că Daniella se străduiește din greu să obțină o înțelegere pentru tine.

Trebuie să rezolvăm multe lucruri, să explicăm, să ne căim sau să ne enervăm. Sau doar să… iertăm. Dar simt că e posibil să reconstruim totul, pe o fundație durabilă. Că poate, doar poate, dacă ne luptăm suficient pentru asta, am putea deveni familia care mi-am dorit mereu să fim.

Și vreau să-ți spun că abia aștept această luptă.

virtual-project.eu

violin

{1} Accent specific locuitorilor din Birmingham (n. red.).

{2} Un trol este de obicei un cont fals online, care comentează răutăcios, face glume proaste sau chiar folosește un limbaj vulgar, scopul fiind acela de a enerva. Uneori, trolii își găsesc victime online, cărora le fac viața amară (n. red.).

{3} Film britanic bazat pe viața lui T.E. Lawrence, fost diplomat, arheolog, scriitor și ofițer britanic, celebru mai ales pentru rolul jucat în revolta arabilor din 1916–1918, cunoscut în lume și ca Lawrence al Arabiei (n. red.).

{4} Porumbarul, în limba engleză (n. red.).

{5} Vin spaniol (n. red.).

{6} Mișcare religioasă de sorginte islamică, apărută pe subcontinentul indian la finele secolului al XIX-lea (n. red.).

{7} Medicament utilizat în tratarea insomniilor (n. red.).

{8} Serie britanică de televiziune animată (n. red.).

{9} Cocktail popular, obținut dintr-o parte votcă și două părți suc de portocale, plus gheață (n. red.).